

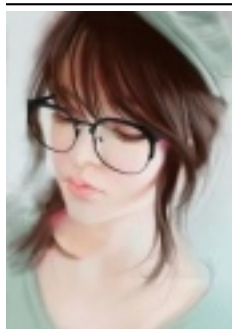
Xem Mắt Gặp Định Mệnh

Contents

Xem Mắt Gặp Định Mệnh	2
1. Chương 1: Thiên Đường Xem Mắt	2
2. Chương 2: Gặp Mắt	5
3. Chương 3: Tráo Người Xem Mắt	8
4. Chương 4: Phạm Tích Nhân	11
5. Chương 5: Phòng Tập Gym	15
6. Chương 6: Máy Ghi Âm	19
7. Chương 7: Ngày Nghỉ	22
8. Chương 8: Gặp Nhau Lần Hai	26
9. Chương 9: Sự Thật Về Giới Tính	29
10. Chương 10: Tin Đồn	34
11. Chương 11: Chứng Minh	38
12. Chương 12: Gặp Tư Ly	42
13. Chương 13: Tức Giận	48
14. Chương 14: Không Đội Trời Chung	51
15. Chương 15: Kế Hoạch	57
16. Chương 16: Để Cô Chạy Thoát	61
17. Chương 17: Màn Chào Hỏi Thú Vị	66
18. Chương 18: Đau Khổ	72
19. Chương 19: Anh Nhân Viên Tốt Bụng	76
20. Chương 20: Người Đàn Ông Ôn Nhu	80
21. Chương 21: Ngày Đầu Tiên	85
22. Chương 22: Quan Hệ Ấm Múi	91
23. Chương 23: Kế Hoạch	96
24. Chương 24: Vô Tình	101
25. Chương 25: Để Em Đi	105
26. Chương 26: Nhà Phó Tổng	109
27. Chương 27: Thất Bại	117
28. Chương 28: Kế Sách	121
29. Chương 29: Thử Lòng	124
30. Chương 30: Ban Đêm Trong Toilet	128
31. Chương 31: Ở Lại Được Không?	135
32. Chương 32: Vạch Trần	140
33. Chương 33: Bộ Mặt Thật	146
34. Chương 34: Thất Thân	150
35. Chương 35: Mất Tích	155
36. Chương 36: Sai Lầm	159
37. Chương 37: Chạy Đi Đâu	163
38. Chương 38: Một Lần Nữa	167
39. Chương 39: Một Lời Đã Định	172
40. Chương 40: Không Quen Biết	176
41. Chương 41: Bí Mật	181

42. Chương 42: Quyết Định Khó Khăn	187
43. Chương 43: Thăm Dò	191
44. Chương 44: Đối Diện	195
45. Chương 45: Lời Thật Lòng	200
46. Chương 46: Như Ý Nguyễn	205
47. Chương 47: Về Nhà	212
48. Chương 48: Nơi Gặp Mặt Lần Đầu	217
49. Chương 49: Ngoại Truyện 1. Gia Đình	222
50. Chương 50: Ngoại Truyện 2. Đi Hối Vợ	229
51. Chương 51: Ngoại Truyện 3. Tại Sao Anh Thích Em?	238
52. Chương 52: Ngoại Truyện 4. Bé Con	242

Xem Mắt Gặp Định Mệnh

Giới thiệu

Định mệnh ấy hả? Rất có thể cả cuộc đời bạn trông mòn trông mỏi, vui vui vẻ vẻ, trang điểm đẹp đẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xem-mat-gap-dinh-menh>

1. Chương 1: Thiên Đường Xem Mắt

Ở thành phố Z có một nơi kỳ lạ. Đó là một quán cà phê không phải ai muốn vào cũng được. Nơi đây chỉ tiếp các cặp đôi. Nhìn vào tên quán cũng đoán ra được phần nào “Thiên Đường Xem Mắt”. Tại sao lại có cái tên này ư? Thật ra rất dễ hiểu, nơi đây do cô chủ Trịnh mở ra. Cô ấy là người vùng khác đến thành phố Z, sau nhiều lần thất bại trong tình yêu quyết định đánh liều một phen đi xem mắt. Không ngờ đó lại là cuộc gặp gỡ định mệnh, hai người gặp nhau đã thăm mến, một thời gian sau trở thành vợ chồng. Chung sống vô cùng hạnh phúc.

Nếu như vậy thì đâu có chuyện xảy ra. Một ngày cô Trịnh đi ngang qua nơi lần đầu họ xem mắt, thấy đề bảng cần sang nhượng. Cô ấy tiếc nuối những hồi ức đẹp đẽ chẳng mấy chốc không còn nữa nên mua lại nơi này, nảy ra ý tưởng mở quán cà phê “Thiên Đường Xem Mắt”.

Sau khi sửa chữa, chia làm ba không gian chính là ba tầng lầu khác nhau.

Tầng một dành cho những cặp đôi đến gặp gỡ xem mắt, tìm hiểu lẫn nhau.

Tầng hai chỉ tiếp những cặp đang yêu nhau, nếu là người kết duyên ở tầng một lên thì sẽ được miễn phí nước uống trong một tháng.

Tầng ba tất nhiên là dành cho những cặp vợ chồng mặn nồng. Ở đây họ được thưởng thức loại rượu đặc biệt mà không nơi nào có. Nghe nói được làm bằng loại trái cây rừng mọc nước với công thức bí truyền của cô chủ Trịnh qua nhiều ngày ủ lên men mà tạo thành.

“Thiên Đường Xem Mắt” rất đắt khách bởi cách kinh doanh đặt biệt và quan trọng hơn, người ta truyền tai nhau rằng nơi đây “mát tay” đã tác hợp thành công cho rất nhiều cặp đôi. Vì vậy rất nhiều người chen nhau đăng kí muốn tới nơi này hẹn hò.

Ngay tại lúc này Anh Thu đang có mặt ở “Thiên Đường Xem Mắt”. Để vào được cũng thật rắc rối, đợi nhân viên tra lại danh sách mới được thông qua. Cô rất muốn bỏ về, nhưng đã giúp người thì giúp cho trót, đành quay lại xếp hàng chờ đến lượt.

“Xin chào cô tên gì ạ?” Cô nhân viên thao tác liên tục trên máy tính hỏi.

“Anh à không Tư Ly.” Mục đích của Anh Thu hôm nay là đi xem mắt dùm cô bạn đại học và tiện thể một cước “đá bay” đối tượng hẹn hò này.

Nhân viên kiểm tra xong, nhanh chóng mời Anh Thu vào trong. Cô nhìn lướt qua một lượt rồi chọn một bàn trong góc cuối căn phòng, gần cửa sổ tương đối yên tĩnh.

Cô cố tình tới sớm hơn một chút, chủ yếu là để quan sát địa điểm mà trên mạng đồn thổi một thời. Xung quanh toàn những cặp đôi nghiêm túc nhìn nhau, cười cười nói nói. Anh Thu cảm thấy không có gì thú vị liền chuyển hướng chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, một cốc cà phê được đặt xuống bàn phát ra tiếng “tách” gây sự chú ý của Anh Thu, cô ngẩng đầu lên nhìn.

Người phụ nữ hơn ba mươi, mặc bộ đầm dài màu đỏ thắm trước ngực thêu hoa sen trắng, tóc buộc lệch sang một bên trên đầu còn quấn thêm một cái băng đô nhìn rất trẻ trung lại kiều diễm.

Anh Thu không nhận được liền đặt ra nghi vấn: “Là cô chủ Trịnh?”

Chỉ thấy người được gọi là cô chủ Trịnh mỉm cười gật đầu xác định.

Anh Thu nhìn cốc cà phê đến thất thần, đầu óc bay bổng nhớ đến một câu chuyện kể rằng người may mắn được cô chủ Trịnh đích thân pha chế thức uống đem mời nhất định hôm đó gặp gỡ sẽ thành công và hai người xem mắt sẽ thành đôi. Anh Thu cười khẩy, không biết là thật hay giả, hay chỉ để khích lệ tinh thần người ta phải dũng cảm tiến lên mà nắm lấy cơ hội.

“Cô mời tôi sao?” Anh Thu hỏi

“Đúng vậy!” Cô chủ Trịnh vẫn duy trì nét cười trên môi. Nụ cười của cô chủ Trịnh rất cuốn hút, đặc biệt là khi kết hợp với màu son trầm. Đem lại cho người ta cảm giác có chút gì đó “ma mị” như đứng trước mắt cô bây giờ là một “chị” phù thủy đầy bí ẩn.

Thức uống được cô chủ Trình pha chế được mọi người đồn thổi gọi là “Mị Tình”, uống vào sẽ say đắm trong tình yêu sao? Không tin được, nhìn thức uống sòng sánh bên trong thực chất chỉ là một cốc cà phê bình thường không hơn không kém.

Nhìn cốc cà phê trước mặt Anh Thu nhú mày: “Tại sao không phải là thứ khác mà lại là cà phê?” Tùy vào đó là người khách như thế nào cô chủ sẽ pha một loại thức uống phù hợp.

“Vì cô đặc biệt giống cà phê vậy!”

Lần này Anh Thu không suy nghĩ, nhanh chóng đáp lại: “Có phải cô muốn nói cà phê thơm nồng quyến rũ, tuy lúc đầu đắng chát như con người ta bề ngoài mạnh mẽ kiên cường, nhưng khi tan ra trong đầu lưỡi rồi mới cảm nhận được dư vị ngọt ngào quyến rũ giống như bên trong con người luôn luôn yếu đuối phải không?”

“Cô gái xem ra cô rất hiểu chính bản thân mình, chúc cô một ngày vui vẻ!” Cô chủ Trình gật nhẹ đầu chào, đi được mấy bước liền dừng lại nhìn Anh Thu một cái: “Hy vọng lần sau có dịp mời cô lên lầu hai uống trà mật ong.” Rồi xoay người, phong thái ung dung mà bước đi.

Anh Thu nhấp một ngụm cà phê, quả thực ngon hơn so với tưởng tượng, vị đắng tan ra kích thích thần kinh, nhưng nuốt vào rồi lại là cái hậu vị ngọt thanh khiến con người ta không kiềm chế được mà nhấp thêm vài ngụm nữa.

Nhưng cô sẽ không bao giờ đến đây thêm lần nào nữa. Có lẽ sẽ không có cơ hội thưởng thức trà mật ong đâu.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đã trễ năm phút đối tượng xem mắt mới xuất hiện. Anh ta hỏi phục vụ, xác định được vị trí nhanh chóng tiến lại.

Hai người đứng đối diện nhau tạo nên hai hình ảnh đối lập.

Anh Thu, cô cố tình tạo ra phong cách có phần quái dị. Áo sơ mi kéo lệch sang một bên làm lộ một bên vai trắng nõn, tà áo buộc ngang eo, quần jeans rách một mảng ở gối, dưới ống quần tùy tiện xắn lên một nấc. Kèm theo là đôi giày boot đen cao cổ. Tóc búi cao, mắt kẻ thêm đường eyeliner đậm dài qua đuôi mắt, miệng nhai kẹo cao su. Đây là phong cách “đường phố” mà Anh Thu theo đuổi, nhưng hôm nay cố tình làm lộ hơn mọi hôm thành ra có phần hơi “quái”.

Còn người đàn ông kia ăn mặc lịch sự hơn nhiều, một thân hàng hiệu. Áo sơ mi đóng thùng, tay áo xắn lên một nửa vô cùng gọn gàng không chút nếp nhăn, cúc áo mở hờ lộ ra vòm ngực rắn rỏi. Anh quan sát phong cách của cô gái trước mặt khóe môi hơi nhếch lên. Xem ra cô ta cũng không xem trọng buổi xem mắt này cho lắm mới cố tình phá hủy hình tượng của mình. Ban đầu anh cũng có ý định ăn mặt lồi thối một chút, nhưng suy cho cùng bộ dạng đẹp trai như vậy không nên vì một chuyện cón con mà tự tay phá hủy. Vẫn có rất nhiều cách xử lý không nên chọn cách cực đoan giống cô gái đối diện.

Phạm Tích Nhân không vội mở lời mà dùng ánh mắt nhìn cô gái trước mặt đầy nghiền ngẫm, mang theo một tia ẩn ý, mí mắt cô dù đã bị đường eyeliner che đi nhưng không làm xấu đôi mắt ngược lại nhìn vào đôi mắt ấy càng trở nên long lanh. Ánh mắt của cô nhìn anh mang theo sự tự tin hiềm có, có phần quật cường không chút sợ hãi. Nếu là các cô gái khác có lẽ sẽ ngại ngùng ngẩng lên nhìn anh rồi vội cụp mắt xuống. Hay nếu bị anh nhìn sẽ trở nên bối rối mà đảo mắt đi nơi khác. Nhưng đối tượng xem mắt của anh hôm nay hoàn toàn không có biểu hiện đó. Vô tình đã tạo cho anh một hứng thú không hề nhỏ. Bản tính tò mò muốn chinh phục của đàn ông cũng vì thế mà trỗi dậy.

Nhưng nếu cô gái này khởi xướng phá buổi xem mắt hôm nay, anh không cần nhọc lòng suy nghĩ biện pháp đối phó, chỉ cần diễn kịch cùng là được.

Định nhanh chóng kết thúc, nhưng xem ra rất thú vị, anh lại có nhiều thời gian cứ từ từ mà chơi đùa.

Không gấp!

2. Chương 2: Gặp Mặt

Động tác nhai kẹo cao su dừng lại, Anh Thu khoanh tay, vẻ mặt không vui nhìn người đối diện: “Đến trễ năm phút, đúng là mất lịch sự.” Cô nhìn đồng hồ không kiên dè gì mà nói thẳng.

Người đàn ông trước mặt chỉ cười, vẻ mặt tỉnh bơ không cho đây là câu nói xúc phạm: “Phụ nữ quá kỹ tính rất dễ ế chồng.”

“Tôi ế thì liên quan đến anh chắc?”

“Chúng ta đang xem mắt, cô ế thì cơ hội lấy được vợ của tôi cũng không còn rồi.” Vẻ mặt Phạm Tích Nhân tràn đầy thất vọng, ảo não nhìn Anh Thu.

Lần đầu tiên gặp mặt không chào hỏi, không bắt tay mà lại là “đá xéo” nhau! Màn mở đầu này thật khác người.

Anh Thu tay nắm chặt, cuộc chiến còn dài không nên mất phong độ. Cô học theo bộ dạng của người đàn ông trước mặt, sáng khoái giới thiệu: “Tôi là Tư Ly, anh có thể gọi tôi là Ly Ly.” Đây là cách Tư Ly vẫn hay giới thiệu bản thân, cô nghe nhiều thành quen. Chẳng hiểu sao lại thốt ra những lời này nghe có vẻ rất thân thiết.

“À, vậy sao, Ly Ly lại dễ nhầm mà đọc thành Lu Lu.” Phạm Tích Nhân lẩm bẩm: “Ly Ly Lu Lu...” Như phát hiện ra một cách xưng hô thú vị, anh bổ sung thêm: “Cô biết husky chứ? Tôi có nuôi một con ở nhà nó tên là Lu Lu.”

Lu Lu không phải là cái tên người ta hay đặt cho cún con sao?

Khốn khiếp! Bà đây không trả thù không phải tên Anh Thu.

“Với loại người như anh vẫn nên gọi cả họ tên tôi đi Tư Ly.”

“À! Còn tôi tên là Phạm Tích Nhân.”

“Tích Nhân, chắc ba mẹ anh muốn anh ”nên người” mới đặt cái tên này. Đáng tiếc!...” Anh Thu lắc đầu tiếc rẻ: “Tôi nghĩ anh nên tích đức cho con cháu mình thì hơn.” Nói xong Anh Thu hùng hăng nhai thanh kẹo cao su trong miệng, ngồi xuống ghế. Quăng cho Phạm Tích Nhân ánh mắt khiêu khích.

Phạm Tích Nhân đang muốn phản ứng lại, phục vụ đã đứng trước mặt họ, mỉm cười lịch sự nhìn hai vị khách trước mặt

“Xin lỗi, hai vị dùng gì?”

Sớm không đến muộn không đến lại chọn ngay lúc này!

Anh Thu nhanh tay lấy cuốn menu trong tay phục vụ, vẽ mặt đăm chiêu lật mấy trang nghiên cứu. Sau đó mắt sáng rõ, tay chỉ vào một điểm: “Tôi đã có cà phê rồi, lấy cho vị này một ly sữa tươi đi, ngọt một chút.”

Phục vụ khó xử nhìn sang Phạm Tích Nhân hỏi ý kiến. Chỉ thấy anh gật đầu

“Cô thật hiểu ý tôi.” Anh muốn xem cô gái này giở trò gì.

Phục vụ nhận được sự đồng ý, lập tức đi chuẩn bị. Anh Thu nhìn lướt qua người Phạm Tích Nhân một lượt vẽ mặt đồng cảm: “Tôi thấy cả người anh yếu đuối như vậy, một chút khí chất đàn ông cũng không có, xem ra chỉ có sữa tươi mới hợp với anh thôi. Hơn nữa trong sữa chứa nhiều canxi sẽ giúp cơ thể anh rắn chắc hơn một chút, không còn ẻo lả nữa!” Anh Thu nhấn mạnh hai từ “rắn chắc” cố tình làm ra động tác cổ lên. Đàn ông mà không biết nhường nhịn phụ nữ không khác gì đàn bà. Nên nói từ “ẻo lả” cũng rất hợp nha.

Đáng giận! Anh chỗ nào không ra dáng đàn ông chứ. Rất muốn giết người mà. Phạm Tích Nhân nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, nét mặt cứng nhắc, cố gắng kiềm chế cơn nóng giận xông lên tận não.

Là anh tự mình hại mình. Khi không lại đồng ý gọi sữa tươi. Khiến cô ta có cớ châm chọc anh.

Phạm Tích Nhân nghĩ nếu anh cứ nhìn vào mắt cô gái này có khi lại không kiềm được mà đứng dậy dạy chỉ cô ta một bài học, anh đành dời tầm nhìn về cốc cà phê trên bàn, dễ chịu hơn nhiều. Thân cốc được làm bằng thủy tinh trong suốt, nhìn xuyên qua có thể thấy được thứ chất lỏng màu nâu, phản chiếu qua thủy tinh càng trở nên óng ánh, thu hút.

Anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cô xem lại mình trước đi, bộ dạng không giống ai, một chút thực nữ cũng không có, tướng ngồi như đàn ông. Vẫn là câu đó, chắc chắn không ai thêm mới tới đây.”

“Còn anh không phải giống như tôi sao?” có hơn gì mà nhận xét người ta. Tư Ly mà gặp gỡ người đàn ông này xem như hồng một đời. Mà không chỉ Tư Ly bất kể là cô gái nào cũng vậy. Nhất định cô phải tìm cách “trừ hại cho dân” nếu có cơ hội. Còn hôm nay tạm thời giải quyết chuyện xem mắt giúp Tư Ly thành công cái đã.

“Tôi là một đứa con hiếu thảo, muốn mẹ vui vẻ, nên đành đi xem mắt. Mà mục đích chỉ là thử cho biết, vì vậy đừng trông mong tôi để ý đến cô.” May mắn người đối diện là con gái anh mới nể mặt chứ không trông mong nói những lời đó mà còn mạng ra khỏi đây.

Anh Thu như vỡ lẽ ra vấn đề, cô nói: “Vậy sao, tôi nghĩ không cần tiếp tục nữa.” Nói xong Anh Thu xách túi đứng dậy: “À tiền nước tôi không định bao anh đâu nhé, tự trả đi nhé.” Cô vẫy tay hai cái tạm biệt rồi nhanh chóng biến mất.

Mọi thứ diễn ra trong tích tắc.

Phần thắng nghiêng về Anh Thu!

“Quý khách sữa tươi đây ạ.” Phục vụ đặt ly sữa còn âm ấm bốc khói nhẹ kèm một đĩa sứ nhỏ chứa hai thanh đường tinh luyện lên bàn như đúng lời căn dặn: “Ngọt một chút.”

Phạm Tích Nhân ôm một bụng hỏa khí ghét bỏ ly sữa trước mặt vòng tay với qua cốc cà phê bên kia, không suy nghĩ nhiều mà uống một hơi hết sạch.

Thức uống “Mị tình” sẽ càng có công dụng hơn khi cả hai cùng thưởng thức chung...

Bị mẹ lằng nhằng cả ngày khiến hai tai bùng cả lên Phạm Tích Nhân mới gạt đầu đi xem mắt cho xong. Anh nói nếu lần này không thành công thì không trách được anh.

Bà Phạm chỉ mong tạo cơ hội cho con trai gặp gỡ nhiều hơn. Đi tới đâu tính tới đó. Chỉ cần nó đồng ý đi gặp mặt người ta đã là tốt lắm rồi. Những chuyện sau này sẽ tìm cách khác.

Chuyện Phạm Tích Nhân đã hứa thì nhất định sẽ làm. Vốn định đến gặp chộc tức con người ta một chút. Sau đó cô gái đó sẽ uất ức đến ứa nước mắt chạy về kể lể cho phụ huynh, xem như cuộc xem mắt này thất bại.

Bây giờ tuy đã thất bại thật đúng như ý nguyện của anh, nhưng không phải bên kia khóc lóc đến đau lòng mà anh chính là người bị chộc cho điên tiết lên. Lại chưa kịp dạy cho con nhóc đó một bài học đã trốn mất.

Đúng là người tính không bằng trời tính. Ngày nay loại con gái hung hăng gai góc này vẫn còn sao? Tuy phần lớn là tức giận nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có chút thú vị nhen nhóm bên trong con người anh. Chính anh cũng bị cái ý nghĩ lạ lùng này làm giật mình. Không được! Phải điều tiết lại cảm xúc.

Mà tốt nhất đừng cô gái đó đừng chạm đến giới hạn của anh nữa, anh thề sẽ không bỏ qua đâu. Coi như lần này cô ta nhanh chân trốn thoát trước khi anh ra tay.

Bên ngoài trời nắng chang chang. Bên trong Phạm Tích Nhân còn nóng hơn gấp trăm lần.

“Phó tổng, bây giờ đi đâu ạ?” tài xế mở cửa xe cung kính hỏi.

Phạm Tích Nhân phát tay: “Không cần, hôm nay cậu về công ty trước đi, xe để tôi tự lái.”

“Chuyện này...” Tài xế lúng túng.

Tài xế còn chưa nói xong Phạm Tích Nhân đã lên xe đóng cửa cái “rầm”

Tài xế hoảng hốt gấp gấp gõ cửa hỏi: “Nhưng là phó Tổng đi đâu vậy?” Ít nhất về công ty bị cấp trên hỏi còn biết đường báo cáo chứ. Nếu không lại tưởng anh ta trốn việc thì khổ.

Phạm Tích Nhân cau mày phun ra hai chữ: “Phòng Gym.” Rồi nhấn chân ga phóng xe rời đi.

Chỉ thấy chiếc xe lao nhanh như một con dã thú cuồng nộ. Tài xế một bên toát hết cả mồ hôi hột, không biết do trời nắng gắt hay do ông chủ tính tình quái dị. Hoặc có lẽ do cả hai. Bất giác tài xế rung mình một cái.

3. Chương 3: Tráo Người Xem Mắt

Sau khi nhanh chân chạy một hơi ra khỏi “Thiên đường xem mắt” Anh Thu dựa vào bức tường trong một con hẻm nhỏ vắng người thở hồng hộc.

Mệt chết cô mà!

Anh Thu ngó nghiêng xung quanh không có gì bất thường, thở phào nhẹ nhõm. Khoảnh cách tương đối xa, cô lại quẹo trái rồi quẹo phải đến chính mình cũng không nhớ đường đi thì cái tên Phạm Tích Nhân muốn tìm được cũng khó.

Ban nãy thấy vẻ mặt muốn giết người của Phạm Tích Nhân cô thậm chí cảm thấy không xong rồi, liền tìm cách kết thúc buổi gặp mặt, “ba mươi sáu kế chuồng là thượng sách!”

Nhân lúc hần vẫn còn ngẫn người nhanh chân trốn thoát. So với hồi thi thể dục cô đã tiến bộ hơn rất nhiều. Nếu thầy giáo mà thấy được chắc chắn rất vui mừng.

Dù sao nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành rồi, sau này tránh xa tên đó ra là được. Mà chắc cũng không có cơ hội chạm mặt nhau đâu. Anh Thu vượt ngục, yên tâm không ít.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Tư Ly giọng nói phấn khởi: “Thông báo cách mạng thành công!”

Đầu giây bên kia Tư Ly mím môi, không có sức sống, nói như thều thào: “Cảm ơn cậu!”

“Giọng cậu không được ổn?” Không lẽ nào lại không vui. Đáng lẽ phải hét lớn hay ít nhất là tràn đầy phấn khích giống cô chứ. Không lý nào bị phát hiện cô giả mạo rồi?

“Tớ với bạn trai cãi nhau, để tớ giải quyết xong rồi gặp cậu sau, cảm ơn!” Không bị phát hiện là tốt. Chuyện khác vẫn có thể xử lý được.

Tình hình của Tư Ly và bạn trai hình như rất căng thẳng, Anh Thu cũng không nhiều lời nữa, chuyện riêng tư của người ta không nên hỏi, cô trực tiếp cúp máy. Dù sao chuyện cô hứa đã làm được rồi, vấn đề còn lại không liên quan gì đến cô.

Nói đến cơ duyên vinh dự được vào “Thiên đường xem mắt” lần này phải kể bắt đầu từ thứ tư vừa rồi.

Anh Thu là sinh viên trường đại học A, một trường khá nổi tiếng xếp hạng nhất nhì ở thành phố. Ngày đầu vào học tâm trạng hào hứng xen lẫn tự hào khiến cô rất phấn khích. Vào nhận lớp, giáo viên phân công lớp trưởng. Cả lớp lại ngồi im không một tiếng động, rõ ràng là ngại khó lại cực nhọc không muốn làm. Tình hình cứ căng thẳng kéo dài, mọi người đùn đẩy nhau. Sẵn tinh thần hào hứng Anh Thu lập tức giơ tay đứng dậy xung phong nhận làm lớp trưởng trong ánh mắt cảm kích của bạn bè, chức danh này nghe thật oai phong lẫm liệt, vậy mà không ai nhận. Nếu không ai làm thì cứ để Anh Thu cô ra tay.

Nhưng nhận rồi mới biết cô trở thành “chân sai vặt” cho giáo viên, khác xa so với hồi cấp ba. Mặc dù vậy trong lớp Anh Thu rất năng nổ, quan hệ với bạn bè lại rất tốt. Bộ dạng nghĩa hiệp, được cả lớp yêu mến đặt danh hiệu là “Chị đại lớp B”. Đáp lại sự tin tưởng của cả lớp tất nhiên cô phải thể hiện sao cho xứng đáng với danh xưng này. Chuyện lớn chuyện nhỏ chỉ cần nói với cô là được.

Chính là thứ tư vừa rồi, nhìn Tư Ly thường ngày chăm chú nghe thầy cô giảng bài, tay ghi chép không ngừng, cuốn sổ ghi chú toàn là chữ với chữ hôm nay lại thất thần ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, cô gọi mấy lần cũng không phản ứng. Người ở đây mà tâm hồn đi nơi khác.

Anh Thu nhìn đến hết tiết học, thầy cô vừa ra khỏi lớp liền chạy đến hỏi thăm. Tư Ly nhìn Anh Thu hai cái, tay nắm chặt cây bút, bộ dạng nửa muốn nói nửa không. Xem ra là chuyện gì đó quan trọng rất khó mở lời. Nhưng cuối cùng Tư Ly vẫn quyết định tìm đến một nơi yên tĩnh mà tâm sự với cô.

Tư Ly là con gái nhà gia giáo, ba mẹ lại có chút quyền thế, nghe nói là luật sư danh tiếng. Gia đình quản giáo Tư Ly rất nghiêm khắc. Một là một hai là hai không được phép cãi lời.

Tư Ly có người yêu là đàn anh trên một khóa học ở trường S, một trường tầm trung, gia cảnh người đó không được khá giả cho lắm, tất nhiên không thể nào môn đăng hộ đối với gia đình Tư Ly được. Vì vậy chuyện yêu đương này vẫn luôn giữ kín đợi ngày người yêu cô ấy thành công sẽ về ra mắt ba mẹ. Nhưng kế hoạch không như ý, gần đây mẹ Tư Ly bắt cô ấy đi xem mắt, Tư Ly rất sợ ba mẹ, không dám trái ý họ, lại không muốn đi xem mắt khiến bạn trai buồn. Rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, không biết phải xử lý ra sao. Nên mới có bộ dạng thất thần như vậy. Mà buổi gặp mặt là cuối tuần này, thời gian càng rút ngắn Tư Ly càng gấp gáp.

Anh Thu nghe xong câu chuyện, rất đồng cảm với Tư Ly. Nếu là cô sẽ trực tiếp dẫn bạn trai về nhà và dũng cảm nói thẳng với ba mẹ, sống chết gì đó tính sau. Nhưng Tư Ly thì khác, vả lại cô không ở trong hoàn cảnh của cô ấy nên không thể nhận xét Tư Ly đúng hay sai.

Không thể trái ý ba mẹ, lại không muốn đi xem mắt chỉ còn một cách, để đối tượng xem mắt biết khó tự rút lui là được: “Cậu cứ đến đó, làm hấn ghét bỏ hay sợ hãi tự động sẽ không theo cậu nữa.” Ba mẹ cũng không có gì mà trách mắng. Lỗi cũng không phải của Tư Ly.

Ý kiến này rất hay nhưng Tư Ly lại sợ mình làm không được, cô nắm chặt tay xoắn vào nhau, bối rối nhìn Anh Thu: “Mình sợ!” Giọng nói nhỏ dần. Nói xong cúi đầu thật thấp, cắn môi đến trắng bệch, hai mắt đỏ hoe.

Bộ dạng này khiến Anh Thu là con gái thấy cũng động lòng, không nhịn được muốn an ủi vỗ về, tìm cách giúp đỡ.

Chỉ nói về ba mẹ thôi mà Tư Ly đã sợ vậy rồi, khi đối diện với họ chắc chắn không còn chút dũng khí.

Tâm trạng hiện tại đang rất rối, Tư Ly lại là kiểu tính cách yếu đuối, nhẹ nhàng chỉ sợ làm hỏng việc. Đàn ông ai mà chẳng thích kiểu con gái thùy mị nét na, mềm yếu như nước làm người ta muốn che chở. Nhờ không may người đàn ông đó kết Tư Ly ngay lần đầu gặp mặt thì hỏng bét. Lúc đó chỉ còn cách bỏ nhà trốn đi thôi. Nhưng bọn họ đều là sinh viên, công việc còn chưa có trốn đi thì làm gì để sống? Rất không khả thi.

Anh Thu vô đầu suy nghĩ cuối cùng đi đến quyết định: “Để mình ra tay.” Ai bảo cô là người nghĩa khí, bạn bè gặp hoạn nạn nhất định phải tương trợ.

Tư Ly dè dặt nhìn Anh Thu hỏi xác nhận lại: “Cậu... Cậu giúp mình thật không? Nhưng bằng cách nào?”

“Để mình đi thay cậu.”

“Nhưng lỡ anh ta phát hiện là người khác thì sao?” Tư Ly lo lắng hỏi.

Anh Thu nhìn Tư Ly, dánh dấp hai người tương đối bằng nhau, chỉ cần nói trang điểm đậm nên hơi khác trong hình. Vả lại hiện nay hình ảnh chụp xong đều qua chỉnh sửa, hình một đằng người bên ngoài một nẻo là chuyện thường tình. Chắc không có vấn gì. Nếu anh ta không chấp nhận được thì càng tốt.

Nghe xong Tư Ly thấy cũng rất hợp lý: “Vậy cậu giúp mình nha!”

Anh Thu gật đầu kiên định, vỗ ngực đảm bảo: “Cậu cứ cho thông tin đi, chuyện còn lại để tớ lo.”

Tư Ly đưa một tờ giấy bị nhàu nát, mở ra dùng tay kéo phẳng để bớt nhăn, trên đó có ghi địa chỉ gấp là “Thiên đường xem mắt”, thông tin người đàn ông tên Phạm Tích Nhân, 28 tuổi, phó tổng giám đốc một công ty chuyên về lĩnh vực điện tử.

Anh Thu lật đi lật lại tờ giấy: “Hình đâu?”

Tư Ly lắc đầu: “Không có.” Xem mắt ít nhất cũng phải có một tấm hình để người ta hình dung già trẻ mập ốm, đầu có tóc hay bị hói chứ? Thật khó hiểu. Đạo này dịch vụ xem mắt cũng tệ vậy sao?

“Mẹ tớ nói chỉ cần nói tên người đàn ông ra thì không nhầm đi đâu được. Tớ đó sẽ biết.”

Khách tới “Thiên đường xem mắt” phải kiểm tra rất kỹ mới được vào, nên nhầm lẫn là điều không thể. Nhưng mà mẹ Tư Ly cũng có chút khó hiểu nha.

“Ừm, vậy cứ để tớ xử lý giúp cậu!” Anh Thu chụp lại thông tin trên tờ giấy, cất vào túi rồi rời khỏi. Trong đầu mừng tượng ra hình ảnh người đàn ông tên Phạm Tích Nhân, phó tổng giám đốc mà lại không có người yêu sao? Nếu như vậy chắc chắn là một ông chú bụng phệ thân hình ục ịch, trên đầu có vài cọng tóc. Nghĩ thôi đã thấy buồn cười.

Tư Ly nhìn theo, ánh mắt trao trọn niềm tin, hy vọng Anh Thu sẽ thành công, không bị phát hiện là giả danh. Chỉ cần Triệu Cường tìm được một công việc tốt thì cô cũng không cần sợ ba mẹ ngăn cản nữa. Mà từ giờ đến lúc đó nhất định không được có chuyện gì xảy ra.

4. Chương 4: Phạm Tích Nhân

Thời sinh viên, vừa mới tốt nghiệp mang trong mình nhiệt huyết tuổi trẻ Phạm Tích Nhân, Trần Kha Nghi và một vài người bạn cùng chí hướng thành lập một công ty kinh doanh về lĩnh vực điện tử phần mềm. Đứng đầu là Trần Kha Nghi, anh có ý tưởng lại có đầu óc kinh doanh liền rủ bọn họ cùng góp sức. Mở công ty thì dễ nhưng duy trì làm sao để nó phát triển mới là một bài toán đau đầu. Bước đầu gặp muôn vàn khó khăn, khi công ty có chút khởi sắc lại bị đối thủ ganh ghét chơi xấu liên tục, mà bọn họ là công ty mới, còn rất yếu lại không có chỗ dựa, chống cự không nổi. Dẫn đến sự nhiệt huyết cũng không còn nữa, mọi người bỏ cuộc. Công ty bên bờ vực tan rã, mọi thứ đổ sông đổ biển. Duy nhất chỉ có Phạm Tích Nhân và Trần Kha Nghi vẫn luôn tin tưởng họ có thể xoay chuyển tình thế khỏi tử hoàn đồng.

Không biết đồ bao nhiêu là mồ hôi và công sức, cuối cùng ông trời không phụ lòng người. Công ty AHS từ một công ty khởi nghiệp, mọi thứ diễn ra trong một văn phòng cho thuê chật chội ầm thấp phát triển thành một công ty uy tín hàng đầu trong nước, hiện nay còn lấn sân sang tận nước ngoài. Mà cơ sở vật chất cũng hiện đại không kém, sở hữu nguyên một tòa nhà bảy mươi lăm tầng lầu với đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp hùng hậu.

Trần Kha Nghị giỏi hơn Phạm Tích Nhân lại mưu trí, vẻ mặt điềm tĩnh âm trầm khó đoán, trên thương trường là một con cáo già chính hiệu. Thương vụ nào cũng đạt được lợi ích tốt nhất cho công ty, vì vậy giữ chức danh tổng giám đốc, còn Phạm Tích Nhân tuy kém hơn một chút nhưng là so với Trần Kha Nghị còn bên ngoài bộ dạng tươi cười, thân thiện với mọi người nhưng thật ra là sắc sảo khó lường. Nhìn vào cũng không đoán được bên trong anh đang nghĩ gì. Hiển nhiên anh giữ chức vụ phó Tổng giám đốc.

Một thời gian sau, khi AHS đi vào ổn định, chẳng biết Trần Kha Nghị nổi điên cái gì, muốn “xa rời nhân thế” ra nước ngoài tu nghiệp, trở thành giáo sư nay giảng dạy ở trường đại học A. Bỏ lại mình Phạm Tích Nhân lãnh đạo công ty. Phạm là những việc quan trọng Trần Kha Nghị mới ra tay, còn lại vẫn là Phạm Tích Nhân toàn quyền quyết định.

Trần Kha Nghị cũng suy nghĩ hay lắm! Biết công ty điện tử đa phần chỉ toàn là nam, chạy đi làm giáo sư thì hay rồi, được rất nhiều sinh viên nữ thầm thương trộm nhớ, một rừng hoa thơm cỏ lạ, cơ hội lấy vợ nắm chắc trong tay. Nghe nói hồi mới về trường đại học A đã làm điên đảo không ít nữ sinh, còn có nguyên đội Fangirl theo đuổi, còn anh thì sao? Công việc ôm không hết, môi trường không thuận lợi, tất nhiên tới giờ vẫn độc thân. Lại bị mẹ thúc giục đến điên cả đầu.

Thật muốn nghỉ việc chạy theo Trần Kha Nghị mà! Nhìn đồng việc chất cao như núi, Phạm Tích Nhân bực tức vô đầu. Trong lòng mắng Trần Kha Nghị độc ác. Sau đó lại lóe lên suy nghĩ có nên nói cậu ấy giới thiệu cho anh một cô sinh viên không?

Nói đi phải nói lại. Công ty AHS tuy chuyên về điện tử nhưng cũng đâu phải chỉ có một bộ phận. Còn có phòng Marketing, bán hàng, truyền thông không phải nữ vẫn chiếm số đông sao? Thực ra đây chỉ là lý do Phạm Tích Nhân thoái thác trách nhiệm với mẹ mà thôi. Anh vẫn luôn tin tưởng sẽ có một ngày anh gặp được định mệnh chân chính của mình.

Không nhắc thì thôi, nhắc đến mẹ anh lại gọi điện thoại đến rồi đây.

“Mẫu thân đại nhân không cần nói con cũng biết mẹ muốn nhắc đến chuyện gì rồi!” Trăm lần gọi chỉ có một câu chuyện kể đi kể lại làm anh sắp thuộc lòng luôn rồi.

Bà Phạm mất hứng, vẻ mặt trầm xuống nghiêm túc nói: “Đã như vậy con có biện pháp đối phó với người mẹ chưa?”

Phạm Tích Nhân há hốc miệng nửa ngày khó khăn đáp đúng một từ: “Chưa!” Thật thảm hại. Trên thương trường dù đối phương có dồn anh vào thế bí anh vẫn có biện pháp đáp trả. Nhưng đối với mẹ chỉ một câu nói đã khiến anh trở tay không kịp.

Bà Phạm nhận được đáp án ưng ý, hài lòng nói tiếp: “Bởi vậy mẹ vẫn phải nói tiếp thôi. Nhìn xem Tư Nghiệp em trai con đã có bạn gái rồi, nó mới 24 tuổi đã nghĩ đến chuyện xin phép mẹ cho kết hôn, còn con thì sao già hơn nó tận 4 tuổi, vẫn không có mảnh tình nào ra hồn, hỏi xem ta có lo không?” Lại tiếp tục là bài diễn văn. Khoan đã, Phạm Tư Nghiệp lại đòi kết hôn. Yêu đương là chuyện của hai người, còn đem khoe khoang, bây giờ còn đòi kết hôn. Lần trước đã cảnh cáo có chuyện gì phải báo anh trước ít nhất anh còn có thời gian đối phó mẹ, xem ra cảnh cáo vẫn còn nhẹ.

Tóc trên đầu bị Phạm Tích Nhân sắp vò thành tổ quạ luôn rồi: “Đã nói xong, con đi họp đây.” Anh nhanh chóng cúp máy trước khi mẹ anh tiếp tục cần nhằn.

Tư Nghiệp được lắm! Bữa nào anh nhất định phải giáo huấn nó một trận vì tội không xem anh ra gì, dám vượt mặt anh trai có người yêu trước, còn nữa mới tí tuổi đầu mà đòi kết hôn cái gì. Anh sờ khuôn mặt mình, có già đâu chứ, tuổi này mới đúng là thời kì phong độ nhất của đàn ông. Thu hút chết người. Hơn nữa anh vừa có tiền, vừa có sự nghiệp lại có sắc mấy cô gái xếp hàng theo không kịp, chỉ là chưa có thời gian tạm thời không suy nghĩ đến. Nào như mẹ anh nói!

“Hừ!” Anh đẹp trai hơn Tư Nghiệp nhiều.

Phạm Tích Nhân sắp xếp lại hồ sơ trên bàn, lấy một vài tập tài liệu cần thiết đi đến phòng họp. Anh ngồi xuống ghế ra hiệu bắt đầu cuộc họp.

Trưởng phòng kinh doanh bước lên thuyết trình. Ông tatừ chỉ nhánh mới được điều về công ty mẹ không lâu. Nhìn thấy Phạm Tích Nhân bộ dạng không được ổn, toát ra một tầng hỏa khí nhìn chằm chằm vào màn hình, liền trở nên luống cuống, ăn nói cũng lắp bắp: “Kế... kế hoạch tháng sau tung ra phần mềm diệt virút mới, đánh vào thị... thị trường các doanh nghiệp bất động sản...” Ông ta khó khăn mới trình bày xong một phần.

“Phương án cụ thể như thế nào?”

Trưởng phòng lau mồ hôi, phần này sẽ do phó phòng trình bày, nhưng đến giờ cậu ta vẫn chưa có mặt, nói là kẹt xe, đang tìm cách đến. Mà ông ta không am hiểu việc giải thích cặn kẽ nội dung chi tiết phần triển khai, đừng nói đến trình bày lưu loát cho phó tổng hiểu.

Đang trong lúc gấp rút không biết làm thế nào, điện thoại Phạm Tích Nhân reo liên tục. Anh đã cố tình để im lặng, nhưng màn hình cứ nhấp nháy đến khó chịu. Anh lại không dám tắt nguồn, sợ đối tác gọi đến bất ngờ. Phạm Tích Nhân giơ tay lên, tạm dừng cuộc họp bước ra ngoài. Trưởng phòng kinh doanh thở một hơi thật mạnh. Không khí quá bức người. Trong lòng cầu nguyện phó phòng nhanh đến cứu nguy.

“Xin hỏi là ai vậy?” Là một dãy số lạ.

“Mẹ đây!” Biết con trai thấy số bà nhất định sẽ không nghe nên cố tình lấy số lạ gọi liên tục.

Phạm Tích Nhân vỗ trán, mẹ anh còn bám dai hơn mấy cô gái trẻ theo đuổi tình yêu. Anh thoả hiệp:

“Chuyện gì con cũng đồng ý, được chưa! Bây giờ con phải vào họp.”

“Này, tối nay nhớ về nhà.” May mắn lần này có kinh nghiệm vẫn kịp nói ra câu cuối cùng trước khi con trai cúp máy.

Khi Phạm Tích Nhân quay lại phòng họp, phó phòng kinh doanh kịp lúc có mặt, đang chuẩn bị thuyết trình. Cậu ta còn trẻ, lại am hiểu chuyên môn sâu sắc, trình bày cũng tốt hơn rất nhiều so với trưởng phòng kia. Tâm trạng Phạm Tích Nhân cũng nhờ vậy dịu lại không ít. Mọi người căng thẳng theo dõi nét mặt của Phạm Tích Nhân cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhất định phải mời phó phòng kinh doanh ăn một bữa thịnh soạn.

...

Buổi tối dù muốn dù không Phạm Tích Nhân vẫn lái xe về nhà. Cũng đã lâu rồi anh không về.

“Con trai, ăn tối chưa?” Thấy Phạm Tích Nhân vào nhà, bà Phạm lên tiếng hỏi.

Phạm Tích Nhân cởi áo khoác treo lên giá, rót một cốc nước uống cạn: “Vẫn chưa.” Bận tối mắt tối mũi làm gì có thời gian.

“Ba đâu rồi, còn Tư Nghiệp nữa.”

“Đều ra ngoài cả rồi” Nói cái gì mà đi rèn luyện sức khỏe, để bà ở nhà một mình. Bà Phạm dọn mấy món ăn lên bàn: “Còn nóng cả, mau ăn đi.”

Phạm Tích Nhân đang đói bụng cũng không hỏi thêm gì mà tập trung ăn hết mấy món trên bàn. Định về sẵn tiện giáo huấn Tư Nghiệp nhưng lại không có nhà. Lần này xem như nó may mắn.

“Có thực mới vực được đạo” đợi con trai ăn xong. bà mới bắt đầu vào chủ đề: “Con ăn no chưa?” Nụ cười của bà Phạm chứa đầy sự nguy hiểm.

Phạm Tích Nhân thoả mãn gật đầu, ăn no tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên. Anh cùng mẹ ra phòng khách uống trà.

“Con không quên chuyện đã hứa chứ?”

Phạm Tích Nhân bộ dạng ngơ ngác, khó hiểu hỏi: “Con có hứa chuyện gì sao, à!”

Anh giả vờ sức tỉnh nhớ ra điều gì: “Mẹ nói con về nhà không phải con đã vâng lời tranh thủ thời gian bây giờ đang ngồi trước mặt mẹ sao? Ăn no rồi cũng nên về thôi.” Anh đứng dậy chuẩn bị đi ra cửa. Xem ra

không thể tiếp tục nữa, thế nào mẹ cũng nói đến đề tài cũ rích đó.

“Đứng lại.” Bà sẽ để cho Phạm Tích Nhân đi dễ dàng vậy sao? Còn lâu!

Bà Phạm nhếch môi, con trai giả vờ mất trí đây mà. Bà bà còn không hiểu tính tình nó sao? Đáng tiếc “gừng càng già càng cay”, đối với những loại người này phải có đề phòng. Bà cười tươi mở điện thoại lên, bật loa ngoài, chỉ thấy giọng nói của Phạm Tích Nhân từ từ phát ra: “Chuyện gì con cũng đồng ý, được chưa. bây giờ con phải vào họp...”

“Mẹ...!” Chiêu này cũng quá thâm độc đi. Một lần sơ hở liền mắc bẫy.

“Thế nào, không phục?” Bà Phạm nhướn mày, vẻ mặt đắc thắng nhìn con trai.

Chúng cứ rành rành như vậy anh còn đường nào để chối. đành gơ tay đầu hàng: “Được rồi là chuyện gì mẹ nói đi.” Mẹ anh cũng bỏ không ít công sức vào kế hoạch này.

“Thứ bảy tuần này, đến ”Thiên đường xem mắt“, đối tượng mẹ chọn cho con sẽ khiến con hoàn toàn bất ngờ.”

Vậy sao, anh không tin! Ngoài việc mẹ chơi xỏ anh còn có ai có khả năng làm anh bất ngờ.

Bà Phạm đưa cho Phạm Tích Nhân mảnh giấy ghi đầy đủ thông tin, bà bổ sung thêm: “Còn nữa, nếu lần này thất bại, con phải đi thêm một lần nữa.” Bà biết hai lần đã là giới hạn đối với con trai, chỉ vì lần này, bắt được thóp nên mới mạnh dạng ép được Phạm Tích Nhân.

“Chỉ hai lần, sau đó không được nhắc đến chuyện này nữa.”

“Đồng ý!”

Chỉ là hai lần, cô gái chân yếu tay mềm, anh thừa sức đối phó. Nhất định sẽ làm cho người ta khóc sụt mướt chạy về. Bởi anh không thích mấy kiểu hẹn hò thông qua giới thiệu này.

5. Chương 5: Phòng Tập Gym

Mà sự thật chứng minh. Đời không như là mơ! Mọi dự tính cả Phạm Tích Nhân hoàn toàn lệch hướng. Đúng như mẹ anh nói: “Sẽ khiến anh bất ngờ.” Không những cô gái kia không khóc lóc đau lòng chạy về mà còn vui vẻ tạm biệt anh, chỉ có anh ôm một trận tức giận trong người không có chỗ phát tiết.

Sau khi ra khỏi “Thiên đường xem mắt” Phạm Tích Nhân lái xe chạy như bay, đến nơi anh dừng xe thẳng

gấp phát ra tiếng “két!” cả người theo quát tính nhào về phía trước rồi. Anh đập mạnh vào vô lăng, nghiêng rằng “Tư Ly” tôi sẽ nhớ thật kỹ tên cô. Nhất định chúng ta sẽ còn gặp lại.

Quản lý phòng Gym từ xa thấy chiếc xe đậu đằng trước, nhìn biển số xe liền đoán ra được là Phạm Tích Nhân đến, hớn hở chạy lại, cung kính mở cửa xe: “Phó tổng Phạm lâu lắm mới thấy anh đại giá quan lâm đến đây!” nhìn anh ta vui vẻ đến mức chỉ còn thiếu cái đuôi vẫy vẫy đằng sau để biểu lộ cả xúc của mình lúc này. Phải nói Phạm Tích Nhân là khách hàng cực Vip ở đây, mỗi lần đến sẽ thuê một gian phòng để tập riêng, còn thuê luôn một huấn luyện viên chuyên nghiệp của bọn họ hướng dẫn. Cứ mỗi lần như vậy tiền vào tay sẽ không ít đâu nha.

“Chuẩn bị cho tôi một bộ đồ.” Phạm Tích Nhân bước xuống xe, tháo kính râm nói. Anh đến rất tùy hứng, không quen lúc nào cũng đem đồ thể thao bên người. Mà phòng Gym này làm việc khá chuyên nghiệp, chỉ cần nói sẽ lập tức chuẩn bị. Anh cũng không cần phiền phức đích thân đi mua.

Nhìn tên quản lý này tuy cả người toàn cơ bắp nhưng lời nói kèm cử chỉ lại còn cái vẫy tay kia nhìn kiểu nào cũng thấy “không được thẳng” cho lắm. Nhìn anh ta như muốn nhào về phía anh vậy. Phạm Tích Nhân chán ghét nhú mày, cách xa ra ba bước.

“Lập tức chuẩn bị!” Giọng nói ngọt như mía lùi. Quản lý nhanh chóng gọi một cú điện thoại, chỉ vài phút sau, một người đàn ông tay xách túi đồ đi nhanh về phía bọn họ đưa cho quản lý.

Phạm Tích Nhân nhận lấy túi đồ “Phòng như cũ, chuẩn bị đi.”

Quản lý bắt đầu bối rối, ánh mắt nhìn Phạm Tích Nhân cũng không còn tự nhiên nữa, khó xử nói: “Chuyện này, do Phó tổng đến gấp không thông báo trước, nên tạm thời hết phòng trống, anh đợi một lát tôi đi sắp xếp được không ạ?”

Phạm Tích Nhân mà tức giận bỏ đi coi như hôm nay họ mất một mối hời rồi. Không được phật lòng nhân vật lớn, dù có đuổi mấy người đang tập trên kia đi cũng nhất định giữ chân Phạm Tích Nhân ở lại. Lợi nhuận mà Phạm Tích Nhân đem lại gấp nhiều lần so với mấy người kia. Tất nhiên anh ta phải chọn hướng có lợi cho mình rồi.

Trái với suy nghĩ của quản lý, Phạm Tích Nhân phất tay: “Không cần, tập chung cũng được nhưng không được gần tôi quá!” Anh nhấn mạnh. Chịu tập chung cũng có ý đồ của riêng mình, chứ anh không dễ dàng thoả hiệp như vậy.

Để xem sức hút của mình trong mắt mấy cô gái như thế nào? Anh tự tin 100% vào bản thân mình, chỉ là nhân tiện có cơ hội kiểm chứng một chút.

Quản lý mừng rỡ ra mặt, dễ dàng hơn dự tính rất nhiều. Anh ta còn đang suy nghĩ nên thuyết phục như thế nào để Phạm Tích Nhân thông cảm ở lại chờ đợi. Sau đó phân phó cho nhân viên dọn dẹp một phòng tập riêng.

“Nhất định ạ, phó tổng thay đồ xong lập tức có chỗ tập cho anh.”

Phạm Tích Nhân vào phòng thay đồ, anh nhìn mình trong gương, lại sờ vào bụng mình. Thời gian này công ty tương đối nhiều việc, buổi tối thường xuyên phải ra ngoài tiếp khách không có thời gian đến phòng tập. Tuy là ăn uống không điều độ, đôi lúc phải uống rượu, nhưng mà lúc ở nhà anh vẫn chăm chỉ tập luyện xong mới đi ngủ. Sáng cũng không lười biếng, luôn dậy lúc năm giờ chạy bộ, hít đất cả trăm cái. Nhìn xem cơ bụng vẫn còn. Anh gồng người sờ vào bắp tay, vẫn rất rắn chắc. Vậy mà cô gái kia nhìn kiểu gì lại không thấy. Chỗ nào ẻo lả cơ chứ! Mà anh cũng điên rồi, tự dưng vì lời nói đó mà chạy đến phòng tập Gym.

Quản lý đã đứng ở ngoài đợi sẵn, thấy Phạm Tích Nhân ra, nhanh chóng dẫn đường đến phòng tập. Đúng như anh yêu cầu, những người chung phòng tập biết điều mà cách xa anh một khoảng hai mét, tuy có nam có nữ, khá đông nhưng không ai dám lại gần quấy rầy. Không khí vô cùng im lặng.

Không gian như vậy cũng tạm ổn!

Huấn luyện viên Mã, người đặc biệt theo hướng dẫn Phạm Tích Nhân từ lâu, khá quen thuộc tình hình thể trạng của Phạm Tích Nhân, nghe nói hôm nay Phạm Tích Nhân đến tuy rất ngạc nhiên nhưng cũng gấp gáp từ nhà chạy đến dù cho hôm nay là ngày nghỉ của anh ta.

“Xin chào anh Phạm, bây giờ anh chạy bộ mười lăm phút khởi động cơ thể sau đó sẽ tiến hành các bài tập ạ!” Huấn luyện viên Mã biết tính cách của Phạm Tích Nhân, vì vậy không nói nhiều lời mà bắt đầu hướng dẫn luôn.

Quản lý làm xong nhiệm vụ, tuy muốn ở lại ngắm “trai đẹp” nhưng vẫn biết điều cung kính cúi chào rồi rời đi.

Phạm Tích Nhân đi đến máy chạy bộ, nhớ ra điều gì anh quay sang hỏi: “Huấn luyện viên Mã có cách nào trong thời gian ngắn tập thành cơ bụng tám múi không?”

Huấn luyện viên Mã bị hỏi bất ngờ đứng khựng tại chỗ, anh Phạm đang nói đến cơ bụng tám múi trong truyền thuyết phải không? Đến cả anh ta là huấn luyện viên muốn tập thành tám múi còn không dễ dàng gì. Đầu tiên để đạt được cơ bụng tám múi người tập phải có các rãnh cơ và số lượng sợi đều nhau, thường do cơ địa tạo nên, từ đó qua quá trình tập luyện liên tục làm các cơ này săn chắc bám chặt vào xương, khi chuyển động sẽ tạo thành các múi cơ bụng mà ta thường thấy. Tập thành sáu múi, duy trì nó luôn săn chắc khỏe đẹp đã rất thành công rồi, còn tám múi e là không thể. Mà cấu tạo các cơ bụng của Phạm Tích Nhân anh ta là người hiểu rõ nhất, chỉ có sáu múi đúng tiêu chuẩn không hơn không kém, cho dù có cố tập đến mấy cũng không thể nào có tám múi được.

Không lẽ Phó tổng Phạm đang muốn kiểm tra kiến thức chuyên môn hay do tìm được người khác tốt hơn muốn tìm cơ đuổi việc anh ta? Cho dù là gì cũng không thể nói thật được, Phạm Tích Nhân mà mất hứng anh ta sẽ càng khó sống.

Bộ dạng huấn luyện viên to con lực lưỡng nhưng hiện tại đang khúm núm nhỏ giọng mà nói: “Anh Phạm, tôi thấy hiện tại cơ bụng anh do không tập luyện thường xuyên nên độ săn chắc đã giảm, như vậy đi trước

tiên anh tăng cường tập luyện kết hợp ăn uống theo chế độ trước đã được không?” Đi chậm từng bước, chuyện sau này tìm cách đối phó sau.

Phạm Tích Nhân biết anh ta đang né tránh. Hỏi cũng bằng thừa. Duy nhất có điểm đúng anh phải lấy lại phong độ trước kia cái đã. Tuy nhìn bên ngoài chỉ có những người chuyên môn mới thấy rõ cơ bụng của anh đã mềm hơn trước, người thường không biết được. Nhưng anh vẫn phải tập cho cô gái kia sáng mắt ra.

Anh không đáp lại lời huấn luyện viên, bật máy bắt đầu chạy bộ.

Huấn luyện viên cảm thấy nhẹ hết người. Hậu hạ mấy nhân vật lớn không dễ dàng gì. Thời nay kiếm tiền thật vất vả.

Trong đầu Phạm Tích Nhân vẫn luẩn quẩn câu nói của Tư Ly không xua tan được. Anh tăng tốc độ của máy chạy bộ, ra sức chạy thật nhanh như thể chỉ có làm vậy mới không có thời gian mà suy nghĩ lung tung. Sau đó dưới sự chỉ dẫn của Huấn luyện viên anh điên cuồng tập luyện. Đã hai tiếng trôi qua, anh vẫn không thềm nghỉ ngơi. Chỉ đến khi huấn luyện viên thấy tình hình không ổn. Không biết anh Phạm bị cái gì kích thích mà tập hết bài tập này đến bài tập khác. Anh ta phải gấp gáp khuyên ngăn: “Anh Phạm nên hôm nay tập đến đây là được rồi ạ, anh lâu ngày vận động mạnh nên cho cơ thể từ từ thích ứng, tránh tổn thương đến các cơ.”

Phạm Tích Nhân nghe vậy cuối cùng mới chịu dừng lại.

Anh ngửa đầu uống hết chai nước suối. Cả áo ướt đầm khó chịu, anh trực tiếp cởi ra vứt sang một bên. Đây là thói quen của anh. Nhưng hôm nay anh không phải tập ở phòng riêng mà là phòng tập thể. Có chút phiền phức.

Mấy cô gái từ xa thấy Phạm Tích Nhân đã rất phấn khích, nhưng quản lý đã cảnh báo không dám tiến lại gần, chỉ từ len lén ngắm nhìn. Vừa rồi thấy Phạm Tích Nhân uống nước đã thấy hấp dẫn lắm rồi, anh ấy lại cởi áo ra. Cảm giác thế nào? Điên cuồng vỡ òa, nhìn không chớp mắt. Đúng là rất thỏa mãn. Hình ảnh chân thực sống động rất nhiều so với tạp chí. vì mới tập xong cả người Phạm Tích Nhân toát ra một sự thu hút khó cưỡng, mồ hôi chảy xuống theo những đường rãnh cơ thể càng tôn lên các cơ thịt màu đồng rắn chắc.

Quá mất máu!

Phạm Tích Nhân mặc kệ những ánh mắt thèm thuồng kia, lấy khăn lau mồ hôi.

Các cô gái che miệng “oa” một tiếng. Nhìn Phạm Tích Nhân đang đi lại gần, bọn họ kích động không thôi. Đi đến chỗ hai cô gái gần nhất Phạm Tích Nhân dừng lại nở nụ cười tiêu chuẩn: “Em gái xem ra rất thích nhìn lên tôi?”

Cô gái trả lời lời theo bản năng: “Vì anh quá thu hút!” Ánh mắt chớp chớp sáng rực.

“Vậy sao?” Phạm Tích Nhân dừng lại là muốn kiểm tra đôi chút về lời nhận xét của Tư Ly. Xem ra cô gái đó có mắt như mù.

Nhận được đáp án ưng ý, anh hài lòng khuyến mãi thêm một nụ cười rực rỡ, tâm trạng vui vẻ nói: “Cảm ơn! hai em gái cũng xinh lắm!” Rồi rời đi.

Hai cô gái vừa sung sướng vừa ngại ngùng che mặt. Đến khi phản ứng được đã không thấy người đâu, tiếc nuối dậm chân. Vẫn chưa kịp xin số điện thoại mà.

6. Chương 6: Máy Ghi Âm

Sau khi tập Gym xem như là cách để phát tiết, tâm tình Phạm Tích Nhân thả lỏng không ít. Đi đường cũng vui vẻ mà ngâm nga đôi ba câu hát. Gặp nhân viên đi qua không đợi họ mở lời, anh đã chào họ trước. Nhân viên rung mình, vừa vui vẻ lại lo sợ không biết Phó Tổng đang muốn thử thách gì đây. Hay bị Tổng giám đốc “hành hạ” phát điên rồi.

Ở công ty ai cũng cho rằng quan hệ giữa Phạm Tích Nhân và Trần Kha Nghị có chút mờ ám. Có lần họ còn thấy Phó Tổng khoác tay ghé sát vào tai Tổng Giám Đốc thì thầm một lúc lâu, sau đó che miệng bật cười. Tất nhiên chuyện này họ chỉ âm thầm mà chuyển tay nhau. Để một trong hai người phát hiện ra thì rắc rối to. Không bị đuổi việc mới là chuyện lạ.

Chỉ có Phạm Tích Nhân không nhạy cảm mà nhận ra sau lưng anh mọi người đang bàn tán một câu chuyện thú vị.

Dù mọi chuyện đã qua, nhưng Phạm Tích Nhân như có động lực, tràn đầy khí thế quyết định nghiên cứu dành thời gian tập luyện cơ thể mỗi ngày. Nhất định một ngày không xa thân hình chuẩn đẹp như lực sĩ sẽ là của anh.

Đạo này công ty công việc ngày càng nhiều, chuyện xử lý mỗi ngày đều chất cao như núi, làm đến tối mịt vẫn chưa xong. Thiết nghĩ có nên chuyển phát nhanh hết đồng hồ sơ này đến trường đại học A cho tên Tổng giám đốc đang an nhàn kia có thêm việc để làm không? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nên. Chọc giận Trần Kha Nghị còn đáng sợ hơn chọc giận mẹ anh.

Thêm chuyện về Thẩm Thị, chẳng biết lý do gì Trần Kha Nghị không muốn hợp tác. Rõ ràng đây là công ty xuất sắc nhất qua quá trình xem xét nghiêm ngặt mà chọn ra, ông chủ lại biết điều hiểu chuyện. Chỉ còn ký hợp đồng là hoàn tất vậy mà Trần Kha Nghị phun ra hai chữ “không thích” trực tiếp phá hủy cơ hội lớn của công ty người ta.

Đối với AHS thì không có vấn đề gì, cùng lắm là tìm người khác. Còn với Thẩm Thị quả là một tổn thất khá nghiêm trọng. Lần hợp tác này là cả hy vọng của người ta.

May mắn bộ phận kinh doanh rất chuyên nghiệp, luôn có một danh sách đối tác dự phòng, chỉ cần bỏ thời

gian tra lại hồ sơ là được, nhưng mọi việc phải bắt đầu lại khiến anh bận tới mắt tới mũi, dần đem chuyện xem mắt cho vào dĩ vãng thì mẹ anh rất đúng lúc mà gọi điện thoại hỏi thăm.

“Con trai, lần trước xem mắt kết quả như thế nào?” Ở nhà sốt ruột chịu không nổi, thêm nữa chẳng nghe tin tức gì từ người mai mối, không biết có thuận lợi mà phát triển thành yêu đương hay không. Cứ im lặng như vậy bà tò mò đến phát điên. Dù biết gọi điện đến sẽ khiến con trai khó chịu nhưng vẫn phải gọi.

“Mẹ nghĩ như thế nào?” Qua điện thoại có thể cảm nhận được giọng nói Phạm Tích Nhân mang mấy phần tức giận.

Bà Phạm ít nhiều vẫn biết đáp án, nhưng vẫn không muốn tin mà hỏi lại cho chắc chắn: “Con không nói sao mẹ biết được.”

“Bên phía cô gái đó không thông báo sao? Cần gì phải dò la tin tức từ con?” Anh không tình nguyện trả lời, chuyện không muốn nhớ cứ bị lôi ra.

“Nếu có thì mẹ có cần gọi cho con không?” Bên kia một mực im lặng, bà đang sợ Phạm Tích Nhân có làm điều gì không phải phép khiến người ta sợ hãi mà tránh xa hay không. Nên có số bà mai vẫn không dám liên lạc xem tình hình.

Phạm Tích Nhân phun ra hai chữ: “Không hợp.” Làm hy vọng của bà Phạm vỡ tan. Bà đã đặt rất nhiều hy vọng vào lần này không lý nào lại công cốc. Bà không dám hỏi nhiều, mà có hỏi với tính cách này con trai bà nhất định sẽ không hé răng một lời. Xem ra người đã từng quen biết cũng không có thiện cảm. Chỉ bằng thử giới thiệu cho nó một người xa lạ hoàn toàn xem sao.

“Này, con nhớ thứ sáu còn một lần gặp mặt nữa.” Hy vọng gửi gắm hết vào lần cuối vậy.

“Mẫu thân à, một lần hai lần kết quả cũng vậy thôi, vả lại con không nhớ đã hứa gì.” Phạm Tích Nhân bắt đầu giở trò. Không ngờ mẹ anh không từ bỏ mà đã nôn nóng lên lịch sẵn cho lần tiếp theo luôn rồi.

Bà Phạm khi đối phó với đứa con “xấu tính” này luôn có chuẩn bị, vẫn là chiêu cũ, dùng điện thoại ghi âm lại: “Mẹ đã ghi âm lại rồi.”

“Vậy sao?” Phạm Tích Nhân nhếch môi. Một lần sập bẫy đã là quá đủ. Thao tác trên máy tính liên tục, màn hình hiển thị các dãy số khó hiểu, sau đó xuất hiện câu lệnh “Delete” (xóa) bạn có đồng ý không? Phạm Tích Nhân vui vẻ nhấp vào. Chỉ một cú nhấp chuột mọi chuyện hoá ra thật đơn giản. Hóa ra cũng có lúc phát huy được sở thích cá nhân.

Thành công!

“Mẹ bật thử cho con nghe lại đi.” Anh tỉnh bơ nói. Không tin mẹ anh còn có thể ứng phó được.

Bà Phạm chạm vào tệp tin ghi âm mấy lần đều báo lỗi, sáng nay nghe lại vẫn tốt, không ai dám đụng vào điện thoại của bà, không thể nào hư được.

Thật vô lý! bà bắt đầu sốt ruột thử lại mấy lần nhưng kết quả vẫn vậy. Nhất định là con trai bà dỡ trò. Học IT thì hay lắm sao? Lại đi hack điện thoại mẹ ruột. Tưởng bà già này mù công nghệ thì muốn làm gì làm sao? Bà hét vào điện thoại: “Phạm Tích Nhân con được lắm ”

Phạm Tích Nhân che miệng nén cười. Lộ liễu quá không được nha! Mẹ sẽ tức giận, lần sau không có cơ hội vào nhà rồi đừng nói đến được thưởng thức mấy món mẹ nấu.

“Vây thôi lần sau nói tiếp nha mẹ!” Phạm Tích Nhân đắc ý chuẩn bị cúp máy.

Bà Phạm lấy thêm một cây bút ghi âm, không báo trước mà bật lên. Lời nói trong trẻo, rõ ràng phát ra thông qua điện thoại truyền đến lỗ tai Phạm Tích Nhân. Đây không phải là lời anh nói lúc ở nhà sao? Không thể nào! Anh vừa mới xóa rồi mà. Nụ cười trên môi anh cũng gượng lại, cả người rơi vào trạng thái không vận động.

Bà Phạm tấm tắc khen, bút này đúng là hàng tốt. Âm thanh cũng sống động chân thật quá đi.

Ba mươi chưa phải là tết! Ai hơn ai vẫn chưa biết đâu!

“Thế nào con trai, mẹ mua sỉ hơn mười máy ghi âm, con còn muốn xóa nữa không?” Hôm đó nhét máy ghi âm ở dưới ghế, về sau rảnh rồi lại sao ra nhiều bản bây giờ có dịp đem ra dùng rồi. Bà không kiên dè gì mà cười lớn tiếng. Tâm trạng vui vẻ vô cùng. Cô bé bán máy ghi âm tư vấn thật tận tình, còn chỉ bà chiêu này. Lần sau phải quay lại cảm ơn người ta mới được. Khuôn mặt cô bé đó khả ái, lại lanh lẹ, đáng tiếc đã có bạn trai nếu không bà đã sớm chấm cô bé đó về làm con dâu bà rồi.

Không hổ danh là mẹ của Phạm Tích Nhân. Cao tay hơn anh rất nhiều. Không nên khinh thường người lớn tuổi, nhìn vậy chứ điện thoại, chụp hình, mạng xã hội đều rành rồi cả. Mà nghĩ tới nghĩ lui nhất định trò này là do có người bày cho mẹ anh. Nhất định phải tìm ra kẻ chủ mưu mới được.

Anh một mực im lặng không phản ứng. Thực ra là biết nói gì bây giờ. Trong lòng rối như tơ vò. Là mẹ con có cần tính toán với anh vậy không? Chỉ là chưa có vợ thôi lại xem anh như kẻ thù. Đau lòng quá đi!

Bà Phạm bắt đầu nghiêm túc: “Thứ sáu nhớ đến đúng giờ.” Đừng làm mẹ thất vọng.

Phạm Tích Nhân: “...” Không nói nên lời ỉu xiu tắt điện thoại.

Anh không tin, ngày đó anh không tình nguyện đến mẹ yêu làm sao ép được anh.

Anh không muốn đến rồi ôm một trận khó chịu vào người. Chuyện của Tư Ly trong lòng khó khăn lắm mới

bình yên được. Đạo này đã một đồng phiền phức rồi. Không muốn lãnh thêm.

Tinh thần phấn chấn để dành làm việc chẳng mấy chốc tan thành mây khói. Anh mặc kệ hình tượng đổ gục xuống bàn thở dài ngao ngán, không còn hứng thú gì trên đời này.

Nếu có một điều ước ngay bây giờ, Phạm Tích Nhân sẽ không ước lựa là giàu có, giàu có sự nghiệp chỉ mong một điều giản đơn nhỏ bé: “Vợ ơi em ở đâu mau xuất hiện cứu vớt cuộc đời chồng em đi!”

7. Chương 7: Ngày Nghỉ

Trời đã vào hè, không khí oi bức khiến con người ta khó chịu. Nắng nóng ngời trong nhà thôi cũng đã toát mồ hôi, ra ngoài càng khỏi nói, chỉ năm phút đã thấy là cực hạn chịu đựng rồi, thêm cảnh xe cộ đông đúc làm con người luôn trong trạng thái tâm tình căng thẳng, không được vui.

Dưới cái nắng gắt gần 40 độ, Phạm Tích Nhân vừa đi gặp đối tác về, nét mặt không được ổn, nhân viên nhìn thấy biết điều tự động cách xa ba bước. Anh đi thẳng đến văn phòng, tháo lỏng cà vạt ngồi xuống, ngã lưng vào ghế. Dường như máy điều hoà chẳng xua tan được cái nóng trong người anh. Nhìn đến cuốn lịch để bàn, anh nhíu mày một cái, với tay lật úp cuốn lịch xuống mặt bàn, không hài lòng, anh vứt luôn vào sọt rác.

Thật ra cũng dễ hiểu, bởi vì hôm nay là thứ sáu, chính là ngày đi xem mắt lần hai. Từ sáng giờ điện thoại luôn trong trạng thái hoạt động liên tục. Nhìn xem đến bây giờ mẹ anh vẫn không có ý định buông tha, màn hình thông báo hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ, không biết bao nhiêu tin nhắn, anh cũng chẳng thèm nhấp vào xem từng nội dung.

“Địa chỉ là quán Starbuck trên đường ZY”

“Con đi chưa?”

“Sao không nghe máy?”

“Đừng làm mẹ mất mặt.”

...

Đại loại là như vậy.

Phạm Tích Nhân cúp nguồn điện thoại, phủi tay. Xong! Như vậy yên tĩnh hơn nhiều.

Anh nhắm mắt dưỡng thần sẵn tiện suy nghĩ kế sách.

Ở văn phòng cũng không phải là cách hay, nhờ may mẹ lại chạy đến đây lôi anh đến chỗ hẹn thì sẽ rắc rối. Phạm Tích Nhân gấp rút phân phó công việc cho thư ký, anh lái xe ra ngoài. Sau lần điên cuồng tập Gym anh mới phát hiện ra, cách này cũng rất hiệu quả để giải toả căng thẳng.

Đạo gần đây thấy Phạm Tích Nhân đến thường xuyên, quản lý vui vẻ đến tận mây xanh, luôn trong trạng thái sẵn sàng phục vụ. Chỉ cần Phạm Tích Nhân xuất hiện sẽ khoa trương mà đón tiếp.

Tập luyện cả một buổi chiều, Phạm Tích Nhân về nhà nghỉ ngơi. Vừa bước vào nhà Lu Lu nằm trong góc thỏ khi khò lập tức đứng dậy, ngoắc đuôi chạy về phía Phạm Tích Nhân.

Phạm Tích Nhân xoa đầu nó: “Lu Lu mày mập quá rồi.”

Lu Lu lè lưỡi nhìn Phạm Tích Nhân bằng ánh mắt mong đợi. Nhưng thấy Phạm Tích Nhân không phản ứng, nó sợ anh không hiểu. Chạy về cái ổ nhỏ, miệng ngậm lấy cái tô đựng thức ăn, thả xuống chân anh. Sau đó sủa “Gâu gâu.”

Phạm Tích Nhân làm gì không biết. Bây giờ đã đến giờ ăn của nó, thấy anh giả vờ quấy đuôi cũng chỉ vì bữa ăn mà thôi.

“Mày nên giảm cân thôi, bụng cũng bị phệ rồi này!” Phạm Tích Nhân ngồi xuống, sờ vào cái bụng bự của Lu Lu. Đường như nó hiểu, không tình nguyện mà kêu lên “Ủ... ừ!” Có mập đâu chứ!

Làm khó Lu Lu một lúc Phạm Tích Nhân mới lấy thức ăn cho chó thả vào bát nó.

Xong việc, anh mở điện thoại lên, không có lấy một thông báo. Mẹ anh không có động tĩnh gì, làm anh thấy rất lạ. Đáng ra giờ này phải âm ỉ gọi điện mắng hoặc có khi đứng trước cửa nhà mai phục sẵn chỉ cần anh về sẽ lập tức xử lý, nhưng đến lúc này vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Cứ như sự im lặng trước cơn bão! Nhất định phải chuẩn bị tâm thế thật tốt. Anh không tin mẹ cứ như vậy mà để dài bỏ qua.

Hôm nay là thứ bảy, công việc ở công ty anh đã giải quyết xong chỉ còn chờ Trần Kha Nghị xét duyệt nữa là hoàn thành, vì vậy hôm nay Trần Kha Nghị sẽ có mặt ở công ty tiếp tục xử lý phần còn lại, anh không còn việc gì phải làm tất nhiên sẽ “trốn việc” ở nhà. Mà anh sẽ tự thưởng cho mình một ngày nghỉ thật đúng nghĩa. Đã lâu rồi không có lấy một ngày thoải mái như thế này. Đừng nói là thứ bảy, cả chủ nhật anh cũng đầu tắt mặt tối ăn ngủ ở công ty làm việc.

Phạm Tích Nhân duy trì thói quen tập thể dục buổi sáng, đã năm giờ sáng anh đã thức dậy. Đi về phía Lu Lu vẫn còn say giấc nồng đá nó vài cái.

Lu Lu đáng thương mở mắt nhìn, Phạm Tích Nhân xích cổ nó lại, kéo đi mặc cho nó giãy giụa.

“Mày phải đi chạy bộ giảm cân.”

Đi tập thể dục thôi có cần lôi nó theo không? Bây giờ đối với nó thời gian đang là ban đêm. Còn bình minh phải bắt đầu từ tám giờ sáng cơ!

Ra khỏi nhà, Phạm Tích Nhân đi đến công viên gần đó bắt đầu chạy bộ. Mà Lu Lu cũng rất phối hợp chạy theo sau. Nghe lời thì mới có ăn. Sáng sớm không khí se se lạnh, trời rất trong xanh lại vắng người, tương đối yên tĩnh. Làm anh cảm thấy tinh thần phấn chấn cả người tràn đầy năng lượng.

Tầm sáu giờ, người đi lại nhiều, anh không thích ồn ào liền dắt Lu Lu quay trở về nhà. Anh để cho Lu Lu tự do hoạt động còn anh đi tắm rửa một lát.

Tiếp đó là pha cho mình một tách cà phê, đổ cho Lu Lu một chút sữa tươi làm Lu Lu hết sức sung sướng ngồi tập trung dùng lưỡi liếm sữa, còn anh ngồi cạnh cửa sổ thưởng thức cà phê. Hương thơm nồng, cảnh vật hữu tình, hôm nay là một ngày vui vẻ.

Độc thân có gì không tốt? Như anh bây giờ không phải rất tuyệt vời sao? Một mình một chó hưởng thụ cuộc sống. Nếu có vợ rồi có còn được như bây giờ không?

“Chồng ơi em đói! Chồng ơi lấy dùm em cái này, lấy dùm em cái kia, chồng ơi em muốn đi mua sắm...” Rồi khi có con nữa... Luôn trong cảnh chờ đợi, bận rộn, cả một đồng phiền phức. Anh phải tranh thủ hưởng thụ cuộc sống trước hôn nhân cái đã. Chẳng biết cuộc sống hôn nhân sẽ ập xuống cuộc đời anh lúc nào.

Ngày nghỉ thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã là giữa trưa. Phạm Tích Nhân tài nấu nướng không được tốt cho lắm, nếu không muốn nói là cả thảm họa. Nếu để làm ra được một món ăn, chắc chắn phòng bếp sẽ trở thành một đồng hỗn độn dọn một ngày cũng không xong. Tốt nhất không nên hành hạ bản thân. Thời buổi công nghệ lên ngôi, cứ gọi một cú điện thoại thức ăn ngon sẽ lập tức xuất hiện trước mặt. Đồ ăn Mỹ Vị lại khỏi phải bàn, danh bất hư truyền không bao giờ làm anh thất vọng.

No nê một bữa, anh đang suy nghĩ xem chiều nay sẽ đi đâu? Có nên chạy ra biển hứng chút gió, hay ở nhà đọc sách. Vẫn nên đi đâu đó đổi không khí. Trước mắt phải nghỉ trưa một lát đã.

Tầm hai giờ chiều, Phạm Tích Nhân bắt đầu chuẩn bị. Anh thay một bộ đồ thoải mái, quần âu đen dài tùy tiện xắn lên một nấc, áo thun màu trắng trơn, bên ngoài khoác thêm một cái áo cộc tay hoa văn nhỏ màu đỏ tươi. Anh mang giày thể thao trắng, đeo kính râm cả người toát lên vẻ phóng khoáng năng động. Thân hình này không đi làm người mẫu đúng là đáng tiếc!

Mà Lu Lu thấy Phạm Tích Nhân lấy chìa khóa bộ dạng sắp ra ngoài nó sủa lớn điên cuồng vẫy đuôi muốn đi theo.

Phạm Tích Nhân nhìn Lu Lu: “Tao đi chơi không phải đi tập thể dục vì vậy mày ngoan ngoãn ở nhà canh nhà đi Sáng mai lại cùng mày dậy sớm chạy bộ.” Nói xong anh mặc kệ Lu Lu phản đối đóng cửa ra khỏi nhà.

Đi biển mà, mặc màu đỏ cho có không khí, cái áo này, lần trước tổ chức hoạt động ngoài trời cho nhân viên trong công ty có phát mỗi người một cái, mà ngày đó anh bận đi công tác không thể tham gia được, cất trong tủ mốc meo, rốt cuộc hôm nay có thể mặc để bù lại ngày hôm đó rồi. Tuy ở thành phố có hơi nổi nhưng đem theo nhiều áo rất mắc công anh lại không ở lâu. Mặc kệ ngồi trên xe cũng chẳng ai để ý, anh thấy đẹp là được. Mà có bộ đồ nào khoác lên người anh không hoàn hảo đâu chứ! Người ta nhìn cũng chỉ vì anh đẹp trai.

Vừa xuống tới tầng hầm lấy xe, điện thoại đột ngột reo lên, một dãy số lạ. Anh định không bắt máy, nhưng không hiểu sao vẫn nhấn nút nghe.

“Xin hỏi có phải số của anh Phạm Tích Nhân không ạ?” Một giọng nữ êm tai, nói chuyện lịch sự truyền đến. Mỗi lần nghe cách nói chuyện này anh liền liên tưởng đến mấy chỗ bảo hiểm hay bất động sản chào hàng.

Phạm Tích Nhân nhíu mày đáp: “Đúng vậy cô là ai?” Chỉ vì lỡ rồi nên đành lịch sự nghe thêm vài ba câu rồi cúp máy.

“Là mẹ đây!” Giọng bà Phạm vang lên.

Dù có hơi nghi ngờ vì mẹ anh thường xuyên lấy số lạ gọi. Chẳng hiểu thế nào lại bấm nghe. Đáng lẽ nên tắt nguồn luôn mới đúng. Nhưng giờ mới hối hận đã muộn màng.

Một dự cảm không lành, trong lòng có chút bất an, có khi nào chuyển đi chơi này của anh bị huỷ không: “Điện thoại mẹ đâu, sao lại lấy số này gọi con?”

Giọng nói bà Phạm mang theo mấy phần khó xử: “Là vậy, mẹ rủ mấy bà bạn đi uống trà hàn huyên, không biết khi nào mới xong, lại sợ tài xế đợi lâu tội cậu ta, nên bảo cậu ta về trước rồi. Mà trời nắng nóng, mẹ không muốn về lúc này, để mấy người bạn về trước. Đến bây giờ mới phát hiện ra, đem nhầm túi không có tiền, điện thoại cũng không đem theo. Chỉ nhớ mỗi số điện thoại của con. Tích Nhân mau đến rước mẹ đi.” Càng về sau giọng bà Phạm càng trở nên gấp gáp, nghe ra có chút lo lắng.

Đã ngồi ở quán người ta cả buổi trưa, đến giờ đã hơn ba tiếng, lại là phòng cao cấp nhất, mọi người đã về chỉ còn bà mãi không chịu đi. Quản lý thấy tình hình không ổn, tìm cơ đến hỏi, chỉ sợ bà không có tiền mà chạy trốn. Bao nhiêu năm sống trên đời hôm nay mới biết cảm giác mất mặt là thế nào.

Máy ánh mắt kèm chỉ trích kia bà chịu không nổi. Bà cố gắng nhớ ra số Phạm Tích Nhân liền gọi điện thoại cầu cứu con trai, may mắn nó chịu nghe máy nếu không bà phải kiếm cái lỗ nào chui xuống thôi.

“Xin hỏi bà Phạm có phải mẹ anh không? Mời anh nhanh chóng đến giải quyết, nếu không phải chúng tôi phải mời bà ấy lên phường thôi.” Nhân viên muốn xác nhận lại, nhìn bà Phạm đầy uy hiếp.

Phạm Tích Nhân tức giận, dám xem thường mẹ anh, chán sống rồi sao: “Là mẹ tôi, tôi sẽ lập tức tới.” Đáng ra có thể trực tiếp thanh toán hoá đơn qua điện thoại, nhưng mà anh phải đến để cho mấy nhân viên đó một bài học mới được. Giọng nói khó nghe như vậy, thông qua điện thoại còn làm anh cảm thấy chướng tai gai mắt. Mà mẹ anh ở đó một mình giữa đám người này chắc chịu ủy khuất không ít.

8. Chương 8: Gặp Nhau Lần Hai

Địa chỉ quán Mộc Trà cách nhà Phạm Tích Nhân tầm nửa tiếng. Anh lại phóng xe chạy điên cuồng trên đường, lướt đi như một cơn gió, trực tiếp vượt qua mấy cái đèn đỏ, cảnh sát thấy biển số xe hơi kiêng dè, chỉ trở mắt nhìn theo chứ không dám có hành động gì hơn. Khi tới nơi chỉ tốn đúng mười lăm phút.

Chỉ có anh được phép chộc giận mẹ, còn người ngoài một cọng tóc của mẹ anh đừng mơ mà chạm vào được huống hồ dám khinh thường mẹ ngay trước mắt anh. Không muốn sống nữa ư?

Phạm Tích Nhân đeo kính râm, vẻ mặt sắc lạnh như có tầng băng mỏng bao quanh người.

Trước cửa quán, nhân viên đã đợi sẵn. Thấy người đàn ông phong thái cao lãnh trước mặt đoán được chính là con của bà Phạm liền dò hỏi: “Chào anh Phạm!”

Chỉ thấy anh gật đầu một cái.

Phạm Tích Nhân tháo kính, nhìn trực diện ánh mắt này mang vẻ thu hút khó cưỡng nhưng vô cùng sắc bén, anh nhìn cô nhân viên trước mặt làm cô ta hơi hoảng sợ mà lùi lại.

“Mẹ tôi đâu?” Anh đang rất gấp muốn nhìn thấy mẹ mới an tâm được.

Nữ nhân viên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười chuyên nghiệp, người hơi cúi xuống, cung kính nói: “Mời anh theo tôi.” Rồi xoay người bước thật nhanh, đi phía trước dẫn đường.

Khí thế bức người, đi gần thật áp lực.

Họ đi lên lầu hai, ở đây tương đối yên tĩnh, bàn bày trí theo kiểu ngòi bệ có một ghế nhỏ để tựa lưng, xung quanh treo mấy bức tranh cổ xưa, gam màu trầm, lại đặt thêm hòn non bộ, tiếng nước chảy róc rách nhưng không quá lớn. Đứng ở đây như đang hòa mình vào một không gian tách biệt với thế giới bên ngoài, vô cùng thư thái.

Mỗi bàn đều có tấm màn làm bằng vải voan mỏng che lại. Tùy vào khách hàng có thể tháo dây buộc ra để màn che phủ tạo thành không gian riêng tư, nhìn từ xa chỉ có thể thấy lờ mờ dáng người. Hoặc buộc màn lên tạo thành vật trang trí tạo điểm nhấn cho không gian.

Có thể nhận xét rằng phong cách này rất độc đáo. Cảnh đẹp hữu tình. Tuy nhiên Phạm Tích Nhân không có thời gian tỉ mỉ thưởng thức.

Nhân viên dẫn anh đến một bàn ở giữa phòng. Trên bàn vô cùng sạch sẽ không hề có dấu tích đã có người từng ngồi. Anh nhíu mày nhìn xung quanh: “Mẹ tôi đâu?” Ít nhất cũng phải mời mẹ anh được một cốc nước ngồi đợi chứ. Đúng là khinh người quá đáng.

Nói dẫn anh đến tìm mẹ. Đến rồi lại không thấy bóng dáng ai cả. Muốn chơi trò gì đây?

Cô nhân viên mỉm cười, thái độ bình tĩnh giải thích: “Xin anh đợi một lát, vừa rồi bà Phạm nói cần vào toilet, chắc cũng sắp ra rồi. Xin phép tôi đi mời quản lý tới ạ!”

Sau khi nhân viên đi chỉ còn lại mình Phạm Tích Nhân. Trong lòng vô cùng sốt ruột, mẹ anh lại không đem theo điện thoại, muốn liên lạc cũng không thể được, không biết bây giờ ra sao? Chỉ còn cách nghe lời cô nhân viên đó ngồi đợi mẹ hay quản lý gì đó đến thôi. Chưa bao giờ anh rơi vào trạng thái bị động như thế này. Làm ăn gì mà không chuyên nghiệp xúu nào!

Trong khi anh lo lắng nhìn xung quanh. Tầm mắt cứ cách vài giây lại nhìn ra cửa một lần thì từ xa có một cô gái có vẻ gấp gấp đi nhanh vào. Khi đứng ở gần lối ra vào cô ta ngừng lại nhìn xung quanh một lượt giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, tiếp đến khi xác định được vị trí liền nhanh chóng nâng chân bước đi, vẻ mặt trông rất hồ hởi. Mà kỳ lạ là cô ấy đang tiến về phía anh.

Chắc không phải đâu? Ở phía sau anh còn mấy bàn nữa, chắc do anh quá nhạy cảm mà thôi! Nhưng ánh mắt cô ta rõ ràng là nhìn anh. Còn gật nhẹ đầu như đang chào hỏi. Bởi vì anh rất tinh mắt cho nên rất ít khi nhìn lầm.

Đến trước bàn Phạm Tích Nhân, cô gái liền ngừng lại, cười gượng, tay nắm chặt túi xách bối rối không dám nhìn thẳng vào mắt Phạm Tích Nhân: “Thật xin lỗi, lần đầu gặp mặt mà em lại tới trễ, anh đợi em lâu không?”

Tình huống gì đang xảy ra đây?

Phạm Tích Nhân nhíu mày nghiền ngẫm, anh đã nói anh rất tinh mắt mà.

Không phải người anh chờ đợi phải là mẹ hay quản lý Mộc Trà mới đúng. Tại sao là một cô gái? Anh đang định mở lời nói: “Cô nhầm người rồi.” Thì điện thoại anh đúng lúc đổ chuông. Số điện thoại là mẹ anh. Anh chớp mắt không tin vào mắt mình, nhìn lại một lần nữa. Không phải để quên điện thoại ở nhà rồi sao? Anh nhìn cô gái trước mặt rồi bước ra ngoài.

Cô gái ngạc nhiên gọi theo: “Anh...” Nhưng anh vẫn làm lơ bước tiếp. Đến một chỗ yên tĩnh ngoài ban công. Tâm trạng nặng nề, anh ấn nút kết nối.

Anh chưa kịp mở lời mẹ anh đã nhanh hơn giành nói trước, xem ra đang rất vội.

“Tích Nhân, cô gái đó là Tuyết Dung, đối tượng xem của con.” Giọng nói bà Phạm rất bình thường. Khác hẳn với giọng nói có chút ủy khuất khi bị Mộc Trà khi dễ.

Cô gái đó vừa đến mẹ anh liền gọi. Rất trùng hợp hay có dự tính cả?

Mọi thứ vỡ lẽ, thì ra là mẹ anh đang từng bước đưa anh vào tròng. Cũng tốn không ít công sức đó chứ. Anh bỏ mặc tất cả chạy đến đây như một thằng hề, trong lòng lại sốt ruột lo lắng vô ích.

Một kế hoạch hoàn hảo!

Đầu tiên tạo ra một tình huống bất ngờ giả vờ không mang theo tiền, bị người ta ức hiếp, lừa anh đến giải cứu, sau đó hẹn cô gái kia đến. Ép anh vào thế tiến thoái lưỡng nan. Bà biết nếu nói sự thật anh sẽ không tới nên mới sử dụng chiêu này. Được lắm! Vậy mà anh lại bị lừa. Chỉ vì mẹ anh quá hiểu rõ tính cách của anh cho nên mới chắc chắn anh sẽ đến.

Mẹ anh diễn rất hay, không làm diễn viên thật là uổng phí. Hoặc do xem nhiều phim của Hạ Nhiên đóng diễn xuất cũng trở nên xuất thần như cô ấy.

Rất tán thưởng!

Anh cười lạnh: “Nếu mẹ không sao rồi, vậy con cũng nên về thôi.” Anh biết chần chẫn mẹ anh đang ở đây hoặc là cho người quan sát nhất cử nhất động của anh. Cứ như con mồi đang bị người khác rình rập, dù biết vậy nhưng vẫn không biết đối phương ẩn nấp ở đâu.

Vô cùng khó chịu!

“Nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy, con là đàn ông chuyện đã hứa với ta nhất định phải làm.” Bà bỏ công bày một vở kịch lớn, không được để phút cuối lại xảy ra chuyện. Dù sao cô gái kia cũng đã tới hai đứa có chào hỏi. Bây giờ con trai bỏ về nó không mất mặt nhưng bà thì có. Nếu người ta mắng vốn cũng không còn đường biện hộ.

“Nhưng là mẹ lừa gạt con trước.” Bị tính kế cảm giác sẽ như thế nào? Anh còn có thể đứng nói chuyện với mẹ đã là bình tĩnh lắm rồi.

“Nếu con nghe lời thì mẹ có cần đi đến nước này không? Hao tổn trí lực tóc cũng bạc thêm mấy sợi.” Bà Phạm thở dài, vô thức chạm nhẹ lên mái tóc. Đã hứa đi xem mắt hai lần, đi được một lần liền bỏ trốn, nếu chấp nhận đi thêm một lần nữa mọi chuyện có phải tốt hơn không?

Nói anh cứng đầu, mẹ anh còn hơn anh gấp trăm lần. Đây toàn bộ được di truyền từ mẹ hết.

Suy nghĩ một hồi, nếu lần này không theo ý mẹ nhất định sẽ còn lần tiếp theo, mà chắc chắn “thủ đoạn” sẽ còn cao hơn gấp bội. Chỉ bằng một lần giải quyết triệt để cho xong.

“Được rồi, nể mặt mẹ, nhưng đây là lần cuối.” Anh chỉ thỏa hiệp một lần duy nhất, không có lần sau. Nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Bà Phạm đã hạ hỏa, giọng nói cũng dịu lại không ít: “Vậy mới là con trai của ta, mau vào đi đừng để con gái người ta chờ lâu.” Bà lại bổ sung thêm: “Tốt nhất nên đăng hoàng một chút mẹ sẽ theo dõi đó.” Tâm trạng bà Phạm có chút kích động, vô cùng mong chờ.

Kế hoạch thành công!

Phạm Tích Nhân thở dài bất lực, quay lại. Bây giờ anh mới có dịp để ý cô gái tên Tuyết Dung này cô ta đang căng thẳng tay đan chặt nhìn về một hướng. Cả người cô ta mỏng manh, một cơn gió cũng có thể thổi bay. Anh lại thích người có da có thịt một chút trông mới có khỏe mạnh tươi tắn. Chẳng hiểu sao các cô gái ngày nay lại cứ ra sức giảm cân đến gầy sọp. Tóc Tuyết Dung đen dài, nhìn rất mượt mà, xõa ra tầm đến giữa lưng. Mặc một chiếc đầm hoa văn li ti nhẹ nhàng mà thướt tha. Trùng hợp là áo anh cũng có hoa văn. Nhìn Tuyết Dung đúng là hình mẫu người con gái truyền thống.

Tự dưng anh nhớ đến cô gái kia, cả người tràn đầy sức sống, nếu đứng gần nhau sẽ là hai tính cách đối lập một người cá tính, một người mềm mại.

Nhưng cuộc đời anh gặp kích thích đã quen, mẹ anh lúc nào cũng tạo bất ngờ cho anh, trên công ty lại gặp Trần Kha Nghi lúc nóng lúc lạnh, nhìn cô gái trước mặt dịu dàng thùy mị xem ra rất nhàn chán. Tuy không thích Tư Ly nhưng nếu cho một phiếu bầu vào vòng tiếp theo anh sẽ bỏ cho Tư Ly. Bởi vì cô gái đó đủ mạnh mẽ.

Cuộc đời đủ màu sắc mới thú vị.

9. Chương 9: Sự Thật Về Giới Tính

Phạm Tích Nhân đi lại, ngồi xuống môi hơi cong lên: “Xin lỗi để cô đợi lâu rồi.”

Tuyết Dung xua tay: “Không sao ạ!” Giọng nói nghe rất êm.

Nhìn Tuyết Dung, anh vẫn nên lịch sự mà từ chối, không nên dùng biện pháp mạnh đã kích người ta. Đối với từng loại người sẽ có từng cách ứng phó cho phù hợp. Mà lý do quan trọng nhất là có người theo dõi, nên anh vẫn phải ngồi kéo dài thời gian một xíu, sau này có cơ để nói.

“Xin lỗi, hôm qua em có việc đột xuất phải dời lại thành hôm nay mới gặp, thật phiền cho anh.” Tuyết Dung ngập ngừng đầy áy náy. Một lần thất hẹn, một lần đến trễ, hình ảnh của cô chắc chắn trong mắt

người ta bị giảm đi mấy phần rồi.

Len lén nhìn Phạm Tích Nhân, cô rất thích nha, vừa đẹp trai lại lịch sự, nhất định cô sẽ nắm chắc cơ hội này.

Chân mày Phạm Tích Nhân hơi nhướng lên, vẻ mặt chẳng chút cảm xúc. Thì ra là do cô gái này đổi ngày xem mắt, mẹ anh mới để cho anh yên ổn một ngày. Tất cả đều có nguyên do làm anh cứ tưởng bỏ tường được giải thoát rồi.

Cuộc gặp mặt lần này diễn ra bình thường hơn rất nhiều, không có đấu khẩu, tôi một câu anh một câu. Chỉ đơn giản hỏi thăm thông tin cơ bản, hết sức đơn giản đến mức cả người bức bối, bầu không khí này quá ngột ngạt.

Tuyết Dung là giáo viên chuyên ngành tâm lý, nên giọng nói mới nhẹ nhàng như vậy, cả người mềm mại như nước, tuy hơi gầy nhưng thân hình cũng rất chuẩn. Duy nhất có đôi mắt không to, hút hồn như Tư Ly.

Phạm Tích Nhân thầm mắng mình một tiếng, tại sao anh lại so sánh với Tư Ly chứ. Cách so sánh này cũng thật khập khiễng. Một người dịu dàng như hoa một người hung hăng, cau có. Giống nhau cái gì chứ. So sánh cũng phải có nét tương đồng mới so sánh được. Anh đúng là điên rồi.

“Tôi đi nghe điện thoại.” Phạm Tích Nhân lấy cớ đi ra ngoài. Hít chút không khí, sau đó sẽ vào từ chối luôn.

Anh dứt tay vào túi quần, qua tấm gương phản chiếu lộ rõ thân hình người đàn ông đang ẩn nấp trong góc. Khóe môi nhếch lên tràn đầy ý vị. Đã diễn anh phải diễn cho tròn vai. Không thể bỏ dở giữa chừng.

Nhưng anh lại không biết rằng nãy giờ luôn có một ánh mắt khác nhìn anh chằm chằm. Tất nhiên không phải người đàn ông kia. Nhân cơ hội anh vừa rời khỏi, bóng dáng nhỏ bé nhanh chân xuất hiện trước mặt Tuyết Dung, ngó nghiêng xác nhận không có ai ở đây mới cười tươi vẫy tay chào Tuyết Dung.

“Xin chào!”

Tuyết Dung cảnh giác hỏi: “Cô là ai?” Cô gái trước mặt tầm tuổi cô, nét cười rất tươi, ăn mặc trông rất sành điệu.

Không phải là người yêu cũ, vợ hay đại loại như vậy đến đánh ghen đó chứ. Nghĩ đến đây trái tim Tuyết Dung khẽ run lên, nâng cao tinh thần cảnh giác. Nghe nói anh Tích Nhân còn độc thân, nhìn bề ngoài lại phong độ cô mới đến đây. Một khi cô gái đó chuẩn bị ra tay cô sẽ nhanh chân chạy thoát thân.

“Tôi là ai cô không cần quan tâm.” Anh Thu tự nhiên ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi: “Có phải cô đến đây xem mặt, đối tượng là người đàn ông vừa đi ra tên Phạm Tích Nhân?” Nét mặt thần bí chờ đợi câu trả lời.

Tuyết Dung cũng muốn biết có chuyện gì xảy ra, nặng nề gật đầu một cái, hai tay đặt dưới ghế vì căng thẳng mà đan chặt lại. Ngần vịn lần dừng như cô suy đoán.

Anh Thu nhìn Tuyết Dung vẻ mặt đồng cảm, nói liền một mạch: “Tôi thấy cô hiền lành xinh đẹp, lại giống hoàn cảnh của tôi nên muốn khuyên cô một câu, người đàn ông đó không thể quen?”

“Tại sao?” Tuyết Dung càng mù mịt, ngơ ngác hỏi. Khi không lại có người chạy đến đây nói những lời kỳ quái, tất nhiên trong đầu sẽ đặt một dấu chấm hỏi lớn.

“Trước cô, tôi cũng từng là đối tượng xem mắt của Phạm Tích Nhân, nhưng tình hình không được tốt lắm, anh ta chê tôi như đàn ông, sau một hồi nói chuyện qua lại tôi mới biết giới tính anh ta không được bình thường cho lắm, thực ra muốn cưới một người vợ hiền thực một chút cũng để che dấu gia đình về bản chất thật của mình.”

Anh Thu nhấp ngụm nước tiếp tục: “May mắn tôi không phải là kiểu người anh ta cần tìm nên mới thoát nạn, mà cô chắc chắn sẽ là con mồi của anh ta.” Anh Thu nhìn lướt cả người Tuyết Dung: “Bối cô ra dáng người phụ nữ của gia đình.”

Tuyết Dung căng thẳng, trong đầu rối như tơ vò: “Làm sao tôi biết lời nói của cô có đáng tin hay không?” Tự dưng đến đây nói những lời này, không có căn cứ cô lấy gì tin tưởng.

Anh Thu thở dài: “Tôi với cô không thù không oán tất nhiên không nói dối cô làm gì, chúng ta đều là phụ nữ nên giúp đỡ nhau một chút. Chuyện xem mắt của tôi và Phạm Tích Nhân cô có thể đến ”Thiên Đường xem mắt” tra sẽ rõ.” Anh Thu híp mắt, một lần nữa cẩn thận nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng nói: “Nếu để ý kỹ cô không nhận ra cách ăn mặc của anh ta không được bình thường sao? Ai đời lại mặc áo hoa màu đỏ hoa đi xem mắt chứ?” Tay Anh Thu cong lên uốn éo vài vòng: “Cô nhìn có giống không?” Chính là thứ cô đang suy nghĩ trong đầu đó.

Tay mềm mại, lúc nói chuyện cong lên dẻo hơn cả con gái? Anh Thu muốn ám chỉ Phạm Tích Nhân chính là thể loại đó. Tuy nhiên nói thẳng ra vẫn không nên nhờ may anh ta quay lại đúng lúc đó cô chỉ có nước đi ăn cơm.

Tuyết Dung cắn môi cẩn thận suy nghĩ lại, vừa rồi vì hơi bối rối, nên không chú trọng đến cách ăn mặc của Phạm Tích Nhân, giờ nhớ lại đúng là tác phong hơi kỳ. Màu đỏ tươi, lại còn có hoa, đàn ông không phải nên mặc những màu gam trầm thôi sao? Gần đây cô có nghiên cứu một đề tài, hơn 87% đàn ông thích người phụ nữ của mình mặc áo màu đỏ? Có lẽ nào vì “bạn trai” anh ta thích nên anh ta mới mặc loại đồ này.

Anh Thu nhìn đồng hồ: “Cô nên suy nghĩ cẩn thận, tôi phải đi đây nếu anh ta quay lại thì rắc rối to.” Nói xong Anh Thu nhanh chân chạy đi. Vẻ mặt vô cùng hả hê.

Bà đây đã trả được thù. Sẵn tiện làm việc tốt giúp cô gái kia tránh xa loại đàn ông xấu xa.

Hôm nay cô đến Mộc Trà để giao máy quay phim loại nhỏ cho một người đàn ông. Thật ra là cho một vị phu nhân lần trước đã mua sỉ mười cái máy ghi âm cùng lúc, nay lại mua tiếp. Nhờ vậy mà cô bắt gặp được cảnh hay để xem. Hôm nay vừa được thưởng hoa hồng vừa rửa được mối hận rất đáng để ăn mừng. Phải rủ Kỳ Vân đi ăn một bữa, dạo này chị ấy rất bận đã lâu rồi không được gặp.

“Tạm biệt!”

Sau khi Anh Thu đi rồi, Tuyết Dung rơi vào trạng thái trầm ngâm, hoàn toàn mất sức sống. Tay run run uống một hớp trà. Cô học chuyên ngành tâm lý đáng ra nên nhạy cảm nhận ra vấn đề chứ. Mà cũng không chắc được phải thăm dò thêm đã. Tự mình kiểm tra cô mới tin.

Rất nhanh Phạm Tích Nhân quay lại, anh sửa lại dáng áo, ngồi xuống.

Tuyết Dung nở nụ cười cứng nhắc nhìn chằm chằm chiếc áo: “Hôm nay anh mặc áo này rất đẹp!”

Phạm Tích Nhân hiếm khi nở nụ cười nay khóe môi lại cong lên lộ rõ, anh sờ sờ chất vải: “Thật không? Tôi cũng thấy vậy!” Đi biển mặc đồ này rất hợp.

Dấu hiệu nhận biết người đàn ông có xu hướng giới tính không bình thường, điều thứ nhất thích mặc đồ nổi, nhiều hoa, những kiểu không được nam tính cho lắm, rất phấn khởi khi được khen.

Điều thứ hai không thích nhìn đối diện người khác giới, ánh mắt sẽ dời đi nơi khác đến chỗ có nhiều đàn ông. Nãy giờ Phạm Tích Nhân luôn né tránh ánh mắt của cô, tuy cô không đẹp như minh tinh nhưng ít ra cũng là hoa khôi ở trường, mà Phạm Tích Nhân không thèm liếc mắt đến một cái, chỉ toàn nhìn xung quanh. Đây là đang tìm kiếm khoảnh vùng đối tượng tìm năng sao? Khi ánh mắt của anh hướng tới người đàn ông đang cầm tờ báo che nửa khuôn mặt trong góc kia, lại không dời đi đâu nữa. Nói chuyện với cô vài ba câu lại liếc đến chỗ người đàn ông đó một lần.

Hơn nữa, nói chuyện với cô cũng không biểu đạt cảm xúc gì, chỉ trừ lúc cô khen cái áo, còn ánh mắt đối với người đàn ông trong góc xem ra tràn đầy hứng thú, môi cũng hơi nhếch lên.

Hai người họ đang “xẹt lửa” sao? Ý nghĩ này lóe lên trong đầu da gà của Tuyết Dung đã nổi lên.

Thôi xong! Lời cô gái kia là đúng rồi. May mắn cô phát hiện sớm nếu không sau này cuộc sống của cô sẽ đi về đâu?

Nên kết thúc ở đây thôi.

Trên trán Tuyết Dung rịn một tầng mồ hôi mỏng. Chưa bao giờ cô thấy căng thẳng như thế này. Lúc đi thi đại học vẫn cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Với tư cách là người học tâm lý, cô nên cho Phạm Tích Nhân một lời khuyên.

“Anh Tích Nhân này, tôi nghĩ anh đừng nên kiềm nén quá cảm xúc của mình không tốt đâu?” Tuyết Dung mắt tự nhiên chờ phản ứng của Phạm Tích Nhân. Nói vậy anh ta hiểu mà phải không? Chuyện này tể nhị nếu nói trần trụi nhờ may làm tổn thương cảm xúc của người ta thì không hay. Theo cô biết những người thuộc về giới tính thứ ba khi nhắc đến mấy chuyện nhạy cảm này tâm hồn đặc biệt yếu đuối.

“Sao cô biết? À do cô học tâm lý nên nhìn nét mặt có thể biết được.” Đúng là mấy hôm nay anh bị bức sắp điên rồi. Đang định đi giải tỏa lại gặp chuyện.

“Anh... Anh nên nói cho gia đình hiểu đi, chắc họ sẽ thông cảm.” Không ngờ Phạm Tích Nhân lại thẳng thắn thừa nhận với cô như vậy. Rất có khí chất nhưng lại không dành cho cô.

“Nói rồi, vẫn không được.” Phạm Tích Nhân thở dài, mẹ nào chịu nghe anh nói chuyện chứ. Bà nói sự nghiệp có thể không cần, về nhà bà vẫn dư sức nuôi nổi anh, còn vợ nhất định phải nhanh chóng có, sau đó còn sinh con nối dõi nữa.

Thật đáng thương á! Vì mẹ không thể chấp nhận sự thật này nên tìm cách che giấu. Thì ra anh ta cũng rất khổ sở.

Cô đã từng đi tư vấn tâm lý cho phụ huynh một trường hợp tương tự. Chắc có thể giúp được. Nghĩ vậy, Tuyết Dung lấy trong túi ra một tờ danh thiếp đưa cho Phạm Tích Nhân: “Nếu cần tôi có thể giúp anh nói chuyện với mẹ anh một chút, tuy không dám chắc sẽ thay đổi được tình hình nhưng có lẽ mẹ anh sẽ thông cảm được.”

Tuy xem mắt không thành công nhưng có được một mối làm ăn. Xem ra cũng không thiệt thòi.

Ánh mắt Phạm Tích Nhân phần khích, nhìn Tuyết Dung tăng lên mấy phần thiện cảm, nắm tay cô ấy nói: “Thật không? Nếu làm được thì giá nào tôi cũng chi.” Không làm tình nhân được, cũng có thể trở thành bạn bè. Giúp anh giải quyết được rắc rối này anh sẽ cảm kích Tuyết Dung suốt đời.

Chỉ cần cho anh yên ổn qua giai đoạn này là được, tiền không thành vấn đề.

“Vậy được, ngày mai tôi sẽ đến nhà anh một chuyến.” Giải quyết càng nhanh càng tốt, để mẹ anh ta hiểu lầm càng sâu thì càng khó chấp nhận sự thật.

Phạm Tích Nhân vui vẻ trao đổi thông tin liên lạc với Tuyết Dung, hai người nói chuyện thêm một lúc rồi ra về.

Người đàn ông trong góc phòng, thở phào cuối cùng cũng xong nhiệm vụ. Lấy camera mini trong túi áo cất đi, gọi điện thoại thông báo: “Bà chủ xem ra tình hình rất khả quan.” Hình như cậu chủ rất thích đối tượng xem mắt này thì phải.

Tặng đá trong lòng bà Phạm được gỡ bỏ, cười tươi: “Tốt lắm, mau đem camera về cho tôi.”

Bà phải đích thân kiểm chứng thử con trai có thực sự đi xem mắt đằng hoàng như lời đã hứa hay không! Thật sự nóng lòng muốn xem cảnh quay trong camera ngay bây giờ.

10. Chương 10: Tin Đồn

Tuyết Dung sau khi về nhà suy nghĩ một đêm nên làm cách nào để mẹ Phạm Tích Nhân có thể bình tĩnh mà chấp nhận giới tính của anh ta.

Tuy lần trước cô có trổ trệu cho một người, chỉ là giải thích trò chuyện cho người đó dần thích ứng và chấp nhận, may mắn đó là trường hợp dễ. Nhưng bây giờ vẫn chưa biết tình trạng bà Phạm thế nào, mà cách thức của từng bệnh nhân sẽ không giống nhau. Không thể áp dụng cùng một phương pháp được. Phạm Tích Nhân cũng đã nói, anh ta từng đề cập chuyện này với bà Phạm liền bị bắt bớ. Rõ ràng bà Phạm không tin, hoặc đang cố ý lãng tránh vấn đề.

Chỉ còn cách cuối cùng là sử dụng biện pháp gây sốc giúp bệnh nhân trực tiếp đối mặt với sự thật một lần, không thể tránh né, sau đó kết hợp thêm phương pháp trò chuyện tâm sự để từ từ xoa dịu tâm trạng may ra mới có hiệu quả.

Biện pháp này có thể hiểu nôm na như câu nói dân gian “Vừa đâm vừa xoa”. Làm người ta gặp kích thích lớn sau đó từ từ giúp họ thích ứng rằng đây không phải chuyện gì nghiêm trọng.

Vạch ra pháp đồ điều trị, bước kế tiếp là làm thế nào để bà Phạm không thể tránh né sự thật này? Thật khó nghĩ, Tuyết Dung lẩn lộn trên giường một hồi, điện thoại đổ chuông, là số bà mai mối, tâm trạng Tuyết Dung phấn khích lạ thường, cô có cách rồi.

“Tuyết Dung cô gọi cho mẹ con không được?” Bà mai có vẻ sốt ruột hỏi.

“Mẹ con đi ăn tiệc ở quê, hôm sau mới về.” Thật ra bà mai này đối với gia đình cô cũng tương đối thân thiết, vì vậy lần này có đối tượng tốt không nói hai lời liền để dành cho cô. Đáng tiếc đời đâu như mấy câu chuyện ngôn tình, đẹp trai, nhà giàu lại không thể “xài” được.

Thì ra là vậy, làm bà gọi mấy lần đổ chuông nhưng không ai nghe: “Tình hình sao rồi con?” Mối này do bà giới thiệu, nhìn hai đứa rất đẹp đôi cũng mong nói chuyện hợp nhau. Hơn nữa bà Phạm có nói nếu có tiến triển tốt sẽ thưởng cho bà một khoản tiền lớn. Cho nên bà rất nóng lòng.

Tuyết Dung cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt, giọng nói sù sùi, như bị tổn thương tình cảm: “Là cô hỏi con mới nói, ban đầu con thấy anh ta bề ngoài sáng sủa, cũng lịch sự nên mới quyết định tìm hiểu, dần dà mới biết tất cả chỉ là lừa người.” Tuyết Dung khóc lớn, giải tỏa mọi ảm ức trong lòng.

“Chuyện gì nghiêm trọng vậy? Nói đi cô giải quyết cho.” Trong lòng bà mai gấp gáp, gia thế bên kia đằng hoàng không nghĩ lại có chuyện gì dấu giếm làm con bé khóc như vậy. Bình thường, Tuyết Dung là một đứa mạnh mẽ, chắc chắn có chuyện gì đã kích rất lớn với nó. Mà bà là người trung gian tất nhiên nếu có

chuyện cũng phải gánh một phần trách nhiệm. Tuyết Dung ngập ngừng làm bà thật lo lắng.

“Anh ta không thích phụ nữ, chỉ muốn tìm một cô vợ che mắt thiên hạ thôi. Ô... Ô!” Tuyết Dung nắc lên mấy cái, sau khi bình tĩnh lại cô nói tiếp: “May mà tình cảm con dành cho anh ta không quá sâu sắc, nếu không...” Tuyết Dung không nói nên lời tiếp tục nghẹn ngào.

Bà mai tức giận, nếu Tuyết Dung không phát hiện kể cho bà nghe, sẽ có nhiều cô gái tiếp theo bị lừa gạt rồi, uy tín làm ăn bao nhiêu năm của bà chẳng mấy chốc không còn nữa: “Được rồi, để cô nói chuyện phải trái với bà Phạm, con yên tâm đừng khóc nữa.” Nếu không phải bây giờ là buổi tối bà đã chạy tới trước biệt thự Phạm gia làm ầm ĩ lên rồi.

“Cô à, chắc bà Phạm cũng chưa biết đâu, để mai con đi cùng cô được không?”

Dù sao con bé cũng là tương lai cũng là bác sĩ tâm lý, vả lại cũng này cũng liên quan trực tiếp đến nó, đi cùng cũng tốt: “Được mai cùng đi với cô.” Giọng nói của bà mai xem ra tức giận không hề nhẹ.

Tuyết Dung tắt máy, lau sạch nước mắt, kế hoạch tiến triển được một nửa, hy vọng ngày mai đến gặp bà Phạm mọi chuyện suông sẻ.

Vì khóc xong, giọng nói trở nên khàn khàn, cổ nháp một ngụm nước cho thấm giọng rồi mới gọi cho Phạm Tích Nhân: “Tôi nghĩ ngày mai mẹ anh sẽ tức giận tốt nhất anh nên tắt điện thoại, để tôi xử lý là được, đợi bà dịu lại anh hãy về.”

Đúng lúc ngày mai Phạm Tích Nhân phải đi công tác hai ngày không có ở đây. Anh vô cùng tin tưởng Tuyết Dung từ lúc cô ta nhìn nét mặt anh mà có thể đoán được anh gặp vấn đề. Vì vậy anh gật đầu: “Được rồi, giao hết cho cô.”

Sáng hôm sau, Phạm Tích Nhân lên máy bay rời khỏi thành phố Z, mang trong người niềm hứng khởi làm việc mà không biết rằng sắp có tin đồn động trời sắp xảy ra với anh.

Tuyết Dung đi cùng bà mai đến trước biệt thự Phạm gia. Bên ngoài nhìn vào không khỏi trầm trồ về kiến trúc nơi đây cứ như toà lâu đài thu nhỏ. Đúng là người có tiền nơi sống không khác gì hoàng cung. Nhưng người giàu chưa chắc gì đã tốt. Ví như ngôi nhà trước mặt vậy. Cô hít một hơi, chuẩn bị “chiến đấu” thôi!

Họ đi qua một khu vườn nhỏ trồng đầy hoa hồng, hương thơm lan toả nhẹ nhẹ như khung cảnh trong truyện cổ tích, sau đó được quản gia dẫn đường đến phòng khách. Bà Phạm nhận được tin bà mai cùng cô gái Phạm Tích Nhân xem mắt sẽ đến thăm nhà nên cố tình chuẩn bị một bàn trà và ít bánh ngọt đợi sẵn. Bà cũng muốn biết tính tình của cô gái này có tốt không? Nếu được sẽ hối thúc hai đứa cưới sớm một chút. Hôm qua bà đã xem camera rồi, nhìn hai đứa nói chuyện rất vui vẻ. Mà hình như cô gái này cũng rất thích con trai bà cho nên mới một ngày đã vội vàng đến chào hỏi rồi.

Nhìn thấy khách đã đến bà Phạm đứng dậy niềm nở đón tiếp: “Chị và con đến rồi sao? Mau lại đây ngồi đi.” Rồi bà quay sang nhìn Lý quản gia: “Giúp tôi đem bánh với trà lên.”

Bà mai không được vui như bà Phạm, chân mày chau lại vẫn chưa giãn ra, chỉ đơn giản gật đầu một cách hơi hợt, trong lòng còn rất nhiều chuyện đang muốn nói ra nhưng ghế còn chưa ngồi, đứng mắng vốn không được lịch sự cho lắm, dù sao cũng phải dựa vào hoàn cảnh. Hơn nữa ở đây là Phạm gia không thể cư xử như dân chợ búa được.

Tuyết Dung cúi đầu chào: “Chào di!” Cô quan sát bà Phạm, nhìn gương mặt phúc hậu không tỏ vẻ là người giàu có kinh người, còn đón tiếp họ nhiệt tình như vậy. Hy vọng đôi mắt với vấn đề này cũng suy nghĩ thoáng một chút.

Trà nhanh chóng được dọn lên bàn: “Mời mọi người dùng thử, đây là trà ủ lá sen, thơm lắm.” Đúng là mùi thơm rất dễ chịu, bà mai kê lên miệng thổi nhẹ rồi nhấp một ngụm. Vị đắng thanh tao cùng vị ngọt nhẹ thanh mát lập tức tan trên đầu lưỡi, nếu đây là một buổi nói chuyện vui vẻ thì tốt rồi. Đáng tiếc, vẫn nên bỏ qua việc thưởng thức mà đi vào chuyện chính thôi. Bà mai đặt tách trà xuống bàn, vẻ mặt nặng nề nhìn bà Phạm.

“Chị Phạm này, chúng tôi đến đây là có chuyện quan trọng để nói với chị.” Bà cũng chẳng thèm dùng kính ngữ xưng là “Phu nhân Phạm”.

Bà Phạm nhận thấy bầu không khí có chút gì đó lạ lạ, nụ cười trên môi dần tắt đi, nghiêm túc lắng nghe.

“Tôi không biết chị có biết chuyện này hay không? Hay là dấu giếm nhưng tôi vẫn phải hỏi lại?” Bà mai cũng căng thẳng không kém, nuốt nước bọt nói tiếp: “Chị có biết khuynh hướng giới tính của con trai mình không bình thường không?”

Nếu là người khác bà đã sớm nói thẳng: “Con chị là gay à?” Nhưng dù sao trước mặt là Phạm phu nhân tập đoàn Phạm Thị vẫn phải lựa lời cho khéo. Tuyết Dung trước khi đi đã dặn dò bà rất kỹ lưỡng. Họa do miệng mà ra, nhất định phải dùng lời lẽ cho thích hợp.

“Ý chị đang nói đến Phạm Tích Nhân nhà tôi?” Bà Phạm không hiểu chuyện gì xảy ra. Đang nói chuyện nhà bà sao?

Bà mai nặng nề gật đầu, mà Tuyết Dung bên cạnh cũng chăm chú dõi theo.

“Đúng vậy! Là người xem mắt với Tuyết Dung.”

Bà Phạm tỏ ra khó chịu. Mấy người này chạy đến đây nói lung tung cái gì vậy?

“Tôi nói chị, chuyện này không thể nói đùa, nếu chị đến để trò chuyện tôi rất hoan nghênh còn những chuyện đồn thổi bấy lâu nay kia xin phép không tiếp.” Thái độ của bà Phạm rất rõ ràng.

Càng xoáy sâu vấn đề, không khí càng trở nên căng thẳng: “Tôi cũng không có thời gian đùa giỡn với chị. Con trai chị như vậy mà còn dám đi xem mắt con gái người ta, muốn cưới vợ thì chị nên tuyển đàn ông cho

nó đi.” Bà mai tỏ vẻ kinh thường, bắt đầu không thèm nề mặt, quên luôn mấy lời Tuyết Dung dặn: “Đừng nghĩ mấy đồng tiền của các người sẽ khiến tôi nhắm mắt làm ngơ mai mối tiếp cho con bà.” Cho dù có nhiều tiền hơn bà cũng không làm, đây là lương tâm nghề nghiệp đó.

Tuyết Dung thấy tình hình không ổn, bắt đầu chen vào: “Dì à, Phạm phu nhân hai người bớt giận nghe con nói một chút được không?” May mắn lời cô có trọng lượng, hai người dù muốn cự cãi tiếp vẫn cố gắng nuốt xuống nghe cô nói.

“Đúng là khuynh hướng giới tính của anh Phạm không như người bình thường, chính miệng anh ấy thừa nhận. Hơn nữa, hôm nay con đến đây không chỉ là người trong cuộc mà còn với tư cách là bác sĩ tâm lý do anh Phạm mời đến để tư vấn cho dì hiểu.” Tuyết Dung nhìn thẳng vào mắt bà Phạm nói, nhưng có vẻ việc này vẫn gây một cú sốc rất lớn cho bà ấy.

Bà Phạm tức giận ôm ngực, tim đập nhanh khiến bà thở từng nhịp khó khăn, không trả lời ai cả, chỉ nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Phạm Tích Nhân xác nhận. Tay run bấp bấp mấy lần mới có thể chọn đúng số Phạm Tích Nhân.

Cả người không còn bình tĩnh nổi. Mà điện thoại lại trong tình trạng không liên lạc được.

“Cô à, chắc chắn bây giờ không gọi được đâu. Cô nghe con nói...” Tuyết Dung muốn khuyên ngăn. Nhưng bà Phạm vẫn nhất quyết không thèm quan tâm.

Mấy người này đến đây làm càn sao?

“Hai người im đi!” Bà Phạm hét lớn: “Chuyện này trước khi sáng tỏ các người nhớ giữ mồm giữ miệng, nếu bị truyền ra ngoài đừng trách tôi.”

Bà gồng chặt tay, nhìn sang quần gia: “Tôi mệt rồi, tiễn khách giúp tôi.”

Thái độ rõ ràng, hành động dứt khoát. Dù sao bà cũng là phu nhân nhà họ Phạm, lời nói có trọng lượng cho nên bà mai còn muốn nói nữa cũng phải kiêng dè.

Tuyết Dung thấy nếu hôm nay mà cứ nói tiếp sẽ không phải là cách hay. Kéo tay bà mai ra về. Trước khi đi cô mím môi nhìn bà Phạm: “Dì à, con đã nhận làm bác sĩ cho dì rồi, vì vậy đợi dì bình tĩnh lại hôm sau con sẽ đến tiếp.” Sau đó biết điều nhanh chân rời khỏi Phạm gia.

Quần gia nhìn tình hình không ổn lập tức lấy thuốc trợ tim đưa cho bà Phạm uống: “Bà chủ mau uống đi, đừng để bệnh cũ tái phát.” Đứng gần một bên bà cũng nghe được loáng thoáng nội dung câu chuyện.

Bà Phạm cố gắng hít thở nhịp nhàng, lấy viên thuốc cho vào miệng uống thêm ngụm nước nuốt xuống.

“Chị Lý, chị ở Phạm gia đã lâu, cũng hiểu chuyện gì nên nói chuyện gì không đúng không?” Bà nói vô cùng nhỏ nhẹ, nhưng ẩn ý trong đó ai nghe cũng có thể hiểu.

Quản gia nặng nề gật đầu: “Tôi đã hiểu thưa bà chủ.” Phận làm tôi tớ trong nhà, luôn phải biết một nguyên tắc phải biết giữ mồm giữ miệng, nghe tai này lọt tai khác.

Bà Phạm nghe câu trả lời yên tâm không ít: “Tạm thời đừng để người trong nhà biết chuyện, để tôi điều tra rõ ràng rồi tính. Mau nói tài xế chuẩn bị xe cho tôi.”

“Bà chủ đang không khoẻ lại muốn ra ngoài sao?” Quản gia sốt ruột hỏi.

“Tôi không sao, ở nhà mới có chuyện, mau gọi tài xế đi.” Bà đứng dậy đi vào phòng, nhìn bàn trà vẫn còn nguyên, thở dài. Cứ tưởng là chuyện tốt ai ngờ rước thêm một mớ rắc rối vào nhà... Đúng là người tính không bằng trời tính.

11. Chương 11: Chứng Minh

Đứa con trai này làm bà lo lắng không thôi, nay còn gây ra chuyện tài đình này nữa. Nhưng dù đánh chết bà cũng không tin giới tính của nó có vấn đề, mặc dù không thích yêu đương lấy vợ nhưng chưa hề đề cập đến chuyện thích người cùng giới. Chỉ là nhất thời lông bông chưa chơi đã nên không suy nghĩ đến chuyện chung thân đại sự mà thôi.

Nhưng mà nhìn cô gái kia chắc chắn như vậy, còn nói là Phạm Tích Nhân chính miệng thừa nhận. Rốt cuộc là như thế nào? Phải nên tin ai? Trong đầu rối như tơ vò. Nhất định phải tra rõ ràng chuyện này. Bà Phạm nhin không được bảo tài xế tăng tốc độ.

Nếu để bà biết Phạm Tích Nhân có vấn đề sẽ ra tay đánh chết nó cho rồi. Chuyện này lại dám để người ngoài thông báo cho bà. Nó không có miệng sao?

Tiếp tân công ty AHS tương đối quen thuộc với bà, cô gái lịch sự chào hỏi: “Phạm phu nhân đến tìm Phó tổng ạ?”

“Ừ, tôi tự lên là được, không cần thông báo.” Bà biết phòng Phạm Tích Nhân nằm ở đâu, hơn nữa không muốn bức dây động rừng.

“Dạ, hôm nay Phó tổng đi công tác ngày mai mới về.” Cô nhân viên nhìn màn hình máy tính, thông báo lịch trình cho bà Phạm biết.

Bà Phạm nhúu mày, tỏ vẻ không tin, mấy lần trước đều nói như vậy kết quả nó vẫn ở công ty đó thôi: “Được rồi, tôi lên phòng con trai lấy chút đồ.”

Cô nhân viên muốn nói lần này cô nói thật. Nhưng “quá tam ba bận”, nói dối nhiều nên bây giờ nói thật cũng chẳng ai tin. Cô cũng không tiện ngăn cản, nhìn bà Phạm đi khỏi nhanh chóng thông báo cho Tổng giám đốc biết.

Lên tầng bảy mươi tư, bà nhanh chóng đi vào phòng của Phạm Tích Nhân, hoàn toàn trống rỗng, thư ký cũng không thấy đâu. Không lẽ nào lại chạy trốn nhanh như vậy. Không cam tâm bà đi quanh phòng tìm, nhưng lúc ở nhà vì tức giận, lại đi nhanh thành ra có chút mệt bà ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Ngoài cửa, Trần Kha Nghị bước vào: “Đi đến sao không báo trước cho con.”

“Kha Nghị nói thật cho dì biết, Tích Nhân có ở đây không?” Bà không vòng vo mà hỏi thẳng.

Trần Kha Nghị âm thầm quan sát nét mặt bà Phạm, có chút gấp gáp, cả người căng thẳng, xem ra đang rất tức giận, chắc chắn cái tên Phạm Tích Nhân kia sắp gặp rắc rối to.

“Đi công tác hai ngày, mai mới về, nhưng trông dì không ổn lắm, Tích Nhân đã là gì cho dì giận sao?” Anh tranh thủ dò la chút tin tức.

Trần Kha Nghị đứa nhỏ này, luôn ít nói, điềm tĩnh, đáng tin hơn con bà nhiều. Vì vậy nói Phạm Tích Nhân đi công tác chần chừ là sự thật rồi. Xem ra đi xa như vậy lại uống công.

Bà Phạm nhìn Trần Kha Nghị lời nói đến cửa miệng liền nuốt xuống, chuyện này còn chưa chắc chắn. Mà Trần Kha Nghị rất thân thiết với con trai bà, vẫn nên tìm cách thu thập một chút thông tin: “Kha Nghị, lời nói của con dì tin.” Bà nắm tay Trần Kha Nghị: “Nói cho dì biết, Tích Nhân dạo này có gì bất thường không?” Bà không biết nên dùng từ gì để diễn tả, lại không được nói lộ liễu quá, suy nghĩ một hồi lâu mới nói tiếp: “Đại loại như nó có thân thiết với người đàn ông nào không?”

Không lẽ! một ý nghĩ vụt sáng trong đầu, Trần Kha Nghị cố gắng bác bỏ, anh nén cười, Phạm Tích Nhân cậu gây họa lớn rồi. Về mặt tỏ ra bình tĩnh anh nói: “Chỉ là dạo này công ty đang có nhiều việc phải tăng ca, nên tương đối áp lực, chắc vì vậy tâm tình cậu ấy không được thoải mái lắm, chỉ vậy thôi.” Anh vỗ tay bà Phạm: “Dì yên tâm, mai Tích Nhân về con sẽ lập tức nói cậu ấy về gặp dì.”

“Được rồi, cảm ơn con.” Ở đây cũng không có thu hoạch gì, bà Phạm đứng dậy đi về.

...

Ngày hôm sau, Phạm Tích Nhân trở về, lần này ký kết hợp đồng rất thành công, dù cho đối phương có làm khó nhưng anh là ai chứ, bao nhiêu chiêu trò đó nghĩ sẽ làm khó được anh sao?

Phạm Tích Nhân đặt hợp đồng lên bàn Trần Kha Nghị, cười tươi, giơ tay chào kiểu quân đội: “Báo cáo sếp nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc.” Mặc dù sau chuyến đi dài có hơi mệt mỏi, lại ngủ không đủ giấc nhưng anh vẫn muốn đến công ty báo tin mừng, sẵn tiện hoàn tất hồ sơ rồi mới về nhà.

“Tôi nghĩ cậu sắp cười không nổi nữa rồi.” Môi Trần Kha Nghị nhẹ nhàng cong lên. Không để tâm đến chuyện hợp đồng vì anh hoàn toàn tin tưởng năng lực của Phạm Tích Nhân. Chuyện anh quan tâm hơn đó là việc mẹ Phạm Tích Nhân đến đây hôm qua. Vì muốn cậu ta yên ổn làm việc nên đến giờ mới thông báo tin tức này.

Phạm Tích Nhân tiến sát đến bên cạnh Trần Kha Nghị, kéo ghế ngồi xuống: “Này đừng nói điều tở đi công tác nữa nha, không đi đâu.” Mỗi lần Trần Kha Nghị cười như vậy e chẳng có gì tốt đẹp.

“Nghiêm trọng hơn việc tăng ca.” Trần Kha Nghị nói chậm rãi từng chữ: “ Là mẹ cậu.”

“Phụt!” Phạm Tích Nhân đang uống nước nghe đến mẹ liền giật mình, nhưng thức thời quay sang chỗ khác mới phun ra. Nếu nhắm thẳng trên bàn mà phun nước thì mấy tập hồ sơ kia bị hư mà anh cũng xong đời. Không bị ướt. Anh vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, quảng cho Trần Kha Nghị một ánh mắt hình viên đạn.

Vì bận nên anh quên mất chuyện Tuyết Dung đến nhà, có lẽ vậy mẹ anh mới liên lạc với Trần Kha Nghị.

“Ày, không có gì đâu, chỉ là nhờ bác sĩ tâm lý tới tư vấn một chút cho mẹ tở hiểu, chuyện kết hôn không nên gấp gáp.” Trò chuyện đôi ba câu, không đến mức nghiêm trọng vậy chứ. Chắc là vấn đề này, suy nghĩ xong Phạm Tích Nhân lại trở về bộ dạng tươi cười như thường.

Nhớ lại vẻ mặt ngập ngừng nửa muốn nói nửa không của bà Phạm, Trần Kha Nghị suy đoán mọi chuyện không đơn giản như Phạm Tích Nhân nói. Anh liếc mắt nhìn cái người vẫn vô tư đối diện, anh lặp lại lời bà Phạm: “Mẹ cậu hỏi gần đây cậu có thân thiết với người đàn ông nào không?”

Câu này khiến Phạm Tích Nhân sốc toàn tập, Trần Kha Nghị có thể đợi anh uống xong nước rồi nói không, hay ít nhất phải báo trước một tiếng. một tràn: “Khụ... khụ... khụ!” Vang lên Phạm Tích Nhân ho đến nổi mặt đỏ rần, một lúc sau anh mới lấy lại được bình tĩnh. Hận không thể giết chết Trần Kha Nghị nay lúc này. Đùa cũng quá ác rồi.

“Cậu đùa gì vậy?” Trước giờ toàn là anh nổi hứng tạo rắc rối cho Trần Kha Nghị không nghĩ hôm nay lại bị cậu ấy chơi một vỏ lớn.

Trần Kha Nghị vỗ vai Phạm Tích Nhân: “Tôi cũng không muốn đùa cậu, đây là sự thật. Cậu về nhà nhớ bảo trọng.” Anh lại nhúu mày sửa lại: “À không tôi nghĩ là cậu nên cố gắng bảo toàn tính mạng mới đúng.”

Khoé môi Phạm Tích Nhân giật giật, theo đó mắt phải bắt đầu giật liên tục. Có chuyện đáng sợ vậy sao. Anh nào có làm gì sai. Dù là không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thiết nghĩ có nên xin Trần Kha Nghị cho đi công tác dài hạn không? Chắc chắn sẽ tốt hơn về nhà. Ánh mắt nhìn Trần Kha Nghị chớp chớp, mà Trần Kha Nghị cũng rất hiểu ý đồ của Phạm Tích Nhân, anh trực tiếp cự tuyệt: “Không được, mau về nhà giải quyết đi.”

Bị đuổi, Phạm Tích Nhân đau thương ra khỏi công ty lái xe về nhà. Gặp đối tác khó đến đâu anh cũng tự tin mà đối phó, chẳng lẽ chỉ có một mình mẹ mà Phạm Tích Nhân này trở nên nhục chí sao?

Còn lâu!

Phạm Tích Nhân lấy lại tin thần đi thẳng vào nhà. Bà Phạm đang gọt táo, nhìn thấy Phạm Tích Nhân tiện tay ném luôn quả táo về phía con trai.

Mà Phạm Tích Nhân đến khi phản ứng kịp đã muộn, trái táo như có thâm thù sâu nặng với anh, hướng đến trán anh va vào. Sưng u lên một cục. Anh nhăn mày xoa chỗ đau. Tiếp đó chỉ thấy mẹ anh nét cười nồng đậm, không đúng lắm bà đang giơ tay giữ con dao lên nhìn anh

“Mẹ yêu, có chuyện gì từ từ nói không cần manh động.” Anh giơ tay ra trước ngực che chắn, miệng không ngừng khuyên ngăn. Nếu trái táo đau chút rồi thôi, còn con dao kia mạng anh không bảo đảm? Thảo nào Trần Kha Nghị bảo anh cẩn thận.

Con dao dưới ánh mặt trời sáng lóe chói mắt, bà Phạm giơ con dao lên cao “Phụt!” Cầm mạnh xuống trái táo trên bàn, trái táo đung đưa mất thăng bằng rớt xuống đất phát ra tiếng “Choang!” do dao va chạm vào mặt sàn phát ra.

Phạm Tích Nhân nhìn không chớp mắt, từ xa anh cũng mơ hồ thấy được trái táo vì một lực mạnh cắm vào thậm chí còn có nước văng lên. Anh vô thức chạm vào ngực, có cảm giác hơi nhói.

Bà Phạm nhìn con trai: “Đi lên phòng với ta.”

Phạm Tích Nhân đi theo sau, cẩn thận cách xa mẹ một chút, vào phòng anh đang suy nghĩ tìm cách nào xoa dịu tình hình, chỉ nghe mẹ quát lên: “Quỳ xuống.”

Phạm Tích Nhân rất biết điều nhanh chóng quỳ xuống, ánh mắt “ngây thơ” nhìn mẹ.

“Anh giải thích cho tôi chuyện Tuyết Dung đến nhà là thế nào?” Nghĩ đến chuyện này lại thở không ra hơi.

“Đúng là con thuê cô ta tới nhà để nói chuyện với mẹ. Mà chuyện đó khó chấp nhận vậy sao?” Anh thấy thật khó hiểu. Có cần làm nghiêm trọng quá không.

Nếu bây giờ có thứ gì trong tay bà sẽ không dẫn đo mà ném vào người Phạm Tích Nhân. Nói nghe cũng thật dễ dàng: “Bao nhiêu đời nhà họ Phạm trong sạch, nay lại bị hủy trong tay anh, ánh mắt mấy người đó nhìn tôi đầy kinh thường, anh ai lại không yêu đi yêu đàn ông.”

Phạm Tích Nhân nghiêm túc lắng nghe giáo huấn, nhưng càng nghe càng sai: “Mẹ ai nói con thích đàn ông chứ.” Anh gào lên.

“Tuyết Dung, cô ta nói chính miệng anh thừa nhận.” Nói xong bà Phạm mệt mỏi dựa vào ghế.

“Bịa đặt, con nói với cô ta hồi nào?” Dám xúc phạm giới tính của anh chán sống rồi sao?

“Vậy anh nói đi, họ đến nhà mắng vốn tôi một trận, còn cái cô Tuyết Dung đó nói lần sau sẽ đến tư vấn tâm lý cho tôi là sao?”

Phạm Tích Nhân trong lòng như có một cơn lửa thiêu đốt, anh cố gắng kiềm nén lại cảm xúc khô nước miếng giải thích cho mẹ hiểu.

Nghe xong bà Phạm nhũm mày, Phạm Tích Nhân nhiều chiêu trò như vậy, có khi nào vì bà làm căng nên lật mặt không dám thừa nhận.

“Chuyện này để con giải quyết, con thề là giới tính con hoàn toàn bình thường.” Có phải anh moi tìm ra thề mẹ mới tin phải không? Ánh mắt kia hoàn toàn nghi ngờ anh.

“Anh phải chứng minh đi đừng nói xuông.” Trong lòng vẫn thấy không chắc chắn.

Bà Phạm lấy tấm thiệp trên bàn: “Ngày mai có một buổi tiệc, có nhiều con gái nhà danh giá tham gia, con đến đó đi, đừng để ta phát hiện cảm con có gì bất thường. Sau đó ta gia hạn cho con nửa năm phải đem con dâu về đây, nếu không chuyện này phải nói với ba con thôi.” Ngày mai bà sẽ cử người theo dõi xem biểu hiện của Phạm Tích Nhân thế nào. Tốt nhất là đừng có “tia” đàn ông bà sẽ sống không nổi.

Phạm Tích Nhân há miệng muốn nói. Tất cả là hiểu lầm mà anh cũng giải thích rồi tại sao lại không tin, nhưng bà Phạm đã nhanh hơn, trừng mắt nhìn: “Không được ý kiến.”

Anh giơ tay lên đầu hàng: “Được rồi, nhưng ít nhất người yêu con sẽ tự tìm, không được bắt con đi xem mắt nữa.”

Hai lần không có kết quả, bà Phạm cũng không muốn tiếp tục, miễn sao có con dâu cho bà là được. Bà không do dự liền gật đầu: “Được ta đồng ý!”

12. Chương 12: Gặp Tư Ly

“Tư Ly thợ trang điểm đến rồi con còn đứng ngây ra đó làm gì!”

“Mẹ, có thể không đi được không?” Chiều nay cô có hẹn với Triệu Cương, đã lâu rồi không được gặp anh ấy. Dạo này cô bị mẹ kiểm kẹp không đi đâu được. Trừ những lúc ở trường thì là ở nhà, ra ngoài phải báo cáo lịch trình.

“Đừng tưởng chuyện lần trước con trốn buổi xem mắt mẹ không biết, còn nữa nên sớm dẹp chuyện yêu đương kia đi đừng ép mẹ ra mặt.” Triệu Cương, cái tên nhà quê học hành không đàng hoàng đó không

xứng đáng với con gái bà. Nhân lúc chúng nó chưa đến mức sâu đậm phải giải quyết triệt để.

“Đừng! tối nay con đi là được.” Tư Ly mắt đỏ hoe, cô rất sợ mẹ sẽ làm điều gì không tốt với Triệu Cương. Mà buổi tiệc chiều nay cô biết, có người đàn ông lần trước xem mắt cũng có mặt. Mẹ cô chỉ muốn ép cô gặp gỡ rồi tiến đến với người đó.

“Lau mấy giọt nước mắt của con đi, thể hiện cho tốt đừng làm mẹ mất mặt.” Bà Tư vô cùng khó chịu nhìn về mặt đầy tủi thân của con gái. Tất cả đều muốn tốt cho nó, tại sao lại không hiểu chứ?

Bà và chồng là đại diện pháp lý cho mấy công ty lớn trong đó có nhà họ Lãnh, vì vậy buổi tiệc sinh nhật của tiểu thư nhà họ Lãnh vinh dự được mời. Hơn nữa ở đó sẽ có rất nhiều thiếu gia, công tử đến dự, bà chỉ muốn Tư Ly có cơ hội tiến chân vào tầng lớp thượng lưu, cuộc sống sau này đỡ phải vất vả đấu đá lẫn nhau như bà bây giờ.

Sinh nhật nhà họ Lãnh tổ chức rất khoa trương, là tiệc ngoài trời, khu vườn trang trí đầy hoa, ở giữa sân khấu có một nhóm nhạc nổi tiếng đang hát. Khách mời ngoài những đối tác làm ăn lớn, bạn bè của Lãnh Dương Ngọc còn có ngôi sao nổi tiếng đến tham dự.

Nhưng không phải cứ muốn vào là dễ, phía bên ngoài, từng lượt xe sang trọng dừng lại, dùng mã vạch thiệp mời check in qua cửa an ninh mới được vào.

Tiệc đã bắt đầu được một lúc, Phạm Tích Nhân mới đến. Hôm nay là ngày nghỉ lại “hành” anh đến mấy chỗ ồn ào này. Không một chút hứng thú. Nhưng vẫn phải tỏ ra vui vẻ để chứng minh cho mẹ thấy anh hoàn toàn “bình thường”.

Anh chọn bộ vest đen tạo nên sự lịch lãm, áo sơ mi trắng theo hướng cổ điển, không đeo nơ hay cà vạt mà lại cổ tình không cài một nút, vòng ngực rắn chắc theo đó mà ẩn hiện tạo nên sự cuốn hút khó cưỡng. Công sức bao nhiêu ngày tập luyện của anh, hôm nay có chỗ thể hiện rồi. Để xem có bao nhiêu cô gái bị ánh hào quang của anh làm gục ngã.

“Dương Ngọc tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp.” Phạm Tích Nhân nở nụ cười tiêu chuẩn, khen ngợi.

Lãnh Dương Ngọc nghe những lời này đã quen tai, không mấy bất ngờ: “Vậy sao cảm ơn anh Phạm.”

“Sinh nhật vui vẻ!” Anh đưa hộp quà nhỏ cho Lãnh Dương Ngọc, đây là mẹ anh chuẩn bị. Anh cũng chẳng quan tâm bên trong là thứ gì, cứ theo ý mẹ mà hoàn thành nhiệm vụ là được.

Hai người cùng ly nhấp một ngụm rượu. Sau đó Lãnh Dương Ngọc xã giao vài câu với Phạm Tích Nhân rồi tiếp tục đi gặp những người khác.

Phạm Tích Nhân xong việc, nhàm chán tìm một chỗ vắng người ngồi xuống, xoay ly rượu vang, nhìn chất lỏng bên trong nhấp nhô đến thất thần. Anh biết đang có rất nhiều cô gái muốn tiến đến làm quen với anh.

Nhưng anh lại không muốn tiếp chuyện, ngoài Lãnh Dương Ngọc đã từ chối mấy người rồi.

Buổi tiệc này bao lâu mới kết thúc đây?

“Nhân ca ca!” Một giọng nói có phần xúc động, lại không quá lớn, có chút e dè vang lên.

Phạm Tích Nhân nhíu mày, cách gọi này đã lâu anh chưa nghe. Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Một cô gái tóc búi cao, nâng váy đi nhanh về phía anh

“Anh là Nhân ca ca phải không?” Cô gái trước mặt nhìn anh khích động, ánh mắt mang mấy phần mong đợi.

Nhìn nét mặt hoàn toàn xa lạ trước mắt, Phạm Tích Nhân không nghĩ mình và cô gái này có mối quan hệ gì. Nhưng anh vẫn gật đầu xác nhận: “Đúng vậy, tôi là Phạm Tích Nhân, còn cô là ai lại gọi tôi là ca ca.”

“Em là Tư Ly.” Thấy Phạm Tích Nhân không chút ấn tượng, Tư Ly vội sửa lại: “Em là tiểu Ly, hồi nhỏ được anh giúp, anh nhớ không?”

...

“Có bao nhiêu tiền đem hết ra đây!” Ba cậu học sinh to lớn, quần áo xốc xếch, vẻ mặt hung hăng vây quanh một bé gái.

“Buổi sáng em... Em đã đưa hết rồi mà.” Bé gái cột tóc hai chùm, khuôn mặt đỏ bừng, môi mím chặt cố ngăn giọt nước mắt rơi xuống, hoảng sợ nói.

“Ai biết mày còn giấu ở đâu nữa không?” Nói rồi một đứa quay lại nhìn đồng bọn ra hiệu: “Tụi bây đâu, xét cặp nó cho tao.” Con bé này là con nhà giàu, đi học được cho khá nhiều tiền, không trần lột đúng là uổng phí, vả lại nó nhút nhát không dám méc thầy cô nên là đối tượng tiềm năng nha.

Cô bé bị giật cặp, thân hình mũm mĩm bị đẩy xuống đất òa khóc. Muốn bỏ chạy lại bị giật bím tóc không đi được.

“Mày mập như vậy, chạy trốn nổi sao? Hôm nay không có tiền đừng hòng về nhà.” Một tên cười khẩy nhìn cô bé đầy trêu chọc.

Cô bé vì thân hình mũm mĩm, bước đi chậm chạp, liền bị bọn “đại ca” trường học để ý, ngày nào cũng bị chặn đường lấy hết tiền tiêu vặt. Ba mẹ thường xuyên đi công tác bận rộn cô bé cũng không dám nói ra. Một mình chịu đựng.

“Nè tụi mày ăn hiếp con gái không thấy mắt mặt sao?”

Một cậu bé cao gầy, một tay cầm áo khoác lên vai, nhếch môi nhìn bọn côn đồ đầy khinh thường, ung dung đi lại phía bé gái, cậu đỡ cô bé dậy kéo sang một bên.

“Mày là ai, chuyện của tụi tao liên quan gì đến mày.” Một đứa trong bọn xắn tay áo lên nhìn Phạm Tích Nhân đầy khiêu khích.

“Tao thích đó thì sao?” Nói xong cậu bé nhảy lên đập vào ngực một tên.

“Đánh tụi bây.” Đi một mình còn dám khiêu khích bọn này đúng là không sợ chết.

Cô bé chỉ biết nhìn theo âm thầm cầu nguyện cho anh trai đó đánh thắng. Bọn người này có ba người lại to con như vậy...

Rất may cậu bé kia tuy đáng người hơi ốm nhưng lại biết võ, sức khỏe vô cùng tốt chỉ một lúc đã vật hết cả ba tên ăn hiếp bé xuống đất. Tên đứng đầu muốn đứng lên đánh trả nhưng lại bị một đứa trong nhóm kéo tay lại: “Đại ca thằng đó là Phạm Tích Nhân đó không chọc được đâu.” Nghe đến tên Phạm Tích Nhân, người được gọi là đại ca mất hết dũng khí.

“Mau xin lỗi!” Phạm Tích Nhân đập vào người một tên gần nhất nói.

Cả bọn luống cuống nói: “Xin lỗi!” Rồi nhanh chóng chạy mất.

Phạm Tích Nhân đỡ cô bé dậy: “Em không sao chứ?”

Cô bé lắc đầu, nhưng nước mắt chực trào ra không ngừng.

Phạm Tích Nhân xoa đầu cô bé: “Tụi nó bỏ chạy rồi em khóc cái gì!”

“Em sợ họ sẽ trả thù.” Ngày mai lỡ không có anh trai này chắc cô sẽ thảm rồi. Tâm trạng cô bé vô cùng bất an.

“Em tên gì?” Phạm Tích Nhân cao hơn bé rất nhiều, cúi xuống nhìn cô bé ân cần hỏi.

“Em tên là tiểu Ly.” thật ra bé tên đầy đủ là Tư Ly nhưng ở trường bạn bè hay gọi bé là “Tiểu Ly”, cả cô giáo cũng vậy.

“Sau này cứ nói em là em gái của anh bọn họ sẽ không dám ăn hiếp em đâu.” Nói rồi anh xoa đầu cô bé.

Phạm Tích Nhân, anh có chút danh tiếng trong trường, đánh nhau chưa ai đánh lại anh. Chỉ cần nói tên anh bọn “đầu gấu” trong trường cũng phải nể ba phần.

“Còn anh tên gì?” Cô bé dùng ánh mắt trong suốt, đầy hâm mộ nhìn Phạm Tích Nhân.

“Tích Nhân!”

“Vậy em có thể gọi anh là Nhân ca ca được không?”

“Tùy em!”

Từ khi có Nhân ca ca bảo kê, không còn ai dám trêu chọc bé nữa. Tư Ly rất vui, chuỗi ngày yên bình bắt đầu không còn phải lo sợ có người đi theo làm phiền. Hơn nữa có Nhân ca ca cô bé tự tin hơn rất nhiều. Anh ấy nói phải biết tự bảo vệ mình là điều thiết yếu, còn dạy bé mấy thế võ phòng thân. Cuộc sống đơn độc vì có người “anh trai” này mà trở nên sắc màu.

Nhưng niềm vui kéo dài không bao lâu, Tư Ly lại phải theo ba mẹ chuyển sang thành phố khác sinh sống, nghe nói công việc của ba ổn định nên phải dời nhà đi để ba đi làm cho thuận tiện. Từ đó bé không còn được gặp Nhân ca ca nữa.

Mà Phạm Tích Nhân xem chuyện cứu Tiểu Ly là chuyện tiện tay thấy chuyện bất bình mà cứu giúp. Sau đó phát hiện ra cô bé ở cùng tiểu khu, tính tình nhút nhát nên anh thường xuyên cùng tiểu Ly tan học đi về chung. Với anh không ưa gì đám người đó sẵn dạy cho tụi nó một bài học luôn. Thời gian qua lâu anh sớm cho nó vào dĩ vãng.

Hôm nay không ngờ lại được gặp lại, mà cô bé ấy vẫn nhận ra anh.

“Không ngờ tiểu Ly lớn lên thật xinh đẹp!” Không còn là cô bé mũm mĩm hai má phúng phính năm xưa nữa. Rất ra dáng thiếu nữ nha.

Tư Ly mỉm cười: “Nhân ca ca cũng rất đẹp trai nha”.

Phạm Tích Nhân cười lớn “Tất nhiên”

“Anh vẫn như ngày nào.” Phóng khoáng, nghĩa hiệp cả người tỏa ra một vầng hào quang. Giống như lần đầu cô gặp chàng trai cao gầy ra tay giải vây năm nào.

Mãi nói chuyện Phạm Tích Nhân quên mất một vấn đề Tiểu Ly nói cô bé tên là Tư Ly. Mà cái tên này trong đầu muốn quên cũng không được.

“Em là Tư Ly, vậy người ở ”Thiên đường xem mắt” là ai?” Phạm Tích Nhân đặt ra một nghi vấn, anh nghĩ sẽ không phải là trùng hợp mà cùng tên, vả lại mẹ nói người đó anh cũng có chút quen biết.

“Tôi là Phạm Tích Nhân” Tư Ly nhớ lại lời Nhân ca ca nói. Có lẽ nào mẹ nói cho cô một bất ngờ chính là gặp lại Nhân ca ca. Hồi đó cô chỉ biết anh tên Tích Nhân, nhưng quen miệng gọi là ca ca cũng sớm quen mất tên anh. Thì ra mọi chuyện không phải ngẫu nhiên.

Mà sau đó mẹ thăm dò biểu hiện của cô, cô lại trả lời qua loa không biết, không hợp... Nên mẹ cô mới điều tra và biết được cô không đi xem mắt mà hẹn hò cùng Triệu Cương.

Tư Ly không muốn nói dối Phạm Tích Nhân, cô hít sâu một hơi nhìn thẳng vào mắt anh: “Nhân ca ca, xin lỗi, thật ra em đã có bạn trai, mẹ lại ép đi xem mắt nên mới nghĩ ra nhờ người thay thế.”

Mà Phạm Tích Nhân lại không chút gì thất vọng, anh bình tĩnh hỏi tiếp: “Vậy cô gái hôm đó là ai?”

“À, anh hỏi Anh Thu sao?” Tư Ly biết mình lỡ lời vội che miệng. Cô đã hứa với Anh Thu sẽ giữ bí mật về thông tin của cô ấy, không nói cho ai biết.

“Bạn em, anh hỏi có gì không?” Tư Ly nghi hoặc hỏi. Anh Tích Nhân hỏi về Anh Thu là có ý gì? Anh Thu nói kế hoạch thành công, chính là phá hỏng buổi xem mắt, có khi nào vô tình gây thù với Nhân ca ca không?

Anh Thu đã giúp cô, tất nhiên cô phải giữ lời, Tư Ly cảnh giác nhìn Phạm Tích Nhân.

Phạm Tích Nhân cười lớn, xoa đầu Tư Ly: “Ánh mắt của em đang xem anh là thành phần nguy hiểm hả?” Anh ho nhẹ: “Anh thấy cô bé đó rất ”thú vị“, có ấn tượng rất tốt nên muốn hỏi vậy thôi!” Anh đưa tay sờ sau gáy, giọng nói nhỏ dần: “thật ra anh chưa có bạn gái.”

Tư Ly che miệng cười tủm tỉm, Anh Tích Nhân biểu hiện ngượng ngùng này là đang để ý Anh Thu phải không? Hại cô lo xa. Nghĩ thông suốt, Tư Ly vui vẻ nói: “Được nể tình anh là Nhân ca ca em sẽ tiết lộ ít thông tin vậy?” Nhân ca ca rất tốt bụng, là người biểu hiện bằng hành động, cô hoàn toàn tin tưởng nhân cách của anh ấy, nếu Anh Thu và Tích Nhân quen nhau thì còn gì bằng. Chuyện lần trước chỉ là hiểu lầm nên hai người mới đầu khẩu như vậy, nếu giải thích cho Anh Thu biết thì anh Tích Nhân có cơ hội rồi.

Phạm Tích Nhân ánh mắt sáng rực: “Vậy tốt quá!” Cô bé tiểu Ly này đúng là đầu óc đơn giản như ngày nào. Thật dễ tin người. Hôm nay đến đây hoá ra là chuyện hay.

Sau khi hỏi vài câu anh đã thu thập được không ít thông tin quan trọng.

Khoé môi hơi cong lên, rõ ràng là lo chuyện bao đồng lại dám lợi dụng cơ hội đó mà buông lời xúc phạm anh. Từ nhỏ đến lớn anh vẫn chưa ai dám nói với anh những lời đó. Đang định bỏ qua thì đúng lúc gặp được Tư Ly, ông trời cũng không muốn anh bỏ qua chuyện này mà.

Được lắm Anh Thu, chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi!

13. Chương 13: Tức Giận

Trong căn phòng trống được phủ một màu sơn trắng toát đơn độc, cửa sổ bị rèm che kín, chỉ còn lại ánh sáng mờ ảo. Một bộ bàn ghế gỗ đơn giản được sơn duy nhất một màu đen đặt giữa phòng tạo ra hai hình ảnh hoàn toàn đối lập. Lại có chút quỷ dị. Cửa chính là lối thoát duy nhất cũng bị đóng chặt, mà bên ngoài là hai người đàn ông cao to đang đứng canh gác.

Muốn bước ra ngoài là điều không có khả năng.

Có thể miêu tả bằng hai từ âm u. Mặc dù bên ngoài nóng đỏ lửa, nhưng ngồi ở đây không hiểu sao luôn có cảm giác phản phát lạnh, từng sợi lông tơ cứ như vậy dựng lên thẳng đứng. Mà người đàn ông ngồi trước mặt mới là nguyên nhân chính khiến cô gãi rùng mình, không nhìn được kéo áo khoác thật chặt ôm vào cơ thể để giảm bớt độ lạnh, bởi vì cả người anh ta toát ra một tầng khí thể bức người, nhìn thôi cũng cảm thấy lạnh thấu xương. Nhất là ánh mắt kia, như một vòng xoáy không nhìn thấy đáy.

Tuyết Dung đã đối mặt với biết bao nhiêu bệnh nhân, trong bệnh viện màu trắng là màu chủ đạo đã sớm quen, tâm lý cô vô cùng vững vàng để đối phó với một số thành phần quá kích. Nhưng hôm nay ngồi trước mặt người đàn ông này cô lại có cảm giác sự áp lực vô hình đang đè nặng lên cơ thể cứ như phạm nhân trên pháp trường đang chờ lệnh xử trảm. Không biết được lúc nào có lệnh phán quyết.

Mồ hôi lạnh túa ra, cô không dám nhìn thẳng vào mắt Phạm Tích Nhân. Người đàn ông này đã ngồi im gần nửa tiếng chỉ để nhìn cô mà không hề hé răng nửa lời. Nhưng không phải là ánh mắt của những người yêu nhau mà mang đầy ý thù địch. Thâm sâu khó lường. Cô bức bối sắp chịu không nổi rồi, nếu cứ như vậy trái tim nhỏ bé của cô không chống cự được mất.

Lấy hết dũng khí cô liều mạng hỏi: “Anh Phạm, có chuyện gì xin cứ nói thẳng?” Không biết cô đã đắc tội gì với Phạm Tích Nhân.

Buổi sáng khi vừa ra khỏi cổng trường, Tuyết Dung bị hai người đàn ông chặn lại lôi kéo lên xe. Sự việc diễn ra quá đột ngột, lại đúng lúc vắng người. Cô không kịp la lên chiếc xe đã đi mất. Cô cố gắng bình tĩnh, lén lấy điện thoại ra cầu cứu. Thăm nghĩ cô bị bắt cóc rồi.

Một người đàn ông ngồi kế bên liếc một cái liền nhận ra sự bất thường của cô. Tuyết Dung nghĩ thôi xong rồi chắc chắn sẽ bị đánh đến ngất đi hay giật lấy điện thoại đập bể. Nhưng không! Anh ta chỉ trầm giọng nhắc nhở: “Cô Tuyết Dung, ông chủ chỉ muốn mời cô đến trò chuyện, xong việc sẽ cho cô về. Vì thế cô nên biết điều an phận một chút.”

Tuyết Dung không còn cách nào đành phải nghe theo, luôn trong trạng thái căng thẳng, mắt ngó nghiêng xung quanh tìm cơ hội chạy trốn. Nhưng đến khi vào căn phòng này rồi cơ hội vẫn chưa đến. Mà một điều khiến cô hoàn toàn không tin được đó là người bọn họ gọi là ông chủ không ai khác chính là Phạm Tích Nhân. Nhưng vẻ mặt anh ta không như lần trước, âm trầm hơn rất nhiều. Nói chung rất đáng sợ! Tuyết

Dung toàn thân run rẩy, nếu không phải đang ngồi dựa vào ghế, cả người cô đã sớm ngã gục xuống sàn.

Phạm Tích Nhân như vừa bừng tỉnh trong cơn mộng, khôi phục lại vẻ mặt bình thường, ngã người vào ghế, rất nhàn nhã mà nở nụ cười, như nãy giờ anh chỉ đang chờ đợi Tuyết Dung mở lời trước.

“Tôi lại muốn nghe xem cô có lời gì muốn nói không?”

Là anh ta bắt cô đến đây, lại còn chơi trò thách đố với cô, muốn cô đoán anh ta nghĩ gì. Đâu phải học tâm lý thì gì cũng biết. Tưởng cô là thầy bói chắc?

Tuyết Dung thấy điệu bộ này không giống giỡn chơi. Trong lòng nôn nóng muốn đi khỏi nơi quái quỷ này. Cô cẩn thận suy nghĩ lại. Ngoại trừ gặp Phạm Tích Nhân hôm xem mắt, lần thứ hai là gặp mẹ anh ta, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, không nghĩ ra cô đã đắc tội gì. Nếu có thì là chuyện mẹ anh ta tức giận đi.

“Anh Phạm tôi nghĩ phản ứng của mẹ anh như vật là bình thường, tôi cũng đã nói trước, chỉ cần nói chuyện một hai lần nữa tôi tin rằng mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

“Sẽ tốt sao?” Phạm Tích Nhân nhếch môi, anh hơi chồm người đến gần Tuyết Dung, vỗ lên bàn phát ra tiếng “rầm” mặt bàn cũng theo đó mà rung lên, cho thấy lực tác động vào rất mạnh. Làm Tuyết Dung có cảm giác nếu lực đó không phải đập lên bàn mà là người cô sẽ như thế nào? Cô hoảng sợ la lên: “A...!”

Phạm Tích Nhân lại không chút cảm xúc gằn nhẹ: “Rốt cuộc cô đã nói gì với mẹ tôi?” Lúc nói chuyện với mẹ anh mạnh miệng lắm mà, bây giờ lại run như cây sậy không dám nhận.

Tuyết Dung khuôn mặt trắng bệch, ép sát người vào thành ghế cách Phạm Tích Nhân càng xa càng tốt, nhưng cũng không dám thể hiện quá lộ liễu chỉ sợ Phạm Tích Nhân nổi điên vươn tay ra mà bóp cổ cô. Tim đập thình thịch, cô hít sâu cố gắng nói: “Tôi nói theo những lời anh phân phó, từ đó giải thích cho bà ấy hiểu.”

Càng run sợ trước đối phương sẽ càng yếu thế mà bị đẩy vào đường cùng.

Anh gằng từng chữ: “Nói giới tính tôi có vấn đề sao?” Nhắc đến chuyện này anh lại thấy máu nóng đang dồn lên não. Sắp bốc hỏa đến nơi.

Tuyết Dung giật giật khóe môi cứng nhắc gật đầu. Chuyện này cần phải hỏi lại sao? Rốt cuộc anh ta nổi điên vì cái gì?

Phạm Tích Nhân đứng dậy, đá văng cái ghế vào tường: “Tôi nói với cô những lời này lúc nào?”

“Là hôm xem mắt, tôi khuyên anh nên nói thật với gia đình đi và anh đã đồng ý...”

“Tôi nói lúc đó là tôi đang bị căng thẳng chứ không hề nói tôi có vấn đề giới tính. Tốt nhất cô nên giải thích rõ một chút, nếu không đừng mong ra khỏi đây.” Anh chưa hề nói ra câu đó, cô gái này tìm đâu ra lý do mà suy diễn lung tung như vậy. Nếu không phải muốn biết nguyên nhân anh đã không kiềm chế mà ngồi đây đôi co với cô gái này.

Tuyết Dung cắn môi: “Xin lỗi do tôi hiểu lầm ý của anh, vì hôm đó anh mặc chiếc áo hoa đỏ, thêm nữa anh nói: ”Tại sao cô biết?” Nên tôi... Thành thật xin lỗi.”

Tuyết Dung muốn làm Phạm Tích Nhân hạ hỏa cho nên lập tức nhận lỗi sai về mình, liên tục xin lỗi. Nếu càng nói do anh ta nói không rõ thì sẽ càng làm anh ta tức giận hơn. Lúc đó người thiệt thòi chỉ có một mình cô.

Phạm Tích Nhân nhú mày nhớ lại, đúng là lúc ở Mộc Trà anh mặc luôn cái áo hoa đỏ định đi biển đến, nhưng anh lại không tin chỉ vì vậy mà cô gái này dám khẳng định chắc chắn giới tính của anh có vấn đề.

Đàn ông không được mặc áo hoa đỏ? Lý thuyết viễn vông gì vậy? Nói như Tuyết Dung vậy toàn công ty AHS đều không bình thường hết à?

“Tuyết Dung, như vậy là đủ rồi sao?” Anh nhìn xung quanh căn phòng, thở dài: “Xem ra cô lưu luyến nơi này không muốn đi thì phải.” Nếu đã vậy thì đành cho cô ta ở đây bình tâm thôi.

“Là có người nói với tôi.” Tuyết Dung nhắm mắt nói lớn. Tới nước này e là cô phải kể hết, nghĩ đến việc phải ở lại đây một mình chỉ một giây thôi cô cũng không chịu nổi. Dù sao cô với cô gái kia cũng không có quan hệ, hơn nữa vì cô ta mà cô mới rơi vào hoàn cảnh này. Tốt nhất nên cứu bản thân mình trước khi nghĩ đến việc bao che cho người khác.

“Tôi nói, anh... Anh sẽ tha cho tôi đi phải không?”

Phạm Tích Nhân đầy hứng thú nhìn Tuyết Dung: “Tôi nghĩ cô không có quyền trả giá.” Anh khoanh tay, ánh mắt nghiền ngẫm: “Nhưng nếu nói hết tôi sẽ suy nghĩ lại không làm khó cô.”

Tuyết Dung cũng rất thông minh nhưng lại gặp không đúng đối tượng rồi.

Tuyết Dung thấy Phạm Tích Nhân đã chịu thỏa hiệp, coi như đây là một sự may mắn. Cô gật đầu, hít sâu một hơi bắt đầu kể: “Hôm đó, sau khi anh ra ngoài có một cô gái chạy đến nói với tôi rằng, nên tránh xa anh ra một chút, bởi vì anh chỉ muốn lợi dụng tôi, muốn cưới một cô vợ để che mắt ba mẹ việc giới tính thật của anh.”

Dám phát ngôn xàm bậy, xem ra gan thật là lớn: “Cô ta là ai?” Chọc vào ai không chọc lại chọc đến anh.

Tuyết Dung mờ mịt lắc đầu: “Cô ta chỉ nhắc nhở tôi vài câu rồi rời đi, không biết tên.”

“Nhớ không được thì ngồi đây đến khi nào nhớ ra rồi đi.” Phạm Tích Nhân đứng dậy muốn ra ngoài. Tuyết Dung nắm chặt tay gấp gáp há miệng muốn nói nhưng thật sự cô không nhớ rõ cô gái đó. Đơn giản trò chuyện đôi ba câu không biết chút gì về cô gái đó. Mà Phạm Tích Nhân lại đang cho rằng cô bịa chuyện nên mới tức giận như vậy. Đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng.

Tuyết Dung tinh thần hoảng loạn sắp khóc đến nơi. Trong đầu lóe lên một chi tiết, cô chợt nhớ ra cô gái đó có nói một câu: “À, cô ta nói là đối tượng xem mắt của anh, còn lại tôi không rõ.” May là nhớ được chi tiết này, thật sự mừng rơi nước mắt.

Phạm Tích Nhân dừng bước, anh còn đang nghĩ cô gái Tuyết Dung này hết lý do lại nghĩ ra câu chuyện nhằm chán đỡ lỗi cho người khác xem như xong, thì ra là anh nghĩ oan cho người ta rồi.

Tổng cộng anh chỉ mới xem mắt hai lần, ngoài trừ Tuyết Dung thì đối tượng xem mắt chỉ có một người là Tư Ly. À không phải nói là Anh Thu mới đúng. Mà cô gái Anh Thu hoàn toàn có khả năng là “hung thủ” gây ra mọi chuyện, Tuyết Dung cùng lắm chỉ là nạn nhân mà thôi.

Lần này anh tin Tuyết Dung không dám nói dối nữa lời.

Tay rút trong túi quần vô thức nắm chặt lại, tuy đã chắc chắn đến 90% nhưng anh vẫn muốn xác nhận thêm 10% còn lại.

“Chuyện hôm nay tốt nhất cô nên giữ mồm miệng, à sẵn tiện gửi lời hỏi thăm của tôi đến bà mai. Còn nữa chớ để tôi phát hiện cô đồn thổi lung tung, nếu không đừng mong có cái bệnh viện nào dám nhận cô vào làm bác sĩ.” Nói xong Phạm Tích Nhân ngoắc tay thuộc hạ: “Đưa cô Tuyết Dung về cẩn thận!”

Hai người đàn ông cung kính gật đầu, bước vào đỡ Tuyết Dung một thân mềm nhũn đi ra ngoài.

14. Chương 14: Không Đội Trời Chung

Phạm Tích Nhân là người thích làm việc theo kiểu chắc chắn. Vì vậy dù lời của Tuyết Dung nói nghe có vẻ đáng tin, nhưng suy đi nghĩ lại điều gì cũng có ngoại lệ, có khả năng kỹ thuật nói dối của cô ta đã vượt xa trí tưởng tượng của anh, nên mới chân thật như vậy.

Thứ anh cần là bằng chứng xác thực, nếu đã vậy không phải nên đến Mộc Trà điều tra một chút là biết thật giả sao? Một khi đã chắc chắn thì mọi chuyện cũng dễ xử lý.

Lúc đó đừng trách anh ra tay độc ác. Ấu cũng là do người đó chọc phải người không nên chọc mà thôi! Dám tung tin hủy hoại thanh danh cả đời của anh!

Phạm Tích Nhân đi thẳng đến bàn tiếp tân của Mộc Trà.

Nhân viên nhanh chóng mỉm cười tiếp đón “Xin chào Anh Phạm, xin hỏi anh đã đặt chỗ trước chưa ạ!”

“Tôi muốn gặp quản lý.” Anh trực tiếp hỏi.

Cô nhân viên khi vào làm đã được học qua một danh sách các nhân vật lớn là khách hàng Vip ở đây. Vì khi gặp Phạm Tích Nhân liền nhận ra, lại không khỏi có chút khấn trương. Mà nhìn vị khách này dễ dàng nhận ra anh ta đang không vui. Có lẽ nào đến mức vốn mới đòi gặp quản lý.

“Xin quý khách đợi một chút.” Cô nhân viên run run bấm số quản lý.

Rất nhanh sau khi nhận được thông báo người được gọi là quản lý lập tức có mặt, ông ta tầm bốn mươi mấy tuổi, vẻ mặt trải đời, dáng người cao ráo. Thấy Phạm Tích Nhân cung kính mở miệng chào hỏi: “Cậu chủ Phạm đến đây, thật hoan nghênh, xin hỏi anh muốn tôi hỗ trợ gì ạ.”

“Tôi muốn xem camera.”

Quản lý nét mặt thay đổi hẳn, như đây là chuyện quan trọng: “Mời anh theo tôi vào phòng nói chuyện cho tiện.”

Phạm Tích Nhân gật đầu đi theo sau quản lý vào một căn phòng tiếp khách trên tầng ba.

“Tôi muốn xem camera vào thứ bảy vừa rồi.” Phạm Tích Nhân lặp lại.

“Chuyện này... Xin lỗi tôi không giúp được, đây là sự bảo mật với khách hàng không tùy tiện xem được.” Quản lý khó xử nói. Nghe đến ngày thứ bảy trong lòng ông ta vô cùng bất an, nhưng không dám biểu hiện rõ.

Chỉ là một chuyện nhỏ xíu lại không chịu giúp. Tuy nhiên để đạt được mục đích không nên làm căng.

Phạm Tích Nhân thở dài tỏ vẻ thất vọng, ánh mắt thành khẩn nhìn quản lý: “Ngày hôm đó tôi tình cờ gặp lại một người quen cũ, nhưng vì ở quá xa đuổi theo không kịp, lỡ mất cơ hội. Chợt nhớ ở đây có camera an ninh muốn xác nhận xem phải là người bạn cũ đó không, có hình thì sau này tìm người cũng dễ.” Nói rồi Phạm Tích Nhân nắm tay quản lý: “Mong anh có thể giúp tôi.” Cứng rắn không được, anh thử dùng chiêu mềm dẻo.

Quản lý biết nguyên nhân nên nổi lo trong lòng giản bớt không ít. Còn tưởng chuyện gì nghiêm trọng. Bởi vậy ông ta cũng thành thật nói.

“Không giấu gì cậu chủ Phạm, chính là chiều thứ bảy, ở đây xảy ra một vụ trộm, cảnh sát đến điều tra sau đó lấy cuộn băng ghi hình ngày hôm đó đi rồi. Hiện tại anh muốn xem camera e là không được.”

Biết chuyện này quan trọng với Phạm Tích Nhân, ông ta nói thêm, hy vọng không làm phật ý vị khách hàng lớn này: “Hay là để tôi hỏi nhân viên xem họ có nhớ mặt người quen của anh không, rồi nhờ họ mô tả lại là được.”

Ban đầu ông ta cứ tưởng Phạm Tích Nhân có liên quan đến vụ trộm ngày hôm đó nên mới dè chừng như vậy. Mà phía cảnh sát cũng chưa điều tra xong, ông ta không dám tự mình quyết định. Tránh hậu quả về sau.

Phạm Tích Nhân anh lại đến chậm một bước rồi. Tay nắm chặt, trong lòng đầy chán nản. Hại anh suy nghĩ diễn một màn kịch động lòng người cho ông ta coi, cuối cùng thu về một mẻ lưới trống.

Quản lý còn muốn tìm cách giúp đỡ Phạm Tích Nhân liền trực tiếp cắt ngang, càng nghe càng thấy phiền, lại không chút khả thi: “Được rồi, cảm ơn ông, không cần đâu.”

...

Phạm Tích Nhân vỗ mạnh vào vô lăng làm giảm bớt sự khó chịu trong lòng. Nếu bây giờ hỏi từng nhân viên cũng chưa chắc có kết quả, hơn nữa khách hàng đông như vậy, nhớ mặt rõ từng người là điều không thể, trừ khi đặc biệt có ấn tượng.

Không lẽ anh đành bỏ cuộc tại đây sao?

Phạm Tích Nhân không vội lái xe rời đi, anh hít sâu nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ vài giây sau anh lập tức mở mắt, ánh mắt đặc biệt sáng, khóe môi đắc ý cong lên. Anh là ai chứ? Nghĩ một lúc liền tìm ra cách. Không phải ngoài nhân viên thấy mặt cô gái kia thì còn một người luôn nhìn chăm chăm vào buổi xem mắt đó sao? Chính là người mẹ anh cứ đi theo dõi anh. Ánh mắt anh ra không rời khỏi anh một giây. Mà lúc đó sau khi anh ra ngoài, anh ta ngồi chừng năm phút nữa mới theo sau, có lẽ thấy được mặt đối phương.

Tốt lắm!

Phạm Tích Nhân cho người điều tra tên thuộc hạ đó một chút. Rất nhanh gần một giờ sau người đó liền xuất hiện trước mặt anh.

“Chào cậu chủ.” Người đàn ông cung kính chào Phạm Tích Nhân.

“Ngày thứ bảy anh đi theo tôi đến Mộc Trà còn nhớ không?” Phạm Tích Nhân tựa lưng vào ghế, chân nhíp nhíp, nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông gật đầu. Tất nhiên anh ta nhớ rõ. Lúc đó còn bị Phạm Tích Nhân phát hiện, may mà không bị bà chủ mắng.

“Quý Tánh!” Phạm Tích Nhân nhìn nhìn thẳng vào mắt người đàn ông sau đó gọi tên anh ta.

“Tôi sẽ hỏi vài vấn đề chỉ cần anh trả lời thành thật là được.”

“Dạ cậu chủ cứ hỏi.” Quý Tánh nuốt nước bọt căng thẳng chờ đợi.

“Lúc tôi ra ngoài, một lát sau anh mới đi theo, khi đó có một cô gái lại nói chuyện với Tuyết Dung, anh nhớ mặt không?”

Quý Tánh cố gắng nhớ lại, hình ảnh trong đầu mờ nhạt, mà nhiệm vụ của anh ta là theo dõi Phạm Tích Nhân, ánh mắt lúc nào cũng dán lên người Phạm Tích Nhân, đâu còn tâm trạng mà để ý xung quanh. Làm sao nhớ được điều gì.

Anh ta thành thật lắc đầu: “Xin lỗi cậu chủ, tôi không để ý nữa.”

Phạm Tích Nhân đặt hết niềm tin vào Quý Tánh, anh ta đáp lại anh bằng lời xin lỗi. Anh bực tức gạt hết mọi thứ trên bàn xuống đất. Mọi thứ trong phút chốc vỡ vụn, ngổn ngang. Ánh mắt anh như đổ lửa nhìn Quý Tánh đứng gần đó.

Quý Tánh hoảng sợ không ít. Không biết có chuyện gì mà trông cậu chủ thật đáng sợ. Chỉ sợ vì một chút sơ ý của mình liền đắc tội với cậu chủ thì không xong. Liếc nhìn bình hoa vỡ tan dưới đất, cả người Quý Tánh vô cùng bất an, dường như thấy được tương lai của mình phía trước cũng giống số phận chiếc bình kia.

Quý Tánh dùng hết sức bình sinh lục lại ký ức: “Hôm đó bà chủ có đưa tôi một cái camera mini bỏ trong túi áo, tôi không biết có ghi lại được hình ảnh mà cậu chủ cần hay không?” Đây là hy vọng cuối cùng mong sẽ giúp được anh ta qua được cửa ải này.

Phạm Tích Nhân nhíu mày: “Vậy bây giờ camera đó ở đâu?”

“Đã đưa cho bà chủ ạ.” Sau khi xong nhiệm vụ, anh ta lập tức giao nộp, chuyện còn lại hoàn toàn không biết.

Phạm Tích Nhân hỏi xong vấn đề cần thiết, cũng không giữ Quý Tánh ở lại làm gì nữa, liền phất tay bảo anh ta có thể đi.

Quý Tánh lau mồ hôi trên trán, trong lòng mừng như điên. Như thấy được ánh sáng mặt trời, anh ta cúi đầu chào rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Mà Phạm Tích Nhân cũng lập tức lái xe về nhà.

“Cậu chủ đã về!” Lý quản gia đang tưới cảnh hoa trong vườn, thấy Phạm Tích Nhân lập tức dừng công việc đang làm dở lại.

“Bà Lý mẹ tôi có nhà không?” Giờ này mẹ anh luôn có mặt ở vườn hoa uống trà ngắm cảnh nay lại không thấy.

“Bà chủ đi spa cùng bạn, chỉ vừa mới đi có cần tôi thông báo cho bà chủ về không ạ.” Quản gia nhìn Phạm Tích Nhân hỏi ý kiến. Nếu bà chủ biết cậu chủ về sẽ rất vui.

Phạm Tích Nhân phát tay: “Không cần đâu, mẹ tôi lâu lâu mới ra ngoài đổi gió, đừng làm phiền, được rồi bà cứ làm việc tiếp đi, tôi lên phòng.” Khóe môi anh hơi nhếch lên. Tốt lắm, không có nhà càng thuận lợi cho anh hành động. Đến ông trời cũng giúp anh mau chóng tìm ra chân tướng sự việc.

“Đã hiểu thưa cậu chủ.” Lý quản gia không hỏi nhiều, tiếp tục công việc của mình.

Phạm Tích Nhân đi thẳng lên lầu, vào phòng bà Phạm. Anh nhìn xung quanh, tủ đồ, giường, bàn trang điểm, ghế tựa đọc sách. Mẹ anh cất ở đâu đây? Phải tranh thủ tìm trước khi mẹ về tránh phiền phức.

Nếu đã không biết thì lục soát từng chỗ vậy. Anh kéo mấy hộp tủ ở chiếc bàn đặt cạnh giường ra, ngoại trừ mấy cuốn sách hoàn toàn trống không. Bàn trang điểm càng lộn xộn hơn, chai lọ mỹ phẩm kín cả bàn, trong tủ cũng toàn là kem dưỡng, hộp cuối cùng cất mấy cuốn sổ tay.

Phạm Tích Nhân nhíu mày, bắt đầu đổ mồ hôi. Việc tìm kiếm nghi đơn giản nhưng xem ra mất rất nhiều công sức. Đây là camera mini nhỏ xíu càng khó thấy. Anh lật ga giường lên kiểm tra cũng không thấy. Chỉ còn mỗi tủ quần áo. Mở tủ ra ngoài mấy bộ đồ treo bên trong, ngăn bên cạnh là két sắt.

Két sắt! Chắc chắn vật quan trọng mẹ anh sẽ cất trong đây. Vậy mà ban đầu lại không để ý. Nhưng vấn đề là mật khẩu. Phạm Tích Nhân vỗ trán. Nếu đây là một chiếc điện thoại hay máy tính anh nhắm mắt cũng có thể hack được mật khẩu. Nhưng két sắt thì chỉ có một cách duy nhất là “mò” thủ công. Quan trọng hơn hết khi sai nhập sai ba lần, két sắt sẽ tự động kích hoạt hệ thống báo động, lúc đó rắc rối to.

Anh thử bấm số sinh nhật của mẹ. Lần thứ nhất không đúng.

Có khi nào mẹ anh sử dụng mật khẩu đơn giản nhất không? Anh hơi căng thẳng bấm từng số 1234.

“Tít tít tít!”

Không đúng.

Chỉ còn một lần duy nhất! Anh không dám đánh liều mà bấm bừa. Hiện tại không có một dữ liệu gì để đoán được mã số.

Sẽ là số mấy chứ?

Đã mấy lần bế tắc anh đều nghĩ ra cách. Lần này nhất định phải thành công! Tuyệt đối không được rồi.

Phạm Tích Nhân kéo ghế ngồi xuống, thả lỏng toàn bộ cơ thể, chỉ duy nhất não bộ là hoạt động. Anh cố gắng nhớ lại những dữ kiện có liên quan. Ngày sinh, kỷ niệm ngày cưới... Thói quen sinh hoạt thường ngày của mẹ.

Chính xác chính là thói quen. Mẹ anh có thói quen là ghi lại những thứ quan trọng vào quyển sổ tay, bà nói hôm nay nhớ ngày mai có thể quên sạch, phải ghi chú lại khi cần mở ra xem. Tuy tốn công một chút nhưng đỡ phải hại não suy nghĩ.

Mà lúc nãy ở bàn trang điểm có chứa mấy quyển sổ. Phạm Tích Nhân lập tức chạy đến lấy cuốn sổ lật ra xem. Đúng là sổ ghi chú của mẹ anh.

Có ghi lại mấy sự kiện, nhật ký, mật khẩu tài khoản ngân hàng, tài khoản mạng xã hội... Anh dò từng con số. Mắt nhìn chăm chăm vào ký tự “KS” đây không phải là viết tắt của từ “kết sắt” đây sao? Phạm Tích Nhân nhắm rồi nhớ lại dãy số, bàn tay thon dài vươn ra nhẹ nhàng bấm mật khẩu.

“Ting!” đã mở khóa thành công. Về mặt anh đặc ý kéo cánh cửa kết sắt ra.

Ánh mắt sáng rực nhìn vào túi nilong đựng camera mini, anh lập tức lấy ra nắm chặt trong tay, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, nhìn xung quanh xác định không bị ai phát hiện, sau đó đi nhanh về phòng mình.

Dùng thiết bị kết nối với máy tính, đoạn băng ghi hình vẫn còn. Anh chán ghét nhìn màn hình, hình ảnh chẳng sắc nét bằng sản phẩm anh thiết kế. Cần mua camera cứ việc nói anh đem về cho. Loại siêu mỏng như miếng dán, hình ảnh bao sống động, lần trước anh còn đem dán khắp nhà Trần Kha Nghị. Mẹ anh lại bị lừa mà mua sản phẩm kém chất lượng như vậy.

Dù đoạn băng có hơi mờ nhưng không đến nỗi nào. Phạm Tích Nhân tập trung quan sát. Đến đoạn anh ra ngoài, tuy Quý Tánh cũng gấp gáp đứng dậy nhưng không vội đi ra, vì vậy camera bị lệch vẫn hướng về bàn của Tuyết Dung. Lúc Quý Tánh chuẩn bị bước đi, màn hình run vài cái, lúc đó một thân ảnh xuất hiện chạy nhanh về phía ghế đối diện Tuyết Dung. Vẫn kịp lúc ghi được hình cô gái đó.

Phạm Tích Nhân bấm nút dừng lại, phóng to hình ảnh lên xem. Có hơi nhòe, nhưng gương mặt này hóa thành tro anh cũng nhận ra. Đúng như lời Tuyết Dung nói có một cô gái đến gặp cô ta.

Không ai khác chính là Tư Ly.

Không đúng! Bây giờ phải gọi là Anh Thu mới phải.

Phạm Tích Nhân tay nắm chặt tay đập mạnh xuống bàn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Lê Hoàng Anh Thu tôi sẽ không đội trời chung với cô!”

15. Chương 15: Kế Hoạch

Phạm Tích Nhân nghĩ chẳng biết anh nên cười nhạo hay khâm phục cô gái tên Anh Thu này nữa. Một cô gái lo chuyện bao đồng. Dù chẳng phải chuyện của mình lại nhiệt tình giúp đỡ người ta tận tâm như vậy. Cô không biết có thể chuyện này sẽ dẫn đến rắc rối không có cho chính bản thân cô sao? Có khi còn gánh thay nguy hiểm cho người ta nữa.

Mà nói gì thì nói Lê Hoàng Anh Thu cô sắp gặp đại họa rồi. Bởi vì cô rất chịu khó chọc tức anh tận hai lần. Vì thế anh cũng nên tìm cách mà đáp trả thôi. Nếu không cô lại nghĩ Phạm Tích Nhân này dễ dãi, ai muốn làm gì thì làm.

Nếu lần đầu ở “Thiên đường xem mắt” anh cảm thấy bị đã kích, muốn hung hăng dạy dỗ cô một trận, nhưng cũng chỉ ở mức độ đầu khẩu hay tìm cách hù dọa một chút cho cô sợ.

Còn lần thứ hai, cô lại thành công mỹ mãn mà khiêu khích anh hoàn toàn. Nếu để anh bắt được, anh sẽ không để cô cả đời sống không được yên ổn.

Mà để dồn Anh Thu vào bước đường cùng thì anh nhất định phải lên một kế hoạch tỉ mỉ. Bởi vì anh biết cô gái này tương đối nhanh nhẹn, phải triệt hết đường lui không cho trốn thoát. Đến lúc đó phải cầu xin anh tha thứ. Nghĩ đến lúc đó trong lòng vô cùng thoả mãn.

Không phải Anh Thu học ở trường đại học A sao? Nên thăm dò một chút tin tức từ Trần Kha Nghị.

Phạm Tích Nhân không nghĩ nhiều lập tức lướt đến số điện thoại của Trần Kha Nghị bấm nút gọi.

“Cậu biết bây giờ là mấy giờ không?” Giọng Trần Kha Nghị lộ rõ vẻ khó chịu.

Phạm Tích Nhân nhìn điện thoại, một giờ trưa, anh nhăn mặt. Vội vàng lại quên mất từ mười hai đến một giờ trưa là giờ giới nghiêm của Trần Kha Nghị, cậu ấy rất ghét bị làm phiền. Lần trước đã ném mùi, không nghĩ hôm nay lại đi vào vết xe đổ.

“Tốt nhất là chuyện quan trọng nếu không hậu quả cậu tự gánh.” Đầu Trần Kha Nghị đau như búa bổ, khó khăn lắm anh mới chợp mắt được một lúc, tiếng chuông điện thoại vang lên làm anh giật mình, từng dây thần kinh lại bắt đầu căng ra.

“Ách!” Dù sao cũng lỡ làm phiền rồi, Phạm Tích Nhân liều mạng hỏi luôn: “Sinh viên của cậu có ai tên Anh Thu không?”

Trần Kha Nghị day huyệt thái dương, anh chau mày. Cái tên này làm sao anh không biết cho được, rất ấn tượng là đằng khác: “Cậu hỏi làm gì?”

Nếu nói vậy chắc chắn là biết, Phạm Tích Nhân suy luận, tranh thủ tận dụng cơ hội: “Vậy cậu cho tôi xin chút thông tin đi ví dụ như số điện thoại, địa chỉ nhà.”

“Cậu không nói lý do làm sao tôi biết cậu làm gì?” Khi không lại hỏi anh mấy chuyện trên trời dưới đất.

“Có chuyện cần xử lý.” Phạm Tích Nhân trả lời qua loa.

Phạm Tích Nhân luôn là bộ dạng cà lơ phất phơ, hời hợt, thích đùa giỡn, tính tình nóng nảy, tuy cậu ấy tránh né không nói rõ lý do nhưng là bạn bao nhiêu năm Trần Kha Nghị biết Phạm Tích Nhân nghiêm túc dò la thông tin một người như vậy chắc chắn đã có chuyện. Nhưng xác suất là chuyện xấu rất cao.

“Cậu tưởng tôi là cảnh sát chắc.” Không biết chuyện gì xảy ra, nhưng anh cũng không thể tùy tiện cho thông tin cá nhân của người khác được. Thực ra Anh Thu lại không thuộc khoa anh dạy, nếu muốn biết lai lịch phải dò la giáo viên chủ nhiệm. Phạm Tích Nhân không cần anh cũng có thể tự mình điều tra được, tốt hơn anh không nên bận tâm. Hơn nữa Anh Thu lại là em họ của Kỳ Vân, nhờ may có chuyện gì đó thì cũng không liên quan đến anh. Một mình Kỳ Vân cũng đủ làm anh rối loạn tâm trí, không muốn có thêm rắc rối.

Nhắc mới nhớ, Anh Thu, Kỳ Vân hai cô gái này đều lắm chiêu trò, cùng hội cùng thuyền. Thời gian đầu lúc Kỳ Vân đến trường đại học A đã làm anh đau đầu không ít, để làm được điều này tất nhiên có sự giúp sức không nhỏ của Anh Thu. Vì vậy anh tốt bụng nhắc nhở Phạm Tích Nhân: “Cậu có nghe câu ”Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò chưa? Khuyên cậu một câu nên cẩn thận!”

Xin thông tin không cho, còn nói “Nhất quỷ nhì ma” cái gì chứ? Có thể nói rõ hơn được không?

“Này cậu... Alo...Alo!” đáp lại Phạm Tích Nhân là một tràng “Tút tut tut!”

Phạm Tích Nhân thở dài ảo não. Bạn với chả bè. Dù sao không bị mắng vì gọi điện không đúng giờ xem như may mắn lắm rồi.

Anh búng tay, vẫn còn một con bài cuối là Tư Ly, người này đáng tin hơn nhiều.

...

Hai giờ chiều, tại Mỹ Vị.

“Oa, anh mời em ăn ở Mỹ Vị luôn sao?” Nghe anh Tích Nhân muốn gặp, Tư Ly liền đồng ý, cô cũng đang có chuyện muốn nhờ Phạm Tích Nhân giúp. Nhưng không ngờ địa điểm là Mỹ Vị. Nhà hàng nổi tiếng, chỉ

được ngắm qua báo đài, sờ trên mặt giấy hôm nay lại có thể tận mắt chứng kiến, hoành tráng rất nhiều so với tưởng tượng. Đứng ở bàn tiếp tân còn có thể cảm nhận mùi thơm thoang thoảng bay ra từ các món ăn.

“Anh là Nhân ca ca mà, thích món gì cứ việc gọi.” Phạm Tích Nhân thoải mái nói, một bữa này hoàn toàn không ảnh hưởng đến ví tiền của anh. Mà thông qua nó, anh còn có thể thu thập một số tin tức có giá trị. Xem như hoàn toàn đáng giá.

Tư Ly biết Phạm Tích Nhân là Phó tổng giám đốc của một công ty lớn, anh ấy nói có thể đãi được thì cô cũng không khách sáo. Cô vui vẻ gọi một bàn thức ăn lớn lấp đầy bụng. Cơ hội này không thể bỏ qua nha.

Có câu nói: “Không có bữa ăn nào là miễn phí.” Tư Ly hí hửng nhìn Phạm Tích Nhân: “Anh không đơn giản mời em đi ăn cơm thôi phải không? Muốn mua chuộc em?” Chắc chắn có lý do nào đó. Tư Ly nhìn Phạm Tích Nhân bằng ánh mắt đầy nghi ngờ. Mà thức ăn đã dọn lên, cũng đã động đũa, cô muốn chạy cũng không kịp.

Phạm Tích Nhân ôm ngực đau lòng: “Bị em phát hiện rồi.”

Tư Ly khoanh tay ra dáng như thanh tra cảnh sát thẩm vấn tội phạm: “Có chuyện gì anh mau nói ra.”

Phạm Tích Nhân nhìn khuôn mặt Tư Ly đành lại, anh bật cười: “Định hối lộ em một bữa để hỏi một chút thông tin của Anh Thu.”

Cô biết ngay mà. Nhưng lần trước nghe Anh Thu nói bạn ấy đã dùng không ít lời nói đã kích anh Tích Nhân. Mà thái độ hai người không ưa gì nhau. Cô không tin anh Tích Nhân lại trúng tiếng sét ái tình được. Nhất định phải cẩn thận không làm hại người đã giúp cô.

Tư Ly nhú mày tập trung quan sát nét mặt Phạm Tích Nhân: “Em nghe nói hai người công kích qua lại suốt buổi xem mắt, có phải anh có ý đồ xấu với bạn em không?”

Khoé môi Phạm Tích Nhân giật giật, anh bị đơ và giây. Mục đích của anh dễ dàng bị Tư Ly nhận ra vậy sao? Rất nhanh anh khôi phục lại bình thường. Lộ vẻ thất vọng, anh thở dài: “Em cho rằng anh là con người xấu xa vậy sao?”

Tư Ly trở nên luống cuống, cô chỉ loé lên suy nghĩ rồi hỏi thử thôi. Cô xua tay: “Em không có ý đó.” Anh Tích Nhân bộ dạng nghĩa hiệp ra giúp đỡ cô lúc nhỏ, khiến cô rất khâm phục. Cô tin vào nhân cách của anh. Người ta nói “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”, tuy đã qua nhiều năm nhưng tính cách của anh Tích Nhân sẽ không thay đổi đâu phải không?

Phạm Tích Nhân nặng nề gật đầu. Tạm chấp nhận lời phủ nhận của Tư Ly. Nhưng thật ra trong lòng lại vui vẻ không thôi, do anh nhanh trí, mà cô bé này vẫn suy nghĩ đơn giản như ngày nào.

Anh đan tay vào nhau, ngồi thẳng, hơi hướng về phía Tư Ly, nghiêm túc nói: “Thật ra do bị mẹ ép buộc

nên mới phải đi xem mắt. Ban đầu có ý nghĩ sẽ phá hỏng cuộc gặp gỡ đó nên mới dúi co qua lại. Nhưng khi về gần lại, anh thấy cô bé đó rất thú vị, rất có cá tính, tự tin, làm anh cứ suy nghĩ không ngừng như có ma lực cuốn hút anh vào vậy. Hơn nữa Anh Thu không phải là em, tất cả đều do hiểu lầm. Vì vậy anh muốn gặp mặt Anh Thu hoá giải mọi chuyện, sau đó muốn thử tìm hiểu nhau.”

Đúng vậy! là do Anh Thu giúp cô nên mới gây chuyện với anh Tích Nhân. Mà anh ấy có thiện chí xin lỗi, cô tất nhiên nên giúp đỡ. Có khi lại tác hợp được cho hai người.

“Nhưng giúp anh em được lợi gì chứ?”

Phạm Tích Nhân nhếch môi: “Tư Ly em cũng thật biết cách tận dụng thời cơ.”

Tư Ly bĩu môi: “Là do anh dạy em, muốn gì phải nói ra thì người khác mới biết được mà giúp.”

Lúc nhỏ, sau khi bị bọn “đại ca” trấn lột hết tiền, bị Phạm Tích Nhân dạy cho một bài học. Tư Ly rất sợ bọn đó quay lại trả thù. Biết Phạm Tích Nhân sống cùng tiểu khu, cô rất muốn nói với anh ấy rằng đi học về có thể đợi cô về cùng được không. Nhưng lần nào nhìn mặt anh ấy cũng không nói được. Chẳng hiểu vì sao? Có lẽ vì cô nhút nhát, không có dũng khí chẳng? Hay mối quan hệ giữa hai người không quá thân thiết, lại sợ nói rồi bị anh Tích Nhân từ chối, lúc đó không biết giải quyết như thế nào. Cứ ngập ngừng không nói nên lời. Mấy lần như vậy liền bị anh Tích Nhân hung hăng mắng cho một trận, cốc đầu cô rõ đau: “Em muốn anh giúp gì thì phải phát ra tiếng, chứ dùng ánh mắt nói chuyện anh cũng không giúp được đâu?”

Nhớ lại chuyện xưa, Phạm Tích Nhân thoải mái bật cười: “Ngày mai nói Triệu Cương đến AHS ghi danh đi, nhưng có trụ được hay không phải xem năng lực của cậu ta, anh cũng không giúp được đâu?”

Tư Ly cười sung sướng, vô cùng cảm kích Phạm Tích Nhân: “Cảm ơn Nhân ca ca!”

Lần trước gặp nhau hôm sinh nhật, ngoài việc ôn lại chuyện cũ, hai người còn nói về buổi xem mắt. Phạm Tích Nhân hỏi tại sao Tư Ly không đích thân đến buổi xem mắt từ chối người ta lại để cho Anh Thu đi thay. Tư Ly liền nói không muốn lừa dối bạn trai, sau đó kể chuyện về mối tình của cô và Triệu Cương cho Phạm Tích Nhân nghe.

Thực ra chỉ là do dồn nén trong lòng quá lâu, không có người tâm sự, đúng lúc gặp được Phạm Tích Nhân nên Tư Ly mới kể để thoải mái lòng. Triệu Cương đã tốt nghiệp, đang tìm việc làm, anh nói chỉ cần kiếm được công việc ổn định, cố gắng làm việc, sao đó leo lên được chức vị cao lúc đó anh ấy sẽ có thể đường đường chính chính về ra mắt gia đình Tư Ly rồi. Nhưng nói là dễ, thực hiện mới khó, công ty nhỏ thì không có môi trường phát triển, lương lại thấp, còn công ty lớn muốn vào không phải dễ, yêu cầu trình độ lẫn kinh nghiệm rất cao. Mà cứ cho là thành công đi, để có được chỗ đứng trong công ty cần ít nhất từ một đến hai năm, trong thời gian này nhất định không được xảy ra biến cố. Chỉ mới thời gian đầu Tư Ly đã bị ép đi xem mắt, không biết sắp tới còn xảy ra chuyện gì. Cô sợ hai người sẽ trụ không nổi.

Nghe xong, Phạm Tích Nhân liền nói: “Anh nghĩ có thể giúp đỡ.” Nhưng vì địa điểm không phù hợp nên buổi tối hôm đó không thể nói rõ. Tư Ly và Phạm Tích Nhân trao đổi cách thức liên lạc hẹn hôm khác nói

tiếp.

Nếu nói các công ty khác cần kinh nghiệm mới được nhận thì AHS lại khác, chỉ cần có thực lực cùng ý chí, vào công ty sẽ được đào tạo nâng cao kinh nghiệm. Lúc đó Triệu Cường nếu phát huy được sức mạnh bản thân, Phạm Tích Nhân tin chắc không cần đến hai năm, chỉ cần sáu tháng đã có thể leo lên được chức quản lý rồi.

Giải quyết xong vấn đề tình yêu của Tư Ly, cô ấy cũng bắt đầu tâm sự về Anh Thu. Phạm Tích Nhân rất chăm chú lắng nghe.

Thực ra Anh Thu là kiểu người giao tiếp rộng, vui vẻ hoà đồng. Tuy nhiên mối quan hệ chỉ dừng ở mức xã giao, không quá thân thiết. Tư Ly cùng Anh Thu cũng chỉ dừng ở mức bạn bè bình thường, không phải là bạn thân chí cốt. Chỉ là Anh Thu rất hay giúp đỡ người khác nên không từ chối Tư Ly mà thôi. Ở trường cũng không thấy Anh Thu chơi thân với ai. Nghe nói cô ấy chỉ thân thiết với một người chị họ cùng tuổi. Mà tư Ly chưa từng gặp bao giờ. Nhà của Anh Thu ở gần trường tầm hơn mười phút đi xe Bus, cô ấy sống một mình, có một người anh trai tuy nhiên thường xuyên đi công tác không có nhà, cụ thể địa chỉ thì Tư Ly không rõ.

Tư Ly cho Phạm Tích Nhân số điện thoại của Anh Thu, địa chỉ Facebook. Nhắc mới nhớ: "Cho anh biết thêm một thông tin nữa nè, Fanpage của Anh Thu có rất nhiều người theo dõi nha, mấy phong cách phối đồ của cô ấy có rất nhiều người hâm mộ học theo đó

"Cảm ơn em! Nhưng em phải giúp anh thêm một chuyện nữa, đó là hẹn Anh Thu giúp anh, nếu anh hẹn cô ấy nhất định không gặp đâu."

Mối quan hệ giữa hai người này còn rất nhiều khúc mắc, mà Anh Thu nói không muốn dính dấn vào, Đúng như anh Tích Nhân nói, nếu biết là anh ấy hẹn Anh Thu không từ chối mới lạ. Đã giúp thì phải giúp đến cùng, mà đây lại là chuyện đơn giản, cứ nói là cô mời Anh Thu đi uống nước là xong: "Được, em giúp anh!"

16. Chương 16: Để Cô Chạy Thoát

Đạo này Anh Thu luôn có cảm giác khác lạ. Tâm trạng vô cùng bất ổn, ngực lâu lâu lại nhói lên từng cơn. Rõ ràng sức khỏe của cô hoàn toàn bình thường, lẽ nào triệu chứng này theo như ông bà xưa hay nói là dự cảm chẳng lành, sắp có chuyện xảy ra?

Thực ra cô không tin lắm, chắc chắn do thời gian này sắp thi học kỳ, tâm trạng căng thẳng nên mới vậy. Cô tự trấn an mình. Hít thật sâu, cười lên một cái, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đợi qua giai đoạn này đi đâu đó xả hơi là được.

Buổi trưa nhiệt độ lên cao, ngoài đường nắng muồn cháy da, nhìn xa như có một màn nắng mỏng mờ ảo đến hoa mắt. Anh Thu đi qua một con hẻm vắng, đoạn đường này thường ngày cô vẫn đi, đây là đường tắt để về nhà. Nếu không có việc gì gấp cô thích đi bộ thong thả hơn là chen lấn trên xe bus chật chội. Dù sao đi bộ chỉ chậm hơn một chút mà thôi, vả lại nhà cô rất gần trường.

Mà cảm giác khác lạ của Anh Thu khi đi qua con hẻm này càng trở nên mãnh liệt, từng sợi dây thần kinh căng ra, dường như có người theo dõi, ánh mắt trong góc khuất nhìn cô chằm chằm không rời. Nhưng khi quay lại kiểm tra thì làm gì có ai. Nếu một lần có thể do cô “thần hồn nát thần tính”, trời nắng gây ảo giác nhưng đến lần thứ ba rồi thì không thể nào là giả được. Cảm giác ai đó luôn rình rập, nhưng lại không biết đối phương là ai khiến Anh Thu vô cùng lo lắng. Tay nắm chặt túi xách, chân bước thật nhanh chạy về hướng đông người.

Ngày mai cô sẽ chịu khó đi xe bus vậy, tin chắc chỗ đông người kẻ đó cũng không dám làm gì cô, mà nếu có chuyện gì xảy ra cô cũng kịp thời cầu cứu mọi người xung quanh.

Về đến nhà cơ thể mới thả lỏng được, Anh Thu mệt mỏi nằm sấp trên giường: “Tư Ly gọi mình có việc gì sao?”

“Tối nay cậu rảnh không tớ có hai vé ăn miễn phí ở Mỹ Vị, muốn mời cậu đi ăn chung, sẵn cảm ơn chuyện lần trước.” Tư Ly vui vẻ nói.

Anh Thu sợ nghe nhầm hỏi lại xác nhận: “Tư Ly làm sao cậu có được phiếu giảm giá vậy?” Bình thường cũng không nghe nói Mỹ Vị giảm giá, đừng nói là miễn phí có chút không đáng tin. Món ăn ở đó thuộc hàng cao cấp. Làm gì có chuyện dễ dàng cho không.

“Triệu Cương bạn trai mình đến ký hợp đồng phần mềm gì đó với Mỹ Vị vì thế được tặng vé ưu đãi, anh ấy nói muốn cảm ơn cậu đã giúp đỡ nên nói mình mời cậu đi ăn để đáp lễ.” Tư Ly kiên nhẫn giải thích. Thật ra nói chuyện qua điện thoại nên Anh Thu không thấy được vẻ mặt bối rối của Tư Ly.

Vừa đúng lúc trên fanpage của Anh Thu đang sắp mọc meo, đã lâu chưa đăng gì, lần này đi ăn Mỹ Vị sẵn tiện tạo một bài viết đánh giá thu hút mọi người luôn. Cơ hội tốt tất nhiên Anh Thu không ngại ngừng gì mà đi từ chối.

“Được, mấy giờ?” Nghĩ đến mấy món sơn hào hải vị lại thấy bụng sôi cồn cào. Cô quyết định nhịn đói để tối ăn được thật nhiều.

“Bây giờ, cậu nếu đến trước cứ nói tên Tư Ly sẽ có người hướng dẫn, mình đã đặt phòng trước rồi.”

Tư Ly thật chu đáo, mà cô nhất định sẽ tới sớm để chụp hình đăng lên Fanpage.

Anh Thu dường như có sức sống trở lại, cô ngồi bật dậy, chạy nhanh đến tủ quần áo. Chỗ sang trọng nên mặc gì cho phù hợp. Nhìn mấy bộ đồ treo trong tủ toàn là quần bò áo thun, phong cách bụi bặm, Anh Thu thở dài, cô không có bộ đồ nào ra hồn. Luôn bị Kỳ Vân chê “em thực nữ chút đi”. Nhắc đến Kỳ Vân mới nhớ, hôm sinh nhật chị ấy tặng cô một chiếc đầm, bình thường cũng không có dịp mặc, bị cô nhét ở góc tủ. Anh Thu chui đầu vào tủ quần áo bắt đầu bối rối. Sau một hồi toát mồ hôi cô mới lôi được hộp quà ra ngoài. May mắn bảo quản kỹ lưỡng nên vẫn còn nguyên vẹn.

Đây là kiểu đầm Polka Dot màu xanh quân đội, viền áo hai dây hơi trễ ngực, phía sau để lộ bờ vai trần,

phần eo khéo léo được cắt bớt một khoảng khoe ra đường cong mảnh khảnh. Khoác lên người Anh Thu tạo nên vẻ quyến rũ lại không mất đi vẻ cá tính. Không khỏi cảm thán Kỳ Vân chọn đồ rất chuyên nghiệp.

Anh Thu lại chọn lối trang điểm theo màu cam đất tạo nên một thần thái tươi trẻ, năng động, tràn đầy sức sống. Chuẩn bị xong cũng gần đến giờ hẹn, cô khoác chiếc áo jean ngắn, ra khỏi nhà.

Mỹ Vị tuy đông khách nhưng vô cùng an tĩnh. Rõ ràng mọi người rất coi trọng không gian cá nhân, đến đây vừa thưởng thức “mỹ vị” vừa hẹn hò thì không chê vào đâu được. Ngay khi bước vào cửa, nhân viên đã bước đến đón tiếp. Cô gái trẻ đặt tay lên ngực hơi cúi đầu chào Anh Thu: “Xin hỏi quý khách đã đặt bàn trước chưa ạ?”

Anh Thu theo lời Tư Ly dẫn dò nhanh chóng nói: “Người đặt là Tư Ly.”

Nhân viên nhanh chóng xác nhận, kín đáo nhìn Anh Thu một cái, phòng ở tầng ba, chỉ toàn tiếp đãi những nhân vật tầm cỡ. Thái độ với Anh Thu thêm phần nhiệt tình, hướng dẫn Anh Thu đến tận phòng đã đặt, lịch sự kéo ghế mời Anh Thu ngồi.

Sau đó cô nhân viên chu đáo giới thiệu một lượt các món ngon được thượng khách ưu tiên chọn lựa, giúp Anh Thu chọn xong món rồi rời đi chuẩn bị.

Anh Thu rất hưởng thụ cảm giác được tiếp đãi nồng hậu, trong lòng nôn nao, mong món ăn nhanh chóng được đem lên.

Nhà hàng lớn có khác, chỉ vừa chụp được mấy kiểu ảnh, một loạt món lần lượt được dọn lên, chật kín cả bàn. Nhìn con tôm hùm này xem thật lớn, màu đỏ tươi thêm sốt cay rưới lên bề mặt nhìn thôi cũng chảy nước miếng. Còn có món rau này, trông tưởng đơn giản, nó có giá rất đắt bởi phương pháp trồng thủ công, thu hoạch tươi trong ngày còn được Cố Cầm Học đích thân chế biến kết hợp với nước chấm bí truyền chỉ có Mỹ Vị mới làm được, biết bao người khó tính đều bị chinh phục.

Chỉ nhìn không được ăn đúng là thách đố tính chịu đựng của người ta mà, Tư Ly giờ này lại không thấy mặt mũi ở đâu hết. Anh Thu tranh thủ chụp hình cùng mấy món ăn. Miếng sushi này nhỏ như vậy, ăn trước một miếng chắc không sao đâu? Nhưng mà một miếng đủ kích thích vị giác, Anh Thu khổ sở nhắm mắt. Không nên mất lịch sự mà ăn trước.

Anh Thu gọi cho Tư Ly lại không nhắc máy. Chắc đang trên đường đến. Cô cũng không thúc giục, im lặng chờ đợi. Cô chăm chú dùng phần mềm trong điện thoại sửa lại màu sắc mấy bức ảnh.

“Cạch!” Là âm thanh cánh cửa bị kéo ra. Anh Thu không ngẩng lên, đoán là Tư Ly đến, cô hỏi: “Tư Ly, sao cậu đến trễ vậy?”

Không có tiếng đáp lại.

Phạm Tích Nhân đã âm thầm tính toán kỹ lưỡng, đầu tiên nhờ sự giúp đỡ của Tư Ly mời Anh Thu đi ăn, anh tin ở Mỹ Vị thì cơ hội Anh Thu đến càng cao. Tiếp theo nhất định phải để Anh Thu vào phòng trước. Nếu là anh tới trước khi Anh Thu bước vào thấy anh nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy, mà lúc đó anh trong tư thế bị động chắc chắn đuổi theo không kịp. Để Anh Thu tới trước, sau đó anh vào sau, chặn ở cửa để xem cô gái này chạy đường nào. Lúc đó nợ mới nợ cũ tính một lần luôn.

Anh canh giờ đến, xác nhận với nhân viên Anh Thu ở trong phòng không có ra ngoài, phần khích vịn khoả bước vào. Nhẹ nhàng đóng cửa, và đứng chắn ở cửa luôn. Cô gái này vẫn chưa phát hiện người đến là anh chứ không phải Tư Ly.

Khi nhìn tới thân ảnh ngồi đằng kia. Phạm Tích Nhân bị giật mình sửng sốt. Phải nói cảm giác lúc này như thế nào đây. Anh chớp mắt nhìn lại xác nhận xem người con gái đó có phải là Anh Thu lần trước hay không? Cùng một người sao? Chiếc đầm màu xanh tôn lên làn da trắng nõn, cô hơi cúi đầu, cổ áo bị trễ sâu xuống, bộ ngực như ẩn hiện thiêu đốt con người, xương quai xanh lộ rõ ra, còn dáng người ngồi bắt chéo chân, cặp đùi thon gọn đập vào mắt anh. Cách trang điểm cũng tinh tế hơn nhiều, cô nhìn điện thoại mỉm cười.

Mang hơi thở tươi mát của thiếu nữ, dịu dàng lại quyến rũ. Phạm Tích Nhân vô thức mà đắm chìm. Quên mất cả mục đích đến đây. Thì ra cô gái này biến hóa thật xinh đẹp cứ như trước mặt anh là hồ ly chín đuôi.

Anh Thu cảm nhận được sự khác lạ. Ánh mắt dời từ điện thoại ra phía cửa. Cả người cô run lên, người đến không phải là Tư Ly mà là Phạm Tích Nhân. Chuyện gì đang xảy ra?

Không lý nào Tư Ly lại bán đứng cô? Trong lòng gấp gáp, bây giờ không có thời gian suy nghĩ phân tích vấn đề. Người đàn ông này xuất hiện ở đây xem ra chẳng có chuyện gì tốt đẹp.

Ánh mắt Anh Thu va vào ánh mắt của Phạm Tích Nhân. Lúc đó anh mới bừng tỉnh ra. Dù sao mục đích anh đến đây chỉ có một. Nhìn cô rối loạn, anh nhếch môi đầy hứng thú tựa vào cửa: “Xin chào Tư Ly lâu quá không gặp.”

Phạm Tích Nhân há miệng, tay vỗ trán: “Tôi nhầm, phải gọi cô là Lê Hoàng Anh Thu mới đúng nhỉ?” Anh nhấn mạnh từng chữ.

Vậy là bị anh ta phát hiện rồi sao. Nhưng không biết anh ta biết toàn bộ hay chỉ một phần. Anh Thu cố gắng bình tĩnh đối phó, không nên lộ ra sơ hở. Về mặt ngơ ngác nhìn Phạm Tích Nhân: “Xin lỗi, chúng ta quen nhau sao?” Cô đứng đây muốn tìm cách đi ra ngoài.

Phạm Tích Nhân thông thả tiến từng bước về phía Anh Thu: “À, để tôi nhắc cho cô nhớ, lần đầu chúng ta gặp nhau ở Thiên đường xem mắt với thân phận Tư Ly, còn mắng tôi.. ” Anh nghiêng rằng nói hai từ: “Éo lả!”

Anh Thu cảm nhận nguy hiểm đến gần vô thức lùi về phía sau. Phạm Tích Nhân càng được đà dồn Anh Thu vào tường: “Lần thứ hai, không gặp nhau trực tiếp, mà cô đến Mộc Trà gặp Tuyết Dung còn bịa đặt

chuyện nói tôi có vấn đề.” Anh đặt tay lên tường, khoá Anh Thu sát vào mình.

Anh Thu liều mạng lắc đầu: “Không có tôi không nhớ gì hết.”

“Tôi có đoạn băng ghi hình ở Mộc Trà cô muốn xem lại không?”

Hết đường chối, Anh Thu mím môi căng thẳng nhìn Phạm Tích Nhân “Đúng là tôi có đến đó nhưng không có nói anh gay.”

Lại dám nhắc chữ này với anh. Đến anh khi nói ra còn phải kiêng kỵ dùng cách nói khác. Vậy mà cô gái này lại mở miệng phát ra từ “Gay”.

Phạm Tích Nhân như bị bùng nổ. Để anh chứng minh cho cô thấy anh không đàn ông chỗ nào. Từ này đã ám ảnh anh không ngừng.

“Ưm ưm!” Phạm Tích Nhân chạm vào môi Anh Thu, một sự mềm mại tràn vào lòng anh, anh như chà sát môi mình vào bờ môi cô. Râu mọc lúng phún chạm vào da thịt, Anh Thu cảm thấy một chút ngứa ngáy lại có chút đau.

Anh Thu vùng vẫy, sợ hãi, Phạm Tích Nhân thấy cô lộn xộn liền không vui mà cắn vào môi cô. Cô bị đau há miệng la lên, anh lại thừa dịp đó chui vào bên trong, lưỡi anh bá đạo càn quấy trong khoang miệng cô. Mà sức cô làm sao mạnh bằng anh, dù vùng vẫy cũng là vô ích. Nước mắt trào ra, cô cam chịu số phận.

Hai tay bị Phạm Tích Nhân chế trụ, một tay anh đỡ sau gáy Anh Thu. Chỉ còn chân là không bị Phạm Tích Nhân kiểm kẹp, Anh Thu nhân cơ hội Phạm Tích Nhân mất tập trung, cô gờ gối thật cao đá vào vị trí quan trọng của người nào đó.

Phạm Tích Nhân hét lên một tiếng, buông Anh Thu ra, khom người ngồi xuống. Trên trán rịn một tầng mồ hôi, mà môi cũng bắt đầu tái nhợt. Ánh mắt cảm phần nhìn Anh Thu. Nhân lúc anh lơ là cô gái này lại xuất chiêu thật nham hiểm, muốn anh tuyệt tử tuyệt tôn hay gì?

Anh Thu hã hê nhìn Phạm Tích Nhân đau đớn, lẫn lộn cô mắng: “Khốn khiếp!” Tay quệt mạnh vào môi đang sưng mọng của mình, nụ hôn đầu cô vẫn chưa trao cho người yêu lại bị cái tên “trời đánh” này ngang nhiên cướp mất. Khóc không ra nước mắt. Thật xui xẻo. Thì ra dự cảm trong lòng là thật. Anh Thu tức giận đá thêm một cái thật mạnh vào chân Phạm Tích Nhân, hung hăng trừng mắt nhìn. Vì sợ gây ra án mạng nên cô đành nhịn lại. Với lấy áo khoác, nhân lúc Phạm Tích Nhân chưa khôi phục thể lực phải nhanh chóng chạy đi.

Xem như hôm nay bị chó cắn đi. Một bàn thức ăn vẫn chưa dám động đũa, quá đáng tiếc. Biết vậy cô đã không chần chờ mà ăn sạch.

Phạm Tích Nhân hít một ngụm khí lạnh, anh vẫn duy trì tư thế ngồi dưới đất. Trang nghiêm của một

người đàn ông cứ như thế bị phá huỷ. Người ngay trước mắt lại để chạy thoát. Anh nắm chặt tay thành nắm đấm, đập mạnh xuống nền.

Cứ chờ đó!

17. Chương 17: Màn Chào Hỏi Thú Vị

Sau khi Anh Thu đi, phải một lúc lâu Phạm Tích Nhân mới đứng dậy nổi. Không thể khinh thường sức mạnh của cô gái này. Về mặt của anh tuy đã ổn hơn, nhưng chỗ “đó” vẫn rất đau.

Anh hết sức bình tĩnh, chậm rãi đứng thẳng, gồng người bước đi. Cố tỏ ra bình thường, nhưng vẫn là bước từng bước nặng nhọc. Ít nhất phải cao ngạo mà rời khỏi đây. Chỉ là một đoạn đường ngắn nhưng đã tiêu tốn toàn bộ sức lực của anh. Để người khác phát hiện chuyện vừa xảy ra anh không còn mặt mũi nào mà đối mặt với mọi người nữa. Vẫn may sức chịu đựng của anh tốt, thành công ngồi vào xe rồi đi.

Về đến nhà Phạm Tích Nhân thở hắt ra một hơi. Tìm đến số Dư Kỳ bấm gọi. Cái con người này làm gì mà không chịu nghe máy chứ? Phạm Tích Nhân gấp gấp bấm gọi liên tục.

Bên kia Dư Kỳ vừa mới hoàn thành xong một ca phẫu thuật kéo dài, chân run run, cũng chẳng cần hình tượng, trực tiếp ngồi xuống dựa lưng vào tường, một chân duỗi thẳng một chân cong lên, tay đặt lên đầu gối thở dốc, cả người mệt mỏi, không còn sức lực.

“Nghe đây, cậu nhớ mình sao?” Dù kiệt sức nhưng Dư Kỳ vẫn có tâm trạng đùa giỡn.

“Cậu giới thiệu cho mình một bác sĩ nam khoa, kín đáo một chút.” Phạm Tích Nhân khó khăn thốt ra những lời này. Anh nhất định phải kiểm tra sự an toàn của bản thân mình. Lại không muốn đến bệnh viện cho người ta chỉ trở chỉ còn cách nhờ đến Dư Kỳ.

“Cậu có vấn đề gì sao? Nói đi mình là bác sĩ giỏi nhất rồi, cần gì tìm đâu xa xôi.” Dư Kỳ vỗ ngực tự khen ngợi bản thân.

Phạm Tích Nhân không thoải mái ho nhẹ: “Là chỗ quan trọng bị va đập một chút!” Nói xong mặt cũng đỏ lên.

“Phụt! Sẽ không đến mức sau này tuyệt tử tuyệt tôn chứ?” Thấy tim bác sĩ nam khoa đã thấy sai sai rồi, Phạm Tích Nhân nói bị va đập có lẽ nào: “Này cậu đi trên hoa ghẹo nguyệt hả?” Chọc vào người không thể chọc, bị người người ta đá vào chỗ đó, chắc chắn anh đoán không sai đâu. Không lý nào lại có thể là tình huống va đập ở thông thường. Trường hợp anh tưởng tượng đáng tin hơn nhiều.

“Im miệng!” Phạm Tích Nhân hét lớn vào điện thoại: “Cậu dám trù mình.” Nếu Dư Kỳ đứng trước mặt anh sẽ bóp cổ cậu ta đến chết. Để xem có ăn nói lung tung được nữa không.

“Ha ha!” Một tràng cười không dứt. Dư Kỳ biết mình thất thố, Phạm Tích Nhân là người coi trọng sĩ diện, tất nhiên để nói ra những lời này đã lấy hết dũng khí rồi. Con người mà đừng quá tạo nghiệp. Anh hết sức thông cảm cho hoàn cảnh của bạn mình. Nghĩ đến thôi đã cảm thấy đau rồi.

Dù đây là chuyện hệ trọng, nhưng Dư Kỳ lại thấy rất vui vẻ mà cười trên nỗi đau của người khác. Cuối cùng anh nén cười: “Đảm bảo với cậu vào tay tớ lợn què cũng chữa thành lợn lành.”

“Lợn cái đầu cậu.” Vì dùng quá sức, Phạm Tích Nhân rít lên một tiếng đầy đau đớn.

...

Dựa vào khả năng của Dư Kỳ, rất nhanh sau đó, có một vị bác sĩ trạc năm mươi tuổi xuất hiện trước nhà Phạm Tích Nhân. Ông ta hỏi triệu chứng, tiến hành thăm khám rồi kết luận: “Bị tổn thương, tích tụ máu bầm, chỉ cần cậu nghỉ ngơi nhiều tránh vận động mạnh vài ngày sẽ ổn.”

Ông ta đưa một bìch thuốc đủ loại là thuốc bổ, thuốc tan máu bầm... Lúc ra về vẻ mặt ông ta hơi căng thẳng nói: “Nếu có biểu hiện lạ tốt nhất cậu nên đến bệnh viện kiểm tra lại.”

Tâm trạng Phạm Tích Nhân mới thả lỏng được một chút, anh không có vấn đề gì. Vậy mà ông bác sĩ này lại chêm vào câu cuối cùng, biểu hiện lạ cái gì chứ. Khi không lại hù người khác. Làm anh lại thấy bất an trong lòng.

Bức bối Phạm Tích Nhân ném mạnh cái ly thủy tinh vào tường vỡ tan. Đợi hồi phục xem anh xử lý cô thế nào?

Mà tình trạng này không thể nào vác mặt lên công ty được. Phạm Tích Nhân quyết định gọi cho Trần Kha Nghị xin đình công dưỡng thương. Thật ra chỉ là thông báo một tiếng, Trần Kha Nghị không cho anh cũng nghỉ.

Chắc cô gái Anh Thu này đang rất thoải mái nhỉ? Nhìn hình thám tử tư gửi về, vẻ mặt cô lúc nào cũng tươi cười, đi học, đi làm rồi về nhà vô cùng nhàn hạ. Cô có cảm giác áy náy chút nào không? Còn anh mấy hôm nay vô cùng khổ sở, đứng ngồi không yên.

Tất nhiên không thể để Anh Thu vui vẻ hưởng thụ cuộc sống trong khi anh chật vật được. Phải tìm cách cho cô nếm mùi từng chút một, xem như để cô tập quen dần, sau này đỡ bị sốc.

Trần Kha Nghị đúng là con ma hút máu người, dù đã xin nghỉ ở nhà vẫn không được tha, cậu ấy nói rằng: “Không đến công ty được thì làm việc ở nhà.” Mà nhất định trong mấy ngày nghỉ phải hoàn thành. Có ai đáng thương hơn anh không chứ. Bị một cô gái làm trọng thương, bạn bè thì một người nghe xong cười như điên, người còn lại bốc lột sức lao động của anh bất chấp hoàn cảnh.

Tất cả những chuyện này đều do một mình Lê Hoàng Anh Thu gây ra.

“Phó tổng xong việc rồi tôi xin phép đi trước.” Tăng Quang là nhân viên công ty được phân phó đem văn kiện đến nhà cho Phạm Tích Nhân xét duyệt.

Phạm Tích Nhân tay gõ nhịp nhàn trên mặt bàn, khuôn mặt đăm chiêu, phun ra một câu: “Tăng Quang, cậu nói xem con gái sợ nhất là gì?”

“Hả?” Tăng Quang không rõ dụng ý của Phạm Tích Nhân lắm, cậu ta hơi căng thẳng.

“Lời tôi nói cậu không nghe rõ sao? Cứ trả lời là được.”

Tất nhiên Tăng Quang nghe rõ từng chữ, chỉ là bị bất ngờ, suy nghĩ xong cậu ta nói: “Chắc là sợ ma.” Thứ kinh điển nhất từ già tới trẻ nhỏ ai cũng sợ.

Phạm Tích Nhân im lặng phân tích. Nếu hù ma xem ra tốn rất nhiều công sức lại dễ bị phát hiện, có cách nào đơn giản hơn không?

“Cái khác đi, đại loại là thứ gì đó.”

“Gián.” Tăng Quang trả lời nhanh chóng. Gần đây bạn gái cậu ta luôn cần nhằn trong nhà có gián không dám ở, thậm chí còn bật đèn cả đêm chỉ sợ con gián đột nhiên xuất hiện trước mặt mình. Thật ra tăng Quang cũng sợ gián, nói đến cậu ta liền rùng mình, chà sát cánh tay. Rồi khoa trương diễn tả vẻ mặt bạn gái cậu ta sợ lúc nhìn thấy con gián.

Phạm Tích Nhân càng nghe càng thấy hứng thú, môi mỏng nhếch lên, nhìn Tăng Quang khoa tay múa chân làm ra biểu cảm sợ hãi anh lại tưởng tượng ra người đang đứng trước mặt anh lúc này là Anh Thu chứ không phải là Tăng Quang. Chắc chắn sẽ đặc sắc lắm đây.

Hỏi xong, Phạm Tích Nhân phất tay bảo Tăng Quang về trong khi cậu ta còn ngơ ngác.

Đợi Tăng Quang đi khỏi, Phạm Tích Nhân nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại.

“Giúp tôi một chuyện, tìm mấy con gián thả vào nhà cô gái đó. Nhất định phải theo dõi tình hình, chụp lại gửi về cho tôi biết...” Đợi bên kia đáp lại Phạm Tích Nhân tiếp tục nói: “Đúng ngay hôm nay, căn nhà đối diện nhà Anh Thu anh cứ vào ở đi, tôi đã sắp xếp rồi, chỉ cần lấy chìa khoá ở chỗ bảo vệ là được.”

Phân phó xong, Phạm Tích Nhân vươn vai, tinh thần phấn chấn lên hẳn. Cứ đợi xem vẻ mặt sợ hãi của Anh Thu, chắc sẽ rất thú vị.

Không thể trực tiếp ra tay đành gửi “gián nhỏ” đến chào hỏi trước vậy.

Tối đó Phạm Tích Nhân đi ngủ sớm, lại ngủ vô cùng ngon giấc, mà ở nhà Anh Thu lại là một diễn biến khác.

Thám tử tư cũng không an nhàn, thông qua cánh cửa, anh ta ghé sát tai căng thẳng nghe ngóng theo dõi tình hình của nhà Anh Thu cập nhật tin tức mới nhất cho Phạm Tích Nhân.

Khả Uy anh trai Anh Thu, chỉ về được mấy ngày thăm cô lại tiếp tục đi đến thành phố khác làm việc bỏ cô ở nhà một mình. Còn Kỳ Vân dạo này vừa bận làm báo cáo thực tập vừa theo sát giáo sư Trần chẳng còn thời gian dành cho cô. Cuối cùng vẫn là một mình cô bơ vơ hết sức nhàm chán. Nói về người yêu ư? Tạm thời bỏ qua đi cũng chẳng có gì thú vị. Hằng ngày gặp nhau ở nơi làm việc đã quá đủ rồi, về nhà không muốn bị làm phiền. Nhớ đến cái hôm ở Mỹ Vị Anh Thu lại thấy kinh sợ, mong rằng người đàn ông đó đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa. Từ sau hôm đó tâm trạng pháp phồng cũng không còn nữa, một cú đá đá để đổi lại nụ hôn đầu, xem như cô chịu thiệt thối mà cho qua vậy.

Anh Thu nấu mì gói, giải quyết xong buổi tối, ra ngoài đổ rác rồi vào nhà mở điện thoại lên chơi game đánh Boss. Chơi càng hăng không dừng được. Đến tận gần mười hai giờ khuya cô mới tắt đèn đi ngủ.

Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, cô bật đèn đi vào bếp mở tủ lạnh uống nước. Dưới chân truyền đến cảm giác nhột nhột làm Anh Thu giật mình la lớn: “Á!”

Nhú chặt mày Anh Thu lập tức nhìn xuống dưới. Đập vào mắt cô là một con gián mập mạp đang thoải mái bò trên mu bàn chân cô. Không những vậy xung quanh đồng bọn nó cũng xuất hiện, tổng cộng là mười con, có con đang bay, có con đang bò khắp nhà.

Khi không tại sao lại xuất hiện nhiều gián như vậy. Cô nhớ ở chung cư luôn có kiểm tra định kỳ phun thuốc diệt côn trùng. Nhất định mai phải hỏi rõ, còn bây giờ, Anh Thu nhếch môi nhìn đàn gián đầy cảm thông: “Bà đây đang không có chỗ xả Stress, đành lấy tội bây làm trò mua vui vậy!” Cô tháo dép cảm trên tay, chậm chậm đi đến vị trí con gần nhất.

“Bộp!” Con gián đáng thương cả người dẹp lép, anh dừng hy sinh. Mà đồng bọn của nó cũng nhanh chóng rơi vào hoàn cảnh tương tự.

Anh Thu tiếp tục xử lý những con tiếp theo. “Choang!” Không cẩn thận cô quơ tay trúng cái bình hoa trên bàn rơi xuống đất.

Xử lý xong bầy gián, quét dọn bình hoa, Anh Thu rửa tay đi ngủ. Hoạt động nhiều giãn gân cốt ngủ cũng ngon hơn rất nhiều.

Đến sáng Anh Thu bị tiếng đập cửa làm tỉnh giấc. Dù quyết định mặc kệ, cô kéo cao mền phủ qua đầu ngủ tiếp nhưng tiếng đập cửa vẫn vang lên không ngừng. Anh Thu bực bội ngồi bật dậy hét to: “Đợi một lát.” Cô xuống giường vệ sinh cá nhân xong ra mở cửa.

Là quản lý chung cư, ông ta ôm một cuốn sổ, đang ghi chép gì đó. Mà mỗi khi ông ta xuất hiện không phải

nhắc nhở gì đó thì chính là thu tiền.

Thấy Anh Thu ra, quản lý đã mở lời trước: “Cô Lê, đến hạn đóng phí vệ sinh rồi.”

Cô biết ngay mà, không có gì tốt lành, bởi vậy ông ta mới kiên nhẫn đập cửa lâu như vậy cũng không đi: “Tháng này con không đóng.”

“Cái này là nghĩa vụ cô đừng làm khó tôi nữa.” Bình thường chuyện đóng tiền, nhà này đóng rất nhanh gọn không dây dưa, hôm nay làm sao vậy chứ, ông ta không khỏi thắc mắc.

“Đóng tiền vệ sinh, vậy mà các người lại không làm tốt trách nhiệm, phòng con có côn trùng xâm nhập đây, chỉ phí tiền.”

“Không có bằng chứng cô đừng vu khống.” Quản lý bắt đầu không vui. Trường hợp thoái thác trách nhiệm không muốn đóng tiền ông ta đã gặp nhiều, quá quen thuộc. Đến hộ gia đình gương mẫu nhất cũng bắt đầu làm phản rồi.

“Được chú đợi chút.” Anh Thu quay người đi vào nhà, rất nhanh cô quay lại, tay cầm râu một con gián đã chết quơ qua quơ lại trước mặt ông quản lý: “Chú nhìn xem đây là gì? Hại con hôm qua cả đêm mất ngủ.”

Cô nhăn mặt tỏ ra khó chịu: “Nếu chú muốn thu tiền, con đành kể cho mấy nhà xung quanh biết chung cư làm ăn tắc trách.”

Ông quản lý nhìn con gián trên tay Anh Thu nhú mảy, nói như vậy không thể là giả được, mà nếu chuyện này đồn ra ngoài thì sẽ rắc rối to. Giọng ông ta trở nên dịu lại: “Cô Lê này, chúng tôi xin lỗi, sẽ lập tức giúp cô khử trùng nhà miễn phí, tiền cũng không thu nữa, mong cô đừng làm lớn chuyện.”

Không ngờ kết quả lại ngoài dự định. Phải cảm ơn mấy con gián rồi. Bề ngoài Anh Thu tỏ ra không vui, miễn cưỡng gật đầu không tính toán chuyện nhỏ nhặt: “Nghe theo chú.”

Cửa nhà đối diện luôn hé ra một khe nhỏ, camera hướng đến Anh Thu nhấp nháy liên tục.

Phạm Tích Nhân ở nhà nhận được một loạt báo cáo được gửi đến suốt đêm. Thám tử này làm việc thật có trách nhiệm, nhưng đêm qua anh ngủ quên bây giờ mới nhớ đến mở ra xem. Anh hồi hộp xem từ đầu tới cuối. Giấy phút anh mong đợi cuối cùng cũng đến. Tuy bỏ lỡ việc cập nhật đúng thời điểm nhưng lúc này vừa xem vừa tưởng tượng cũng được.

8PM: Về đến nhà. [Hình ảnh] (Kèm theo là bức ảnh Anh Thu mở cửa.)

8h30 PM: Ăn tối mỳ gói. [hình ảnh] (Phạm Tích Nhân nhếch môi, thám tử tư cũng rất chịu khó xem xét thùng rác nhà người ta báo cáo cho anh tỉ mỉ, anh ta đúng là một người có đạo đức nghề nghiệp.)

9PM: Ra ngoài vứt rác. (Không có gì đáng xem!)

12PM: Tắt đèn đi ngủ. (Ngủ khuya vậy sao? Không biết cô ta làm gì trong lúc này nhỉ?)

2AM: Bật đèn. (Người anh thuê, thả gián sau mười hai giờ khuya, mà lúc này cô ta bật đèn chắc sắp có điều thú vị rồi đây. Phạm Tích Nhân căng mắt tập trung nhìn màn hình.)

2:10AM: Có tiếng hét lớn của cô Anh Thu. (Điều anh mong đợi cũng đến rồi, chắc là bất ngờ lắm phải không Anh Thu? Quà tôi tặng cô có thích không? La lớn như vậy chắc đang cảm động đi. Không cần cảm ơn đâu.)

2:20AM: Có tiếng đổ vỡ. (Lúc này theo như anh suy đoán cô đang chiến đấu với bầy gián. Anh nhớ lại cảnh Tăng Quang miêu tả về mặt sợ hãi của bạn gái cậu ta, chắc chắn Anh Thu trong lúc này cũng đang rúc mình vào trong góc, tay quơ loạn xạ, sau đó ném thứ gì đó về phía con gián mới tạo ra tiếng vật gì đó bị vỡ phát ra tiếng ồn lớn kinh động đến tận nhà thám tử đối diện. Thật đáng tiếc không được chứng kiến tận mắt, nếu có hình ảnh thì tốt rồi.)

3:30AM: Tắt đèn. (Cô gái này dám tắt đèn cùng bầy gián sống trong bóng tối sao? Chắc chắn ngủ không ngon giấc đâu)

7AM: Gặp quản lý chung cư. [hình ảnh] [hình ảnh][hình ảnh]...

Phạm Tích Nhân bấm vào một loạt hình được gửi đến. Anh lướt từng tấm, là cảnh cô nói chuyện cùng quản lý, nét mặt này chắc là chưa tỉnh ngủ. Đêm qua mệt mỏi thế cơ mà. Sau đó cô đi vào nhà, khi quay lại trên tay cầm thứ gì đó. Nhìn không rõ anh phóng to lên xem.

Cái gì đây? Trên tay Anh Thu nắm chặt râu một con gián, ánh mắt đặc ý nhìn quản lý. Không thể tin được? Hoàn toàn kinh ngạc, anh nghi ngờ liệu Anh Thu có phải con gái không? Nhưng rõ ràng cảm xúc chạm vào môi cô rất tuyệt vời, Phạm Tích Nhân bất giác đưa tay chạm vào môi mình, vẫn còn dư vị âm nóng vẫn còn lưu lại ở đây mà.

Cô gái này thực sự không sợ gián sao? Còn có thể cầm nó trên tay mà đung đưa qua lại.

Anh đang xem hình ảnh gì đây? Sự thật quá phũ phàng. Do anh quá khinh người rồi.

Vậy mà anh còn đang mong đợi nét mặt sợ hãi của Anh Thu. Đúng là ăn phải dưa bở rồi. Phạm Tích Nhân chán ghét tắt laptop gấp mạnh xuống, còn anh nằm xuống bàn thờ dài.

Hoàn toàn bất lực không còn lời nào để nói.

Bây giờ phải tìm cách gì đây? Bắt cô sau đó dùng hình thức tra tấn một trận e là quá dễ dãi, mà anh là

công dân tốt tuân thủ pháp luật ai lại làm như xã hội đen. Phải chơi trò “mèo vờn chuột” từ từ làm cô kiệt sức mới thú vị. Mà về mặt sợ hãi khi nhìn anh ở Mỹ Vị rất đáng để thưởng thức. đành chịu thiệt thòi dùng nét mặt đẹp trai rạng ngời này đích thân gặp cô thôi.

18. Chương 18: Đau Khổ

Điều gì khiến con người ta đau khổ nhất? Mỗi người sẽ có một đáp án cho riêng mình? Vậy bạn đau khổ vì điều gì? Nếu bạn đang phân vân khi trong đầu xuất hiện nhiều đáp án khác nhau như mất đi người thân yêu nhất, chia tay người yêu, học hành sa sút, vợ chồng mâu thuẫn hay đại loại là những đáp án như thế... cái nào sẽ làm bạn đau khổ hơn thì xin chúc mừng, cuộc đời bạn đang rất hạnh phúc trôi qua êm đềm. Bởi nó chỉ là trường hợp bạn tưởng tượng mà thôi. Ngược lại, khi bạn ngay lập tức có thể nói ra đáp án của câu hỏi này thì xin chia buồn, chắc chắn bạn đã nếm qua mùi vị này rồi mới có thể không cần suy nghĩ mà trả lời.

Vậy nếu hỏi Anh Thu chuyện gì làm cô đau khổ nhất. Thì Anh Thu sẽ trả lời rằng, ngay lúc này chuyện đau khổ nhất là nhìn đứa con tinh thần mình đã tốn bao nhiêu tâm huyết cứ thế sụp đổ lại không làm gì được.

...

Phạm Tích Nhân nghĩ anh cũng không thể dùng mấy biện pháp quá trẻ con mà đối phó Anh Thu được. Lần này phải suy nghĩ cẩn trọng, đánh một đòn chí mạng.

Anh nhớ Tư Ly nói Anh Thu có một Fanpage có rất nhiều người theo dõi, vậy cứ bắt đầu từ Fanpage đi. Lúc đó không mấy để tâm, nhưng vẫn lưu lại liên kết, anh tìm lại trong ghi chú điện thoại, nhấp vào.

Fanpage này đầu tư thật nghiêm túc, nhìn số lượt theo dõi, hơn năm mươi ngàn người, xem ra cũng rất nổi tiếng. Chắc chắn để có nhiều người theo dõi như vậy đã bỏ không ít công sức. Nhưng đối với anh chỉ là một con số lẻ, chỉ cần anh búng tay một cái từ năm mươi ngàn liền trở thành một triệu người theo dõi.

Phạm Tích Nhân tiếp tục lướt xuống xem những bài viết gần đây. Bài mới nhất là, khoan đã anh đang nhìn thấy cái gì? Không phải là mấy món ăn ở Mỹ Vị hôm trước sao? Anh Thu lại có thể viết nguyên một bài cảm nhận rồi đăng lên, bài viết này có rất nhiều lượt thích và bình luận.

Chết tiệt! Cả bàn anh hôm đó là do anh bỏ tiền ra lại trở thành công cụ đem đi “câu like” của cô. Người phụ nữ này thật biết tận dụng cơ hội.

Nhiều người theo dõi thích lắm nhỉ? Để xem anh giải quyết cô như thế nào.

Phạm Tích Nhân nắn khớp tay, anh lắc đầu qua lại, thư giãn gân cốt, môi cong lên, bắt đầu tập trung vào màn hình máy tính, tay hoạt động liên tục trên bàn phím. Đáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Chưa đến năm phút sau, anh nở nụ cười đầy thoải mái.

Mà lúc này Anh Thu đang ngồi trong lớp học, điện thoại rung lên, nhận được thông báo: “Bài viết của bạn đã bị xoá.” Là bài viết nào cơ chứ? Cô len lén nhìn thầy giáo trên bảng, lấy điện thoại kẹp vào quyển vở che lại nhấp vào thông báo.

Cô kiểm tra thì thấy là bài viết về Mỹ Vị. Từ trước đến giờ, đây là bài viết có nhiều lượt “Like” “Comment” “Share” nhất bởi độ hút của Mỹ Vị thì khỏi phải bàn. Hơn nữa trước đó có rất nhiều người mong muốn cô làm đề tài liên quan đến Mỹ Vị, vì vậy chỉ mới đăng nội dung lên lượt xem liên tục tăng. Nhưng mà không thể khi không lại bị xoá được. Cố gắng khắc phục lỗi nhưng vô ích. Cô còn đang rất hưởng thụ thành quả của mình được nhiều người đón nhận, trong lòng lúc nào cũng có cảm giác lâng lâng vui vẻ, đôi lúc lại vô thức mỉm cười.

Anh Thu đau buồn không thôi. Nhưng mà “ba mươi chưa phải là tết” vẫn còn cách gỡ gạc lại. May mắn cô có thói quen tạo bản thảo trước khi đăng, phòng hờ những trường hợp như thế này. Mà Mỹ Vị là đề tài “Hot” chắc chắn sẽ nhanh chóng kéo được lượt theo dõi quay trở lại. Anh Thu nhanh chóng sao chép nội dung, sửa chữa lại vài lỗi cho hấp dẫn, thêm vài hình ảnh mà cô định để dành cho bài viết khác vào và cuối cùng tiến hành đăng bài.

Đúng như cô dự đoán, lượt yêu thích bắt đầu tăng lên. Có người thắc mắc tại sao bài viết trước bị xoá, có người lại khen bài lần này hay hơn. Vô tình giúp cô thành công thu hút mọi người.

Anh Thu để điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục nghe giảng.

Phạm Tích Nhân vẫn đang truy cập vào Fanpage của Anh Thu, nội dung cô đăng rất phong phú, có chỉ mọi người cách phối hợp quần áo sao cho hợp với từng phong cách, lựa chọn màu son như thế nào là hợp? Dạy cách trang điểm, đánh giá một số loại mỹ phẩm, hay món ăn. Trực tiếp trò chuyện cùng mọi người... Bài nào cũng rất được hưởng ứng, còn khen ngợi Anh Thu, mong cô sớm có chủ đề mới. Thấy thông báo có một bài viết mới, anh nhú mày lướt lên xem. Cô gái này lại có thể đăng lại nội dung anh vừa xoá. Vậy thì anh sẽ xoá tiếp.

Điện thoại Anh Thu lại hiển thị thông báo: “Bài viết của bạn vi phạm bản quyền.” Cô nhìn chằm chằm vào thông báo. Không lý nào chỉ là mấy bức ảnh về thức ăn lại vi phạm bản quyền truyền thông của Mỹ Vị được. Mà bài viết có đánh giá tốt sẽ giúp danh tiếng Mỹ Vị được nhiều người biết đến. Hơn nữa rất nhiều người cũng có bài viết tương tự của cô đều không bị xoá. Anh Thu quyết tâm đăng thêm một lần nữa. Đây là bài viết chủ lực không thể để nó biến mất như vậy được.

Cô đăng bao nhiêu lần thì anh xoá bấy nhiêu lần, hình ảnh này là của anh bỏ tiền ra, là của anh.

Hiện tại diễn ra một cuộc chiến thế này.

Anh Thu Chanel đã đăng một trạng thái mới.

Bài viết đã bị xoá do vi phạm bản quyền.

Anh Thu Chanel đã đăng một trạng thái mới.

Bài viết đã bị xoá do vi phạm bản quyền.

...

“Em sinh viên kia có chuyện gì thì ra ngoài đừng làm ảnh hưởng đến tiết học.” Thầy giáo gõ thước lên bàn, nghiêm mặt nhắc nhở Anh Thu bộ dạng lén la lén lút làm việc riêng.

Anh Thu vì quá chăm chú, nghe tiếng động phát ra liền giật mình, nhìn sắc mặt thầy giáo trên bảng không được tốt, mà cả lớp cũng hiếu kỳ quay xuống nhìn cô chăm chăm hóng hớt. Cô rục người lại, cất điện thoại vào ba lô. Ánh mắt ngoan ngoãn nhìn vào cuốn sách trước mặt như không có gì xảy ra. Nhưng thật ra trong lòng rất nôn nóng chỉ mong hết tiết để giải quyết chuyện này.

Đợi hết tiết học, thầy giáo vừa bước ra khỏi cửa Anh Thu vội vàng mở ba lô ra, tiếp tục lấy laptop ra đăng bài.

Phạm Tích Nhân chờ mười lăm phút không thấy động tĩnh gì. Anh định đứng dậy đi rót chút nước. Xem ra đã chịu bỏ cuộc rồi. Nhưng khi quay lại màn hình lại xuất hiện một bài đăng mới. Anh cười lạnh. Cô gái này thật cố chấp. Nếu đã vậy anh đành dùng biện pháp mạnh thôi.

Hoa_Hồng145 đã bỏ theo dõi bạn.

Truelove đã bỏ theo dõi bạn.

ThichAnhThu đã bỏ theo dõi bạn.

...

Chỉ trong năm phút ngắn ngủi lượt theo dõi của Anh Thu tụt dốc không phanh, đến khi con số 0 tròn trĩnh xuất hiện mới ngừng lại.

Một người cũng không còn.

Cô không tin vào mắt mình chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy? Chắc chắn là có ai đang phá đám. Để cô tìm ra kẻ đứng đằng sau là ai nhất định sẽ biết tay cô. Phải bỏ ra rất nhiều thời gian, đầu tư chất xám để tạo nội dung hấp dẫn thu hút người xem, đây không phải là chuyện ngày một ngày hai là có thể làm được. Đến khi Fanpage lớn mạnh, nhìn số người theo dõi giảm xuống mà Anh Thu cảm nhận từng số thụt trên cơ

thể như bị cắt đi từng chút vậy.

Chưa dừng lại ở đó, trên màn hình laptop xuất hiện hàng loạt con gián đang bò khắp nơi, dù là giả nhưng thiết kế 3D sống động y như nó sắp tràn ra khỏi màn hình. Cho dù cô thoát ra, khởi động lại máy mấy con gián đó vẫn xuất hiện, tuy laptop hoạt động bình thường nhưng nhìn mấy con gián làm cô ngứa ngáy hết cả người. Không lẽ mấy con gián bò vào nhà cô hôm trước với con gián xuất hiện trên màn hình có liên quan với nhau? Hay chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

“Bạn có tin nhắn mới từ người lạ.” Anh Thu chấp nhận kết nối, nội dung tin nhắn xuất hiện, cô bấm vào xem.

Tích Nhân không tích nghiệp đã vẫy tay chào bạn.

Anh Thu channel: “Anh là Phạm Tích Nhân?”

Tích Nhân không tích nghiệp: “Quà gặp mặt này khiến cô hài lòng không?”

Anh Thu còn đang suy nghĩ là ai, thì ra là cái tên bám dai như đĩa này.

Anh Thu channel: “Khốn khiếp!”

Tích Nhân không tích nghiệp: “Cô đang khen tôi hả?”

Anh Thu Channel: “Đồ điên.”

Anh Thu channel đã chặn bạn.

Phạm Tích Nhân bật cười, nhanh chóng phá rào chắn, nhấn lại. Fanpage anh còn đánh sập được, nghĩ chặn tin nhắn thì sẽ xong sao? Thật trẻ con.

Tích Nhân không tích nghiệp: “Hôm nào cũng ta gặp nhau đi.”

Anh Thu Channel đã ngừng hoạt động một phút trước.

Cô gái này bỏ chạy cho dù là ở ngoài đời thực hay trên mạng xã hội cũng đều nhanh như nhau. Bác sĩ nói, cơ thể anh hồi phục tốt, một ngày nữa có thể trở lại cuộc sống bình thường. Lúc đó nhất định anh sẽ tìm đến cô.

Anh Thu tắt máy, cô đem laptop đến một tiệm chuyên sửa chữa thiết bị hỏi: “Anh giúp tôi diệt virus đi.”

Nhân viên nhìn trạng thái laptop một chút bắt đầu sửa chữa. Mất hơn hai tiếng, toát hết mồ hôi mới thành công dẹp hết lũ gián ghê tởm đó đi.

“Anh xem dùm tôi Fanpage này có thể khôi phục được không?” Anh Thu nhìn anh nhân viên bận rộn khắc phục lỗi cũng hồi hộp không kém.

Nhân viên tiếp tục kiểm tra, lần này anh ta lắc đầu ngao ngán: “Không thể cứu chữa, cô đã chọc phải ai sao?” Nhìn cách thức xâm nhập này anh ta không khỏi khâm phục. Nhất định phải là một người có trình độ rất cao mới làm ra được. Còn anh ta chỉ đành bó tay. Mà không những anh ta mà người khác chưa chắc khôi phục được.

Anh Thu không tin được: “Không còn cách nào sao?”

Nhân viên lắc đầu: “Cái này, cô phải tìm đến người hacker đã xâm nhập vào laptop của cô, chắc chỉ có mình người đó mới khôi phục được.”

Nói cô đi tìm Phạm Tích Nhân xin anh ta giúp đừng mong có chuyện đó.

Anh Thu tuyệt vọng ôm laptop đi về. Đứa con tin thần của cô, tâm huyết bao nhiêu năm ngang nhiên bị phá hủy. Trong chớp mắt biến mất không tăm hơi. Nếu hỏi cô có cảm giác gì thì chính là vô cùng đau khổ và vô cùng muốn xé xác Phạm Tích Nhân.

19. Chương 19: Anh Nhân Viên Tốt Bụng

Người xưa có câu “Thua keo này ta bày keo khác” hay “Ngã chỗ nào thì đứng lên ở chỗ đó”. Những bài học này luôn đúng ở mọi thời đại. Tất nhiên Anh Thu không thể vì Fanpage bị hủy hoại mà đau lòng khóc lóc suốt ngày được. Phải tìm cách khôi phục lại. Cô còn rất nhiều cách.

Anh Thu đăng ký một tài khoản mới, sau đó dùng tài khoản này tạo lập một Fanpage riêng. Để xem anh ta làm sao phá hoại được cô. Lướt theo dõi của cô đều là thực, thường ngày vẫn hay tương tác với họ nên chỉ cần nhấn tin một cái nói rõ rằng Fanpage cũ bị hack nhờ họ theo dõi lại là được. Cho dù có mất thời gian cô cũng sẽ làm.

Lần xem như “thay da đổi thịt” tạo ra một diện mạo mới. Nhờ sự giúp đỡ của các thành viên trung thành tích cực chia sẻ, số lượng theo dõi đã dần khôi phục lại, tuy không đạt được mức cao như Fanpage cũ nhưng như vậy cũng đã thành công lắm rồi.

Mấy chiêu trò đó phá đám được cô sao?

Tất nhiên để tăng sự tương tác cô phải nhanh chóng nghĩ ra nội dung mới hấp dẫn để đăng lên thu hút mọi người. Người ta theo dõi cô chủ yếu cũng để cập nhật tin tức nóng hổi mà thôi. Đạo gần đây cạn kiệt

ý tưởng, cô chẳng biết làm nội dung gì cho khác lạ nữa.

Nghe nói ở Gold Mall có một tiệm trà sữa mới khai trương, thức uống ở đó rất độc lạ được lòng giới trẻ, món chủ lực là trà sữa nướng, trà sữa bông gòn... Cô phải tranh thủ đi tạo một bài đánh giá. Người đón đầu xu thế sẽ là người được công nhận nhiều nhất. Người đi theo sau liền trở thành bắt chước. Muốn vậy cô phải nhanh chân mới được.

Anh Thu không có thói quen chần chừ, một khi đã nói thì phải làm liền. Vì vậy sau khi nảy ra ý tưởng lập tức tiến hành. Chuẩn bị xong vài dụng cụ cần thiết cô lập tức ôm ba lô ra khỏi nhà.

Hiện tại Anh Thu đang có mặt tại quán trà sữa Sweet, hôm nay là ngày thường, lại là xế chiều nên tương đối vắng vẻ. Cô gọi luôn combo đặc biệt là một ly trà sữa nướng và trà sữa bông gòn. Nghe nói đây là thức uống chủ lực, để làm ra cũng khá công phu. Anh Thu canh góc bắt đầu chụp vài kiểu.

Tiếp theo quay một video ngắn giới thiệu về loại thức uống này.

Xong việc cô vui vẻ ngồi ngắm cảnh.

“Anh Quân, hiện tại cô ta đang ở đâu?” Phạm Tích Nhân xử lý xong việc công ty, đã đến lúc anh dành thời gian gặp mặt Anh Thu rồi.

Thám tử tư luôn theo sát Anh Thu, anh ta ngồi ở một góc khuất gần đó báo cáo: “Dạ là trà sữa Sweet tầng hai trung tâm thương mại Gold Mall.”

“Được mười lăm phút nữa tôi đến lúc đó anh có thể về.”

Phạm Tích Nhân tranh thủ lái xe đến trung tâm thương mại. Đến nơi anh tìm gặp thám tử tư trước xác định Anh Thu vẫn chưa đi, anh thông thả bấm thang máy đi lên.

Nhưng đúng lúc thang máy bị xử cố không thể hoạt động, chờ đợi vô ích, dù sao cũng là tầng hai đi thang cuốn cũng được. Phạm Tích Nhân chuyển hướng đi về phía thang cuốn.

Mà ngay lúc này Anh Thu nhớ ra vẫn chưa “tự sướng” chụp cùng ly trà sữa cô giơ máy lên cao, chọn góc có thể chụp bao quát được khung cảnh phía dưới, vừa vặn thấy được thang cuốn.

Chụp được vài tấm, cô sờ mặt mình dạo này thức khuya mụn nổi lên nhiều, đến cả phần mềm làm đẹp xóa cũng không hết.

Không thể nào chấp nhận được, gương mặt của cô là gương mặt thương hiệu cho “Anh Thu channel” nên phải tươi tắn chỉnh chu một chút. Anh Thu vào app chỉnh sửa phóng to khuôn mặt bắt đầu xóa mụn. Nhưng cô vô tình thấy được khuôn mặt phía thang cuốn. Có chút quen thuộc. Cỗ căng mắt nhìn kĩ. Không

ai khác là Phạm Tích Nhân.

Anh Thu lập tức nhìn ra ngoài, Phạm Tích Nhân đã đi gần đến chỗ cô. Mà không thể nào trùng hợp rằng anh ta đi ngang qua. Chắc chắn là tìm cô tính sổ.

Trong lòng gấp gáp, cả người căng thẳng, Anh Thu nhìn xung quanh, ở đây chỉ có một lối ra vào duy nhất. Nếu cô cứ thế xông ra không phải là tự mình nộp mạng hay sao?

Không được!

Phải tìm cách khác. Quán tương đối vắng, trà trộm vào đám đông cũng không thể! Anh Thu nhìn thấy nhân viên đi vào một nơi có dòng chữ: “Không phận sự cấm vào!” Chắc chắn là nhà kho hoặc là phòng pha chế. Anh Thu liều mạng chạy thật nhanh, tông cánh cửa núp vào trong.

So với ra gặp Phạm Tích Nhân cô thà trốn ở nơi không được vào tốt hơn. Sau đó nếu có bị phạt hay gì đó cũng mặc kệ.

Bên trong là phòng cất nguyên liệu, tương đối chật hẹp. Anh nhân viên thấy Anh Thu vào khá bất ngờ: “Xin lỗi quý khách chỗ này không thể vào.”

Anh ta lại nhìn vẻ mặt gấp gáp của Anh Thu suy đoán: “Cô đang tìm Toilet sao?”

Anh Thu lắc đầu phủ nhận, sau đó cô nắm chặt tay anh nhân viên, ánh mắt cầu xin: “Anh trai xin hãy giúp tôi, bên ngoài có một người đàn ông đang tìm cách bắt tôi, tôi rất sợ.” Nói xong mắt cô đỏ hoe, nước mắt rơi xuống.

Anh nhân viên nhìn khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu nào của Anh Thu: “Cô không phải là ăn cắp mới bị bắt đó chứ?”

“Tuyệt đối không! Anh ta bắt tôi về ép cưới, nhưng tôi không muốn cuộc hôn nhân này mới trốn đi, xin anh làm ơn.” Lực nắm cánh tay anh nhân viên cũng siết chặt, thể hiện sự chân thành.

Anh nhân viên nhìn Anh Thu tử tế đánh giá một lượt, chắc không phải là người xấu. Đưa ra khẳng định xong, anh ta vỗ mu bàn tay Anh Thu về mặt đồng cảm, gật đầu: “Được tạm thời cô ở yên đây đi.”

Đợi sau khi nhân viên đi khỏi, Anh Thu ngồi sụp xuống đất. Vỗ ngực, hù chết cô mà. Sau đó lấy tinh thần thông qua kẻ hở theo dõi tình hình bên ngoài.

Phạm Tích Nhân đã vào quán trà sữa, anh nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng Anh Thu. Rõ ràng vừa rồi anh vẫn thấy cô, chỉ là bị va trúng một người đi đường, khi nhặt điện thoại lên thì không thấy ai nữa.

“Xin hỏi người ngồi đây đi đâu rồi?” Anh hỏi thăm một nhân viên đang dọn dẹp gần đó.

Cô nhân viên nhìn về hướng Phạm Tích Nhân chỉ, công việc lu bu hết dọn bàn, ghi order, chuẩn bị đồ uống liên tục nên không mấy để ý liền lắc đầu: “Xin lỗi tôi không biết.”

Phạm Tích Nhân không tin Anh Thu có thể nhanh chân mà chạy trốn được. Chưa bỏ cuộc anh đi nhìn một lượt khắp quán. Tầm mắt chú ý đến cánh cửa gần đó. Anh tiến lại gần.

Anh Thu hoảng loạn ngồi xuống nép vào một góc. Điện thoại vang lên khiến cô giật mình. Luồng cuống tắt nhạc chuông, là Kỳ Vân, chị ấy gọi liên tục cô lại sợ có chuyện gì xảy ra. Mím môi nhấc máy, giọng nói dè nén thấp hết mức: “Em nghe đây.”

Kỳ Vân vì muốn kể chuyện được giáo sư Trần mời ăn tối nên mới gọi, làm cô hết hồn, xác định không phải là chuyện gì nghiêm trọng liền tắt máy.

Bên ngoài dường như nghe loáng thoáng tiếng Anh Thu, Phạm Tích Nhân đặt tay lên cánh cửa chuẩn bị đẩy vào.

“Quý khách!” Anh nhân viên giúp Anh Thu nói lớn, gây sự chú ý với Phạm Tích Nhân. Vừa may anh ta đến kịp lúc.

Phạm Tích Nhân quay lại nhú mày nhìn.

Anh nhân viên nói: “Xin lỗi quý khách chỗ này không thể vào.” Anh ta chỉ vào dòng chữ dán trên cửa.

“Tôi nghe tiếng, muốn xác định bạn tôi có ở bên trong không.” Phạm Tích Nhân vẫn kiên quyết muốn đi vào xem xét.

“Anh tìm ai sao?” Anh nhân viên thấy bộ dạng Phạm Tích Nhân khá đáng sợ, mặc nguyên bộ vest đen, vẻ mặt như toát ra hỏa khí. Càng chắc chắn lời cô gái kia nói là thật

“Là cô gái ngồi ở bàn số mười.”

“À, vừa rồi tôi thấy cô ấy nghe điện thoại xong liền đi ra ngoài. Nếu là bạn cô ấy không thông báo với anh sao?”

Lại sợ ý để cô chạy trốn thật: “Cảm ơn!” Nói xong Phạm Tích Nhân nhanh chóng đi ra ngoài. Mà bây giờ mới đuổi theo có còn kịp không?

Cửa bị đẩy vào, Anh Thu hoảng sợ la lên: “A!” Hai mắt nhắm nghiền chờ đợi đại họa ập đến.

“Là tôi, anh ta đi rồi.”

Vừa rồi Phạm Tích Nhân đứng trước cửa, cô không dám nghe lén nữa mà tìm một góc ngồi xuống, đến thở cũng không dám.

Thoát rồi. Anh Thu chưa bao giờ thấy sung sướng như bây giờ: “Cảm ơn anh nhiều lắm!” Cô rưng rưng nước mắt, lần này là cảm động thật.

“Tôi nghĩ cô nên cẩn thận!” Nhìn Phạm Tích Nhân anh ta còn thấy sợ hướng chỉ cô gái này.

“Tôi biết rồi cảm ơn anh!”

Anh Thu nhanh chóng rời khỏi quán trà sữa. Để Phạm Tích Nhân quay lại coi như xong đời.

20. Chương 20: Người Đàn Ông Ôn Nhu

Hôm nay Anh Thu cùng Kỳ Vân đi mua quần áo. Chiều nay Kỳ Vân có hẹn ăn tối cùng giáo sư Trần. Đây là điều chị ấy đã mong đợi từ lâu, cuối cùng cũng sắp trở thành hiện thực rồi.

Là em gái tất nhiên cô phải giúp Vân Vân chọn một bộ đồ thật đẹp để giáo sư Trần say đắm ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Tuy nhiên cô luôn có một nỗi lo trong lòng, hôm qua gặp Phạm Tích Nhân đã để lại ám ảnh không nhỏ. Luôn có cảm giác anh ta quanh quẩn đâu đây. Lần này cùng Kỳ Vân ra ngoài có khi nào lại đụng phải anh ta lần nữa không?

Mặc kệ, cô đã hứa với Kỳ Vân sẽ đi cùng chị ấy, đã lâu rồi cả hai chưa có dịp gặp nhau. Vẫn nên đi thôi!

Để bảo đảm, Anh Thu choàng một cái khăn voan dài phủ qua đầu, đeo thêm một cái kính râm che gần nửa khuôn mặt cứ như mấy cô gái Ấn Độ vậy. Lúc đi Anh Thu luôn nhìn ngó xung quanh. May mắn ở trung tâm thương mại thường xuyên có du khách nước ngoài nên cách ăn mặc này tạm chấp nhận được, chỉ là vẫn có mấy ánh mắt hiếu kỳ thấy Anh Thu liền quay lại nhìn.

Kỳ Vân nhìn bộ dạng em gái như đi ăn trộm, lấm la lấm lét, chặn trước mặt Anh Thu không vui nói: “Bộ dạng này của em đến chị còn nhận không ra, huống hồ người khác, yên tâm đi có chuyện gì chị bảo vệ em là được.”

Anh Thu cố tình hóa trang kỹ, lại nghe lời động viên của Kỳ Vân, tâm trạng thả lỏng, ôm cánh tay Kỳ Vân rồi tựa đầu vào vai chị mình cọ cọ: “Yêu chị nhất!”

Sau một hồi vật vã chọn lựa cuối cùng họ cũng mua được mấy món đồ ưng ý.

Kỳ Vân nhất quyết muốn nghe câu chuyện của Anh Thu, cô khó hiểu vì sao em gái lại khác lạ như vậy.

Anh Thu cũng Kỳ Vân tìm một quán nước, vừa uống vừa kể chuyện. Nói xong dường như trút hết được gánh nặng, Anh Thu cũng trở nên nhẹ nhõm. Có người tâm sự thật tốt. Mà Kỳ Vân ngồi đối diện lại vui vẻ cười không ngừng. Cười trên nỗi đau của người ta thì hay lắm sao? Cô đau lòng nhìn chị gái.

“Em nên đi xin lỗi anh ta đi.” Giải quyết một lần cho xong.

Anh Thu thở dài: “Chuyện không còn cứu chữa được nữa rồi.”

Kỳ Vân thấy cũng đúng, liền nhắc nhở Anh Thu có chuyện gì nhất định phải nói với cô. Hai người cùng nghĩ cách sẽ tốt hơn một người.

Đến khi xuống đến sảnh tầng trệt trung tâm thương mại, Anh Thu nắm tay Kỳ Vân. Chuyện cô lo sợ nhất cuối cùng cũng đến.

Phạm Tích Nhân lại xuất hiện rồi.

“Chị à, người đàn ông em nói đang ở đằng kia.” Anh Thu đứng nép sát vào người Kỳ Vân nhỏ giọng nói.

Kỳ Vân cũng nhìn theo hướng Anh Thu chỉ, người đàn ông đó đi cùng một người nữa, dáng vẻ đang bàn luận chuyện gì đó không giống như đi bắt người. Mà anh ta cũng đang ngẩng đầu lên nhìn về hướng cô đứng.

Kỳ Vân bình tĩnh hơn Anh Thu, cô trấn an em gái: “Chắc chỉ là tình cờ thôi, ở đây nhiều hướng đi, em đi về phía khu B ở đó còn một cửa ra vào. Nhớ ra ngoài rồi lập tức lên taxi chạy đi sau đó gọi cho chị.” Kỳ Vân phân phó.

Anh Thu trong lòng rối bời, cả ngày nay tâm cứ thấp thỏm, đầu óc không hoạt động nổi, may nhờ có Kỳ Vân lạnh lẽo ứng phó. Cô lập tức chạy bán sống bán chết về phía khu B, ra ngoài leo lên một chiếc Taxi.

“Cô muốn đi đâu?”

“Bác tài cứ chạy đi.” Anh Thu miệng phát ra âm thanh run run, mắt thông qua cửa kính nhìn xung quanh.

Mà bác tài cũng không hỏi nhiều lập tức khởi động xe chạy đi.

Phạm Tích Nhân thấy Anh Thu bỏ chạy liền dừng công việc lại, muốn đuổi theo. Kỳ Vân âm thầm phân tích, sức Anh Thu chắc chắn không chạy nhanh bằng người đàn ông này. Một khi anh ta muốn bắt e là Anh Thu trốn không cũng thoát.

Nhất định phải tìm cách cản anh ta lại.

Bước chân Kỳ Vân gấp gáp hướng về Phạm Tích Nhân đi tới, tuy nhiên cô giả vờ không nhìn thẳng mặt Phạm Tích Nhân, đến gần cô vấp ngã đụng trúng người Phạm Tích Nhân, trên tay sẵn tiện có ly nước đang uống, cô nâng lên đổ vào người Phạm Tích Nhân.

Mọi thứ diễn ra rất nhanh.

Mà Phạm Tích Nhân không thềm để ý muốn bước đi liền bị Kỳ Vân đứng trước mặt cản trở “Anh đụng trúng tôi còn không xin lỗi muốn đi đâu”.

Phạm Tích Nhân nhếch môi, cô gái này chính là người đi cùng Anh Thu. Đang dở trò gì anh còn không biết hay sao: “Cô đổ nước lên người tôi, muốn gì đây”. Hôm nay anh không muốn gây sự, cũng không có ý định đi tìm Anh Thu, nhưng đã gặp nhau rồi cũng nên chào hỏi chứ.

Người đàn ông bên cạnh thấy tình hình không ổn liền mở lời: “Phó Tổng Diệp thị đang đợi chúng ta, nếu không đi sẽ trễ.”

Phạm Tích Nhân nhìn theo hướng Anh Thu bỏ đi rồi nhìn Kỳ Vân một cái: “Xem như cô may mắn!” Nói xong anh bỏ đi.

Đi được một đoạn, Anh Thu sốt ruột hỏi thăm tình hình Kỳ Vân, sợ chị ấy bị liên lụy.

“Chị không sao, còn em ổn không?”

“Em cũng không sao?”

Kỳ Vân vẻ mặt nặng nề. Ban đầu cô cứ nghĩ bình thường, nhưng sau khi chạm mặt Phạm Tích Nhân rồi thì thấy mọi chuyện không đơn giản chút nào. Em gái cô tính cách này có chút hồn nhiên, thẳng tính, không suy nghĩ sâu xa, thoát nhìn rất mạnh mẽ, nhưng rất dễ bị người ta lợi dụng sự nhiệt tình: “Chị nghĩ em dọn qua nhà chị ở một thời gian đi. đi học cùng nhau sẽ yên tâm hơn.” Phòng khi anh ta bắt ngờ quay lại Anh Thu lại ở một mình.

Anh Thu lắc đầu: “Không sao đâu chị, anh Khả Uy đang trên đường về chắc sắp tới rồi. Lần này anh ấy ở lại nửa tháng đến lúc đó rồi tính. Mà em sắp đi thực tập anh ta đến trường đại học A cũng không tìm ra em đâu.”

Kỳ Vân cũng không ngăn cản nữa: “Có chuyện nhất định phải nói, không được giấu, nếu không muốn anh Khả Uy biết thì cứ nói với chị là được.” Cô sợ Anh Thu chuyện gì cũng giấu trong lòng một mình gánh vác tất cả. Thật ra hiện tại hoàn cảnh của cô cũng không mấy tốt đẹp, nhưng là chuyện của Anh Thu thì cô sẽ cùng em ấy giải quyết cho dù có khó khăn đi chăng nữa.

“Em biết rồi. Chị mau chuẩn bị đi gặp Giáo sư Trần nhà chị đi. Chúc chị ”Mã đáo thành công” nha.”

“Cảm ơn em gái xinh đẹp!”

...

Anh Thu nghi ngờ Phạm Tích Nhân cho người theo dõi, mới biết rõ hành tung của cô như vậy. Chuyện hôm nay cứ cho là tình cờ đi, nhưng còn hôm qua, cả Fanpage rồi mấy con gián xuất hiện trong nhà nữa. Hôm nay Khả Uy về, không phải ở một mình cô cũng bớt lo. Sắp tới cô sẽ đi thực tập, cũng đã phỏng vấn mấy công ty, còn chờ kết quả thôi. Khi ra khỏi nhà cô sẽ đi xe bus, nếu thấy tình hình không ổn sẽ tìm cách cắt đuôi đối phương. Chắc không vấn đề gì. Mà trước tiên cô phải xin nghỉ việc làm thêm, còn báo cho Minh Khải biết nữa.

Vì đã báo trước sắp tới không thể đi làm, mặc dù ông chủ khuyên cô ở lại, sẽ sắp xếp ca làm khác phù hợp. Nhưng cô nhất quyết cự tuyệt. Ông chủ dù không muốn cũng phải đồng ý, còn nói thực tập xong nếu muốn quay lại cứ báo ông ta một tiếng. Thời nay, để tìm một việc làm thêm lâu dài ưng ý, chủ thân thiện tốt bụng rất khó. Mà cô được làm việc ở tiệm bán thiết bị này, học hỏi nhiều điều xem như là một may mắn. Lúc đi có chút luyến tiếc.

Anh Thu cũng không vội rời đi, cô còn một chuyện nữa chưa giải quyết.

Minh Khải đi giao hàng về, nhìn thấy Anh Thu ngạc nhiên hỏi: “Anh nhớ hôm nay không phải ca làm của em.”

Anh Thu cười hì hì: “Em đợi anh đó, tới giờ nghỉ rồi, đi ăn với em nha.” Cũng không đợi Minh Khải phản ứng, Anh Thu đã lôi kéo Minh Khải ra ngoài.

Thật ra Anh Thu làm gì còn tâm trạng ăn uống, cô đơn giản mua một hộp sushi mà Minh Khải thích, lại thêm hai ly coca cùng Minh Khải ra công viên gần đó nói chuyện.

Minh Khải chính là bạn trai của cô. Bọn họ quen nhau ở chỗ làm thêm. Minh Khải cũng là người thành phố khác đến đây làm việc. Anh ấy lớn hơn cô hai tuổi. Tuy không học đại học mà đi làm luôn, nhưng rất có ý chí tiến thủ, hiện đang làm quản lý ở tiệm thiết bị. Lúc cô đến xin làm thêm, chính Minh Khải đã giúp đỡ, chỉ dạy cô rất nhiều. Bề ngoài Minh Khải khá điển trai, tính cách ôn nhu. Anh ấy nói thích cô, cô cũng không suy nghĩ nhiều liền đồng ý. Một người đàn ông như vậy rất khó tìm, tuy cô luôn có cảm giác đoạn tình cảm này giống như em gái dành cho anh trai vậy, có chút không diễn tả được, nhưng mọi chuyện cần có sự cố gắng không thử làm sao biết. Hơn nữa Minh Khải lại tốt với cô như vậy, không nên phụ lòng người ta.

“Anh Thu em ăn nhiều vào, dạo này thấy em trông gầy đi.” Minh Khải đưa cho Anh Thu một miếng sushi.

Anh Thu cắn một cái, nuốt xong Minh Khải lại đưa đến, cô liền từ chối: “Em no rồi.”

Hút một ngụm nước, cô căng thẳng nhìn Minh Khải: “Thật ra em xin nghỉ việc rồi.”

Minh Khải nhún mày không vui. Lần đầu Anh Thu thấy bộ dạng Minh Khải như vậy.

“Chuyện lớn em cũng không thèm thông báo trước cho anh một tiếng.” Lần nào cũng tùy hứng, tự mình quyết định.

“Xin lỗi, là sắp tới đi thực tập nên mới xin nghỉ gấp.” Anh Thu không dám nhìn Minh Khải.

“Em thực tập ở đâu?”

“Vẫn chưa biết, đang chờ kết quả, bất quá không ai nhận thì em theo anh Khả Uy.” Nếu trượt phỏng vấn thì cô sẽ sang thành phố khác cùng anh Khả Uy hay vẫn còn công ty FK của anh Gia Kiệt, nhưng cô vẫn thích tự mình cố gắng không nhờ vả ai. Bởi lẽ cũng vì cô có tính cách như vậy, tương đối giống Minh Khải nên mới thích anh ấy, một mình bôn ba nơi xứ người không ai thân quen mà lại cố gắng như vậy.

Minh Khải xoa đầu Anh Thu: “Lần sau không được giấu anh.” Việc làm thêm cũng không thể nào trở thành công việc chính được, mà Anh Thu học đại học tương lai rộng mở không giống anh.

“Em biết rồi!” Anh Thu hơi cúi người xuống như đứa trẻ bị trách phạt. Minh Khải tiến sát lại gần, khi môi anh sắp chạm vào môi Anh Thu, cô phản ứng tự vệ như một thói quen quay đầu sang một bên.

Về mặt Minh Khải lộ rõ sự thất vọng. Anh Thu tiếp tục xin lỗi, mặt cũng ửng hồng.

“Chúng ta quen nhau hơn nửa năm, em vẫn là bảo thủ như vậy.”

Chẳng hiểu vì sao mỗi lần Minh Khải muốn hôn, cô luôn né tránh, rõ ràng bọn họ là người yêu, chuyện này là hết bình thường.

“Em chưa sẵn sàng.”

Minh Khải thở dài, ôm Anh Thu vào lòng: “Xin lỗi là anh quá gấp, chừng nào em chuẩn bị tâm lý tốt mới hôn, được chưa? Không hôn chúng ta vẫn là cặp đôi yêu nhau mình thương.”

“Cảm ơn anh!” Minh Khải vẫn luôn nhẹ nhàng như vậy, không lần nào trách cô mà lại là nhẹ nhàng an ủi.

Bệnh này nhất định phải chữa. Nếu để Minh Khải biết nụ hôn đầu của cô bị cướp mất chắc chắc anh ấy sẽ buồn lắm. Chuyện này cô không định cho Minh Khải biết.

21. Chương 21: Ngày Đầu Tiên

Kế hoạch tỏ tình của Kỳ Vân dành cho giáo sư Trần thất bại rồi. Mới đây chị ấy còn mong chờ, vui vẻ như vậy mà... Đáng tiếc! Giáo sư Trần đúng là không biết quý trọng người con gái như Kỳ Vân. Nhất định sau này sẽ hối hận cho mà xem. Cô rất chờ mong đến lúc đó xe về mặt của Giáo sư Trần sẽ là hình dạng gì!

Kỳ Vân vô đau khổ, nhìn chỉ ấy thương tâm mà cô cũng khó chịu theo. Kỳ Vân rủ cô, Khả Uy, Gia Kiệt đi hát Karaoke uống bia, sẵn tiện anh em tụ họp. Một buổi tối buông xoả phiên nào, hát rồi uống, uống rồi lại hát đến tận khuya kết quả là không còn biết trời trăng mây đất gì nữa, đầu đau như búa bổ.

Ngủ một giấc tỉnh dậy đầu vẫn còn đau, Anh Thu vào tắm để giảm bớt mùi rượu. Ra ngoài cô lấy điện thoại ra kiểm tra.

Ba cuộc gọi nhỡ từ điện thoại bàn.

Một tin nhắn mới.

”Gửi Lê Hoàng Anh Thu!

Chúng tôi vui mừng thông báo bạn đã xuất sắc vượt qua vòng tuyển chọn trở thành thực tập của công ty chúng tôi. Rất mong bạn có mặt đúng 09 giờ ngày XX/XX/XXXX để hoàn thành thủ tục và dự lễ chào mừng thực tập sinh.

Mong nhận được phản hồi sớm từ bạn!”

Anh Thu dụi mắt, hôm qua bận rộn cả ngày không có thời gian kiểm tra điện thoại, mà cũng chẳng có gì đáng xem. Sáng nay ngủ li bì nhạc chuông dù có lớn vẫn không lọt vào lỗ tai. Mà ngày ghi trong tin nhắn, Anh Thu lẩm nhẩm tính toán không phải hôm nay sao? Tại sao lại đúng lúc quá vậy?

Cô nhìn đồng hồ, đã tám giờ hơn rồi, giờ đi đến còn kịp không? Nhưng mà công ty này cô rất thích nha, là một công ty lớn, đào tạo chuyên nghiệp, nếu có kinh nghiệm làm việc ở đó, sau này xin việc ở đâu cũng không thành vấn đề.

Anh Thu cuống cuống, mở tủ tìm quần áo, đồ công sở cô mới mua rõ ràng treo ở đây mà, sao lại không thấy. Lục tung tủ quần áo lên mới tìm ra, cô vội mặc vào. Cũng may không bị nhặng nếu không tốn thêm thời gian ủi lại, tiếp theo cô chải tóc cho bớt rối, xoả luôn cho nhanh, xem như tác phong tạm ổn, cũng không kịp trang điểm, bôi một chút son, vội ra khỏi nhà. Khoang đã, quên túi xách, còn giày cao gót của cô đâu? Mọi thứ cứ rối tung cả lên.

Vất vả lắm cô mới bắt được Taxi đi đến trước cửa công ty. Sau khi hỏi địa điểm là tầng năm, Anh Thu chạy về phía thang máy. Cô nhìn đồng hồ trên tay, chỉ còn chưa đến năm phút là đến chín giờ. Thang máy lúc này lại chật kín người. Bên ngoài còn cả một hàng dài đang chờ tới lượt.

Tại sao lại đông quá vậy, đợi đến lượt nhất định sẽ trễ mất. Ngày đầu tiên bị đánh giá thấp sẽ không tốt. Anh Thu nhìn ngó xung quanh. Phía đối diện không phải còn một cái thang máy hay sao? Tại sao không dồn qua đây bớt, rộng rãi như vậy mà. Sắp trễ giờ, Anh Thu cũng không tiện lo chuyện bao đồng, cô nhấn thang bước vào, trong ánh mắt ngỡ ngàng của rất nhiều người.

Có gì lạ đâu chứ?

Bên trong thang máy là mặt kính, Anh Thu thoáng thả lỏng chỉnh sửa lại kiểu tóc, vào đến hội trường không nhanh không chậm vừa kịp lúc, cô tìm chỗ trống ngồi xuống. Ngoài cô, còn chín người, bốn nam, năm nữ thêm cô nữa là sáu người nữ.

Mà quản lý bộ phận cũng đã lên bục phát biểu.

”Chào mừng các bạn đến với công ty AHS!

Lời đầu tiên xin chúc mừng các bạn đã trở thành thành viên của chương trình thực tập sinh tiềm năng...

Sau khi kết thúc kỳ thực tập, công ty sẽ xem xét giành cơ hội cho một người xuất sắc nhất trở thành nhân viên chính thức mà không cần qua một kỳ xét tuyển nào. Đây là cơ hội rất lớn, mong các bạn có thể nỗ lực hết mình...

Chúc các bạn sẽ hoàn thành tốt kỳ thực tập và rút ra được nhiều kinh nghiệm...

Nếu ai có thắc mắc xin phát biểu, nếu không chúng ta tiến hành ký hợp đồng lao động.”

Sau khi phát biểu xong một tràng vỗ tay thật lớn vang lên, ai nấy đều phấn khích quyết tâm trở thành người xuất sắc nhất giành lấy cơ hội trở thành nhân viên chính thức. Phải nói đãi ngộ cho nhân viên chính thức ở AHS rất tốt, thường xuyên được tăng lương, trợ cấp nhà xe cho quản lý là chuyện bình thường.

...

Phạm Tích Nhân đến công ty, anh đi vào thang máy. Lập tức nhứ mảy một cái, có mùi nước hoa thoang thoảng, tuy rất thơm nhưng không phải là của anh, Trần Kha Nghi lại càng không.

Đây là thang máy chuyên dụng lại có người dám tùy tiện sử dụng. Gan rất lớn!

“Là ai vào thang máy của tôi.”

Nhân viên lễ tân run run, chuyện này bị Phó tổng phát hiện thật rồi. Nhưng cô không dám nói thật. Nếu cô nói ra chắc chắn sẽ bị Phó tổng trách không làm tròn trách nhiệm, có người đi vào cũng không biết ngăn cản.

Thang máy chuyên dụng này là dành riêng cho Tổng giám đốc Trần Kha Nghị và Phó tổng Phạm Tích Nhân. Nhân viên không được phép sử dụng. Tuy nhiên Tổng giám đốc không thường xuyên đến công ty, ở đây cũng rất ít người thấy được mặt Tổng giám đốc ngoại trừ những người làm việc lâu năm hay ban lãnh đạo cấp cao. Vì vậy thang máy này hiển nhiên trở thành vật chiếm dụng riêng của Phó tổng. Lần trước có nhân viên nữ len lút muốn thử cảm giác được đứng chung thang máy với Phó tổng, chỉ là ảo tưởng đi vào thang máy một mình liền bị đuổi việc. Thật đáng tiếc cho cô gái ban nãy, chắc kết quả cũng tương tự vậy thôi. Chỉ là cô ấy sau khi hỏi xong, vội đi mất, đi nhanh quá cô không kịp nhắc nhở.

“Xin lỗi Phó tổng, vừa rồi đồng người không kiểm soát hết. Lập tức điều tra ạ!” Về mặt Phó tổng như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Cho cô năm phút, lập tức gửi đoạn CCTV đến cho tôi.”

Dưới áp lực đè nặng, rất nhanh, trên màn hình máy tính của Phạm Tích Nhân có một đoạn CCTV được gửi đến.

Một bóng dáng quen thuộc đang thở gấp dựa vào một góc, sau đó dùng soi gương chỉnh lại tóc, còn dặm lại màu son, cười một cái rồi bước ra. Chính là Anh Thu.

Hay lắm, tự đến nộp mạng, lại dám tùy tiện dùng thang máy của anh.

“Điều tra danh tính của người đó xong chưa?”

“Dạ cô ấy tên Lê Hoàng Anh Thu, là thực tập sinh vừa đến công ty chúng ta, đang tham dự buổi chào mừng ở tầng năm.”

Phạm Tích Nhân nhếch môi, sai bước đến tầng năm.

Quản lý chủ trì buổi lễ, hợp đồng cũng đã thu xong, đang định kết thúc, nhận được tin Phó tổng đến vô cùng bất ngờ: “Xin các bạn tập trung, sau đây Phó tổng giám đốc sẽ có đôi lời phát biểu.”

“Bộp Bộp Bộp!” Lại tiếp tục vang lên tiếng vỗ tay. Anh Thu theo bản năng cũng ra sức vỗ theo. Nhưng đầu đã gục xuống, cô vẫn còn rất buồn ngủ, canh giải rượu cũng chưa kịp uống lại phải ngồi đây nghe cái gì giới thiệu công ty, phòng ban, rồi lại thành tích cứ như ru ngủ.

Sức gây mê rất lớn!

Thấy bóng dáng Anh Thu phía dưới khán đài, Phạm Tích Nhân liền thấy vui vẻ, tinh thần phấn chấn hẳn lên: “Xin chào! Hình như tôi thấy vẫn còn một số bạn đang còn buồn ngủ thì phải?”

Anh Thu bị nói trúng tim đen, giật mình, nâng cao tinh thần ngồi thẳng dậy. Nhưng ánh mắt vẫn còn mơ màng.

“Tôi là Phạm Tích Nhân Phó tổng giám đốc AHS, chào mừng các bạn gia nhập công ty.”

Ban ngày ban mắt vẫn còn nằm mơ thấy Phạm Tích Nhân, còn mơ thấy anh ta trở thành Phó tổng AHS mới ghê chứ. Nhưng giọng nói này, còn cả tiếng vỗ tay không thể là giả được. Anh Thu lấy tay dụi mắt thật mạnh, nhìn lên, cơn buồn ngủ lập tức biến mất, tác dụng còn nhanh hơn cả canh giải rượu.

Không phải là Phạm Tích Nhân kia sao? Lần trước đi xem mắt có ghi thông tin anh ta là Phó tổng công ty điện tử, nhưng cũng không nói rõ là công ty nào. Không ngờ lại là AHS. Cô phải làm sao đây? Nếu phát hiện ra sớm, không! chỉ cần năm phút trước là tốt rồi, khi đó cô vẫn chưa ký tên trong hợp đồng, bây giờ hối hận không kịp. Đã cam kết hoàn thành đúng ba tháng thực tập, nếu huỷ bỏ giữa chừng phải đền bù. lúc đọc điều khoản thấy bình thường, đến giờ mới nhận ra nó có sức ràng buộc ghê gớm.

Anh Thu cúi thấp đầu hết mức có thể, cô ngồi phía dưới, lại được hàng trên che lại chắc Phạm Tích Nhân không để ý đâu! Sau này gặp anh ta ở công ty đành đi đường vòng vậy. Phó tổng giám đốc cũng không rảnh rồi để ý đến thực tập sinh đâu nhỉ?

“Để kích lệ tinh thần, xin mời các bạn thực tập sinh lần lượt bước lên sân khấu bắt tay cùng Phó tổng của chúng ta.”

Thôi xong! Người tính không bằng trời tính! Buổi sáng không biết phấn khích cái gì liền chạy đến AHS, ở nhà ngủ không phải mọi chuyện tốt hơn sao?

Mọi người phấn khích tranh nhau lên trước, riêng Anh Thu vẫn ngồi im một chỗ, đông như vậy thiếu đi một người cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Phạm Tích Nhân vẫn ở trên sân khấu chờ đợi, anh không nhìn thẳng Anh Thu mà quay sang quản lý bên cạnh nói nhỏ: “Còn thiếu một người.”

Quản lý không mấy để ý, nghe Phạm Tích Nhân nói xong lập tức đếm số lượng đúng là thiếu một người: “Còn một bạn nữa, xin mời lên sân khấu.”

Chỉ rõ như vậy, không muốn lên cũng không được. Anh Thu khổ sở bước từng bước nặng nhọc lên sân khấu.

Phạm Tích Nhân nở nụ cười tươi, bắt đầu trao hoa, bắt tay từng người. Đến Anh Thu là người cuối cùng anh nắm tay cô không buông, ghé vào tai Anh Thu thì thầm: “Chào cô Lê Hoàng Anh Thu!” Sau đó cũng rất thút thốt mà buông tay ra.

Trái tim Anh Thu khẽ run lên. Có ai cứu cô không?

Buổi lễ kết thúc, anh cũng không nán lại mà trở về phòng chờ quản lý đến.

“Phó tổng anh cho gọi tôi.”

Phạm Tích Nhân thoải mái dựa lưng vào ghế, nhìn quản lý trước mặt: “Thực tập sinh đã ký hợp đồng cam kết hết chưa.”

“Dạ rồi ạ!” Thật lạ! Có bao giờ Phó tổng quan tâm đến vấn đề này đâu chứ.

Phạm Tích Nhân gật đầu hài lòng: “Rất tốt! Đem bản kế hoạch chương trình chi tiết huấn luyện thực cho tôi xem.”

“Đã rồi.” Phó tổng đích thân kiểm tra, xem ra lần này phải chuẩn bị thật chu đáo.

Phạm Tích Nhân đột ngột ngắt lên: “À, còn nữa nói thực tập sinh Lê Hoàng Anh Thu vào gặp tôi một lát.”

“Dạ!” Quản lý tuy không hiểu chuyện gì vẫn rất biết điều mà thi hành nhiệm vụ. Ra ngoài liền hỏi thư ký: “Lê Na cô biết có chuyện gì xảy ra không?”

Lê Na vẻ mặt nghiêm trọng, nhìn cánh cửa phòng Phạm Tích Nhân đang đóng chặt mới dám nói: “Chị Lâm không biết đâu, có người dám đi vào thang máy chuyên dụng của Phó tổng, chính là cái cô Lê Hoàng Anh Thu đó. Phó tổng rất tức giận còn mắng lễ tân một trận.”

Quản lý nghe xong cũng trở nên nặng nề mà gật đầu. Lớn chuyện rồi.

“Anh Thu, cô vào gặp Phó tổng đi.”

Anh Thu khó khăn lắm mới bình tĩnh được, anh ta còn muốn gặp cô cái gì chứ: “Quản lý có chuyện gì sao?”

Quản lý nhìn Anh Thu khó xử. Cũng chỉ vì người mới không hiểu chuyện, mong là Phó tổng đừng quá nặng tay. Mà chị ta cũng không tiện nói nhiều: “Phó tổng đang không vui, em cẩn thận một chút.” Nói xong chị ta vỗ vai Anh Thu một cái liền rời đi.

Anh Thu căng thẳng gõ cửa. Đã bị phát hiện rồi, không còn đường lui, sớm muộn gì cũng phải gặp. Vậy thì cứ gặp thôi.

Bên trong truyền ra tiếng: “Vào đi!”

Anh Thu nhấc chân đi vào, chỉ một cánh cửa mà không gian lại khác nhau như vậy. Áp lực dần đè nặng lên trái tim cô.

Phạm Tích Nhân xoay ghế lại đối mặt với Anh Thu. Hai tay chống lên bàn, cũng không nhìn ra anh ta đang nghĩ gì, chỉ là bộ dạng như đang xem diễn kịch. Chân mày hơi nhướng lên.

Dù sao hiện tại Phạm Tích Nhân cũng là Phó tổng nơi cô làm việc. Anh Thu thân là cấp dưới phải mở miệng chào trước: “Chào Phó tổng, anh cho gọi tôi có việc gì sao?”

“Tại sao lại nghe xa lạ quá vậy? Tôi nhớ mối quan hệ của chúng ta đâu phải vậy?” Phạm Tích Nhân sờ khóe môi, cười nhẹ.

Anh ta chạm vào môi, còn nói mấy lời đó muốn nhắc cô nhớ gì đây? Nụ hôn đầu bị cướp ư? Anh Thu hung hăng quệt môi mình.

Phạm Tích Nhân cười lớn: “Cô nghĩ gì vậy?”

Chỉ tại cô nóng vội, tự dưng thừa nhận chuyện đó. Đúng là ngu ngốc!

Phạm Tích Nhân đứng dậy: “Tôi công tư phân minh, cô yên tâm chuyện riêng tư của chúng ta sẽ không để lẫn vào công việc.” Anh cố tình nhấn mạnh hai chữ “riêng tư”.

Anh Thu lại không tin Phạm Tích Nhân trở nên tốt bụng từ khi nào. Nhất định là một âm mưu mới. Nhưng với vị trí hiện tại của cô, tất nhiên phải tỏ ra biết điều: “Chuyện đã làm tôi thành thật xin lỗi, cảm ơn Phó tổng đã không tính toán.”

Phạm Tích Nhân đi lại gần Anh Thu, nở nụ cười nham hiểm: “Ai nói tôi không tính toán.” Anh chỉ nói không hòa chuyện công việc và chuyện riêng làm một thôi. Chứ không hề quên.

“Anh!” Hai chữ “khốn khiếp” kịp thời nuốt ngược vào trong. Anh Thu nắm chặt tay trường mắt nhìn Phạm Tích Nhân.

Dồn Anh Thu lui sát vào tường, cô hoảng sợ, trong đầu lại xuất hiện cảnh ở Mỹ Vị khiến cô vô thức nhắm chặt mắt.

Mà Phạm Tích Nhân ghé sát vào mặt Anh Thu cũng không làm hành động gì hơn, anh hít mũi, đứng im một lúc rồi dời người đứng cách Anh Thu một chút, nhú mồm, phun ra mấy chữ: “Cô uống rượu?”

Anh Thu căng thẳng mở mắt, thấy Phạm Tích Nhân đứng đàng cách xa cô. Cô lại bị anh ta đùa giỡn.

“Liên quan gì đến anh?” Buổi sáng đã tắm qua một lần vậy mà vẫn còn mùi sao? Cô giơ cánh tay lên ngửi, đúng là nghe ra mùi rượu, nhưng chỉ thoáng thoáng.

Chắc chắn mũi anh ta là mũi chó mới đánh hơi được mùi rượu trên người cô.

“Ngày đầu tiên đi làm, lại uống rượu, trong lúc dự lễ ngủ gật, mỗi lỗi một điểm, tổng cộng mất hai điểm chuyên cần.” Phạm Tích Nhân đút tay vào túi quần vui vẻ nói.

Lúc phổ biến nội quy Anh Thu đã nghe qua, ngoài thành tích còn dựa vào điểm chuyên cần để đánh giá từng ứng viên. Dù cô không quan tâm việc trở thành người xuất sắc nhất, nhưng điểm chuyên cần này có ảnh hưởng rất lớn đến kết quả đánh giá của cô. Anh ta ngang nhiên lại trừ hai điểm. Đây không phải lợi dụng việc công trả thù cá nhân thì còn gì.

Tốt nhất không nên đáp trả, nhờ Phạm Tích Nhân lại nói: “Trả treo Phó tổng trừ mười điểm.” Thì cô xong đời.

“Oan ức lắm sao?”

Anh Thu mím môi lắc đầu.

“Tốt! Nhớ đừng phạm lỗi nữa, tôi sẽ không có cơ gì trừ, được rồi cô ra ngoài đi.”

Anh Thu gật đầu, buồn rầu đi ra. Hết sức bình sinh kiềm nén không quay lại mắng Phạm Tích Nhân một trận. Vì công việc và môi trường làm việc ở đây cô rất thích cho nên tạm thời nhẫn nhịn vậy.

22. Chương 22: Quan Hệ Âm Mị

Chưa kịp đến bộ phận để nhận hướng dẫn công việc cụ thể, Anh Thu đã bị lôi kéo đến phòng làm việc của Phạm Tích Nhân cả tiếng đồng hồ, đến khi ra ngoài những người thực tập sinh đi cùng cô đã về hết. Anh Thu đứng một mình ngơ ngác. Nghe nói còn phải làm thủ tục gì nữa mới xong, cô tìm đến phòng quản lý hỏi thăm tình hình.

“Chào quản lý.” Anh Thu gõ cửa rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Quản lý Lâm cũng đang sốt ruột muốn hỏi thăm tình hình của cô thực tập sinh này, lại ở trong phòng Phó tổng đã lâu chưa thấy ra, chị ta đợi không nổi liền về phòng.

“Em không sao chứ?” Chị ta lo lắng hỏi, không biết Phó tổng có làm gì quá đáng khiến người ta sợ không? Chỉ cần chọc giận Phạm Tích Nhân, là ai cậu ấy cũng không thêm nề mặt.

Anh Thu khuôn mặt buồn bã, ỉu xìu nói: “Em bị trừ mất hai điểm chuyên cần.”

“Khụ Khụ Khụ!” Quản lý Lâm ho không ngừng, như gặp phải chuyện động kinh thiên động địa. Đầu óc chị ta ong ong, không suy nghĩ được gì, một hồi lâu mới trở lại bình thường. Đáng lẽ phải khóc lóc đến sưng mắt thương tâm chạy ra chút, hay bị phạt gì đó hoặc nặng hơn là đuổi việc không thương tiếc, chẳng còn cơ hội đứng đây đâu, đằng này nhìn cô bé Anh Thu này tuy có chút không vui, cũng không nhận ra được vấn đề gì lớn.

Thật khó tin!

Hay là Anh Thu không phải Phó tổng trực tiếp xử lý.

“Em có gặp Phó tổng không?”

“Dạ có!” Chính quản lý Lâm nói cô vào gặp Phạm Tích Nhân, bây giờ hỏi lại là có ý gì?

“Chỉ hai điểm chuyên cần?” Chị ta đang nghe chuyện cổ tích sao? Phó tổng lại đột nhiên tốt bụng từ khi nào vậy. Chắc là nghe không rõ rồi.

“Hai điểm đã kéo thành tích của em xuống bao nhiêu rồi chứ.” Chưa biết sau này có thể bảo toàn số điểm nguyên vẹn hay không? Lại bị trừ một cách vô cớ. Anh Thu đau khổ nói.

Quản lý há hốc mồm khó tin: “Em dám đi vào thang máy chuyên dụng của Phó tổng lại không bị cậu ấy la cho một trận?” Cứ thế cho qua? Chị ta hiểu kỳ hỏi, phải hỏi cho rõ nếu không trong lòng khó chịu chết mất.

Anh Thu lắc đầu kiên định, đúng là có mắng, nhưng không đến mức độ dữ dội như chị ấy nói: “Quản lý, chị nói chuyện thang máy là sao em không hiểu?”

“Có phải buổi sáng em đi thang máy phía bên phải không?”

“Đúng vậy!” Cô gật đầu. Tại sao thái độ mọi người lại kỳ lạ vậy? Thang máy thôi có phải cấm địa đâu mà không được vào.

Quản lý Lâm thở dài giải thích: “Đó là thang máy chuyên dụng của Phó tổng nhân viên không được phép sử dụng. Em lại dám đi vào.”

Anh Thu ngạc nhiên, cô phạm một lỗi lớn rồi ư? nhưng cũng không ai nhắc, làm sao cô biết được. Thảo nào buổi sáng mấy người kia cứ nhìn cô chằm chằm.

“Thôi được rồi, Phó tổng cũng không có ý trách phạt em, lần sau nhớ rõ, nếu phải leo thang bộ đến tầng ba mươi lăm cũng tuyệt đối không được đứng đến thang máy kia nữa, biết chưa?” Quản lý Lâm nghiêm mặt nhắc nhở. Không biết Phó tổng muốn làm gì lại không xử lý, nhưng chị ta thân là quản lý nhất định phải làm tròn nhiệm vụ nhắc nhở cấp dưới không phạm sai lầm.

“Dạ em biết rồi!” Cô cũng không thèm đi chung thang máy với Phạm Tích Nhân.

Quản lý Lâm tiếng sát lại gần Anh Thu, chị ta nhìn thẳng vào mắt Anh Thu hỏi: “Nói, rốt cuộc em với Phó tổng là quan hệ gì?” Chị ta không tin Phạm Tích Nhân dễ dàng bỏ qua cho một người lạ, nhất định hai người này có ẩn tình.

Anh Thu tránh né ánh mắt sắc bén của quản lý Lâm. Chị ấy “đánh hơi” ra được mọi chuyện sao? Không thể nào. Anh Thu cười gượng: “Đây là lần đầu tiên em gặp Phó tổng, chắc anh ấy nhầm chức vì em là nhân viên mới.” Cô tìm bừa một lý do, mối quan hệ đầy ngang trái này cũng không thể để người ngoài biết được. Mà hơn hết cô không muốn ảnh hưởng đến công việc.

“Vậy em bị trừ điểm vì lý do gì?”

Anh Thu lặp lại lời Phạm Tích Nhân: “Uống rượu trừ một điểm, ngủ gật trừ một điểm.” Nói xong cô mếu máo nhìn quản lý kêu oan: “Cứ cho là em nhầm mắt năm giây là ngủ gật đi, nhưng mà em uống rượu tối qua chứ có phải hôm nay đâu?” Cô chớp mắt, nắm lấy cánh tay quản lý Lâm: “Chị ơi có thể xóa lỗi này cho em không?”

Nghe có chút vô lý. Nhưng chuyện của Phó tổng chị ta nào dám ý kiến, hậu quả chọc giận Phó tổng chức vụ này cũng khó giữ: “Không được! Phó tổng đã ra quyết định, chị không còn cách nào.” Nhưng Anh Thu thất vọng chị ta cũng không đành lòng: “Em chăm chỉ làm thật tốt chị sẽ xem xét cộng điểm cho, yên tâm đi.”

Dù biết là không thể, nhưng Anh Thu chỉ vì không cam tâm nên hỏi thử mà thôi: “Cảm ơn chị!”

Sau đó Anh Thu được quản lý Lâm hướng dẫn một số việc, chủ yếu là giới thiệu phòng ban, rồi dặn dò cô đi làm đúng giờ, xong việc liền cho Anh Thu về.

Một ngày của Anh Thu trôi qua như thế, đầy ảm đạm. Cứ tưởng rằng đi thực tập rồi sẽ thoát khỏi Phạm Tích Nhân, cô cũng đã dọn sẵn đường lui cho mình, rồi chuỗi ngày bình yên sẽ đến, tương lai phía trước sẽ là chân trời hồng. Ai ngờ đâu lại tự mình đến gần anh ta hơn. Màu hồng cô tưởng tượng ra cũng dần tắt lại thay vào đó là màu đen tối tăm. Mà đây chỉ mới là mở màn cho chuỗi ngày đen tối tiếp theo mà thôi!

...

Trên đời này đáng sợ nhất là tin đồn. Mà tin đồn đáng sợ nhất lại là tin đồn nơi công sở. Ở cái nơi đông người đây thị phi này không có chuyện gì là bí mật. Mà cho dù là bí mật được chôn vùi sẽ có ngày được bật mí dù sớm dù muộn.

Bạn đừng tưởng ôm trong người một bí mật nào đó sẽ có thể cầm lòng mà mang theo nó xuống mồ được. Ai cũng sẽ có thói quen “Tôi kể với bạn một chuyện, chỉ mình bạn biết mà thôi, không được kể lại cho ai”. Cứ như vậy một truyền mười mười truyền trăm, mà mỗi lần đi qua một người là được tam sao thất bản trở thành một câu chuyện đầy màu sắc.

Bởi lẽ họ không hiểu rõ nội dung câu chuyện, tự “thêm mắm thêm muối” theo tưởng tượng của mình để thu hút người nghe.

Hiện tại trong công ty AHS có một tin đồn dậy sóng dư luận xoay quanh một cô thực tập sinh tên Anh Thu.

Tin đồn nói rằng cô gái tên Anh Thu dám hiên ngang đi vào thang máy chuyên dụng của Phó tổng. Phải nói đây là lãnh địa riêng của Phó tổng. Sau đó bị Phó tổng cho gọi vào phòng hơn một tiếng mới ra. Có hai trường hợp xảy ra.

Thứ nhất Anh Thu dùng chiêu trò quyến rũ Phó tổng làm anh ấy siêu lòng mà bỏ qua.

Thứ hai thực chất Anh Thu và Phó tổng có quan hệ từ trước, vì vậy mới tùy tiện sử dụng thang máy chuyên dụng này như vật sở hữu của mình.

Nhưng mọi người thiên về trường hợp thứ nhất hơn. Anh Thu chính là một con hồ ly chuyên đi quyến rũ người khác để đạt được mục đích. Mà chưa chắc việc cô ta đậu phỏng vấn có phải do thực lực hay là đi cửa sau mà được vào AHS hay không?

Đúng là đáng sợ! Với loại người này nhất định phải cảnh giác.

Tất nhiên chuyện này chỉ là bàn tán trong im lặng, họ rất biết giữ mồm giữ miệng để không truyền đến tai Phó tổng. Nhờ không may Anh Thu xúi giục Phó tổng xử lý sẽ bất lợi cho họ.

Anh Thu đang đứng xếp hàng chờ thang máy, rõ ràng hôm nay cô không có đi vào thang máy bên kia tại sao mọi người vẫn dùng ánh mắt đó nhìn cô vậy.

Vào đến phòng làm việc, Anh Thu kéo ghế ngồi xuống. Cô gái bên cạnh cười tươi nhìn cô: “Chào cậu, mình là Ái Vy, rất vui được ngồi cạnh cậu.”

Anh Thu cũng nở nụ cười đáp lại: “Còn mình tên Anh Thu, cậu cũng là thực tập sinh sao?”

“Đúng vậy!” Ái Vy kéo ghế lại gần Anh Thu nói nhỏ: “Ở đây bọn mình là người mới, giúp đỡ lẫn nhau nha!”

“Chắc chắn rồi!”

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, quản lý cũng không ra nhiệm vụ gì nặng nhọc, chỉ là soạn thảo hợp đồng theo mẫu sau đó đem in ra nộp cho trưởng phòng xem xét.

Chuyện này tương đối đơn giản, Anh Thu rất nhanh hoàn thành xong nhiệm vụ. Cô tiện tay đăng một trạng thái mới lên Fanpage.

Phạm Tích Nhân trong phòng làm việc thấy điện thoại rung một cái hiện thị nội dung: “Anh Thu Channel đã cập nhật trạng thái mới.”

Fanpage mới của Anh Thu, Phạm Tích Nhân có lập một nick ảo theo dõi. Mỗi lần có gì mới sẽ có thông báo ngay lập tức. Mà lần này anh cũng không đánh sập Fanpage của cô nữa. Một lần xem như cảnh cáo là đủ rồi.

Phạm Tích Nhân nhấn nút gọi nội bộ: “Thư ký gọi Anh Thu đến phòng cho tôi.”

Anh Thu mặt mày ủ dột đi đến phòng làm việc của Phạm Tích Nhân. Cứ tưởng buổi sáng trôi qua một cách yên bình, chiều nay cũng vậy. Ai ngờ anh ta vẫn chưa chịu buông tha.

Anh Thu không tình nguyện hỏi, cô không muốn gặp mặt Phạm Tích Nhân xịu nào: “Phó tổng có gì cần dặn.”

“Nhiệm vụ quản lý giao cô làm xong hết chưa?” Thấy cô rảnh rồi truy cập vào Fanpage anh đã biết rồi. Chỉ là hỏi cho vui mà thôi.

“Dạ rồi!”

“Tốt lắm, cộng một điểm chuyên cần.” Phạm Tích Nhân sáng khoái nói.

Ánh mắt Anh Thu sáng rực, trong lòng vui sướng chỉ sợ mình nghe nhầm: “Thật không?”

“Cô không tin?”

“Tin! Tôi tin.” Anh Thu vội nói, cô sợ anh ta sẽ đổi ý: “Cảm ơn Phó tổng!”

Phạm Tích Nhân gật đầu hài lòng: “Ừm! Nếu làm xong rồi thì giúp tôi một chuyện.” Anh lấy một tập tài liệu dài cộm đẩy về phía Anh Thu: “Cô đánh máy cho tôi một bản đi. Nhớ đây là tài liệu nội bộ không được phép đem về nhà, trong ba ngày phải xong, tôi cần dùng.” Phạm Tích Nhân nhướn mày đầy thích thú: “Nếu hết ba ngày vẫn không xong trừ năm điểm chuyên cần.”

Cô biết ngay là không có chuyện gì tốt đẹp. Khi không lại thưởng một điểm chuyên cần rồi tìm cách trừ đến năm điểm.

Anh Thu ôm tập tài liệu ra ngoài, trong lòng nặng trĩu. Nhìn tập tài liệu này là loại giấy tờ được photo ra, chắc chắn có bản mềm, vậy mà bắt cô đánh máy lại toàn bộ.

Điểm chuyên cần của cô sắp bị trừ nữa rồi!

23. Chương 23: Kế Hoạch

Ái Vy tuy là nhân viên mới nhưng cô ta cũng rất biết cách tạo dựng mối quan hệ với đồng nghiệp. Về mặt non nớt, đi đứng nhẹ nhàng, lại dùng lời nói khen ngợi người khác rất nhanh nhận được thiện cảm từ đồng nghiệp. Cũng chính vì vậy mà cô ta biết được tin đồn giữa Anh Thu và Phó tổng Phạm Tích Nhân.

Tuy nhiên cô ta không giống những người khác, chê bai ghen tị hay âm thầm tránh xa khỏi Anh Thu. Ngược lại cô ta phải càng làm thân với Anh Thu càng nhanh càng tốt. Cô ta biết sẽ không có ai chủ động thân thiết với Anh Thu ngoại trừ cô ta.

Tại sao Ái Vy làm như vậy? Tất cả đều có dự tính từ trước, mục đích chỉ có một giành vị trí đứng đầu. Nếu theo như tin đồn, Phó tổng và Anh Thu có quan hệ không bình thường, anh ấy rất nghe lời Anh Thu. Vậy thì thân thiết với Anh Thu sẽ có lợi cho cô ta. Chỉ cần sau này năn nỉ Anh Thu nói vài câu tốt đẹp về cô ta với Phó tổng thì cơ hội trở thành nhân viên chính thức nắm chắc trong tay. Cũng không cần tranh đua giành ngôi vị thực tập sinh xuất sắc nhất nữa.

Còn nếu Anh Thu dùng chiêu quyến rũ Phó tổng, như vậy Anh Thu cũng là một đối thủ đáng gờm. Là mục tiêu loại bỏ số một. Chỉ cần bên cạnh, để Anh Thu thường xuyên chia sẻ mọi chuyện, tìm ra sơ hở của Anh Thu, sau đó công kích một chút không phải xong sao?

Một kế hoạch tuyệt vời, đằng nào cũng có lợi. Vì thế mới ngày đầu Ái Vy đã bắt chuyện cùng Anh Thu. Mà ông trời cũng sắp xếp cho cô ta ngồi cạnh Anh Thu, kế hoạch càng trở nên dễ dàng hơn.

Cứ như vậy ngày thành công sẽ không còn xa nữa.

...

“Phó tổng đưa gì cho cậu sao?” Thấy Anh Thu về, Ái Vy quay sang hỏi thăm.

“Bắt mình đánh máy lại tập tài liệu này.” Đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Ái Vy che miệng: “Oa! Nhiều vậy sao? Có cần mình giúp không?” Cô ta đang muốn đưa tay chạm vào tập tài liệu liền bị Anh Thu từ chối.

Anh Thu lắc đầu, nhiệm vụ này là giao cho cô hơn nữa là tài liệu nội bộ, nếu để Phạm Tích Nhân biết được có người giúp cô, chẳng may có chuyện gì lại liên lụy đến người khác thì không hay.

“Không cần đâu để mình tự làm được rồi.”

Ái Vy mím môi, liếc nhìn tập tài liệu, nội dung bên trong là gì chứ. Lại không cho người khác xem: “Vậy cậu cố lên nha, cần giúp cứ nói mình.” Nói xong cô ta vỗ vai Anh Thu rồi quay lại bàn tiếp tục làm việc.

Anh Thu nhìn tập tài liệu lại cảm thấy đau đầu. Chỉ có ba ngày, nếu không bắt đầu ngay sẽ không kịp.

Tốc độ đánh máy của Anh Thu khá nhanh. Nói ra phải cảm ơn anh trai cô, anh ấy đam mê công nghệ, nên từ sớm đã chỉ cô đánh máy, sử dụng phần mềm, cả cách truy cập mạng. Hơn nữa còn bắt cô ngày nào cũng phải luyện đánh máy cho thành thạo. Ban đầu thấy thích thú, nhưng về sau ngày nào cũng đánh đi đánh lại khiến cô thấy nhàm chán, liền bị anh ấy nghiêm mặt ép buộc cô luyện tập dù cho cô không muốn. Bây giờ mới thấy lợi ích của việc trau dồi kỹ năng. Dù là việc đơn giản nhưng vào một trường hợp nào đó sẽ phát huy được hết công dụng, ví dụ như bây giờ, Anh Thu tập trung đã đánh được kha khá chữ.

Phạm Tích Nhân lại dặn cô mỗi ngày đánh xong phải đem tập tài liệu trả lại, đảm bảo cô không đem về. Cô lại phải gấp mặt anh ta suốt ngày. Sáng đến phòng lấy tài liệu chiều đem trả. Đúng là biết cách hành hạ người khác.

“Chị ơi em phải để tài liệu ở đâu đây?” Anh Thu đánh máy đến nỗi tay chân bủn rủn, hoa đầu chóng mặt ôm tập tài liệu hỏi thư ký.

“Em cứ đem vào phòng cho Phó tổng đi.” Thư ký đang sắp xếp lại hồ sơ chuẩn bị ra về đáp.

“Phó tổng ở trong đó sao chị?”

“Không, anh ấy về từ sớm rồi.”

Anh Thu nhìn đồng hồ, trời đã sụp tối, anh ta thì sung sướng rồi, tan ca đứng giờ chỉ giải hành xác cô.

Nhưng lỡ cô vào một mình, nếu mất đồ gì đó anh ta có cứ đổ lên đầu cô sao? Nghĩ vậy cô liền trùng bước

nhìn thư ký: “Hay là chị đem vào giúp em đi, em sợ trong phòng thiếu một món đồ gì đó liền nghi ngờ em.”

Thư ký nhận được lệnh, Anh Thu có đến cứ trực tiếp cho vào là được: “Em yên tâm Phó tổng của chúng ta là chuyên gia chế tạo camera, phòng anh ấy được lắp rất nhiều thiết bị ghi hình, có muốn cũng không thể đổ oan cho em đâu.”

Anh Thu cũng không bắt ngờ gì, sở thích của anh ta kì lạ như con người anh ta vậy. Cô chạy một hơi vào đặt tập tài liệu lên bàn rồi chạy ra. Vẫn nên đánh nhanh rút gọn cho chắc.

Để nhanh chóng hoàn thành xong đúng hạn, cô chỉ còn cách sáng đến công ty thật sớm, tối đợi đến giờ đóng cửa mới ra về.

Mới trôi qua hai ngày, hai quãng thâm ở mắt Anh Thu xuất hiện thật rõ ràng. Nhớ lúc trước cô còn cười Kỳ Vân chị ấy bị Giáo sư Trần bắt chép phạt. Còn cô bây giờ có khác gì đâu chứ, chị ấy chép tay còn cô là đánh máy cũng không sung sướng gì hơn. Đúng là “cười người hôm trước hôm sau người cười”.

Anh Thu đi đến tận tối khuya mới về, vừa bước vào nhà Khả Uy liền nói: “Anh tranh thủ về thăm em, em lại bỏ mặc anh một mình ở nhà.”

Đúng là từ lúc tụ họp ở quán Karaoke đến giờ cô quên mất sự hiện diện của ông anh trai này. Nhưng mà cô hết cách rồi, chỉ tại tên Phạm Tích Nhân mới mấy ngày đã hút cạn sức lực của cô.

“Anh trai à, muốn có người quan tâm thì mau mau cưới vợ đi cho em nhờ.”

Khả Uy ôm ngực đau lòng không thôi: “Em có phải em gái anh không?” Lại có thể nói ra những lời vô tình như vậy.

Anh Thu thật hết cách với Khả Uy. Nhưng thật sự lỗi là do cô, ngày mai anh ấy lại đi rồi. Cứ tưởng sẽ ở lại lâu, qua quãng thời gian này cô sẽ bù đắp lại, ai ngờ. Anh Thu mềm lòng: “Anh ăn tối chưa?”

Khả Uy lắc đầu: “Đợi em về ăn cùng, nhưng đợi mãi không thấy về.” Nên vẫn là ôm cái bụng đói, quá giờ ăn liền không muốn ăn nữa.

“Nhà chỉ còn mì thôi!”

Khả Uy cũng không chê bai: “Mì hai trứng lòng đào.”

Anh Thu cất túi xách sau đó đi thẳng vào bếp nấu mì. Cô cũng đang rất đói.

Hai anh em nhanh chóng giải quyết bữa tối rồi cùng nhau xem tivi một lát, cuối cùng là đi ngủ.

Buổi sáng, Khả Uy ra sân bay sẵn tiện cho cô quá giang. Hôm nay cô đến công ty sớm hơn được hai mươi phút, lại lao đầu vào đánh máy.

“Anh Thu đêm qua cậu không ngủ hả?” Khả Vy vừa mới đến, kéo ghế ngồi xuống hỏi.

Anh Thu vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình đáp: “Không có, nhìn mình kém sắc lắm hả?” Anh Thu lo lắng sờ vào mặt mình, đúng là không còn láng mịn nữa.

“Cho cậu.” Mặt nạ này hiệu quả lắm đó, sau một đêm sẽ hồi phục nhan sắc cho cậu.

“Cảm ơn, Ái Vy cậu thật tốt!” Anh Thu choàng người qua ôm Ái Vy, cảm động không thôi.

Chỉ thấy Ái Vy âm thầm nhếch môi, rất nhanh nét mặt vui vẻ nói: “Có gì đâu!”

Đến trưa mọi người đã đi ăn hết, Anh Thu vẫn chăm chỉ tiếp tục công việc. Cô chỉ còn đứng năm tiếng nữa thôi, bây giờ thời gian là vàng là bạc, không thể lãng phí.

Điện thoại rung lên, Anh Thu bật loa ngoài: “Em ăn trưa chưa?” Là Minh Khải gọi điện.

“Vẫn chưa.”

“Anh đang ở dưới công ty em, xuống đi rồi đi ăn với anh.”

Anh Thu dừng động tác đánh máy lại. Tuy cửa hàng thiết bị cách công ty AHS không phải là xa xôi nhưng cũng mất một đoạn, trời lại nắng như thế này. Minh Khải thật có lòng. Nhưng mà nếu cô đi ăn sẽ không kịp: “Sao anh không báo trước với em?” Giọng nói cô nhỏ dần.

Đầu dây điện thoại bên kia Minh Khải im lặng một lúc mới đáp: “Em bận sao?”

“Xin lỗi Minh Khải hiện tại em đang rất gấp, để hôm khác được không anh.” Trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi, nhưng vì cô hết cách rồi.

“Được, anh biết rồi.” Minh Khải rất nhanh mà đồng ý. Giọng nói trầm ấm cũng không nghe được là có thất vọng hay không.

Anh Thu cắn răng kiềm chế cảm xúc trong lòng, cô phải phân định rõ chuyện nào cần ưu tiên trước.

Mười phút sau, Minh Khải lại gọi đến: “Em xuống đây đi, chỉ năm phút thôi, anh mua Hamburger cho em, cũng không thể để bụng đói mà làm việc được.” Anh biết Anh Thu tính tình cố chấp, nói không đi ăn với

anh, nhất định cũng chưa ăn uống gì đằng hoàng đầu.

Anh Thu lập tức chạy xuống phía dưới, ngoài sảnh thấy Minh Khải đang đứng dựa vào tường, cô chạy đến ôm anh: “Xin lỗi anh!”

Minh Khải cười một cách nhẹ nhàng, đưa cho Anh Thu hộp đồ ăn: “Định đem lên để em đỡ tốn thời gian, nhưng bảo vệ không cho.”

“Em...!”

Minh Khải ra dấu im lặng: “Em đang rất gấp mà, để sau hăn nói.”

Anh Thu nuốt mấy lời định nói xuống. Minh Khải thông cảm cho cô, cô rất vui, anh ấy hiểu chuyện, nên để xong hôm nay cô giải thích cũng không muộn.

Anh Thu gật đầu, nghe lời Minh Khải, cô xoay người mím môi rời đi.

Nhờ có Hamburger Minh Khải đem đến, cô chóng chơi lại được cơn đói, bụng được lấp đầy, Anh Thu có sức sống, tốc độ cũng nhanh hơn, chưa đến năm giờ cô đã hoàn thành.

Anh Thu cố tình thả mạnh tập tài liệu lên bàn Phạm Tích Nhân rồi vội vàng nói: “Xin lỗi Phó tổng vì nặng quá nên tôi run tay.”

Phạm Tích Nhân nhếch môi nhìn Anh Thu, không thèm nhìn tập tài liệu lấy một lần: “Phó tổng anh không kiểm tra sao?”

“Không cần!”

Công sức ba ngày trời của cô, Phạm Tích Nhân lại chẳng mấy để tâm, trong lòng lửa giận trào dâng, Anh Thu há miệng đang muốn nói: “Không cần thì anh bắt tôi đánh lại làm gì?” Thì Phạm Tích Nhân đã nhanh hơn một bước phun ra ba chữ: “Để xem sau.” Anh Thu cũng không còn lời gì để nói.

Phạm Tích Nhân bật cười trông rất thoải mái.

Anh Thu nhú mày: “Phó tổng đang cười gì vậy?”

Phạm Tích Nhân ho nhẹ, điều tiết cảm xúc, nhìn vẻ mặt của cô chẳng khác gì con gấu trúc, khuôn mặt trắng, chỉ có xung quanh mắt là đen: “Được rồi, không trừ điểm chuyên cần nữa, về nghỉ ngơi đi.” Anh là một ông chủ rất quan tâm đến tình hình sức khỏe của nhân viên nhà.

Anh Thu còn đang lo lắng nhiệm vụ tiếp theo là gì, Phạm Tích Nhân lại vui vẻ mà tha cho cô. Chuyện hiêm khi xảy ra, tất nhiên cô phải nhanh chóng chạy đi trước khi anh ta đổi ý rồi.

Mừng lễ sớm! Hôm nay đăng thêm vài chương. Chúc cả nhà nghỉ lễ vui vẻ không quên ủng hộ Hi nhé!

24. Chương 24: Vô Tình

Đạo này Anh Thu ở công ty tương đối “sóng yên biển lặng”, đi làm cũng đơn giản hoàn thành công việc, từng ngày tích lũy điểm chuyên cần, chạy việc vặt cho quản lý, in giấy tờ này nọ, còn được chị Lâm dẫn đi gặp khách hàng để làm quen dần. Một ngày cứ như thế, đi làm, về nhà lướt Web, đăng nội dung Fanpage.

Mà Minh Khải cô lại cảm thấy anh ấy trở nên rất nhiệt tình với cô, theo kiểu ân cần, chăm sóc, đã mấy ngày liên tiếp mua đồ ăn trưa đến cho cô, mặc kệ là mưa hay nắng cứ đều đặn như thế!

Minh Khải cũng không rủ cô đi ăn cùng, chỉ đơn giản đưa đồ ăn xong liền về. Anh Thu chịu không nổi lên tiếng trước: “Hay là hôm nay chúng ta đi ăn mỳ đi.”

“Đến lượt anh bận rồi, chiều nay phải đi gặp khách hàng, mai nha em.”

Cuối cùng hôm nay cũng đến, canh đồng hồ vừa đến giờ nghỉ trưa Anh Thu đã chạy nhanh xuống sảnh, cô sợ Minh Khải phải chờ lâu. Nhưng thật ra Minh Khải còn đến sớm hơn cô dự tính. Anh dựa lưng vào một chiếc xe hơi gần đó, trông rất thoải mái, không có biểu cảm gì là bức bối khi phải chờ đợi. Nhìn thấy cô anh liền vẫy tay mỉm cười.

Phong cách ăn mặc của Minh Khải hôm nay đã thay đổi, nhìn sang trọng hơn trước, chiếc xe kia nữa, là thuê hay chính chủ? Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu Anh Thu, duy nhất nụ cười và ánh mắt của anh vẫn như vậy.

Tuy có cam giác ngỡ ngàng, nhưng bước chân của Anh Thu cũng dần nhanh hơn, như đang lao về phía Minh Khải, mặc kệ là do cô nghĩ nhiều thôi. Minh Khải vẫn là Minh Khải cô quen mà.

Anh Thu nhìn chiếc xe sang trọng trước mặt thốt lên: “Xe của anh đẹp quá!” Thật ra cô muốn hỏi “Xe này của anh sao? Mua khi nào vậy?” Nhưng sợ chạm vào lòng tự trọng của anh, bởi vì cô biết xe này hiệu Rolls royce, giá thành không hề rẻ, mà điều kiện Minh Khải thì không dư giả tiền bạc, mỗi tháng phải gửi tiền về nuôi mẹ già ở quê và còn một đứa em đi học đại học nữa, mà anh ấy cũng không thích tiêu pha phung phí. Nhưng cô vẫn là im lặng nuốt thắc mắc vào trong.

Một câu nói vô tình cũng có thể giết chết người đối diện! Vẫn nên cẩn trọng chờ một dịp thích hợp hơn mà khéo léo hỏi thử. Bầu không khí đang vui vẻ, cô không muốn phá vỡ.

Minh Khải cũng lảng tránh vấn đề, anh sửa sang lại quần áo: “Đi với em tất nhiên phải chỉnh chu một

chút.” Rồi mở cửa xe làm động tác mời: “Tiểu thư vào xe đi ạ!”

Anh Thu cũng rất phối hợp, hất mặt ra dáng cao quý ngồi vào xe: “Định mời tiểu thư ta đi ăn ở đâu đây?”

“Pasta!”

“Ta duyệt, khởi giá!”

Một tràng cười ha ha vang lên.

Anh Thu cùng Minh Khải đi đến một nhà hàng gần đó, thời gian nghỉ trưa của cô không nhiều, đi xa rất bất tiện cho cô, còn có Minh Khải cũng phải tranh thủ về đi làm nữa. Mà nhà hàng này Anh Thu cũng đã ăn thử một lần, là chi nhánh khác, tuy nhỏ nhưng thức ăn khá ngon, lúc nào cũng đông khách. Cô cùng Minh Khải vào được một lúc liền bắt đầu đông, may mắn tranh thủ đi sớm nếu không đợi đến lượt phục vụ thời gian ăn không còn bao nhiêu nữa.

Họ gọi hai phần Spaghetti hải sản, thêm sốt phô mai thơm béo phủ bên trên. Trông vô cùng bắt mắt. Anh Thu tranh thủ chụp một tấm hình để dành tối nay tạo bài đánh giá lên Fanpage.

Chụp xong, cô không vội ăn mà nhìn Minh Khải: “Minh Khải, sau này anh không cần mua thức ăn đến đâu, công ty có căn tin mà, em cũng hết bận rồi có thể tự lo cho bản thân.” Cô sợ Minh Khải đi xa cực khổ. Với chạy ngược chạy xuôi như vậy thời gian đâu anh ấy nghỉ ngơi cơ chứ.

Minh Khải đặt chiếc thìa xuống: “Em không thích sao? Vậy anh không đến nữa.” Anh nhìn Anh Thu hỏi ý kiến.

Anh Thu lắc đầu: “Em không có ý đó, chỉ sợ phiền đến anh.” Có lẽ nào anh ấy nghĩ cô chê anh ấy phiền phức, không muốn gặp anh ấy.

Minh Khải thở dài, nghiêm túc nhìn Anh Thu: “Anh không cho đây là việc gì phiền hà, hay nghĩa vụ, ngược lại anh cảm thấy vô cùng vui vẻ khi có thể làm gì đó cho em.” Làm điều gì đó cho người mình thích nếu gọi đó là gánh nặng thì bạn nên xem lại tình cảm của mình có đúng là yêu hay không?

Anh Thu đỏ mặt, như có một dòng ấm áp từ lời nói của Minh Khải thấm vào cơ thể cô, xen vào trong lòng, dường như có một sự rung động mơ hồ dần hình thành nhen nhóm trong tim như một ngọn lửa nhỏ đang cháy dần toả sức nóng khắp người, nó không giống như trước, thứ mà cô vẫn cảm nhận được là tình cảm anh em.

Cô bắt đầu yêu Minh Khải thực sự rồi sao? Khi có ý nghĩ này, trái tim cũng bắt đầu đập thành thịch. Có phải như người ta nói “Mưa dầm thấm lâu”, sự chân thành của anh ấy đã dần là cô tan chảy.

Minh Khải nhìn biểu cảm của Anh Thu liền nở nụ cười, anh nói: “Sau này em muốn anh cũng không thể đem đồ ăn đến cho em nữa đâu, hôm nay là lần cuối.”

Anh Thu bị bất ngờ run lên một cái, nhìn Minh Khải: “Hả, tại sao vậy anh?” Nói như vậy là có ý gì? Cô sợ anh giận rồi.

“Không thích nữa!”

Anh Thu bối rối, chỉ tại cô ăn nói không khéo, cô muốn vả vào miệng trăm ngàn cái, đang định mở miệng giải thích thì Minh Khải nói tiếp: “Đùa em thôi, mai anh đi công tác chắc đến khi em thực tập xong mới về.”

Anh Thu thở phào, cứ tưởng tại cô, nhưng mà: “Sao lâu vậy anh?”

“Ông chủ mới mở chi nhánh mới ở thành phố G, muốn anh đến hướng dẫn nhân viên sẵn quản lý cửa hàng trong thời gian đầu, không từ chối được.” Sau khi bàn bạc, ông chủ quyết định cử Minh Khải đi giám sát cửa hàng mới, bởi vì Minh Khải là người rất có tài năng lại trung thực.

“Anh cứ đi đi, đây là cơ hội lớn mà.” Được ông chủ xem trọng, cơ hội thăng tiến cũng rất lớn nha. Nói không chừng có thể sau này ông ấy giao cho Minh Khải quản lý mấy cửa hàng một lúc cũng nên. Hoặc nếu Minh Khải muốn mở một cửa hàng riêng, tự kinh doanh cũng không thành vấn đề, anh ấy đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm trong lúc làm việc mà.

“Ừm, em phải tự chăm sóc bản thân, ăn uống đúng giờ đó, hạn chế uống trà sữa.” Lúc cô làm thêm ở cửa hàng chung với anh, hằng ngày họ gặp mặt, anh cũng quản lý được chuyện ăn uống của cô, không cho cô bỏ bữa. Khi cô nghỉ việc đổi công ty mới, tính xấu cô lại tái phát ăn uống tùy tiện, ăn bánh ngọt hay uống một ly trà sữa là xong một bữa, anh phải đem thức ăn đến mới yên tâm, bây giờ anh phải đi công tác, không biết cô có tự lo cho bản thân mình hay không.

Anh Thu bĩu môi, chỉ là lúc bận nên làm biếng ăn mà thôi: “Em biết rồi!” Còn trà sữa thì cô không chắc, tới đâu tính tới đó vậy. Cô là người lớn chứ không phải con nít, anh ấy không cần lo lắng: “Anh cũng vậy phải chăm sóc bản thân đó.”

...

Sau khi ăn xong, Minh Khải chở Anh Thu về công ty, anh chào người qua tháo dây an toàn cho Anh Thu, sau đó hai người xuống xe.

Minh Khải vòng qua, đứng trước mặt Anh Thu. Anh cao hơn cô một đoạn, dang tay ôm Anh Thu vào lòng, hít mùi hương trên tóc cô: “Anh đi đây!” Rồi hôn nhẹ lên trán cô, lưu luyến không muốn buông ra.

Anh Thu tuy có cảm giác không được tự nhiên lắm nhưng cũng không phản đối, bọn họ là người yêu, huống

hồ chỉ là một nụ hôn tạm biệt, cô cũng không đến mức mà chống cự đẩy anh ra.

“Anh đi đường bình an, nhớ gọi cho em.” Xa Minh Khải cô cũng không muốn, hơn nữa mấy ngày nay thường xuyên gặp, sẽ có cảm giác trống vắng.

Mà cảnh ẩm áp này thu trọn vào mắt Phạm Tích Nhân, anh từ bên ngoài về, chuẩn bị xuống hầm đổ xe lại đúng lúc mà bắt gặp. Hay lắm! trước cửa công ty của anh lại dám công khai thể hiện tình cảm. Có gì hay ho chứ, nhất định phải ra quy định cấm yêu đương thể hiện nơi công sở.

Một buổi trưa vui vẻ, chẳng mấy chốc tan biến!

Lên đến nơi làm việc, vẫn còn sớm mười phút. Anh Thu cùng Ái Vy đi đến phòng nghỉ pha một ly cà phê, sau đó đi về phòng, trên hành lang hai người bắt đầu trò chuyện. Ái Vy mở lời trước: “Anh Thu tớ biết rồi nha, cậu đi ăn với người yêu.”

“Sao cậu biết?” Cô vẫn im lặng, đâu nói với ai.

Ái Vy che miệng cười tí mắt: “Hôm qua thấy người yêu cậu đến đưa thức ăn, hôm nay hai người còn ôm nhau trước cửa công ty.” Một cảnh lãng mạn, ngược chết mấy người độc thân.

“Cậu, cậu thấy sao?” Anh Thu có cảm giác như bí mật nhỏ của mình bị phát hiện.

Ái Vy gật đầu hết sức khẳng định, nhìn Anh Thu: “Nếu cậu không thích, tớ sẽ giúp cậu giữ bí mật.”

“Cảm ơn cậu!”

“Bởi vậy, mấy lần rủ cậu mà chẳng thềm đi ăn với mình, có người yêu có khác, lúc nào cũng được quan tâm.” Ái Vy càng nói càng có cảm giác hâm mộ tình cảm của họ.

“Ngày mai đi ăn cùng cậu.” Anh Thu cùng ngại, đã mấy lần từ chối Ái Vy rồi.

Liếc thấy bóng dáng đàng xa đi đến, Ái Vy căng hăng hái nói lớn: “Tớ thấy cậu và anh ấy rất đẹp đôi nha, khi nào mời mình đi ăn cưới đây?”

Mới bàn về ăn uống lại chuyển sang cưới hỏi, Ái Vy chuyển đề tài cũng nhanh thật. Anh Thu xấu hổ: “Làm gì...”

“Chào, chào Phó tổng.” Nghe Ái Vy chào Phạm Tích Nhân, Anh Thu mới để ý Phạm Tích Nhân đã đi đến trước mặt bọn họ, chỉ là cô mãi trò chuyện không để ý. Cô cũng cúi chào: “Chào Phó tổng!”

Phạm Tích Nhân hoàn toàn im lặng, đi lướt qua.

Ái Vy vỗ ngực: “Phó tổng đáng sợ quá, biểu cảm anh ấy có gì không đúng.” Cô ta nhú mày suy nghĩ.

Anh Thu cũng bị hết hồn, Phạm Tích Nhân như tu la đến từ địa ngục, cô đã thấy biểu cảm tức giận của anh ta mấy lần nhưng lần này lại không giống những lần trước, chỉ có đáng sợ hơn chứ không kém.

Ái Vy nhìn Phạm Tích Nhân đã đi xa, trong lòng dắc ý, là cô ta cố tình nói cho Phạm Tích Nhân nghe để xem phản ứng của anh ta thế nào. Nhìn biểu cảm đó, nếu Phó tổng trở nên ghét bỏ Anh Thu càng tốt.

25. Chương 25: Để Em Đi

Nghe nói Phạm Tích Nhân đi công tác nước ngoài rồi, từ lúc gặp ở hành lang đến giờ cô cũng chưa gặp lại anh ta thêm lần nào. Vậy cũng tốt, đỡ rắc rối, mà cho dù anh ta không làm gì nhưng cô vẫn luôn có cảm giác ngượng ngượng, nhất là ánh mắt lúc gặp ở hành lang, nghĩ tới thôi đã thấy sợ.

Có phải ông trời nghe hiểu lòng cô không? Cô nói không muốn chạm mặt anh ta ở công ty, ông trời liền tìm cách giúp cô.

Cứ theo quy định, mỗi tháng sẽ dán danh sách nhân viên thực tập xếp theo thứ tự từ trên xuống, công khai ở văn phòng. Để mọi người biết được ai đang là người dẫn đầu, mình cần cố gắng bao nhiêu nữa là đủ.

Dù Anh Thu không mấy quan tâm, chỉ cần cô đứng cuối là được, nhưng vẫn bị Ái Vy ngồi bên cạnh nhất quyết kéo cô đến xem. Bảng danh sách vừa được dán lên nóng hổi làm không chỉ thực tập sinh, mà nhân viên chính thức ở đây cũng hiếu kỳ đứng xem, tạo thành một đám đông nhỏ, xì xào bàn tán. Vất vả chen lấn, Ái Vy cũng lọt qua đám đông, nhìn bảng xếp hạng, cô ta nắm chặt tay, ánh mắt như rực lửa nhìn chằm chằm vào bảng danh sách.

Ái Vy hít sâu một hơi, nở nụ cười, kéo Anh Thu vào, sau đó chỉ tay: “Anh Thu nhìn xem cậu đứng hạng nhì kia, chúng ta đồng hạng.” Rồi lắc lắc cánh tay Anh Thu đầy vui sướng.

Anh Thu không tin vào mắt mình cô xếp hạng cao vậy sao? Bình thường cũng không năng nổ mấy, chỉ là tròn nhiệm vụ, lại bị trừ điểm vậy mà vẫn đứng hạng nhì: “Ừm, thật tốt!”

“Tôi lại cảm thấy không tốt chút nào!” Ái Vy nghĩ thầm.

Người đứng nhất là Văn Thanh, hơn Ái Vy và Anh Thu bốn điểm. Nhìn ánh mắt có phần thất vọng của Ái Vy, Anh Thu vỗ vai: “Cậu yên tâm, chỉ cần cố gắng có thể vượt qua Văn Thanh.” Còn mình hài lòng với kết quả này rồi, ngoài sức tưởng tượng.

Ái Vy nắm chặt tay Anh Thu: “Chúng ta cùng cố gắng đứng nhất, sau đó trở thành nhân viên chính thức.” Đứng nhất đồng nghĩa với việc nắm chắc cơ hội trở thành nhân viên chính thức trong tay.

Anh Thu cũng không mấy xem trọng vấn đề này, chỉ thực tập suông sẽ là tốt làm rồi, nhưng nhìn Ái Vy quyết tâm cố gắng như vậy cũng không thể để Ái Vy tụt húng được, cô vỗ vai Ái Vy: “Cố lên!”

“Ái Vy, em đem văn kiện này đưa cho trưởng phòng xác nhận dùm chị.” Là chị Hân Tuyền một đồng nghiệp nói.

“Dạ!” Ái Vy nhanh chóng nhận tập hồ sơ đi đến văn phòng trưởng phòng.

“Trưởng phòng, văn kiện này cần ký tên ạ.”

Trưởng phòng rõ ràng đã nhìn thấy Ái Vy, nhưng khi cô ta đặt văn kiện xuống, ông ta cũng không phản ứng hoàn toàn thất thần.

Ái Vy gọi mấy lần không được, đành gõ nhẹ lên bàn gọi: “Trưởng phòng!” Ông ta mới hồi phục lại, nhìn Ái Vy một cái, rồi đặt bút nhanh chóng ký tên.

Ái Vy cắn môi, nhìn sắc mặt của trưởng phòng liều mạng hỏi: “Trưởng phòng có điều gì bận tâm ạ?”

Đúng là ông ta đang gặp rắc rối, Phó tổng về rồi, ông ta có bản kế hoạch cần Phó tổng duyệt gấp, nghe nói Phó tổng về lập tức chạy đến, chỉ sợ không kịp gặp Phó tổng đã đi mất. Đến nơi gặp thư ký, lại nhận được tin Phó tổng bị bệnh sẽ không đến công ty.

Nhưng nếu hôm nay không ký nhất định sẽ không kịp, cứ tưởng theo dự định Phó tổng về sớm hơn, ai ngờ gặp trục trặc phải dời lại mấy ngày, làm bản kế hoạch này cũng trở nên cần chữ ký gấp. Nhưng ai cũng biết Phó tổng Phạm có một tật xấu, bị bệnh trở nên vô cùng cáu gắt, khó chịu, biết điều nên cách xa, nếu không sẽ trở thành chỗ xả giận cho cậu ấy. Ông ta cũng lĩnh giáo vài lần, đúng là Phạm Tích Nhân lên cơn thì không nể mặt ai hết.

Nếu nói bây giờ nói đem bản kế hoạch này đến tận nhà Phạm Tích Nhân có đánh chết ông ta cũng không đi đâu, nhưng không ký là không được. Bây giờ làm sao cũng không biết nữa. Thật là rối!

Sau khi nghe trưởng phòng nói xong, Ái Vy cũng hiểu đại khái câu chuyện, cô ta nhìn trưởng phòng mỉm cười: “Có thể tôi giúp được ngài ạ!” Đúng là cô ta có một cách không những có thể đẩy Anh Thu vào tình thế khó khăn, còn có thể ghi điểm với trưởng phòng.

Gấp lửa bỏ tay người!

Ánh mắt trưởng phòng sáng rực, như đang đi trong bóng tối không phân định được phương hướng nay lại

gặp được một ngọn đèn soi sáng dẫn đường: “Là cách gì?”

“Dạ, ngài có nhớ cô gái dám vào thang máy Phó tổng không?” Ái Vy nhấn mạnh từ dám.

Ông ta nhanh chóng gạt đầu, chuyện này ông ta cũng nghe kể lại.

“Tôi nghĩ quan hệ giữa Anh Thu và Phó tổng rất tốt, Phó tổng mới ưu ái không trách phạt cô ấy. Nếu vậy thì ngài có thể giao nhiệm vụ này cho Anh Thu là được rồi. Không cần đích thân đến, cũng không bị Phó tổng làm khó.” Ái Vy phân tích vấn đề.

Bước vào thang máy Phó tổng như một đại kị, nghe nói Phó tổng rất giận dữ điều ra là ai làm nhưng khi gặp cô gái tên Anh Thu kia thì hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra. Ai nấy đều lấy làm lạ. Trưởng phòng như ngộ ra chân lý, vỗ xuống bàn đầy phấn khích: “Đúng rồi!” Vậy mà ông ta lại nghĩ không ra: “Tốt lắm! Phải cảm ơn cô rồi.”

“Giúp trưởng phòng cũng như giúp công ty, không có gì đâu ạ.” Ái Vy nói đầy khiêm tốn.

Anh Thu lần này cô chết chắc! Tôi không tin cô có thể may mắn thêm lần nữa.

Lần trước cô ta cố tình nói chuyện yêu đương của Anh Thu cho Phó tổng nghe, nhìn nét mặt anh ta rất tức giận, là bộ dạng kiềm nén sắp bùng nổ. Như vậy quan hệ hai người này có thể không phải tốt đẹp cho lắm, gặp cơ hội nhất định phải phá.

Mà sau Khi Ái Vy đi rồi, trưởng phòng cũng nhanh chóng ra ngoài, ông ta đích thân đến gặp Quản lý Lâm nhờ giúp đỡ.

Nghe xong câu chuyện, quản lý Lâm mở miệng từ chối: “Chuyện này tôi không chắc đâu ạ.” Chị ấy không muốn tự dưng đẩy người ta vào hoàn cảnh khó khăn. Tính khí của Phó tổng ai cũng biết, nhìn trưởng phòng không dám đi gặp phải nhờ vả là hiểu.

Trưởng phòng đã gấp lắm rồi, cũng không để ý hình tượng, vẻ mặt cầu xin, nắm cánh tay quản lý Lâm: “Xin cô đó! Nếu cô không giúp tôi chỉ còn cách nghỉ việc thôi.” Lần này làm không xong phải nghỉ việc là cái chắc.

Quản lý Lâm tràn đầy khó xử, trưởng phòng đã hạ mình như vậy rồi, nếu chị ta còn không biết điều e là không phải phép. Ở quyền hạn của trưởng phòng không thể trực tiếp đuổi việc chị ta nhưng nếu làm phật lòng người này, việc làm chị ta điều đứng ở công ty là hoàn toàn có khả năng.

“Được để tôi thử.” Nhưng thành công hay không là một vấn đề khác.

Trưởng phòng vuốt mồ hôi trên trán: “Vậy tôi đợi tin tốt của cô.”

...

“Anh Thu vào gặp chị một lát.” Nói xong quản lý Lâm đi thẳng vào phòng.

Anh Thu ngơ ngác. Nghe nói gặp quản lý nói chuyện trong lòng lại dâng lên nỗi lo lắng vô hình.

Ái Vy cũng nhếch lại gần Anh Thu hiếu kì hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Anh Thu mù mịt lắc đầu: “Để về kể cậu nghe sau.” Rồi nhanh chóng đến phòng quản lý Lâm.

Ái Vy đè mạnh cây bút trong tay xuống tờ giấy in một dấu rõ ràng, thậm chí nói: “Anh Thu cô tự cầu phúc cho mình đi”.

“Chị cho gọi em ạ!”

Quản lý Lâm cười tươi: “Em ngồi đi, chị nhờ em giúp một việc thôi chứ không có gì đâu đừng sợ.”

Vẻ mặt lúc nãy của Chị Lâm đúng là làm cô sợ thật: “Dạ là chuyện gì ạ?”

Quản lý Lâm đưa tập văn kiện ra: “Em đem văn kiện này đến nhà Phó tổng cho cậu ấy ký tên.” Quản lý cố tỏ ra tự nhiên, không dám nói thật sợ cô bé này sợ nhiệm vụ của chị ta cũng thất bại.

Anh Thu cũng không vội nhận lấy: “Nhưng tại sao lại là em?”

“Em cứ đi là được, mau nhận lấy chị mỏi tay quá.”

Nhìn quản lý Lâm ậm ừ Anh Thu càng thấy nghi ngờ, nhưng cũng đưa tay ra nhận tập văn kiện, cô mở ra xem: “Là của trưởng phòng sao chị?”

“Ừm, thật ra hôm nay là hạn cuối để xét duyệt kế hoạch này, trưởng phòng lại quên mất, nếu bây giờ đem đến cho Phó tổng ký nhất định bị cậu ấy la, người mới thì chắc không đến nổi.” Quản lý Lâm cố gắng làm nhẹ vấn đề.

“Phạm Tích Nhân, à không Phó tổng sao không đi làm.” Mà cô phải đem đến. Có cảm giác như đi vào hang hùm vậy.

“Cậu ấy bệnh, em chỉ cần ký được hợp đồng, đem về đây là được.”

Anh Thu lại thấy chuyện này nhất định có vấn đề, cô đang vận dụng hết khả năng phân tích vấn đề, có khi nào cô trở thành vật thể thân cho trường phòng hay không.

“Bảy điểm chuyên cần sẽ là của em.” Nhìn Anh Thu vẫn đang phân vân, chị ta trong lòng gấp gáp, mở miệng dụ dỗ.

Điều kiện hấp dẫn chết người nha. Tuy thứ hạng của cô đã an toàn, nhưng tích lũy càng nhiều điểm không phải sẽ càng tốt sao? Phòng khi bị trừ điểm vẫn còn điểm mà xài.

Anh Thu bị lợi ích trước mắt làm hoa mắt, ký tên thôi có gì đâu, không suy nghĩ nữa mà nhanh chóng đồng ý: “Được để em đi, mà chị phải giữ lời.”

Quản lý Lâm trong lòng mừng rỡ, nhưng bên ngoài cố gắng tỏ ra nghiêm túc, gật nhẹ đầu: “Tất nhiên rồi. Em mau đi đi.”

Anh Thu bộ dạng như dũng sĩ xông trận bước ra ngoài, quản lý Lâm nhìn theo vẻ mặt đầy áy náy, mấp máy môi: “Anh Thu xin lỗi em, chị tin em làm được!”

26. Chương 26: Nhà Phó Tổng

Phạm Tích Nhân uể oải nằm dài trên ghế sofa, Lu Lu nhảm chán nằm dưới chân anh kêu: “Ư... ư!” Chủ của nó bệnh rồi, cũng không thèm chơi với nó, ngay cả đến bữa ăn cũng quên luôn.

“Hừ, tao còn chưa có cái gì trong bụng, mày nhịn đói cùng tao đi.” Phạm Tích Nhân biết tới giờ ăn của Lu Lu rồi, nhưng anh cố tình mặc kệ nó, cũng không có sức nhắc chân đi nữa.

Cái này người ta gọi là “đồng cam cộng khổ”.

Lu Lu sủa hai tiếng: “Gâu gâu!” Phản đối nhưng vô dụng. Ở chỗ chăm sóc thú cưng còn sung sướng nhiều hơn so với ở nhà, được ăn no còn được tắm mỗi ngày. Sáng hôm nay Phạm Tích Nhân đón nó về rồi mặc kệ nó luôn.

“Ting ting ting!” Tiếng chuông cửa vang lên làm Phạm Tích Nhân nhíu mày khó chịu, hôm nay anh không muốn bị làm phiền. Nhà của anh cũng chẳng mấy ai biết, mẹ anh thì không có thói quen bấm chuông một là xông thẳng vào hoặc đứng đập cửa “rầm rầm”.

Phạm Tích Nhân mặc kệ, kêu không được rồi sẽ đi thôi. Có chuyện gì mai rồi tính. Đợt đi công tác này đã vắt cạn sức lực của anh, họp, gặp đối tác, làm việc liên tục, lại bị lệch múi giờ khiến anh mất ngủ, đến khi về nhà có cảm giác hình như bệnh, à không anh thật sự bệnh rồi.

Anh Thu đợi bên ngoài một lúc vẫn không có ai mở cửa, nhưng chị Lâm đã nói Phạm Tích Nhân bị bệnh, chắc chắn không ra ngoài đâu. Cô lặn lội đi xa như vậy cũng không thể về tay không được. Anh Thu tiếp tục nhấn chuông, nếu không ai mở cửa cô sẽ ngồi trước cửa đợi vậy. Vì điểm chuyên cần cô phải bắt chấp thôi.

Ký một chữ ký là xong!

Người bên ngoài đúng là dai dẳng, Lu Lu chịu không nổi góc đầu dây, một chân lay người Phạm Tích Nhân.

“Mày thích thì tự mở đi.”

Lu Lu liền quấy đuôi chạy đi. Có bao giờ nó chịu nghe lời anh đâu chứ. Hôm nay lại siêng năng như vậy. Mà Lu Lu cũng rất chuyên nghiệp đứng thẳng người, dùng chân đẩy gạt cửa. Việc này đối với nó hết sức đơn giản.

Nghे tiếng mở cửa, Anh Thu tập trung tinh thần, sửa sang lại tóc tai, chuẩn bị tư thế chào Phạm Tích Nhân.

Cửa được mở, phát ra tiếng cạch.

“Chào... Á...!” Anh Thu che miệng, vô thức lùi ra sau. Khi cô ngẩng đầu lên không phải là Phạm Tích Nhân mà là một con chó thật lớn, mắt màu xám trông cứ như chó sói, nhưng bộ dạng nó không đáng sợ như vậy, mà cô vẫn có chút run run đề phòng.

Lu Lu thấy Anh Thu, vẫy đuôi mãnh liệt, sửa: “Gâu gâu!” rồi lè lưỡi nhìn Anh Thu.

Phạm Tích Nhân chẳng thể tin tưởng được Lu Lu, cuối cùng cũng phải gượng người đứng dậy đi ra cửa xem. Xuất hiện trước mắt anh là một người một chó nhìn nhau không chớp mắt, chỉ có Lu Lu là nhiệt tình thái quá chiếc đuôi rung lắc liên tục.

Phạm Tích Nhân tay dứt túi quần, liếc nhìn Anh Thu, rồi đá nhẹ vào người Lu Lu: “Gặp người lạ còn không biết sửa, vẫy đuôi cái gì.”

Ít nhất cô và Phạm Tích Nhân không phải quan hệ thân thiết nhưng miễn cưỡng cũng là nhân viên trong công ty AHS, anh ta lại nói cô là người lạ. Muốn mở miệng nói lại nhưng cô kiêng dè con vật to lớn trước mặt không dám hành động bừa bãi.

Lu Lu mặc kệ Phạm Tích Nhân, không sửa mà bất ngờ nhảy vào người Anh Thu, làm cô sợ hãi vấp ngã ngồi xuống. Cô cứ tưởng nó nghe lời Phạm Tích Nhân không chỉ sửa mà nhào ra cắn cô. Cả người căng cứng không dám thở, nhưng cô nghĩ sai rồi. Lu Lu không có hành động gì ghê gớm, chỉ đơn giản cọ bộ lông mềm mại của nó vào người cô, hai chân nó chồm lên ôm cổ cô.

Trời ơi! Nó nhiệt tình quá mức.

Phạm Tích Nhân chán ghét nhìn Lu Lu đầy khinh thường. Phấn khích cái gì chứ. Cũng không phải chưa từng gặp con gái. Sáng nào anh cũng dắt nó đi tập thể dục đâu thấy bộ dạng này của nó. Anh để mặc Lu Lu đi thẳng vào nhà, nhưng vẫn là để cửa mở.

Dường như con chó này rất thân thiện, Anh Thu dè dặt đặt tay sờ vào người nó. Lông thật là mượt, có cảm giác rất êm. Cô nhớ lúc đi xem mắt Phạm Tích Nhân đã châm chọc nói tên Ly Ly đọc dễ thành Lu Lu tên con chó nhà anh ta. Anh Thu nhỏ giọng thử gọi: “Lu Lu là tên em hả?”

Lu Lu sủa: “Gâu gâu!” Tiếp tục cọ vào người Anh Thu.

Anh Thu đã dạng dĩ hơn vuốt đầu Lu Lu: “Chị là Anh Thu, được rồi buông chị ra đi.” Cô đến đây có mục đích không thể cứ ngồi mãi ngoài cửa được.

Phạm Tích Nhân không nằm nữa mà ngồi dựa lưng vào ghế, tóc anh vì nằm lâu hơi loạn, gương mặt cũng có phần kém sắc, chỉ duy nhất ánh mắt vẫn sắc bén như trước.

“Chào Phó tổng!” Thái độ Phạm Tích Nhân nhìn cô không thân thiện chút nào.

“Cô đến đây làm gì?” Giọng nói Phạm Tích Nhân hơi khàn.

Anh Thu lấy tập văn kiện trong túi xách ra đặt lên bàn: “Vì anh không đến công ty nên chị Lâm nói tôi đem đến để anh ký tên ạ.”

Phạm Tích Nhân chẳng buồn mở ra xem nội dung bên trong là gì, trực tiếp phun ra hai chữ: “Không ký.”

Đây là thái độ gì? Đang làm khó cô sao? Anh Thu hít sâu một hơi, cô phải bình tĩnh, thật bình tĩnh, cố nở nụ cười chuyên nghiệp: “Phó tổng văn kiện này cần xem gấp, mong anh bỏ chút thời gian chỉ cần ba giây là xong rồi ạ, lúc đó tôi sẽ đi ngay không làm phiền anh nghỉ ngơi.”

Phạm Tích Nhân cương quyết: “Không thích!”

Khóe môi Anh Thu giật giật, hết sức kiềm chế mà không đập một cước vào người đàn ông trước mặt. Nể tình anh ta bị bệnh cô phải dịu lại, nhẹ nhàng gọi: “Phó tổng!”

“Biết làm phiền tôi, còn đến làm gì?” Buổi sáng anh đã nghe thư ký thông báo việc trưởng phòng muốn gặp anh. Nhưng không ngờ lại là Anh Thu đến.

Anh Thu không còn bình tĩnh nữa: “Anh đang lấy việc công trả thù riêng đúng không?” Cho dù nói ra

những lời này có bị đui việc cô cũng chấp nhận. Con người không nên nhẫn nhịn quá mức, nhất là đối với loại người này.

Phạm Tích Nhân nhếch môi nhìn Anh Thu đang xù lông. Chui mở cửa cho cô vào anh đã nể mặt lắm rồi: “Không hề! Nói cho cô biết cũng được, cô ngu ngốc trở thành vật hy sinh cho trưởng phòng rồi biết không?”

Anh Thu chớp mắt đầy mù mịt: “Là sao?” Cô biết lúc chị Lâm nhờ đã thấy không ổn rồi, nhưng cũng không biết là gì. Nói như vậy thái độ vừa rồi của Phạm Tích Nhân cũng không phải nhắm vào cô.

“Ngồi đi.” Anh Thu nhanh chóng ngồi xuống, cô đứng nãy giờ mỏi chân lắm rồi. Nhưng chủ nhà chưa mời cô không thể nào mất lịch sự mà tự tiện ngồi xuống được.

Phạm Tích Nhân trở nên nhân từ cho Anh Thu biết sự thật: “Thứ nhất trưởng phòng ông ta biết đem văn kiện này đến nhất định bị tôi mắng chậm trễ.”

Phạm Tích Nhân dừng lại, mới nói vài từ mà cổ họng anh đã khô khốc, anh nhấp chút nước cho thấm giọng rồi tiếp tục: “Lúc bị bệnh tôi ghét nhất là bị làm phiền. Bây giờ cô hiểu rồi thì về đi.”

Đợi lát nữa anh không chắc mình có kiềm chế được mà nổi giận thật sự hay không. Với lại lúc gặp cô ở hành lang, anh vẫn luôn có cảm giác khó chịu không diễn tả được. Hiện tại không muốn nhìn thấy người đang ngồi trước mặt này.

Chướng tai gai mắt!

Mọi chuyện thì ra là vậy, thảo nào lấy điểm chuyên cần ra dụ dỗ cô. Chị Lâm biết rằng thứ hấp dẫn cô chỉ duy nhất có điểm chuyên cần mà thôi. Anh Thu nắm chặt túi xách chuẩn bị đứng dậy nhưng lại đặt mông ngồi xuống.

Dù sao cũng lỡ làm phiền rồi, bây giờ đi về công cốc hay sao? Liều mạng một phen đến đâu thì đến.

Cô phải nghĩ kế sách khác, đi đường thẳng không đi được thì đi đường vòng: “Phó tổng anh uống thuốc chưa?”

Phạm Tích Nhân nhìn Anh Thu đầy nghiến ngấm, cô gái này lại muốn làm gì đây. Là đang quan tâm anh? Chắc chắn có ý đồ.

“Chưa!” Suy nghĩ xong anh bổ sung thêm: “Bác sĩ dặn uống sau bữa ăn.”

Phạm Tích Nhân thật tuân thủ lời bác sĩ nha: “Anh mau ăn đi rồi uống thuốc.” Anh Thu ngó nghiêng xung quanh rồi đứng lên: “Để tôi nấu mì cho anh ăn tạm vậy.” Nói xong cô đi nhanh xuống phòng bếp.

“Này!” Chạy cũng thật nhanh.

Lu Lu đang nằm trong ổ nhỏ của nó thấy Anh Thu đi vào bếp lập tức đứng dậy lon ton lắc cái mông chạy theo.

Lúc bệnh lời nói của anh không còn giá trị gì nữa sao? Ngay cả Lu Lu cũng không thèm nghe lời.

Phạm Tích Nhân hoàn toàn bất lực thở dài dựa vào ghế.

Anh Thu phần khởi nhìn, gian bếp nhà giàu có khác. Thật tiện nghi, lò vi sóng, lò nướng bếp điện... Đều có đủ. Chỉ có một điều duy nhất không có đó là hoàn toàn không có thực phẩm. Ngay cả một gói mì là thứ thiết yếu nhất cũng không thấy đâu!

Rất sạch sẽ, sạch sẽ đến mức không có gì. Đã vậy còn mua mấy đồ dùng phòng bếp làm gì cơ chứ. Anh Thu mở tủ lạnh, ngoài mấy chai nước suối vài ba lon bia, một hộp sữa cho chó thì không còn gì. Cô chán nản đóng tủ lạnh.

Vật mềm mềm chạm vào người làm cô giật mình. Nhìn xuống là Lu Lu, miệng nó ngậm một cái thau, mắt chớp chớp nhìn cô đầy đáng thương.

“Em đói bụng hả?”

Lu Lu quẫy đuôi biểu hiện, sau đó nó đi đến cái tủ gần đó ngược lên sữa. Anh Thu nhìn theo, nơi đây đựng thức ăn khô cho chó.

Phạm Tích Nhân bỏ đói Lu Lu sao? Cũng thật ác. Cô lấy một túi thức ăn đã xé dỡ đổ vào cái thau nhỏ của Lu Lu. Chỉ thấy nó lập tức vùi đầu vào ăn, xem ra rất đói.

Gặp phải chủ là Phạm Tích Nhân không chỉ cô mà ngay cả Lu Lu cũng rất đáng thương.

Anh Thu đi ra ngoài: “Nhà anh không có gì ăn được sao?”

“Tôi chưa kịp nói cô đã đi rồi.”

Lu Lu đã no bụng, có thói quen gối đầu lên chân Phạm Tích Nhân mà thở, nhưng hôm nay nó lại nằm dưới chân Anh Thu.

Lu Lu mày cũng thật biết nịnh người khác. “Tao mới là chủ của mày mà.” Thật muốn nhổ sạch lông nó đi cho hả giận. Đúng là cái đồ “có mới nới cũ”.

Mày được lắm! Nể mặt có khách trong nhà tạm thời tha cho mày.

Anh Thu cũng mặc kệ nó, dù sao Lu Lu cũng rất hiền lành, tuy có hơi to xác dọa người nhưng lại giống đứa trẻ, cô bắt đầu thấy thích Lu Lu rồi.

Anh Thu hết cách để Phạm Tích Nhân đồng ý ký tên, cô ngồi im trên ghế suy nghĩ. Năn nỉ cũng đã làm, nói thẳng cũng đã nói, định nịnh nọt quan tâm anh ta một chút lại thất bại.

Đang trong lúc mù tịt thì Phạm Tích Nhân lại lên tiếng: “Ăn với tôi một bữa rồi tôi sẽ ký cho cô.”

Anh ta không ký tên, kế hoạch bị trì hoãn, thiệt hại là công ty chứ đâu phải cô. Còn ra vẻ làm khó làm dễ người khác. Nhưng dù sao cô cũng muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ cho xong nên đồng ý: “Được ạ!”

Thật ra trong lúc bị bệnh không có ai bên cạnh, hơn nữa ăn một mình rất buồn, nuốt cũng không vô. Cô cũng hiểu phần nào. Chỉ là anh ta ra vẻ quật cường nhưng xem ra rất cô đơn.

Ai biểu cô là người thánh thiện tốt bụng làm gì.

“Cô muốn ăn gì?”

“Gì cũng được ạ!” Cô không dám đòi hỏi.

Phạm Tích Nhân bấm điện thoại gọi đặt hàng. Rất nhanh có người bắt máy: “Cho hai phần cơm chiên hải sản.”

“Không được.” Anh Thu đột ngột lên tiếng.

“Đợi một lát.” Phạm Tích Nhân nói vào điện thoại rồi nhìn Anh Thu, xem cô có ý gì.

Anh Thu biết mình phản ứng hơi quá: “Anh đang bị bệnh không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ.”

“Tôi không kén ăn.”

“Sẽ khó tiêu.”

“Tôi ăn được.”

“Anh nên ăn thanh đạm.”

“Nhật nhẽo.”

Trong điện thoại truyền ra tiếng: “Xin hỏi quý khách dùng thêm gì ạ?”

“Cứ... Một cơm chiên hải sản một cháo hải sản cho nhiều tiêu một chút.” Nói xong Anh Thu nhanh chóng cúp điện thoại.

“Cò!” Lại dám cướp điện thoại của anh. Hôm nay cô gái này cũng thật liều.

“Xin lỗi Phó tổng, tôi cũng chỉ vì sức khỏe của anh thôi!”

...

Nghे tiếng chuông cửa Lu Lu bật dậy không cần Phạm Tích Nhân nhắc đã đi mở cửa. Là người giao đồ ăn.

Anh Thu đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, nóng hổi nghe mùi thơm thôi đã đói.

Mở ra bên trong là một hộp cơm trang trí thật đẹp mắt, ngay cả giao tận nhà mà cũng bỏ công trang trí như vậy.

Thoạt nhìn đã thấy hấp dẫn rồi! Cả tô cháo kia nữa, đúng theo căn dặn nhiều tiêu, còn tạo ra hình bông hoa bé xinh. Bệnh nghề nghiệp nổi lên, Anh Thu lấy điện thoại ra chụp lại. Tối nay lại có nội dung mới đăng lên Fanpage rồi.

“Anh gọi đồ ăn ở đâu vậy?” Lần sau cô muốn đến đó ăn trực tiếp.

Phạm Tích Nhân không nói mà chỉ vào nắp hộp có hai chữ “Mỹ vị”. Thảo nào cầu kì như vậy. Hôm nay cô có phúc ăn ké rồi.

“Phó tổng mau ăn đi nếu nguội sẽ không ngon đâu.”

Chỉ thấy Phạm Tích Nhân ngồi yên không động đậy. Anh Thu lại đang rất háo hức muốn ăn bù lại lần trước chỉ được ngắm. Cháo hải sản cũng tương tự như cơm của cô đều có hải sản. Anh ta còn khó khăn gì nữa.

Anh Thu lấy muỗng trộn đều cháo lên, cho nguội bớt: “Được rồi, anh ăn đi.”

Cô không chờ được nữa bắt đầu ăn phần của mình. Chỉ hai chữ “Tuyệt vời!” Cho dù xin được chữ ký hay không không còn quan trọng nữa.

Phạm Tích Nhân với lấy cái muỗng, không múc cháo mà với qua phần cơm của Anh Thu xúc một muỗng cho vào miệng.

“Anh! Không được giành cơm của tôi.”

“Đây là tôi mua.”

“Nhưng anh cho tôi.” Anh Thu ôm phần cơm cách xa Phạm Tích Nhân.

Mà Phạm Tích Nhân cũng không ăn ké nữa. Thở dài bắt đầu ăn cháo. Chỉ là anh đói không còn sức nữa, tạm thời không tính toán.

Đợi Phạm Tích Nhân ăn xong, cô rót một ly nước đặt lên bàn: “Anh uống thuốc đi.”

Phạm Tích Nhân rất ngoan ngoãn làm theo. Nuốt xong thuốc anh nói: “Đưa đây.”

“Hả, đưa gì?”

“Ký tên.”

Anh Thu đúng là bị đồ ăn làm hoa mắt quên luôn chuyện này.

Phạm Tích Nhân rất nhanh đặt bút kéo vài đường, chữ ký của anh ta rất đẹp, nhìn chữ thôi đã thấy tràn đầy khí chất. Anh Thu thật lòng cảm thán.

Chỉ một chữ ký mà làm con người ta thật vất vả: “Phó tổng tôi xin phép!”

“Ừm!” Thuốc bắt đầu thấm, Phạm Tích Nhân thấy hơi buồn ngủ, anh nằm xuống ghế sofa.

Lu Lu thấy Anh Thu sắp đi nó chặn ngay cửa bộ dạng hung dữ sủa lớn. Anh Thu bối rối nhìn nó, kêu: “Lu Lu!” Nhưng không ít gì.

Tại sao đổi thái độ nhanh vậy? Bây giờ làm sao về đây.

“Cô chơi với nó một lát nó sẽ cho cô đi.” Phạm Tích Nhân nhắm mắt nói: “Lúc về nhớ đóng cửa.” Giọng

anh nhỏ dần, xem ra đã ngủ rồi.

Anh Thu hết cách ngồi xuống ngay cái ổ của Lu Lu gọi: “Lại đây.”

Lu Lu phần khởi chạy lại. Cô chơi với Lu Lu một lúc, cùng nó chụp vài kiểu hình, cuối cùng nó cũng ngoan ngoãn tha cho cô.

Anh Thu vuốt lông nó, vào toilet rửa tay xong đi ngang qua ghế nhìn Phạm Tích Nhân đang nằm. Trông anh ta ngủ không yên ổn lắm, chắc rất mệt. Mà cũng nhờ vậy nhìn bộ dạng này gần gũi hơn nhiều.

“Lu Lu phòng chủ mày ở đâu?”

Lu Lu hiểu ý đi trước, Anh Thu vào phòng lấy một cái chăn đem ra đắp lên người Phạm Tích Nhân. Nhất định không thể anh ta cảm lạnh được. Nhìn gần chân mày anh ta thật đậm kết hợp với ánh mắt đỏ tạo ra một nét rất thu hút. Bây giờ mới thấy lông mi Phạm Tích Nhân đen dài hơn cả cô.

Nhìn trộm cảm giác rất hồi hộp. Chỉ sợ anh ta mở mắt bất kỳ lúc nào. Cô bị sao vậy tự dưng mê mụi ngắm khuôn mặt Phạm Tích Nhân chứ.

Cả mặt hơi đỏ, cô sửa lại chăn, sau đó bước ra cửa nhìn Lu Lu: “Em phải chăm sóc anh ta thật tốt nha!” Rồi vẫy tay: “Hẹn gặp lại Lu Lu!”

27. Chương 27: Thất Bại

Trời tờ mờ tối, Phạm Tích Nhân vì nằm ở ghế sofa tương đối chật chội mà đau nhức tỉnh dậy. Nhưng cũng nhờ tác dụng của thuốc, anh cảm thấy đã đỡ hơn nhiều.

Trong nhà tối thui, anh động dậy người, giơ tay búng một cái, cả nhà lập tức sáng trưng, cứ như có phép thuật vậy. Nội thất nhà anh là loại cảm ứng do chính tay anh thiết kế, vô cùng hiện đại.

Phạm Tích Nhân ngồi dậy vận mình khởi động các khớp, cảm giác có gì đó vướng víu, bây giờ anh mới để ý trên người mình phủ một cái chăn. Lu Lu đắp cho anh sao? Hoàn toàn không có khả năng. Anh quên mất vẫn còn một người đến nhà đó là Anh Thu, lúc cô chơi với Lu Lu anh cũng không thể nào mở mắt ra nổi, nên cô về lúc nào cũng không hay biết. Cô gái này xem ra cũng không đến nổi quá vô tâm. Hôm nay anh thấy được một mặt rất khác của cô, hình như mỗi lần gặp, Anh Thu lại trở nên biến hoá khôn lường.

Ở Thiên đường xem mắt thì chanh chua độc miệng, ở Mỹ Vị thì quyến rũ trẻ trung, ở công ty vui vẻ, năng nổ, cũng lắm chiêu trò, còn hôm nay lại có chút dịu dàng ân cần. Anh vẫn nhớ hình ảnh cô thổi cháo cho anh. Môi nhỏ chu ra, ánh mắt vô cùng tập trung chú mà bờ mi cũng theo đó run lên nhẹ nhẹ. Làn khói từ cháo bay ra phủ vào mặt cô kèm theo hơi nóng, làm hai má cô trở nên ửng hồng nhẹ nhàng. Nhìn kỹ bên má phải của cô có một lúm đồng tiền nhỏ lúng sâu vào trông rất duyên.

Rốt cuộc đâu mới là con người thật!

Phạm Tích Nhân vò đầu, anh đứng dậy đi đến chỗ Lu Lu, cả ngày nay không quan tâm nó, không biết Anh Thu chơi với nó khá lâu có an ủi được tâm hồn nó không đây. Xem ra rất ngoan ngoãn, đang nghiêm túc ăn thức ăn trong tô. Miệng anh hơi cong lên, rõ ràng là sợ anh bỏ đói Lu Lu đây mà, nên lúc về cố tình đổ đầy thức ăn vào tô của nó.

“Lu Lu ai cho mày ăn?” Anh nghiêm mặt nhìn Lu Lu. Nó cũng thật biết tận dụng cơ hội.

Lu Lu vẫn say sưa ăn, mặc kệ Phạm Tích Nhân.

Phạm Tích Nhân giật cái tô ra xa, Lu Lu “Gừ” lên một tiếng phản đối. Thức ăn ngon dâng đến tận miệng lại bị cướp mất.

“Tao nói rồi mày phải giảm cân, hôm nay ăn nhiều quá!” Anh ngủ mới mấy tiếng, thức ăn chưa tiêu nó đã tranh thủ ăn thêm bữa phụ.

Lu Lu nhìn theo cái tô phía xa bộ dạng muốn đi đến nhưng không dám. Vô cùng đáng thương.

Phạm Tích Nhân xoa đầu nó: “Bây giờ trả lời câu hỏi tao sẽ cho mày ăn.” Lu Lu nghe đến việc ăn liền quấy đuôi.

“Mày thấy Anh Thu thế nào?” Nói xong anh lại thấy không ổn, Lu Lu mặc dù thông minh hiểu ý anh nhưng đâu biết nói. Anh sửa lại: “Nói xem cô ấy đáng ghét thì sửa một tiếng, cực kỳ đáng ghét thì sửa hai tiếng.” Như vậy đơn giản hơn, dễ hiểu dễ làm.

Lu Lu vẫn ngồi im không phản ứng.

“Mày thích Anh Thu sửa một tiếng, không thích thì ngồi im.”

Lần này Lu Lu rất nhanh sửa: “Gâu!”

Xé nháp, không tính. Làm lại.

“Thích Anh Thu sửa hai tiếng, không thích sửa một tiếng.”

“Gâu gâu!”

“Thích cái gì mà thích cảnh cáo mày không được thích Anh Thu?” Anh nhìn Lu Lu đầy đáng thương đem

cái tô của nó cắt luôn vào tử” “Lu Lu mày vẫn nên nhịn đói thôi.”

...

Một diễn biến khác tại công ty AHS.

Ái Vy cố tình ngồi đợi Anh Thu không ra khỏi phòng làm việc một bước, bởi vì cô ta muốn tận mắt chứng kiến bộ dạng thảm hại của Anh Thu mới hả dạ. Chỉ sợ ra ngoài rồi, không gặp được Anh Thu thì bỏ lỡ mất kịch hay. Để xem lần này Anh Thu leo lên vị trí đầu bảng bằng cách nào, có khi lại thành chót bảng không chừng. Nghĩ thôi đã thấy rất phần khích. Cuối cùng Anh Thu đã xuất hiện, trông khá mệt mỏi, tóc rối, trên trán lấm tấm mồ hôi. Đúng là bộ dạng cô ta mong muốn.

“Anh Thu, trông cậu không ổn.” Ái Vy nhìn thấy Anh Thu đứng dậy đi lại hỏi thăm.

“Không sao, mình vào gặp quản lý đã.” Anh Thu nói xong đi thẳng vào phòng quản lý Lâm.

“Chị Lâm đây là văn kiện, Phó tổng ký tên rồi ạ.” Anh Thu không quá phần khích như ban đầu, không có miếng ăn nào là dễ dàng cả, khi cô đã thấm được ý nghĩa của câu nói này đã quá muộn.

Chỉ có Quản Lý Lâm nãy giờ nhìn chăm chăm vào đồng hồ đếm từng phút trôi qua đợi tin của Anh Thu, khi chị ta nghe xong lập tức đứng bật dậy, mừng rỡ ra mặt, cơ mặt căng thẳng cũng dần ra nở nụ cười thật tươi, nhìn Anh Thu đầy cảm kích.

Đã ký được rồi! Nghe tin này còn vui mừng hơn cả việc được tăng lương. Cuối cùng đã có thể ăn nói với trưởng phòng.

Quản lý Lâm điều tiết lại cảm xúc quá khích, nhìn Anh Thu đầy áy náy: “Xin lỗi, chị biết Phó tổng rất khó. Nhưng em làm được rồi, thật sự cảm ơn em!” Anh Thu đã cứu được chị ta, cứu luôn cả trưởng phòng.

Mặc dù đã nghe Phạm Tích Nhân kể sự tình, nhưng dù sao cũng đã xong nhiệm vụ rồi. Cô cũng không muốn nhắc lại việc chị Lâm đã khiến cô trở thành vật hy sinh mà không hề hay biết. Đúng là ở môi trường này không nên đặt niềm tin tuyệt đối vào ai. Thương trường như chiến trường, công ty chỉ có quan hệ hợp tác không có bạn. Nhất định phải tự rút kinh nghiệm cho bản thân.

Thật ra chuyện này cũng nên cảm ơn Phạm Tích Nhân một tiếng.

“Em làm cách nào Phó tổng chịu ký vậy?” Chị ta cũng muốn học hỏi kinh nghiệm này.

Anh Thu tỏ vẻ ngây thơ, đơn giản trả lời: “Em nói theo lời chị dặn Phó tổng xem qua một lúc rồi ký thôi ạ!”

Quản Lý Lâm dùng ánh mắt thâm sâu nhìn Anh Thu. Chắc chắn mọi chuyện không dễ dàng như vậy, mà nhìn Anh Thu trông có vẻ mệt mỏi, quần áo cũng đã thay mới, có lẽ nào... Quan hệ giữa họ thật sự không bình thường. Nhất định sau này phải tạo quan hệ tốt với Anh Thu mới được. Có khi cô bé này mộ bước trở thành Phó tổng phụ nhân cũng không chừng.

Quản Lý Lâm nở nụ cười tươi: “Anh Thu, hôm nay chị cho em về sớm nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn chị!” Anh Thu không từ chối.

Chơi với Lu Lu một buổi cô cũng hơi mệt hơn nữa vì cả người dính đầy lông của Lu Lu cô phải tranh thủ chạy về nhà một chuyến tắm sơ qua rồi thay đồ, sau đó vội vàng bắt taxi vòng lên lại công ty cho kịp giờ, giữa đường không may taxi lại bị bể bánh phát ra tiếng nổ to làm cô giật thót tim. Vì quãng đường đến công ty không còn xa nữa, đón xe tiếp lại mất công, mà ở đoạn đường này lại khó bắt xe, Anh Thu đành xuống xe đi bộ.

Nhưng đi được một đoạn cô mới biết đây là quyết định sai lầm, trời đã chiều nhưng chẳng hiểu sao nắng vẫn rất gắt, làm cô mồ hôi nhễ nhại, tóc mới gội cũng bắt đầu bết lại, vừa mệt lại tàn tạ. Bây giờ chị Lâm cho về tất nhiên phải tận dụng cơ hội vừa lập công nên được ưu ái hiếm có.

Ái Vy bên ngoài sốt ruột chờ đợi, nhìn thấy Anh Thu liền hỏi: “Cậu không bị chị Lâm mắng chứ?”

“Tại sao?” Ái Vy đang nghĩ gì vậy.

“Lúc cậu đi rồi, tớ nghe được tính khí Phó tổng lúc bệnh rất khó chiều, hay nổi cáu, nhưng sợ cậu đang gặp Phó tổng rồi cũng không dám gọi điện cho cậu.” Trong lòng vô cùng sốt ruột. Ái Vy nhìn Anh Thu đầy lo lắng.

“Phó tổng đã ký tên rồi, tớ không sao hết, cảm ơn cậu.” Ái Vy thật quan tâm cô. Nhìn cậu ấy lo lắng ra mặt luôn.

Ái Vy đơ người, nói năng cũng trở nên lắp bắp “Thật... Thật sao?” Cô ta không tin, nhất định nghe nhầm. Dày công tạo ra một cái bẫy, không lẽ nào Anh Thu số tốt như vậy.

Anh Thu gật đầu xác định.

“Làm tớ cứ lo mãi.” Ái Vy nắm lấy cánh tay Anh Thu hơi dùng sức bày tỏ thành ý vui mừng của mình.

“Đau!” Cánh tay truyền đến cơn đau, Anh Thu nhú mày phát ra tiếng kêu.

Ái Vy vội buông ra: “Xin lỗi tớ hơi phấn khích.” Cô ta buông lỏng cánh tay xuống, ngón cái bấm mạnh vào lòng bàn tay để kiềm chế nổi ghen tị đang trào dâng trong lòng. Phải dẫn xé giữa bản chất thật trong

lòng để tạo ra bộ mặt người bạn tốt thật không dễ dàng gì. Xém chút nữa đã bị lộ. Vẫn may dừng lại kịp lúc nếu không mọi thứ đổ sông đổ biển hết rồi.

Cô ta đã đi sai một bước, cứ tưởng mượn tay người khác đánh một đòn chí mạng vào Anh Thu nhưng không ngờ chính mình lại dọn sẵn đường tạo ra cơ hội lớn để Anh Thu lập công.

Nếu biết trước như vậy, cô ta đã tự mình đi rồi. Ghét Anh Thu một thì cô ta tự trách bản thân mình mười, lần sau nhất định phải suy nghĩ cẩn trọng. Chỉ tại lần này quá hấp tấp mà hỏng việc lớn.

“Tớ hơi mệt hôm nay về trước, mai gặp cậu.” Anh Thu muốn nhanh chóng về nhà ngủ một giấc, hôm nay đã chạy đi chạy về khiến cô kiệt sức rồi.

Ái Vy vẫy tay: “Tạm biệt, cậu nghỉ ngơi cho tốt nha!”

Xem ra cô ta đã quá khinh thường Anh Thu. Cứ nghĩ cô gái này đơn giản, bây giờ mới nhận ra Anh Thu cũng là người mưu mô như cô ta mà thôi mới có thể hai lần được Phó tổng ưu ái đặc biệt.

Cứ chuẩn bị đi, tôi sẽ không bỏ qua cơ hội trở thành nhân viên chính thức đâu, cho dù phải bấp chấp thủ đoạn.

28. Chương 28: Kế Sách

Trên đời này không có gì là tuyệt đối 100%. Nó có thể đúng ở đúng ở thời điểm này nhưng lại chưa chắc đúng ở thời điểm khác. Bởi vì thế giới này chuyển động không ngừng nghỉ, thời gian trôi liên tục làm mọi thứ dần thay đổi, khẳng định của con người ta cũng không còn chắc chắn như lúc ban đầu nữa.

Phạm Tích Nhân cho rằng anh sẽ vô cùng ghét Anh Thu cho đến hết cuộc đời cũng không bao giờ quên. Nhưng hiện tại anh nghĩ lại rồi, cô ấy không quá đáng ghét như anh tưởng. Thật sự chuyện cô làm anh không hận tha thứ hoàn toàn, dám đã kích tổn nghiêm đàn ông của anh. Nhưng chỉ cần đừng ai động vào nó lần nữa anh cũng sẽ để nó ngủ quên trong lòng.

Nhưng vẫn là chọc Anh Thu sau đó nhìn bộ dạng kiềm nén không dám phản pháo lại anh nhất là trong công ty rất thú vị! Mà chỉ có mình anh được phép chọc cô, những người khác đừng mơ chạm vào.

Chẳng biết Lu Lu có học lấy tính xấu của Anh Thu không dạo này nó rất chống đối không nghe lời anh nữa. Phải dùng biện pháp mạnh cho nó nhận đói mới biết sợ. Chỉ mới gặp một lần liền làm phản anh. Thật muốn một cước đá nó ra khỏi nhà mà.

Sau cái lần Anh Thu đến nhà hôm đó, anh nhạy cảm nhận ra chuyện này ắt hẳn có vấn đề. Anh không tin tên trưởng phòng kia có thể nghĩ đến đẩy chuyện này cho một cô thực tập sinh chuyện gì cũng không rành đi thay. Trừ khi có người khơi gợi cho ông ta.

Phạm Tích Nhân cố tình thả mạnh tách trà xuống mặt bàn nước bên trong bị dao động dữ dội văng ra ngoài hơn một nửa làm trưởng phòng ngồi đối diện giật bắn mình. Phó tổng mỗi lần như vậy là điều báo hiệu rằng cậu ấy sắp nổi giận, hôm nay vừa mới tới giờ làm đã cho gọi ông ta đến phòng Phó tổng thật sớm. Trong lòng đã dự cảm rằng sắp có chuyện chẳng lành, mà giờ đây thái độ Phó tổng càng làm nổi lo trong lòng ông ta dâng cao.

“Trưởng phòng Tổng ông đang khinh thường tôi đúng không?” Phạm Tích Nhân cười cười mà nhìn trưởng phòng. Nụ cười nhẹ hàng mang theo sự uy hiếp đáng sợ.

Ông ta đoán không sai mà! Họa lại sắp ập lên đầu nữa rồi! Tổn thọ! Thốn thọ!

Trưởng phòng toát hết mồ hôi hột. Vừa giải quyết xong một chuyện lại đến chuyện khác cứ tưởng mọi chuyện êm xuôi rồi, ai ngờ! Ông ta đã tạo nghiệp gì ở kiếp trước mà bây giờ phải chịu trừng phạt vậy.

“Phó tổng tôi nào dám có ý đó, không biết Phó tổng đang muốn nói chuyện gì?” Khinh thường cái gì chứ, ông ta có mười cái mạng cũng không dám.

Phạm Tích Nhân nhếch môi nhìn vẻ mặt hoảng sợ của trưởng phòng, anh như người đi săn đang hào hứng nhìn con mồi đang từng bước bị dồn vào đường cùng: “Không khinh thường ông lại cho một thực tập sinh đến nhà tôi là có ý gì?”

Phạm Tích Nhân cúi xuống thở dài đầy thất vọng, rồi đột nhiên anh nhìn thẳng vào mắt trưởng phòng Tổng không cho ông ta cơ hội tránh né: “Xem địa vị tôi thấp chỉ đáng làm việc với thực tập sinh hay địa vị của ông cao không muốn đến gặp tôi?”

Ánh mắt như đang rực lửa có khả năng gây sát thương.

Trưởng phòng Lâm hoảng sợ lập tức đứng bật dậy cúi đầu, hai tay khép hờ như kiểu quân đội: “Xin lỗi phó tổng tôi hoàn toàn không có ý đó, do tôi sơ xuất.”

Phạm Tích Nhân vẫn chưa buông tha: “Tài liệu bảo mật của công ty lại dám giao cho một người mới nắm giữ, ông gan thật lớn.” Nhỡ may là gián điệp công ty khác cài vào, không phải là đang dâng miếng mồi béo bở đến tận miệng cho người khác ăn hay sao?

Trưởng phòng vuốt mồ hôi trên trán. Phó tổng nói đúng, lúc đó mọi chuyện rồi tung lên ông ta cũng không suy nghĩ thấu đáo, vẫn là Phó tổng sáng suốt nhìn ra vấn đề. Nếu một khi chuyện này là thật không chỉ ông ta bị đuổi việc có khi còn phải vào tù.

Càng nghĩ càng sợ. Cả người run lên, ông ta cố tìm cách biện hộ rằng đây chỉ là việc vô ý: “Tôi tưởng quan hệ giữa Phó tổng và Anh Thu rất thân thiết... Cho nên...” Không đề phòng.

Phạm Tích Nhân nhướng mày như nghe được một câu chuyện đầy thú vị, anh cắt ngang: “À! Thân thiết,

tôi với cô ta chỗ nào thân thiết, ông nói rõ xem nào.” Anh nghiêng rằng gắng từng chữ. Lại dám đồn đại anh và Anh Thu thân thiết, còn bao nhiêu chuyện anh không biết nữa đây.

Trưởng phòng Tống nhăn mặt, ông ta lại lỡ lời rồi. Bây giờ phải làm sao đây?

“Tôi... Tôi cũng chỉ nghe nói.” Càng giải thích càng lộ nhiều sơ hở.

“Ai nói? Nếu câu trả lời không thỏa đáng ông cũng không cần làm việc nữa.” Một lời dứt khoát đánh một đòn chí mạng vào trưởng phòng.

Đừng tưởng Phạm Tích Nhân còn trẻ mà khinh thường, vô cùng mưu mô, đến ông ta cũng không qua mặt nổi. Đến nước này chỉ còn cách nói thật đừng mong lấp liếm cho xong nhất định hậu quả sẽ rất nghiêm trọng: “Là Ái Vy, hôm đó cô ta thấy tôi đang lo lắng chuyện ký tên liền nhắc đến Anh Thu, nói rằng Anh Thu và Phó tổng thân thiết, thông qua chuyện Anh Thu được đặc cách đi vào thang máy chuyên dụng, nên chắc có thể giúp được. Phó tổng tôi không nên nghe lời người khác rồi còn giao nhiệm vụ quan trọng cho người mới...”

Thì ra là chuyện thang máy lại có thể thêu dệt nên một câu chuyện sinh động như vậy. Mà trưởng phòng đã nói giảm bớt, nếu mà nghe từ những người khác trong công ty chắc chắn còn hấp dẫn hơn nữa.

Trưởng phòng ông ta còn nói rất nhiều mà Phạm Tích Nhân nghe không lọt tai xiu nào. Trong đầu chỉ đang lặp lại duy nhất một lời mà ông ta đã nói “là Ái Vy”. Mà Ái Vy chính là cô gái anh gặp ở hành lang cùng với Anh Thu.

Một lần có thể là vô tình, nhưng đến tận hai lần, xem ra cô gái này cũng không hề đơn giản. Nhất định lần đó cô ta thấy anh nên cố tình nói lớn cho anh nghe đây mà. Rồi lợi dụng trưởng phòng để đẩy Anh Thu đi thế mạng. Rất thông minh. Rất cuộc cô ta có hận ý gì với Anh Thu đây? Bên ngoài lại tỏ vẻ là một con nai đầy ngơ ngác. Diễn hay lắm, nhưng rất tiếc bị anh phát hiện rồi.

Hừ! Còn Anh Thu nữa, cô gái này suốt ngày chỉ biết đã kích anh nhưng người thật sự nguy hiểm ở ngay bên cạnh cần đề phòng lại không hề hay biết, còn tỏ ra thân thiết với cô ta nữa. Đúng là ngu ngốc!

Giải quyết xong vấn đề của Trưởng phòng, hù dọa ông ta một chút anh liền thả cho ông ta về. Nhìn bộ dạng ông ta như người chết đi sống lại vô cùng cảm kích miệng cảm ơn liên tục làm anh nghe lòng bùng nổ tai đến phát phì.

...

“Phó tổng cậu khoẻ rồi sao?” Chị Lâm quản lý đang muốn đi đến phòng nghỉ lấy nước lại đụng phải Phạm Tích Nhân. Nhìn cậu ấy nét mặt không tệ. Chắc là hồi phục rất tốt, nhờ vậy nhân viên cũng đỡ khổ.

“Cảm ơn chị! Tôi khoẻ rồi.” Phạm Tích Nhân tinh mắt thấy bóng dáng Ái Vy ở ngã rẽ cuối phòng, anh học

theo cô ta cố tình nói lớn: “Sẵn tiện gặp chị ở đây tôi có việc muốn kham khảo ý kiến của chị.”

“Xin Phó tổng cứ nói.” Chuyện gì mà trông Phó tổng gấp gáp hỏi ngay ở đây, chị ta thật muốn nghe thử.

“Sắp tới tôi cần một thực tập sinh đi cùng tôi khảo sát dự án Tây Thành, chị xem đề cử một người đi.”

Quản lý Lâm nhìn Phạm Tích Nhân một cái rồi nghiêm túc suy nghĩ. Mỗi khi có đợt thực tập sinh Phó tổng sẽ chọn ra một người tham gia một dự án cùng cậu ấy. Đây là cơ hội lớn cho thực tập sinh được chính Phó tổng hướng dẫn truyền thụ kinh nghiệm. Nhưng mọi năm vẫn là do cậu ấy tự chọn thường là người đứng đầu danh sách, lần này tại sao lại hỏi ý kiến chị ta cơ chứ? Hay là Phó tổng muốn thông qua chị ta đề cử Anh Thu để cô ấy đường đường chính chính làm việc cùng Phó tổng mà không bị ai dị nghị. Còn nếu không phải ý đó, với quan hệ giữa Phó tổng và Anh Thu thì đề cử Anh Thu không phải thích hợp nhất sao? Mà cô bé ấy cũng giúp chị ta việc ký hợp đồng, bù lại cho Anh Thu một cơ hội này vô cùng hợp lý.

Sau khi suy nghĩ thật cẩn thận Quản lý Lâm mở lời: “Dạ là Anh Thu ạ, tôi thấy em ấy thành tích tốt, lại năng động vô cùng thích hợp.” Chị ta hết lời khen ngợi Anh Thu trước mặt Phạm Tích Nhân.

“Ái Vy, tôi thấy cô gái này cũng rất khá, ban đầu suy nghĩ đến Ái Vy, giờ thì theo ý chị phải cân nhắc thêm Anh Thu rồi.” Phạm Tích Nhân nhú mày vô cùng đặng đo không biết nên chọn người nào là đúng.

Phó tổng đang muốn thử lòng chị ta sao? Cứ như chị ta đang phải đấu trí cùng Phó tổng. Mọi lời nói phải hết sức cân nhắc: “Theo tôi trực tiếp quan sát thấy Anh Thu làm việc rất chăm chỉ.”

“Được rồi để tôi suy nghĩ.” Phạm Tích Nhân nhìn lướt về phía xa rồi thông thả đi về phòng làm việc.

Quản lý Lâm đứng tại chỗ thở phào. Chẳng biết trả lời như vậy Phó tổng có hài lòng hay không nữa.

Ái Vy vô tình nghe nói về chuyện đi công tác nên cô ta len lén núp vào một góc nghe trộm. Rõ ràng Phó tổng đã suy xét cho cô ta đi, chị Lâm còn chen vào phá đám, mà cuối cùng người chị ta chọn lại là Anh Thu. Lần nào cũng là Anh Thu cản đường cô ta. Ngày nào không diệt được Anh Thu ngày đó còn chưa yên ổn.

Tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt căm phẫn dõi theo bóng dáng Phạm Tích Nhân đã đi xa. Ái Vy thề nhất định lần này sẽ không để tụt mất cơ hội vào tay Anh Thu nữa đâu.

29. Chương 29: Thử Lòng

Một con người mưu mô xảo nguyệt, luôn tính kế với người khác sẽ luôn nghĩ xung quanh họ toàn là kẻ thù chẳng có ai thật lòng, phải tìm cách tiêu diệt hết những người đó thì cuộc sống mới yên ổn được. Càng ngày Ái Vy càng cảm nhận được Anh Thu sẽ đe dọa đến con đường tiến vào AHS của cô ta. Hiện tại đã sắp hết kỳ thực tập rồi, vẫn đang xít sao vượt qua Văn Thanh để dẫn đầu đã đủ mệt lại thêm Anh Thu có người nâng đỡ đang kéo cô ta thụt lùi, cô ta lại nghĩ không ra cách đối phó.

Nghe nói lần trước đến nhà xin được chữ ký của Phó tổng đã được chị Lâm hứa cộng cho tận bảy điểm chuyên cần, mà chị Lâm dạo này thay đổi hoàn toàn thái độ rất ưu ái với Anh Thu. Chỉ là chưa đến này tổng kết bảng xếp hạng, có khi Anh Thu lại vươn lên dẫn đầu không chừng. Việc này làm cô ta đã lo càng thêm lo.

Trong lòng Ái Vy đang hồi hộp về quyết định của Phó tổng, nếu cứ cô ta đi thì tốt rồi, chỉ cần có một quyết định, một mớ bong bóng kia cũng không còn là trở ngại nữa.

“Ái Vy, Anh Thu hai em vào phòng Phó tổng có việc.” Là chị Lâm theo lời Phạm Tích Nhân gọi Anh Thu cùng Ái Vy đến.

Chuyện Ái Vy lo lắng nhất cũng đã đến, cô ta nắm chặt tay vô cùng hồi hộp đi với Anh Thu vào phòng Phó tổng. Bên trong ngoài Phạm Tích Nhân đang đợi còn có thư ký Lê Na cũng đang ngồi cùng cả hai đang thảo luận gì đó thấy cô ta vào liền dừng lại.

“Chào Phó tổng!”

Phạm Tích Nhân gật đầu: “Hai người ngồi đi.” Đợi Anh Thu và Ái Vy ngồi xuống, anh nhìn sang thư ký bên cạnh: “Lê Na bắt đầu được rồi.”

Anh thu cũng bắt đầu căng thẳng, là chuyện gì mà không khí lại trở nên nghiêm túc quá vậy, rất ngộp ngạt.

Lê Na nhìn một lượt hai người ngồi trước mặt, gật đầu nhẹ nhàng mỉm cười: “Mỗi năm sẽ có một thực tập sinh cùng Phó tổng tham gia một hạng mục của công ty. Nhưng năm nay có khác hơn so với mọi năm có hai người được chọn. Theo như bảng thành tích, tất nhiên người đầu tiên được chọn là Văn Thanh không có gì bàn cãi. Vì hai em đồng hạng nhì, nên hôm nay Phó tổng muốn nghe ý kiến của hai em một chút rồi quyết định.”

Lê Na nhìn Anh Thu: “Em nói trước đi.”

Anh Thu hơi bất ngờ, cô không hề biết chuyện này, bây giờ nghe có chút phản ứng không kịp. Nhưng là tiếp xúc cả ngày với Phạm Tích Nhân cô không muốn chút nào, rất không thoải mái. Hơn nữa cô sợ anh ta lại có ý đồ gì đó. Tốt nhất nên từ chối bảo toàn tính mạng thì hơn: “Em nghĩ mình chưa đủ giỏi để có thể nhận được cơ hội này ạ. Em không muốn đi.” Cô nói rõ quan điểm của mình. Vô cùng dứt khoát, những cũng không dám nói quá thẳng thừng, khéo léo mà rõ ràng.

Nghe Anh Thu từ chối, Ái Vy sung sướng mỉm môi cười thầm, đúng là quá tốt. Không muốn thì để cô ta nhận tay cho.

Lê Na nhìn Ái Vy: “Đến lượt em.”

Ái Vy ngồi thẳng dậy, hít một hơi thật sâu thể hiện tinh thần quyết tâm: “Nếu nhận được cơ hội này, em

sẽ cố gắng làm thật tốt, mong Phó tổng xem xét ạ!”

Rồi cô ta nhìn Anh Thu, nắm chặt tay Anh Thu cảm kích: “Nếu cậu không muốn đi có thể nhường cơ hội cho mình không?” Ánh mắt cô ta đầy chờ mong.

Anh Thu không nghĩ Ái Vy lại phản kích như vậy, có chút mất tự nhiên lúng túng gật đầu.

Phạm Tích Nhân ưu nhã bắt chéo chân, cánh tay dang rộng đặt lên thành ghế, bộ dạng thoải mái, chỉ lẳng lặng dùng ánh mắt để quan sát, anh giống như khán giả đang ngồi thưởng thức một vở kịch bây giờ kịch đã kết thúc anh mới đến lượt anh ra sân. Cuối cùng anh mở miệng: “Tôi chỉ muốn nghe nguyện vọng của hai người, ai cho phép từ chối. Tôi chọn ai người đó bắt buộc phải đi.”

Anh Thu nhận lúc Phạm Tích Nhân không để ý trừng mắt nhìn anh. Đúng là cái đồ bá đạo, muốn quyết định theo ý mình còn bày đặt lắng nghe tâm tư nguyện vọng của cấp dưới làm gì cho tốn thời gian.

Ái Vy nghe xong, muốn mở miệng xin cũng không dám, đành ngồi im đan chặt tay chờ đợi.

Phạm Tích Nhân liếc mắt nhìn Lê Na, cô ấy hiểu ý tiếp tục nói: “Lần này chỉ chọn một người. Nếu người nào không may mắn, lần sau công ty có dự án khác sẽ ưu ái xem xét. Bởi vậy cho dù là ai có cơ hội, thì người còn lại đừng quá thất vọng.” Cô trấn an tâm lý Anh Thu và Ái Vy trước khi Phó tổng ra quyết định để một trong hai không quá hụt hẫng, cũng như thể hiện thành ý công ty sẽ tạo nhiều cơ hội, không phải buồn rầu.

Phạm Tích Nhân sờ cằm hết nhìn Anh Thu lại nhìn Ái Vy, chân mày anh chau lại, xem ra rất đắn đo, cuối cùng anh cũng mở lời phá tan bầu không khí: “Thật ra, tôi sớm có quyết định rồi, nhưng sau khi kham khảo ý kiến một vài người, tôi nghĩ nếu theo quyết định của mình thì hơi cảm tính mọi người sẽ không phục. Thôi vậy đi, lần này Anh Thu đi, được rồi giải tán.”

Phạm Tích Nhân quyết định xong, lập tức đứng dậy chậm rãi đi về phía bàn làm việc. Không tranh luận, không hỏi lại cũng chẳng cần nhìn thái độ của ai, cứ thế một lần dứt khoát đưa ra đáp án.

Móng tay sắt nhọn của Ái Vy bấm mạnh vào thịt cô ta rướm rướm máu, nếu Phó tổng không hỏi ý kiến quản lý Lâm thì chuyện công tác này đã là của cô ta. Chính là bị Anh Thu cướp mất. Thù này nhất định phải trả. Chưa bao giờ cô ta bị đâm một nhát đau như vậy.

Anh Thu nhăn mặt, tại sao lại chọn cô chứ? Lại sắp chịu khổ nữa rồi. Cô len lén nhìn bộ dạng hụt hẫng của Ái Vy, cảm thấy có lỗi, cho dù chuyện này cô cũng không quyết định được nhưng vẫn mở miệng nói: “Xin lỗi cậu!”

Ái Vy nghe xong Phạm Tích Nhân nói, tinh thần cô ta suy sụp, môi cắn đến trắng bệch, trong lòng dâng lên cơn căm phẫn, nhưng khi nhìn đến Anh Thu lại nặn ra một nụ cười, ánh mắt chỉ hơi long lanh ngấn nước: “Không trách được cậu.”

Sau đó mọi người ra ngoài, chỉ có Anh Thu là không đi. Chuyện này cô muốn nói rõ ràng lại một lần nữa. Ái Vy nhìn Anh Thu đầy khinh bỉ, chắc chắn lại muốn quyến rũ Phó tổng để cơ hội lần này thêm chắc chắn đây mà. Đúng là bên ngoài nhìn đơn giản nhưng thật ra cũng không thua kém gì cô ta.

Rất nhanh Ái Vy cùng Lê Na đã ra khỏi phòng còn lại mỗi mình Anh Thu ở lại cùng Phạm Tích Nhân.

Phạm Tích Nhân từ lúc ngồi xuống ghế liền quay đầu ra hướng cửa sổ. Anh Thu đi đến gần bàn làm việc của anh mím môi: “Phó tổng tôi có chuyện muốn nói.”

Phạm Tích Nhân không quay lại, chỉ thấy bóng lưng phản chiếu qua cánh cửa thủy tinh, đối diện cô là chiếc ghế màu đen làm bằng da thật được may thủ công tinh xảo: “Sao cô còn chưa đi?”

“Chuyện đi công tác tôi muốn từ chối.” Thật sự cô muốn nhường cơ hội này cho Ái Vy. Với cô chuyện này rất bình thường, đi cũng được mà không đi cũng không sao. Tuy nhiên xem ra Ái Vy đã đặt hết hy vọng vào lần này nên mới rưng rưng nước mắt không kiềm chế được cảm xúc.

“Không được!” Giọng nói trầm thấp vang lên đầy kiên quyết.

“Nhưng tôi không muốn đi.” Anh Thu nói rõ quan điểm của mình.

Phạm Tích Nhân quay lại, cả người nhàn nhạt không cảm xúc nhìn Anh Thu. Bộ dạng này rất giống hôm ở Mỹ Vị. Anh Thu cảm nhận được mùi của sự nguy hiểm đang cận kề.

Phạm Tích Nhân cười tươi để lộ hàm răng trắng khỏe, cũng không thêm hỏi lý do mà sáng khoái đồng ý: “Được thôi!”

Anh Thu chưa kịp mừng, Phạm Tích Nhân đã nói tiếp, chỉ là anh nói chưa hết ý mà thôi: “Nếu cô không muốn đi thì dấu mộc AHS cũng đừng mơ lấy được.” Anh nhìn Anh Thu tỏ ra đáng tiếc: “Vậy cô phải đi thực tập lại rồi.” Bây giờ bỏ ra ba tháng tìm công ty mới thực tập lại rất mất công, việc ra trường cũng đành trì hoãn lại một thời gian.

Anh Thu nắm chặt tay: “Tôi đi, được chưa!” Không đóng mộc chẳng khác gì lấy mạng của cô luôn đi. Kỳ thực tập sắp hết, cô không nên gây thêm rắc rối chỉ cần chịu đựng một ít ngày nữa là được giải thoát, lúc đó cũng không cần phụ thuộc vào Phạm Tích Nhân.

Tốt nhất bây giờ không nên chọc giận người đàn ông này. Lần nào anh ta lên cơn hậu quả cô đều lãnh đủ. Cô đã nếm mùi tất nhiên biết sợ mà né không tái phạm nữa.

Tất nhiên phải lo cho mạng của mình trước khi lo cho Ái Vy rồi!

Anh Thu bĩu môi gật đầu chào Phạm Tích Nhân rồi xoay người đi. Cô cũng không muốn nhìn thấy mặt

anh ta nữa, lúc ở nhà bộ dạng cũng đâu đến nỗi đáng ghét như bây giờ.

Đúng là mỗi lần nhìn Anh Thu như lúc này anh lại cảm thấy rất thoải mái: “Này Lu Lu rất nhớ cô đó!” Anh nói với theo.

Mà Anh Thu dù nghe rất rõ cũng không thèm đáp lại, đi thẳng ra ngoài. Thật ra gặp Lu Lu một lần nhưng cô rất thích nó, cảm giác sờ vào người nó thật thích. Chơi với nó tâm trạng cũng thả lỏng ra, vô cùng thoải mái. Nhưng bây giờ chỉ là hoài niệm thôi, cũng chẳng thể nào gặp lại Lu Lu lần nữa.

Trong lúc Anh Thu gặp Phạm Tích Nhân thì Ái Vy nhân cơ hội muốn níu kéo tình hình, tranh thủ vừa đi vừa nói chuyện cùng Lê Na: “Chị Lê, em thật sự không còn cơ hội nào nữa sao?” Nước mắt cô ta chảy xuống trông rất đáng thương, tuyệt vọng hỏi.

Lê Na khó xử cũng không biết làm sao, chuyện Phó tổng đã quyết chẳng mấy khi thay đổi: “Nếu lần sau có cơ hội chị sẽ đề cử em với Phó tổng, đừng buồn nữa!” Lê Na giúp Ái Vy lau đi giọt nước mắt trên mặt.

Ái Vy lắc đầu thật mạnh: “Lúc đó xa qua, e là không đến lượt em.” Lần này không được, lần sau chưa chắc gì có phần cô ta. Phải thử dò la xem còn cách nào hay không.

Lê Na thở dài nhìn Ái Vy đầy cảm thông, tâm trạng này cô hiểu, cũng đã từng trải qua, nhìn Ái Vy cô cũng mỉm cười: “Chị thật sự không có cách nào giúp em, trừ khi Anh Thu không thể nào đi được, em là người dự bị sẽ được đi thay mà thôi.” Mà xác suất xảy ra rất thấp.

Ái Vy cắn môi thất vọng: “Cảm ơn chị!”

“Còn nhiều dịp khác, em đừng vì chuyện này mà buồn, nhất định có cơ hội chị sẽ giúp em.” Lê Na hứa chắc chắn, ôm nhẹ Ái Vy.

Ái Vy gật đầu, chào tạm biệt Lê Na. Chưa đầy nửa tháng nữa là kết thúc kỳ thực tập, cô ta đợi không nổi. Trong đầu văng vẳng câu nói của thư ký Lê, chỉ cần Anh Thu đi không được, người đi thay sẽ là cô ta. Chỉ có duy nhất một cách này mà thôi.

Chỉ sợ không có cách, chứ có một cách cho dù khó cô ta cũng phải thử.

30. Chương 30: Ban Đêm Trong Toilet

Chuyến đi công tác lần này vừa nói chưa kịp để người ta chuẩn bị đã lên lịch trình, ngày mai bảy giờ sáng sẽ khởi hành.

Mấy hôm nay Ái Vy suy nghĩ xem cách nào để có thể thay thế Anh Thu. Cô ta làm ra bộ dạng đáng

thương nhưng Anh Thu chỉ an ủi vài câu, bảo rằng đã xin Phó tổng nhưng anh ấy không đồng ý.

Có trời mới tin Anh Thu nói thật!

Hôm nay là cơ hội cuối cùng của cô ta, mà cô ta cũng chỉ còn một biện pháp duy nhất, tuy có chút nguy hiểm nhưng vì hoàn cảnh ép buộc vẫn phải thử “được ăn cả ngã về không”.

Nhìn Ái Vy như người mất hồn, Anh Thu quơ tay trước mặt Ái Vy cũng chẳng phản ứng. Đến khi cô vỗ mạnh vào vai thì Ái Vy mới giật mình, ngơ ngác chớp mắt nhìn Anh Thu.

“Này! cả buổi sáng nay cậu sao vậy?” Anh Thu khó xử hỏi: “Có phải vì chuyển đi ngày mai không?”

Ái Vy vội lắc đầu phủ nhận: “Không phải đâu, chuyện đó mình đã quên rồi.”

Anh Thu cảm nhận chỉ là Ái Vy đang che giấu cảm xúc mà thôi: “Vậy là chuyện gì nói mình nghe được không?” Nếu không phải chuyện này thì là gì, trên mặt Ái Vy thoang thoảng ý buồn dễ dàng nhận thấy.

Thật sự cô cảm thấy như hót tay trên của người khác. Phạm Tích Nhân lại đẩy cô vào tình thế hoàn toàn khó xử. Cứ một mình quyết định được rồi, cảm gì phải làm lớn chuyện rồi cuối cùng chỉ chọn một. Làm cô rất không thoải mái.

Ái Vy nhìn Anh Thu há miệng nửa muốn nói nửa không, nhưng sợ Anh Thu tự trách bản thân nên nắm tay Anh Thu cười nhẹ: “Thật sự không phải tại cậu đâu, chỉ là ba tớ bị bệnh nên có chút lo lắng, trong lòng không an ổn.”

“Ba cậu nằm viện sao?” Anh Thu quan tâm hỏi han, kéo ghế xít lại gần Ái Vy.

“Hiện tại vẫn ở nhà quan sát, bác sĩ nói nếu có chuyển biến xấu mới phải nhập viện.” Ái Vy lo lắng, ánh mắt thoáng tia buồn rầu. Trông rất kém sức sống.

“Chắc chắn bác trai sẽ không sao đâu!” Thì ra là ba Ái Vy bị bệnh, chẳng trách Ái Vy cả buổi không tập trung được.

Ái Vy cố gắng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn cậu!”

“Chị... Chị Lâm!” Mãi nói chuyện mà cả hai không hề hay biết quản lý Lâm đã đứng ở đây lúc nào. Chị Lâm đang nghiêm mặt không vui nhìn Anh Thu và Ái Vy.

Anh Thu bộ dạng như đứa trẻ phạm lỗi, lè lưỡi, kéo ghế quay lại chỗ ngồi: “Xin lỗi chị Lâm!”

Quản lý Lâm cũng không hề để ý, chỉ chăm chăm nhìn vào Ái Vy nói: “Em vào gấp chị một lát.”

Ái Vy cúi mặt theo sát quản lý Lâm vào phòng.

“Em còn nhớ đã hứa chuyện gì không?”

Ái Vy nét mặt mơ hồ nhìn quản lý, đứng nửa ngày cũng không nặn ra được một chữ. Cô ta thật sự không nhớ là chuyện gì. Đành dè dặt lắc đầu.

“Bản kế hoạch em sửa đến đâu rồi?” Giọng chị Lâm trở nên nặng nề.

Ái Vy cắn môi, chị Lâm nhắc cô ta mới nhớ: “Xin lỗi chị Lâm em vẫn làm chưa xong.”

“Hạn cuối chín giờ sáng nay.” Nói rồi chị ta liếc nhìn đồng hồ: “Bây giờ đã gần mười một giờ trưa em lại nói chưa xong, vậy ngày mai tính thế nào?”

Trong cuộc họp lần trước, Ái Vy đã đứng lên nhận xét về một bản kế hoạch, nói rằng nó có vấn đề, sau một hồi tranh luận cô ta liền nhận trách nhiệm sửa chữa để hoàn chỉnh bản kế hoạch này. Thấy vấn đề Ái Vy nêu ra hợp lý, mà cô ta là người phát hiện nên trưởng phòng đồng ý giao trách nhiệm này cho cô ta. Hẹn hôm nay sẽ nộp để ngày mai chị Lâm trình bày cho trưởng phòng.

“Xin lỗi chị, do ba em bệnh nên em làm không kịp!” Ái Vy len lén nhìn chị Lâm, xem ra chị ấy tức giận không hề nhẹ: “Ngày mai trước giờ làm em sẽ nộp lên cho chị được không?”

“Nếu ngày mai không có em tự nghĩ hậu quả đi.” Chị Lâm cũng chẳng quan tâm lý do Ái Vy đưa ra là gì, ai biết được đâu là thật đâu là giả? Thứ chị ta cần chỉ là kết quả có kế hoạch để nộp trưởng phòng hay không. Nếu cứ đặt nặng vấn đề tình cảm, không cương quyết thì sẽ chẳng ai nghe lời chị ta.

Nghe chị Lâm hù dọa, Ái Vy mắt đỏ hoe. Đúng vậy! Nếu làm không xong thì cơ hội đi làm tiếp cũng không còn nữa.

“Nhất định em sẽ nộp đúng giờ!”

Sau đó Ái Vy chào chị Lâm rồi ra ngoài. Cô ta đến chỗ làm việc của mình, khuôn mặt thất thần kéo ghế ngồi xuống.

Nhìn Ái Vy hoàn toàn không ổn một chút nào, còn nghiêm trọng hơn lúc này. Nhìn ngó xung quanh không ai để ý Anh Thu len lén quay qua hỏi thăm: “Chị Lâm mắng cậu hả?”

Ái Vy nặng nề gật đầu, theo đó nước mắt cũng chảy xuống, cô ta vội lấy tay lau nước mắt, khịt khịt mũi:

“Bản kế hoạch hôm nay nộp, nhưng tớ rồi quá quên mất.”

Chuyện này Anh Thu cũng biết, mà trưởng phòng rất trông đợi vào bản kế hoạch này, bây giờ không có, phải làm thế nào đây?

“Cậu làm tới đâu rồi?”

“Đã sửa lỗi viết ra bản nháp, nhưng chưa soạn thảo lại thành văn bản cho hoàn chỉnh ý.” Cô ta mới là được một phần sau đó ba cô ta bệnh đến nay vẫn chưa làm tiếp.

“Vậy thì vẫn có khả năng làm kịp mà.” Dàn ý đã vạch ra sẵn rồi, chỉ cần triển khai ý thành đoạn văn cho chau chuốt dễ hiểu, tổng hợp lại là được.

“Nhưng tớ sợ một mình làm không xong.” Biết là vậy nhưng bản kế hoạch này có rất nhiều nội dung, cho dù cô ta thức tới sáng đánh máy chưa chắc hoàn thành.

Anh Thu vỗ ngực: “Để tớ giúp!” Chỉ sợ bây giờ nặng óc suy nghĩ ý tưởng, chứ chỉ cần đánh máy lại thì cô có thể phụ một tay.

Anh Thu là như vậy, chỉ cần chuyện trong khả năng sẽ không ngần ngại mà giúp đỡ, điểm này Ái Vy rất rõ.

“Nhưng... Nhưng mà... Có phiền cậu không?” Ngày mai Anh Thu còn đi công tác cùng Phó tổng nữa, rất bận rộn.

“Không sao, hôm nay tớ rảnh, với hai người sẽ làm nhanh hơn một người.”

Đúng là bây giờ không còn thời gian suy nghĩ nhiều, Ái Vy nhìn Anh Thu đầy cảm kích: “Cảm ơn cậu!”

Anh Thu nắm tay Ái Vy an ủi: “Đừng nói nhiều nữa, bắt tay vào làm đi để không kịp.”

Ái Vy gật đầu, bản nháp cô ta luôn để trong túi xách chỉ là không nhớ ra chứ vẫn mang theo bên mình. Đưa ra bản nháp, giải thích ý tưởng sau đó phân chia công việc, cả hai bắt đầu tập trung đánh máy không ngừng.

Đến giờ tan ca họ chỉ hoàn thành hơn một nửa, mọi người lần lượt ra về, Ái Vy cũng không yên lòng nhìn Anh Thu: “Cậu về đi, còn lại để tớ làm.”

“Vẫn chưa xong, ngồi thêm một lát nữa đã.” Anh Thu vẫn tập nhìn màn hình máy tính mà trả lời.

Được khoảng một lúc, trời bắt đầu tối, trong phòng chỉ còn lại Anh Thu cùng Ái Vy. Điện thoại Ái Vy reo liên tục: “Mẹ có việc gì sao?”

“Ba con nhập viện rồi, con mau tới đây đi.” Người phụ nữ nói rất lớn, giọng nói gấp gáp, có chút nghẹn ngào, hình như là vừa khóc vừa nói. Anh Thu ngồi kế bên vẫn có thể nghe thấy.

“Con về liền!”

Tay cầm điện thoại của Ái Vy cũng run run, cô ta không còn bình tĩnh nổi nữa. Cúp điện thoại, Ái Vy ngồi im không nhúc nhích.

Anh Thu lo lắng không kém: “Ái Vy sao cậu không đi đi?”

Ái Vy cắn môi khó xử: “Nhưng vẫn chưa làm xong bản kế hoạch.” Bây giờ cũng không biết làm thế nào.

Anh Thu vội kéo Ái Vy đứng dậy: “Phần còn lại để tớ làm cho, cậu mau đi đến bệnh viện với mẹ đi.”

“Nhưng mà...” Ái Vy nói không nên lời, chữ đứng chần chờ.

“Nhất định sẽ giúp cậu hoàn thành.”

Ái Vy mím môi ôm Anh Thu, hai mắt đỏ hoe cảm động nói: “Cảm ơn!” Sau đó vội lấy túi xách chạy nhanh ra ngoài.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Anh Thu chiến đấu. Cô cố gắng hết sức thao tác trên máy liên tục, không rời chỗ ngồi nửa bước. Đến khi làm xong đã sắp đến giờ công ty đóng cửa.

Cô uể oải thở phào, đan tay vào nhau khởi động các khớp, vì ngồi lâu nên bây giờ vận động thậm chí nghe được tiếng răn rắc phát ra từ khớp tay. Đứng lên hơi choáng váng. Vẫn còn mười lăm phút, cô tắt máy, tranh thủ đi uống chút nước sẵn rửa mặt cho tỉnh táo.

Một số phòng đã tắt đèn, chỉ còn hành lang vẫn sáng, xung quanh không một bóng người, Anh Thu không nhận được mà bước nhanh hơn. Vào Toilet cô đẩy một phòng đi vào. Đến khi vặn chốt cửa để đi ra, đẩy thế nào cánh cửa cũng không mở. Bị kẹt rồi sao? Anh Thu cố dùng lực mạnh hơn, dùng cả người tông cửa nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Trong lòng gấp gáp Anh Thu la lớn “Có ai ở đây không?” Cô hét khàn cổ vẫn không có tiếng đáp lại. Dù cô biết xác suất giờ này có người đi ngang qua là rất thấp nhưng vẫn cố gắng thử trong vô vọng.

“Bụp!” Giờ giới nghiêm đã đến, đèn tắt không gian đang sáng trưng liền trở nên một mảng tối đen như

mực. Cho dù Anh Thu sống một mình ở nhà đã quen nhưng ở nơi này, chật chội nhỏ hẹp, lại không nhìn thấy cảnh vật xung quanh tim cô đập thành thịch, cả người căng cứng hồi hộp thở mạnh.

Cô phải ngồi vậy cả đêm sao? Lúc ở phòng làm việc đem theo điện thoại thì tốt rồi, ít nhất có thể gọi điện thoại cầu cứu ai đó. Cứ nghĩ rất nhanh sẽ quay lại nên cũng chẳng đem theo làm gì cho vướng víu.

Hôm nay thật xui xẻo!

Có tiếng sột soạt, Anh Thu liền cất tiếng gọi: “Có ai không? Cứu tôi với!”

Không có tiếng đáp lại. Nhưng lâu lâu vẫn có tiếng động. Anh Thu cắn môi, trong đầu xuất hiện ý nghĩ làm cả người cô run lên, ngồi co ro một góc.

Chẳng lẽ là ma? Cho dù cô không tin lắm, bình thường cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng trong lúc này, còn có âm thanh vừa rồi, không muốn nghĩ đến cũng không được. Mà lúc này trong đầu lại liên tưởng đến những ý nghĩ đáng sợ, muốn xua tan nó nhưng nó vẫn luẩn quẩn trong đầu.

Cô nhớ có một lần đi học buổi tối, trong lúc nghỉ giải lao rảnh rỗi, một bạn trong lớp cô nổi hứng kể chuyện ma cho bọn cô nghe, liên quan đến ma nữ trong toilet, đặc biệt là ở những nơi công cộng như trường học, nơi làm việc đặc biệt có rất nhiều. Bạn ấy kể rất hấp dẫn, lâu lâu còn hét lớn hù bọn cô. Lúc đó đông người, có chút sợ nhưng vẫn cảm thấy an toàn, nghe xong chỉ cười một tiếng, hồi lâu liền cho chuyện này vào dĩ vãng.

Bây giờ đêm hôm thanh vắng, câu chuyện đó như đoạn băng ghi hình phát đi phát lại, Anh Thu nhìn chăm chăm một chỗ, chỉ mong trời nhanh sáng. Cô không dám chớp mắt, nhéo vào cánh tay để tỉnh táo. Chỉ sợ ngủ rồi lúc giật mình tỉnh dậy có hình ảnh nào đáng sợ xuất hiện trước mặt mình, một cô gái tóc dài rũ rượi, đôi mắt chảy máu, miệng há lớn lộ ra chiếc răng nanh sắc nhọn, bàn tay khô héo tiến đến mà bóp cổ cô.

...

“Tình hình Ái Vy thế nào?” Phạm Tích Nhân muốn vạch mặt Ái Vy nên âm thầm lên kế hoạch, dồn cô ta vào thế bị động để cô ta bí quá hoá liều mà ra tay, sau đó anh sẽ có chứng cứ vạch trần bộ mặt giả tạo của cô ta.

Thực ra anh vẫn có thể đuổi việc Ái Vy, nhưng anh muốn mọi người thấy được con người thật của Ái Vy đặc biệt là ai đó. Một nhân viên đây thủ đoạn như Ái Vy công ty anh cũng không cần, đừng mong có cơ hội vào làm việc chính thức ở AHS.

“Không có gì bất ổn.” Thám tử tư luôn theo sát Ái Vy cũng không nhận ra cô ta có điều gì khác lạ. Vẫn là đến công ty sau đó tan làm vào buổi tối, về nhà liền không thấy ra ngoài nữa. Anh ta đang túc trực dưới nhà Ái Vy báo cáo.

Phạm Tích Nhân đang ngồi cạnh, xoa đầu Lu Lu suy nghĩ, không thể nào anh tính sai rồi, Ái Vy chịu im lặng mà bỏ qua cơ hội lần này. Lúc ở văn phòng, anh hỏi ý kiến chỉ để tạo nên sự ghen tị trong lòng cô ta, sẵn tiện âm thầm quan sát thử biểu hiện của cô ta thế nào, rất phấn khích biểu hiện ra mặt.

Kế hoạch của Phạm Tích Nhân rất hoàn hảo, cho thám tử luôn đi theo Ái Vy, chỉ cần cô ta hành động sẽ ra tay bắt ngay tại trận. Có điều anh lại sơ xuất không cử người bảo vệ Anh Thu. Đang nằm ngủ Phạm Tích Nhân ngồi bật dậy, nhanh chóng gọi cho Anh Thu liên tục mấy cuộc, điện thoại rung chuông nhưng không có ai bắt máy. Có lẽ là ngủ nên không để ý. Nhưng anh vẫn không yên tâm chuyển sang gọi cho thám tử: “Mau đến nhà Anh Thu xem cô ấy có ở nhà không?”

Rất nhanh sau khi điều tra, thám tử liền báo cáo: “Cô Anh Thu vẫn chưa về.”

Phạm Tích Nhân bực bội vỗ mạnh xuống giường: “Chết tiệt!” Anh không nghĩ đến khả năng Ái Vy dám bắt người, chỉ nghĩ là cô ta dở mảnh khỏe gì đó thôi.

Bây giờ Anh Thu ở đâu chứ? Theo như báo cáo Ái Vy không có gì bất thường: “Ái Vy tan làm lúc mấy giờ?”

“Tầm tám giờ tối.” Giờ này tan làm hết sức bình thường.

Phạm Tích Nhân cúp điện thoại, đồ cũng không kịp thay, lấy chìa khoá đi ra khỏi nhà. Lu Lu bị tiếng động làm giật mình, thấy Phạm Tích Nhân nó sủa lớn chạy đến gặm góc quần của anh. Phạm Tích Nhân đẩy nó ra: “Tao có việc gấp, mày ở nhà đi.”

Lu Lu vẫn không chịu buông, Phạm Tích Nhân không có thời gian đôi co với Lu Lu, anh cần đi xác nhận gấp một chuyện, đành để Lu Lu đi cùng.

Đến công ty anh gấp gấp chạy lên phòng làm việc, hoàn toàn trống trơn. Đến bàn làm việc của Anh Thu anh tỉnh mắt nhìn thấy túi xách của cô. Nói như vậy chắc chắn cô vẫn còn ở trong toà nhà này.

Lu Lu thấy túi xách bị Phạm Tích Nhân giữ trên tay, nó đưa mũi ngửi ngửi. Mà Phạm Tích Nhân cũng không để ý chạy ra ngoài tìm kiếm. Lu Lu cúi mặt xuống đất vừa đi vừa đánh hơi. Sau đó nó sủa lớn: “Gâu gâu!” Phạm Tích Nhân nhìn Lu Lu vẫy đuôi sủa, chẳng lẽ nó phát hiện được gì, anh gấp gấp đi theo nó. Chạy được một đoạn hướng đến phòng vệ sinh Lu Lu liền ngừng lại.

Phạm Tích Nhân nhú mào, là phòng vệ sinh nữ, rất có khả năng Anh Thu ở đây.

Anh Thu hiện tại rất hoảng sợ, nghe tiếng động cô nín thở không dám phát ra tiếng nữa. Không biết bên ngoài là người hay ma. Đã mấy lần vô vọng cô cũng mất hết can đảm rồi.

Phạm Tích Nhân đẩy cửa bước vào, anh không thấy công tắc đèn nằm ở đâu, mà cũng không có thời gian tìm, đành bật đèn điện thoại lên rọi xung quanh.

Có ánh sáng nhỏ nhoi càng khiến Anh Thu căng thẳng tột độ. Đến khi có tiếng gọi: “Anh Thu cô có ở đây không?”

Âm thanh lặp lại mấy lần Anh Thu xác định chắc chắn là người mới dám lên tiếng: “Tôi ở đây!” Chỉ sợ đối phương không nghe thấy cô vỗ mạnh vào cánh cửa.

Phạm Tích Nhân đến nơi phát ra âm thanh, nhìn cửa bị khoá ngoài anh kéo một cái cánh cửa liền bật ra. Soi vào trong thấy bóng dáng nhỏ bé cả người run run, khuôn mặt tái nhợt làm anh hết hồn. Mà Anh Thu bị ánh sáng chiếu vào, không thích ứng kịp lui về sau.

Phạm Tích Nhân lên tiếng trấn an Anh Thu: “Là tôi!” Sợ cô vẫn chưa định hình được anh nói cả họ tên mình: “Phạm Tích Nhân!”

Anh Thu bất ngờ khóc lớn nhào vào người anh. Cả người cô lạnh ngắt, vẫn còn run nhẹ, anh xoa lưng cô: “Không sao rồi, có tôi ở đây.”

31. Chương 31: Ở Lại Được Không?

Phạm Tích Nhân cởi áo khoác trên người mình xuống phủ lên người Anh Thu sau đó đưa cô ra ngoài. Anh Thu vẫn còn hoảng sợ, cô bám dính Phạm Tích Nhân không rời nửa nước, anh cứ như cái phao cứu mạng trong lúc cô lênh đênh giữa biển lớn mệnh mông không thấy bến bờ.

“Anh đi đâu vậy?” Hướng thang bộ bên kia mà. Anh Thu bám theo sát Phạm Tích Nhân, nhỏ giọng hỏi.

“Lấy túi xách cho cô, đợi ở đây đi tôi quay lại liền.” Anh tỏ ý muốn cô buông ra để anh đi vào trong.

Anh Thu lắc đầu mãnh liệt, tay càng thêm sức nắm chặt áo Phạm Tích Nhân: “Cho tôi theo với.” Vừa bị nhốt cô không muốn tiếp tục đứng đây một mình đâu.

Phạm Tích Nhân nhìn Anh Thu thở dài, không ngờ cô nhát gan như vậy. Lúc nắm râu mấy con gián cô vẫn tỉnh bơ mà cười, làm anh cho rằng cô chẳng sợ thứ gì trên đời. Hay nói cách khác cô cứ như đàn ông vậy. Nhưng giờ đây anh biết mình sai rồi, cô cũng có khía cạnh yếu đuối, chỉ là anh chưa từng nhìn thấy mà thôi.

Chuyện này lỗi cũng có một phần do anh mà ra, là anh suy nghĩ không chu đáo hại cô kẹt trong toilet lâu đến vậy. Anh không ngăn cản, mặc cô kéo góc áo của mình không còn hình dạng gì, thả bước đi thật chậm xác định cô vẫn theo kịp, đi vào vãn vòng lấy túi xách sau đó nhanh chóng ra ngoài. Theo hướng thang bộ đi xuống phía dưới.

“Tôi đưa cô về.” Phạm Tích Nhân mở cửa xe nói.

“Cảm ơn anh!” Anh Thu không từ chối, lúc này cô rất cần có người bên cạnh. Lu Lu ngoan ngoãn nhường ghế phụ cho Anh Thu còn nó ngồi phía sau.

Về đến nhà, Anh Thu tay vẫn còn run không cách nào tra chìa khoá vào ổ được, Phạm Tích Nhân nhíu mày, giật lấy chìa khoá: “Để tôi.” Rất nhanh chỉ tốn vài giây anh đã mở được cửa.

Lu Lu là người phấn khích nhất, nó sủa: “Gâu gâu!” Là người đầu tiên chạy nhanh vào bên trong rất tự nhiên như nhà của nó vậy. Tiếp theo là Anh Thu, cô lần mò công tắc điện bật lên. Mà Phạm Tích Nhân là người cuối cùng cũng tự nhiên không kém, thoải mái bước vào, Lu Lu cũng đã vào hà có gì anh phải đứng bên ngoài. Vào xem một lúc rồi về cũng không muộn.

Anh Thu thấy Phạm Tích Nhân bước vào nhà, có chút ngượng ngùng nhưng cũng không ngăn cản, anh ta đã cứu cô miễn cưỡng xem là ân nhân cứu mạng, không cần quá đề phòng. Vì tâm trạng không tốt nếu không cô đã không mất lịch sự đến nỗi ngồi im không mời khách được một ly nước.

“Phòng bếp ở đâu?” Phạm Tích Nhân thản nhiên hỏi. Anh chợt nhớ đến cái hôm cô đến nhà anh, cũng hỏi rằng: “Bếp ở đâu?” Không ngờ hôm nay anh đến nhà cô cũng lặp lại câu nói này một lần nữa.

“Hả?” Anh Thu bất ngờ hỏi lại nhưng tay không tự chủ đã chỉ về một hướng.

Phạm Tích Nhân gật đầu hài lòng, anh đi vào bếp, mở tủ lạnh quan sát, kéo vài hộp tủ ra nhìn, vẫn may có thứ anh cần tìm, anh lấy một củ gừng rửa sạch, cắt lát mỏng thả vào nồi nước đun sôi, sau đó cho ra tách, thêm chút mật ong khuấy đều. Một loạt động tác thành thục diễn ra vô cùng nhanh chóng. Tuy anh không biết nấu ăn, gừng cắt không đều tay lát dày lát mỏng nhưng cũng không quá vụng về đến nỗi những loại đồ uống sơ cấp này cũng không biết nấu.

Mấy thứ này không làm khó được anh.

Anh Thu vẫn ngồi trên ghế cố gắng hít thật sâu bình tâm, nhưng chỉ giảm được một ít, đến giờ cô vẫn không tin được mình đã bình an về đến nhà.

“Uống đi!” Phạm Tích Nhân đưa cốc trà ra trước mặt Anh Thu, nhìn thấy cô gái này vẫn không có phản ứng cứ chăm chăm nhìn anh: “Là trà gừng, ấm người, giảm căng thẳng.”

Anh Thu bị giật mình, cô lắp bắp nói: “Cảm ơn!”

Thì ra Phạm Tích Nhân vào bếp làm trà gừng cho cô, có chút không tin được. Cô vội nhận lấy, bưng bằng hai tay, cảm giác ấm nóng truyền đến, trong lòng theo đó mà ấm lên. Cô kê lên miệng hơi vài hơi, làn khói trắng mờ ảo bay lên, nhìn xuyên qua lại thấy gương mặt ôn nhu của một người nhìn cô thật dịu dàng.

Nhất định là hoa mắt rồi. Đợi khi hơi nước bay hết cô nhìn lại một lần nữa, vẫn bình thường mà.

Anh Thu lắc đầu, cô uống một hớp. Đúng như Phạm Tích Nhân nói, rất có tác dụng, cơ thể liền cảm thấy dễ chịu không ít.

Không biết Phạm Tích Nhân ngồi xuống nhìn cô lúc nào, thấy cô ngẩng lên, anh mất tự nhiên ho nhẹ gọi: “Lu Lu lại đây.” Đợi khi Lu Lu lại gần, anh xoa đầu nó nói: “Về thôi!” Nhìn thấy Anh Thu đã an toàn, anh cũng nên ra về để cô nghỉ ngơi.

Phạm Tích Nhân dắt Lu Lu đứng dậy, Anh Thu đặt cốc trà xuống bàn gấp gấp đứng bật dậy: “Đừng đi!” Cô nói như một phản xạ tự nhiên.

Động tác bước đi của Phạm Tích Nhân khựng lại, anh quay lại nhìn thẳng vào mắt Anh Thu: “Cô nói gì?”

Anh Thu cắn môi, cúi gầm mặt xuống, trong miệng lí nhí phát ra tiếng nhỏ xíu: “Anh có thể ở lại được không?”

Cho dù Anh Thu nói nhỏ nhưng Phạm Tích Nhân vẫn có thể nghe rõ mồn một từng chữ, cô muốn anh ở lại. Nếu không phải trong tình huống này, anh thật sự sẽ cho rằng Anh Thu đang cố ý câu dẫn anh.

“Tôi sợ!”

Anh Thu gấp gấp bổ sung cô sợ nói không rõ ý Phạm Tích Nhân sẽ hiểu lầm. Thật sự do có Phạm Tích Nhân bên cạnh nên cô mới bình tĩnh chống đỡ nổi, đợi khi anh đi rồi, một mình cô đối diện với bốn bức tường, hư hư thật thật, không biết là cô đang ở cái nơi đáng sợ kia hay là đang ở nhà nữa.

Vô cùng bất an!

Lần đầu tiên có một cô gái tỏ ra yếu đuối trước mặt anh, thân là đàn ông anh phải ra dáng đàn ông che chở cho người ta chứ. Thật sự nhìn cô như vậy có đi về nhà anh chưa chắc an lòng. Huống hồ suy cho cùng cũng do anh mà ra.

Ở lại chẳng thiệt thòi gì, Phạm Tích Nhân rất sẵn khoái đồng ý: “Được thôi, nể mặt cô bị kẹt trong công ty tôi, nên trọng trách Phó tổng dành hy sinh quan tâm nhân viên vậy.”

“Nhưng tối nay tôi ngủ ở đâu đây?” Anh sờ cằm suy nghĩ, ánh mắt đắm chiêu nhìn Anh Thu.

Anh Thu mất tự nhiên, ăn nói không liền mạch: “Bên... Bên này!” Cô đi trước dẫn đường: “Đây là phòng anh trai tôi, tối nay anh ngủ tạm ở đây được không?” Thật sự cô không biết để Phạm Tích Nhân ở lại có phải lựa chọn sáng suốt không nữa. Mà thôi mặc kệ, dù sao cũng lỡ lời rồi. Tối đâu tính tới đó vậy!

Phạm Tích Nhân nén cười, anh chỉ mới nhìn cô đã khí huyết không thông, liền đỏ mặt. Nể tình hôm nay cô mệt mỏi, anh tạm tha không chọc cô nữa.

Thật ra anh cũng không kén chọn, đi theo Anh Thu vào trong. Cô mở tủ lấy ra một cái chăn mới để lên giường, rồi nhìn anh: “Ga giường tôi mới giặt hôm qua rất sạch sẽ.”

Phạm Tích Nhân đơn giản: “Ừm!” Một tiếng, không có ý kiến.

Lu Lu bên cạnh sửa: “Gâu Gâu!” Gây sự chú ý, còn nó ngủ ở đâu đây?

“Tối nay cho Lu Lu ngủ cạnh cô đi có nó bên cạnh chắc sẽ yên tâm hơn.” Anh Nhìn Lu Lu đưa ra ý kiến.

Đúng vậy! bây giờ cô không dám ngủ một mình, có Phạm Tích Nhân ở đây nhưng cũng cách một gian phòng, nói anh ngủ cùng phòng chẳng khác nào cô dẫn sói vào phòng tự tạo nguy hiểm cho mình. Bây giờ có Lu Lu thì tốt rồi, mà cô cũng không ghét bỏ gì khi ngủ cùng nó, ngược lại phải cảm ơn Lu Lu mới đúng.

Sắp xếp xong Anh Thu quay về phòng. Lu Lu phấn khích nhảy lên giường nằm sát Anh Thu, chủ nó đã phân phó tối nay bảo vệ Anh Thu tất nhiên nó phải làm cho thật tốt mới được ăn ngon.

Tuy mới đầu có chút chập chờn, nhưng nằm một hồi, toàn bộ cơ thể mệt mỏi, mắt trở nên nặng trĩu, Anh Thu dần dần tiến vào giấc ngủ.

Cô ngủ không sâu lắm, nhưng không đến nỗi bị giật mình. Trời vừa mới sáng không lâu cô đã tỉnh dậy, Lu Lu nằm cạnh cô vẫn ngủ ngon lành. Đây là lần đầu tiên cô ngủ chung với thú cưng, còn là thú cưng của người khác.

Khi rửa mặt xong ra ngoài Anh Thu mới phát hiện Phạm Tích Nhân còn dậy sớm hơn cả cô. Anh ta đang dựa lưng vào ghế, một tay tao nhã nâng cốc cà phê lên nhấp một ngụm, trông vô cùng thư thái. Có cảm giác như đây chính là nhà của anh ta chứ không phải nhà cô.

Nghe thấy tiếng động, Phạm Tích Nhân quay lại: “Dậy rồi sao?”

Anh Thu không đáp mà đi đến ghế ngồi xuống, cô chú ý có mấy hộp thức ăn được bày sẵn trên bàn, vẫn còn nóng: “Là anh mua hả?”

Nếu không phải anh chuẩn bị, cô tưởng là ai?

Phạm Tích Nhân cong môi: “Thế nào? Cảm thấy tôi rất chú đáo, là mẫu đàn ông lý tưởng đúng không?” Anh nhìn cô đầy ám muội, vẫn duy trì vẻ nét cười: “Cho nên rất cảm động, thích tôi rồi phải không?”

Anh Thu trừng mắt nhìn Phạm Tích Nhân, đúng là có chút cảm động, nhưng vì lời nói của anh ta đã sớm tiêu tan hết, cô lớn giọng: “Anh nằm mơ hả?” Mới sáng sớm đã bắt đầu hoang tưởng tân bốc bản thân mình rồi.

Nụ cười của anh càng trở nên nồng đậm: “Xem ra cô khôi phục rất tốt, đã có sức để mắng người.”

Có kiểu hỏi han nào đặc biệt hơn không? Muốn biết cô đã khỏe chưa thì hỏi một câu là được, còn cố tình dùng lời nói trêu chọc cô.

Phạm Tích Nhân thấy Anh Thu bắt đầu khó chịu, anh không đùa nữa, mở hộp thức ăn ra, đẩy đến trước mặt cô: “Ăn đi còn đến công ty nữa.”

Anh Thu nhận lấy im lặng ăn thật nhanh. Đến khi cô chuẩn bị xong Phạm Tích Nhân cũng đã thay một bộ đồ mới, anh dắt Lu Lu đứng trước cửa đợi cô.

Anh Thu đi theo sau đặc biệt quan sát, hôm nay Phạm Tích Nhân rất khác lạ, đặc biệt vui vẻ. Cô lâu lâu lại lên nhìn anh ta một lần, trong lòng thấy vô cùng khó hiểu.

Phạm Tích Nhân cũng tinh ý nhận ra Anh Thu đang cố tình nhìn mình: “Cô không thắc mắc chuyện hôm qua?”

“Không phải là sự cố sao?” Anh Thu hỏi lại.

Đúng là đầu óc đơn giản: “Đến công ty sẽ cho cô xem một màn thú vị.”

Câu nói không đầu không đuôi của Phạm Tích Nhân làm cô chẳng hiểu gì.

“Là chuyện gì?”

“Đưa điện thoại cho tôi.”

Phạm Tích Nhân càng ngày càng khó hiểu. Anh ta đang có ý đồ gì đây?

Thấy Anh Thu vẫn chậm chậm, ánh mắt nhìn anh không rời: “Muốn biết là chuyện gì thú vị thì đưa điện thoại cho tôi.” Anh tỏ ra khó chịu lặp lại một lần nữa.

Phạm Tích Nhân nhận lấy điện thoại, bấm tắt nguồn rồi trả lại Anh Thu, không quên dặn dò: “Cầm mở lên!”

Anh Thu bĩu môi, cất điện thoại vào túi xách. Không hỏi thêm nữa. Cô biết có hỏi Phạm Tích Nhân cũng không giải thích. Không phải anh ta nói đến công ty sẽ rõ sao? Vậy thì cứ đợi thôi.

Cô cũng rất nóng lòng muốn biết là chuyện gì.

Trước chung cư đã có tài xế đợi sẵn. Phạm Tích Nhân đưa dây xích cho tài xế: “Đưa Lu Lu đến Pet Center rồi quay lại công ty, xe để tôi tự lái.”

Thú cưng nhà giàu đẳng cấp cũng thật khác, được chăm sóc chu đáo cứ như một đứa trẻ sáng gửi ở trường mẫu giáo chiều rước về vậy. Anh Thu cảm thán, cô cũng muốn làm thú cưng không lo không nghĩ!

Nhưng sự thật vẫn là phải “cày” thì mới có ăn! Cô theo Phạm Tích Nhân ngồi vào xe đến công ty.

32. Chương 32: Vạch Trần

Ái Vy một đêm chập chờn không ngủ. Cho dù kế hoạch triển khai thuận lợi, đối phương đã báo thành công như cô ta mong đợi, nhưng chưa đến phút cuối cùng vẫn chưa chắc chắn điều gì.

Ái Vy dậy từ rất sớm, điện thoại luôn đem theo bên mình chờ đợi thông báo. Cô ta không dám buông điện thoại một phút giây nào, sợ bỏ lỡ cuộc gọi đến.

Đã sáu giờ hơn, vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Ái Vy lo lắng đi qua đi lại không yên. Điện thoại rung lên một tiếng cô ta vội ấn nút nghe.

“Ái Vy chị là Lê Na đây!”

Trong lòng sung sướng, điều cô ta mong chờ nhất cũng đến rồi.

“Dạ, em chào chị!”

Bên kia giọng Lê Na gấp gáp truyền đến: “Em mau chuẩn bị đến công ty đi công tác thay Anh Thu.”

Ái Vy bất ngờ: “Hả? Còn Anh Thu thì sao chị?”

Lê Na bực bội: “Đừng nói nữa, vì chuyện này mà mới sáng sớm chị đã bị Phó tổng la, điện thoại cô ta không liên lạc được, thật vô trách nhiệm. Không nói nhiều nữa em mau đến đi.”

“Dạ, sẽ lập tức đến, cảm ơn chị!”

Ái Vy đã chuẩn bị sẵn sàng, chị đợi một câu nói này mà thôi. Cô ta lập tức ra khỏi nhà đến công ty.

Dưới sảnh công ty Lê Na đã đợi sẵn, thấy Ái Vy Lê Na lập tức đi đến, khuôn mặt mừng rỡ: “Em đến thật tốt quá!” Nét mặt căng thẳng của Lê Na liền dần ra.

“Thật sự em được đi cùng Phó tổng sao chị?” Ái Vy nắm lấy cánh tay Lê Na ánh mắt mong đợi.

“Ừm, cơ hội lần này em phải thể hiện thật tốt đó.” Lê Na nhìn đồng hồ: “Vừa rồi Phó tổng thông báo có việc đột xuất nên đến trễ một chút. Em ăn sáng chưa?”

“Dạ chưa.”

“Vậy đến căn tin ăn chút gì rồi quay lại.” Ái Vy đúng là một nhân viên tích cực, hết mình vì công việc. Vừa gọi lập tức có mặt, điểm này Lê Na cảm thấy rất hài lòng.

Ái Vy gật đầu, thân mật khoác tay Lê Na đi đến căn tin.

Gọi đồ ăn xong, Lê Na tranh thủ trò chuyện cùng Ái Vy. Được một lúc Lê Na liền chú ý đến túi xách mà Ái Vy đem theo: “Túi xách này có phải trong bộ sưu tập của Diệp thị tháng này không?”

Ái Vy cười tươi: “Chị thật tinh mắt.”

Ánh mắt Lê Na sáng rực: “Có thể cho chị mượn xem một chút không? Lần trước bạn quá đến khi đi mua đã hết hàng.” Đến giờ vẫn còn tiếc.

Ái Vy vui vẻ đồng ý đưa túi xách cho Lê Na.

Lê Na cẩn ngấm ngĩa, càng nhìn càng thích, cô lấy tay sờ lên chất da mềm mại: “Nghe nói bên trong còn được thêu thêm chữ ký của nhà thiết kế, chị xem được không?” Lê Na rất muốn xem nhưng vẫn phải hỏi ý kiến của Ái Vy.

“Chị cứ tự nhiên!” Bên trong ngoài mấy vật dụng cần thiết với mỹ phẩm cũng không có gì riêng tư. Ái Vy thoải mái gật đầu.

Lê Na nhanh chóng bật nút khóa, nhìn vào. Sượt tay một cái, vật dụng bên trong rơi ra, Lê Na trở nên luống cuống nói: “Xin lỗi em!”

“Không sao ạ!”

Lê Na cúi người xuống nhanh chóng nhặt lại vật dụng thả vào túi xách rồi đem trả lại cho Ái Vy, cười ngại ngùng: “Chị bắt cần quá!”

Sau đó điện thoại Lê Na reo lên, đọc xong tin nhắn cô ấy nhìn Ái Vy: “Phó tổng sắp đến rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Ái Vy gật đầu một cái nhanh chóng thanh toán tiền rồi đến phòng họp. Nhưng đến khi đẩy cửa bước vào biểu cảm cô ta như gặp phải ma, sợ hãi lùi lại mấy bước, kinh ngạc không nói nên lời.

Là Anh Thu? Tại sao Anh thu lại có mặt ở đây. Không hợp lý chút nào. Nhưng thật sự cô ta không nhìn lầm mà, Anh Thu đang ngồi cùng Phó tổng mà Lê Na đứng cạnh cô ta cũng ngạc nhiên không kém hô lên: “Anh Thu!”

Anh Thu mỉm cười nhìn thư ký Lê: “Chị Lê Na, buổi sáng tốt lành!”

“Tại sao chị liên lạc với em không được?” Lê Na khó hiểu nhìn Anh Thu.

Trước khi đi Phạm Tích Nhân đã dặn dò trước, vì vậy Anh Thu hết sức tự nhiên mà trả lời: “Xin lỗi, điện thoại em hết pin.”

Phạm Tích Nhân cũng không tỏ ra quá để ý đến vấn đề này: “Được rồi, mười lăm phút nữa xuất phát!”

Lê Na khó xử nhìn sang Ái Vy, Anh Thu đã đến mà Phó tổng cũng không có ý định thay đổi người, nói như vậy lần này Ái Vy đến đây là uống công rồi, bây giờ biết ăn nói làm sao đây!

“Ái Vy... chị!” Lê Na không dám nhìn thẳng vào mắt Ái Vy, nhưng đến nước này phải nói rõ ràng tránh cho Ái Vy vẫn mong chờ: “Xin lỗi em! Anh Thu đã đến rồi cho nên...” Vẫn không thể nào thốt ra được một câu trọn vẹn!

Cho nên không cần cô ta nữa phải không?

Về mặt Ái Vy thất vọng đến nỗi nước mắt cũng rơi xuống: “Em hiểu!” Nói xong cô ta quay người đi thật nhanh ra ngoài.

Đến bây giờ Ái Vy vẫn không muốn tin đây là sự thật. Đứng ở lối thoát hiểm thang bộ, cô ta nắm chặt tay, ánh mắt thể hiện mười phần hận ý, lấy điện thoại bấm một dãy số lạ. Đợi đối phương bắt máy, cô ta cũng không nhịn được nữa giọng nói đầy tức giận: “Đêm qua cô có thật sự nhốt Anh Thu vào toilet không?”

Đối phương nhanh chóng đáp, mang theo mấy phần bực bội vì bị Ái Vy nghi ngờ: “Cô bị gì vậy, tất nhiên là có.” Video cũng đã gửi qua rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành bây giờ còn hỏi lại cái gì.

“Vậy tại sao cô ta vẫn có thể bình yên đứng trước mặt tôi?” Ái Vy hoàn toàn không tin tưởng chất vấn ngược lại.

“Đêm qua đợi một lúc, sau khi chắc chắn tôi mới đi, chuyện đã xong rồi đừng làm phiền tôi nữa.” Đối phương nói xong cũng ngắt kết nối.

Ái Vy cố gọi lại mấy lần đều không liên lạc được, cô ta dậm thật mạnh chân xuống nền. Đúng là người cô ta thuê đã gửi đoạn video qua làm chứng cứ, mà cô ta nghe rõ tiếng cầu cứu của Anh Thu, sau khi xác nhận Ái Vy mới thanh toán tiền. Nói như vậy đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Đầu tiên Ái Vy vờ lấy cớ ba cô ta bị bệnh, tiếp theo là chuyện quên làm bản kế hoạch để nhờ sự hỗ trợ của Anh Thu. Cô ta biết nếu làm đến chiều không thể nào xong được. Với tính cách của Anh Thu mà cô ta cảm nhận được chắc chắn sẽ giúp đỡ hết mình. Vì thế cô ta đánh cược nói dối ba cô ta nhập viện để Anh Thu phải tăng ca ở lại công ty làm một mình.

Thực ra ban đầu định dụ Anh Thu đến một nơi vắng vẻ rồi nhốt lại, nhưng đến khi nghĩ ra thì thời gian gấp gáp không kịp chuẩn bị, nhốt Anh Thu ở toilet công ty cũng rất hợp lý. Ái Vy sợ nếu cô ta đích thân ra tay sẽ bị camera ghi hình lại nên đã thuê một người trà trộm vào, đợi Anh Thu đi vào toilet sẽ nhốt lại. Mà mọi việc tiến triển rất thuận lợi cho đến vừa rồi gặp Anh Thu hoàn toàn không chút sức mẻ cười nói vui vẻ.

“Reng Reng Reng!” Là thông báo họp khẩn cấp nội bộ. Mọi người nhanh chóng tập hợp, đến khi Ái Vy đến nơi phòng họp đã đông đủ người. Cô ta nhíu mày khó hiểu, kéo ghế ngồi xuống. Trên bục là Phó tổng đang đứng. Đáng lẽ giờ này Phó tổng phải đi công tác rồi chứ, tại sao còn ở đây chủ trì cuộc họp. Hàng loạt nghi vấn xuất hiện rong đầu, không chỉ Ái Vy mà mọi người cũng xì xầm bàn tán.

“Mở cuộc họp này tất nhiên là vì một chuyện quan trọng.” Phạm Tích Nhân nhìn xuống phía dưới, nhẹ nhàng nói. Đám đông cũng bắt đầu im lặng lắng nghe.

“Các bạn có biết đêm qua có nhân viên bị kẹt trong toilet trong công ty không?” Một lần nữa tiếng bàn tán lại vang lên. Phạm Tích Nhân nhìn phản ứng của mọi người tiếp tục nói: “Tôi nghi ngờ có người cố ý làm chuyện này cho nên mới mở cuộc họp điều tra.”

“Àm!” Trong lòng Ái Vy thót lên một cái, hai tay đặt dưới bàn bắt đầu run run, như vậy hôm qua đích thực Anh Thu bị nhốt. Nhưng chuyện này làm sao lại kinh động đến Phó tổng, còn muốn tìm thủ phạm.

Nhất định phải bình tĩnh! Cô ta không trực tiếp ra tay, cho dù camera ghi hình lại cũng là một người khác, không liên quan đến cô ta.

Cho dù là suy nghĩ vậy nhưng trên trán Ái Vy bắt đầu lấm tấm mồ hôi, cô ta cố sức vịn nắp chai nước, uống một hớp. Để xem Phó tổng điều ra kiểu gì.

Trên màn hình chiếu lớn xuất hiện cảnh Anh Thu vào toilet, sau đó có một người xuất hiện, là dáng phụ nữ, người đó mặt đồ đen, bịt khẩu trang còn đội một cái nón kết cũng màu đen đi theo sau Anh Thu vào bên trong. Khoảng mười lăm phút sau, người phụ nữ đó đi ra, bộ dạng lén la lén lút nhìn xung quanh rồi đi thật nhanh.

Chỉ thấy người phụ nữ đó đi ra, còn Anh Thu không thấy đâu. Đây chính là lúc Anh Thu bị nhốt bên trong, mà thủ phạm tất nhiên là người phụ nữ đó.

Phải công nhận bộ phận kỹ thuật của AHS điều tra thật nhanh, video cũng nhanh chóng được đem đến, vô cùng rõ nét, tuy nhiên vì là ban đêm nên hình ảnh không màu, thủ phạm lại mặc đồ đen che kín mặt khó mà nhận dạng. Chỉ quay được cảnh bên ngoài toilet chứ bên trong không rõ người kia làm cách nào nhốt Anh Thu lại.

“Mọi người đã xem xong, nếu ai nhận ra người trong hình là ai, công ty sẽ có một khoản thưởng.” Về mặt Phạm Tích Nhân nghiêm trọng, xem ra anh rất để tâm: “Chuyện này đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến an toàn nhân viên, cho nên trong sáng nay nhất quyết phải tìm ra thủ phạm.” Nói rồi anh ngồi xuống ghế chờ đợi thông tin từ mọi người cung cấp.

Mà bên dưới hoàn toàn im lặng, không ai có manh mối gì. Cho dù phần thưởng kia rất lớn làm người ta xôn xao nhưng làm gì có thông tin mà cung cấp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc mặt của Phạm Tích Nhân càng trở nên khó coi. Buổi sáng nay chỉ để tìm thủ phạm không ai được phép ra ngoài làm việc.

Không khí căng thẳng, bây giờ mọi người mới nhận ra so với áp lực công việc thì áp lực do Phó tổng gây ra mới đáng sợ. Mà họ phải ngồi đây chịu đựng đến bao giờ.

Ái Vy mừng thầm trong lòng, thì ra Phó tổng chỉ tạm thời tức giận mà thôi, chứ hoàn toàn không có chứng cứ. Cô ta yên tâm không ít.

Nhưng Ái Vy chưa kịp vui mừng Phạm Tích Nhân nhíu mày nhìn điện thoại một cái rồi đứng lên, ghé sát vào micro nói: “Thật ra trong lúc chờ đợi tôi đã cử người đi điều tra, bây giờ đã có kết quả!” Anh nói vô cùng chậm rãi, dành thời gian nhìn lần lượt từng người, cuối cùng hướng đến Anh Thu ngồi hàng đầu nhếch môi cười: “Là một thực tập sinh trong công ty AHS.”

Đây là cuộc họp bộ phận, nên ở đây có bao nhiêu thực tập sinh mọi người đều rõ nhất. Ngoại trừ Anh Thu là người bị hại thì không phải còn chín người sao? Vậy có thể là ai đây? Ánh mắt nghi ngờ lập tức dồn về chỗ mấy thực tập sinh đang ngồi, bọn họ đều bị xếp vào diện nghi phạm. Nhưng chỉ có một thủ phạm vậy ai là thủ phạm thật sự?

Quản lý Lâm ngồi cạnh Ái Vy cũng không nhận được thắc mắc: “Em nghĩ là ai?”

Ái Vy biểu cảm cứng nhắc, cố gắng tỏ ra bình thường cười nhẹ: “Em cũng không đoán được.”

Quản lý Lâm “Ồ!” lên một tiếng cũng không suy đoán tiếp: “Là ai thì người đó có tạt giạt mình thôi!” Sớm muộn gì cũng biết. Nhưng vì câu nói này cả người Ái Vy khẽ vô thức run lên.

Phạm Tích Nhân chơi trò “mèo vờn chuột” đã đủ, anh cũng không làm mất thời gian nữa, nhanh chóng cho phát đoạn băng lên.

Là cảnh Ái Vy đứng ở cầu thang gọi điện thoại, được quay cận cảnh khuôn mặt cô ta, đáng nói là dù là camera ghi hình nhưng sẽ không có âm thanh, nhưng ở đây lại được lồng ghép cả âm thanh vào. Thật ra Phạm Tích Nhân ngồi chần chờ không đưa ra bằng chứng chỉ vì muốn bộ phận kỹ thuật thêm âm thanh vào đoạn ghi hình cho sống động mà thôi.

“Đêm qua cô có thật sự nhốt Anh Thu vào toilet không? Vậy tại sao cô ta vẫn có thể bình yên đứng trước mặt tôi?...” Đoạn video phát đến lúc Ái Vy nhận thông báo họp khẩn thì dừng lại.

Ái Vy nghe tiếng mình trong đoạn băng, lại bị ánh mắt khinh bỉ của mọi người nhìn mình, cô ta đứng bật dậy điên cuồng lắc đầu: “Đoạn video này đã bị chỉnh sửa, đúng là tôi đứng ở cầu thang nhưng những lời kia không phải của tôi.”

Cả khẩu hình miệng và lời nói đều trùng khớp như vậy còn muốn chối.

“Đúng là có cắt ghép âm thanh vào, nhưng cô muốn có bằng chứng xác thực hơn tôi cũng có.” Không biết Lê Na đã lấy túi xách của Ái Vy đem lên đứng gần Phạm Tích Nhân từ lúc nào. Cô ấy từ trong túi xách của Ái Vy lấy ra một cây bút ghi âm nhỏ xíu, bật lên áp sát vào micro, vẫn là lời nói của Ái Vy phát ra.

Ái Vy chạy đến chỗ Anh Thu, cô ta sắp khóc đến nơi, liều mạng nắm cánh tay Anh Thu miệng liên tục nói: “Xin lỗi, xin lỗi tớ không cố ý, cậu tha thứ cho tớ được không?”

Anh Thu ghé tởm gỡ cánh tay đang bám chặt của Ái Vy ra. Tất cả là do Ái Vy lợi dụng lòng tốt của cô, còn hãm hại cô nữa, bây giờ đã biết được bộ mặt thật cô tránh xa còn không kịp. Anh Thu kiên quyết nói: “Không bao giờ, Ái Vy tôi đã nhìn lầm cô!”

Ái Vy như sụp đổ, không ngờ kết kết cuộc của cô ta không phải trở thành nhân viên chính thức của AHS mà lại thảm hại bị vạch trần như vậy. Đột nhiên cô ta trở nên quá khích cỡ lớn, sau đó chỉ tay về phía Phạm Tích Nhân rồi đến Lê Na: “Các người gài bẫy tôi.”

Là Phạm Tích Nhân dụ cô ta ra tay với Anh Thu, còn Lê Na giả bộ thân thiết giúp đỡ rồi nhân lúc cô ta không đề phòng đâm cô ta một nhát. Chính là lúc làm rơi túi xách đã lên bỏ máy ghi âm vào. Vậy mà cô ta hoàn toàn không biết, từng bước đi vào cái bẫy được vạch sẵn.

Cả đời tính kẻ người khác, hôm nay lại bị người khác tính kẻ.

Ái Vy cười lạnh nhìn Phạm Tích Nhân nói lớn: “Đừng tưởng chỉ có mỗi công ty AHS các người, với năng lực của tôi vẫn tìm được một công ty tốt hơn.” Bộ dạng vô cùng tự tin nhìn thẳng mặt Phạm Tích Nhân mà tuyên bố.

Phạm Tích Nhân nheo mắt nhìn Ái Vy, vô cùng xem thường: “Cô nghĩ bị AHS từ chối có công ty nào dám nhận cô sao?” Nghĩ rằng một con tép riêu nhỏ bé muốn làm gì thì làm sao? Anh vừa dứt lời bảo vệ đã nhanh chóng kéo Ái Vy điên cuồng la hét ra ngoài.

“Mọi người hãy lấy Ái Vy làm gương, đừng bao giờ để tôi phát hiện chuyện tương tự xảy ra tại AHS nếu không kết cuộc không chỉ đơn giản là đuổi việc đâu!” Lần này anh ra tay với Ái Vy tương đối nhẹ tay, cũng xem như cảnh cáo với những người có mưu đồ xấu trong công ty.

Những loại người này AHS sẽ không chứa chấp!

Ra bên ngoài Anh Thu nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh, Phó tổng!”

Phạm Tích Nhân tay dứt túi quần, thản nhiên nói, xem như vừa rồi chỉ là chuyện vụn vặt: “Tôi chỉ không muốn trong công ty có thành phần như vậy mà thôi!” Chứ không phải vì cô. Anh nhìn Anh Thu một cái rồi đi mất.

33. Chương 33: Bộ Mặt Thật

Chỉ ba tháng thực tập ngắn ngủi mà đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Cũng nhờ vậy Anh Thu cũng rút ra được một điều đó là không được quá tin người. Bên ngoài họ cười nói tỏ ra thân thiện nhưng bên trong chẳng biết đang có âm mưu gì.

Môi trường nơi công sở đúng là quá khốc liệt, chỉ mới đi thực tập thôi mà cô đã cảm nhận sâu sắc được điều này.

Nói ra cũng phải cảm ơn Phạm Tích Nhân, đã cho cô thấy được bộ mặt giả tạo của một người.

Mặc kệ đã qua hết rồi, thực tập đã xong, hôm nay cũng không cần dậy sớm đến công ty nữa. Tối qua làm tiệc chia tay, uống hơi nhiều đến bây giờ cả người uể oải cũng chỉ muốn nằm lì trên giường mà thôi. Đáng lẽ cô định chào Phạm Tích Nhân một tiếng nhưng đáng tiếc anh ta lại đi công tác đúng lúc, buổi tiệc tối qua cũng vắng mặt.

Cô với Phạm Tích Nhân cũng không còn việc gì có thể chạm mặt nữa rồi. Cảm giác có chút khác lạ, nhưng lại rất vui mừng. Đây chính là điều cô chờ đợi mà. Bây giờ đã thành hiện thực rồi, có sao có một chút khó chịu không nói thành lời.

Minh Khải nói mai anh ấy về. Đã lâu ngày không gặp, chỉ được trò chuyện qua điện thoại, trong lòng cô cũng có chút nhớ anh ấy.

Có một điều đặc biệt là ngày mai trùng hợp lại là sinh nhật của Minh Khải, cô sẽ tạo một bất ngờ nhỏ tổ chức một buổi tiệc tại nhà cho anh ấy, và cũng để Minh Khải biết cô suy nghĩ thấu đáo rồi, muốn nghiêm túc tiến triển mối quan hệ này. Thời gian trước chỉ toàn tránh né, đến một nụ hôn đúng nghĩa bọn họ cũng chưa có. Chắc chắn ít nhiều cũng gây ra tổn thương cho anh ấy.

Mà trước tiên cô phải đến nhà Minh Khải chuẩn bị. Anh ấy đi công tác đã lâu, nhà để trống không ai ở,

cô phải đến dọn dẹp sạch sẽ rồi trang trí lên nữa. Thật ra Minh Khải có đưa chìa khoá nhà cho cô, tỏ ý cô muốn đến lúc nào cũng được. Nhưng ngoại trừ về nhà cùng anh ấy một vài lần, cô chưa từng đi một mình đến nhà anh ấy lần nào. Có thể nói đây là lần đầu tiên, cảm giác có chút bồi hồi khó diễn tả.

Anh Thu lục trong tủ lấy chìa khoá nắm chặt trong tay mỉm cười, sau đó cẩn thận bỏ vào ngăn kéo của túi xách, đóng cửa ra khỏi nhà. Cô đến siêu thị mua một vài vật dụng cần thiết, khi mua xong trời đã xế chiều. Cô tranh thủ bắt taxi đi đến nhà Minh Khải.

Gần giờ tan ca, xe cô cũng dần đông đúc.

Tại công ty AHS, Phạm Tích Nhân vừa đi công tác về. Đến khi đi ngang qua phòng làm việc, anh cố tình nhìn vào tìm kiếm Anh Thu. Nhưng kì lạ là không thấy cô ở đâu, hơn nữa không chỉ cô mà toàn bộ thực tập sinh đều không thấy. Anh nhíu mày đẩy cửa bước vào, nhìn xung quanh rồi tìm quản lý Lâm: “Thực tập sinh đi đâu cả rồi?”

Quản lý Lâm thấy Phạm Tích Nhân lập tức đứng dậy: “Chào Phó tổng!”

Phạm Tích Nhân gật đầu, vẫn đang chờ đợi câu trả lời.

“Dạ, kỳ thực tập kết thúc rồi, Phó tổng đi công tác nên vẫn chưa kịp báo cáo.”

Phạm Tích Nhân tỏ ra không vui, như bị người khác giấu giếm chuyện quan trọng: “Khi nào?”

Quản lý Lâm cũng tinh ý nhận ra sắc mặt của Phạm Tích Nhân không được tốt. Đúng là không kịp báo cáo lên cấp trên, nhưng thường mấy chuyện này Phó tổng trăm công ngàn việc đáng lẽ không quan tâm mới phải.

“Dạ, là hôm qua.”

Phạm Tích Nhân nghe xong đáp án, quay đầu đi thẳng một mạch ra ngoài. Về đến phòng làm việc anh dựa lưng vào ghế. Nổi lỏng cà vạt, chưa hài lòng, bung thêm một cúc áo ở cổ. Như vậy mới thoải mái đôi chút. Khi không nhìn thấy Anh Thu ở đó tâm trạng anh lại không vui. Cứ như cô chạy trốn những lần trước vậy. Ngồi một lúc anh vẫn không thể tập trung làm việc được. Anh thở dài, dứt khoát đứng dậy đi ra ngoài.

Phạm Tích Nhân lái xe không định hướng nhưng chẳng hiểu sao lại đi đến chung cư của Anh Thu. Anh bực bội vỗ mạnh vào vô lăng: “Phạm Tích Nhân mày đang làm gì vậy? Khi không lại chạy đến đây!” Anh không đi lên nhà Anh Thu, cũng không lái xe đi, ánh mắt vẫn duy trì nhìn về phía chung cư đến thất thần.

Đến khi thấy bóng dáng nhỏ bé xuất hiện đang vui vẻ vừa đi vừa hát anh không tự chủ được lái xe đi theo. Khi cô đã vào siêu thị rồi anh vẫn ngồi trong xe mà quan sát chờ đợi.

Nhìn thấy Anh Thu túi lớn túi nhỏ bắt taxi anh liền đuổi theo, nhưng vẫn chú ý duy trì một khoảng không để cô phát hiện. Đến khi nhìn thấy cô không phải quay về nhà mà đi một hướng khác, khoảng một lúc xe của cô dừng lại ở một toà nhà. Anh nhếch môi tự chế giễu mình. Thì ra là Anh Thu đến nhà bạn trai, anh lại đi theo như một kẻ bám đuôi. Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong lòng từng đợt khó chịu dâng lên kèm theo đó có chút gì đó đau nhói.

Anh Thu vẫn không hay biết gì, cô thang máy lên tầng ba. Mặc dù gần tối nhưng vẫn dư âm của nắng nóng, không khí oi bức, xách thêm đồ nặng khiến cả người mệt mỏi. Cô thả túi đồ xuống chân, thở mạnh, đợi một lúc cô nhanh chóng lấy chìa khoá ra mở cửa.

“Cạch!”

Trong nhà có ánh đèn mờ mờ. Không lý nào! Minh Khải nói ngày mai anh ấy mới về mà.

Anh Thu cẩn thận bước từng bước nhỏ, vừa đi vừa quan sát. Đến ghế sofa, trên nền nhà vung vãi quần áo, là quần dài đàn ông, váy phụ nữ, còn có cả đồ lót. Trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, cô tiến nhanh đến phòng ngủ. Cánh cửa chỉ khép hờ, xem ra chủ nhân của nó gấp gáp đến nỗi chẳng kịp đóng cửa. Mà thông qua khoảng trống cô vừa vịn thấy được thân ảnh của hai người đang quấn lấy nhau trên giường.

Trái tim run lên, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. Minh Khải cứ như thế mà phản bội cô!

Anh Thu cắn môi thất thần xoay người rời khỏi. Cô không tin vào mắt mình. Nhưng đến trước cửa nhà lại gặp phải Phạm Tích Nhân chặn trước cửa. Anh sa sầm mặt nhìn Anh Thu nước mắt rơi không ngừng.

Không yên lòng anh đi theo cô lên tận đây, định nhìn một cái rồi về, nhưng khi nhìn vào nhà nhìn cảnh tượng kia anh cũng biết bên trong đang diễn ra chuyện gì.

Anh Thu liếc mắt một cái, né Phạm Tích Nhân mà đi ra nhưng anh lại chặn lối đi của cô: “Cô không định quay lại cho đôi cầu nam nữ đó một trận sao?”

“Không phải chuyện của anh!” Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Phạm Tích Nhân vẫn cố chấp ngăn Anh Thu lại, anh đặt tay lên vai cô hơi dùng sức, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Anh Thu mà tôi biết đi đâu rồi, ít nhất phải cho hần ta một cái tát rồi đường hoàng chia tay.” Rõ ràng đây là lỗi của tên đàn ông kia mà cô chứ như con rùa rúc cổ không dám đối diện. Trước mặt anh cô tỏ ra kiên cường bấy giờ gặp chuyện lại trở nên yếu đuối cho ai xem?

Bả vai truyền đến cảm giác đau nhức, cộng thêm ánh mắt của Phạm Tích Nhân như có sức mạnh nhìn thấu nội tâm làm cô tỉnh táo không ít. Đúng! Tại sao cô phải hèn nhát mà rời khỏi đây.

Anh Thu hít mạnh một hơi, hai tay nắm chặt thành quyền quay người trở ngược vào trong. Cô đẩy mạnh, cánh cửa đập vào tường phát ra âm thanh “Ầm!” Hai con người trên người cũng vì thế giật mình dừng lại.

Cô gái la: “Á!” Một tiếng lấy chần che kín mình. Minh Khải thấy Anh Thu sững sốt, rồi nhanh chóng mặc vội quần áo chạy tới gấp gấp giải thích: “Anh Thu không phải như em thấy đâu, nghe anh nói.”

Anh Thu đẩy Minh Khải ra, tát cho anh ta một cái, rồi cười lạnh: “Minh Khải tôi quá xem thường anh rồi, chúng ta chia tay đi.”

Cái tát này dùng lực rất mạnh, một bên má bỏng rát. Minh Khải lấy tay sờ, đến khi nhìn lại có chút máu dính vào tay. Anh ta hung hăng kéo Anh Thu ra khỏi phòng, hoàn toàn thay đổi thái độ: “Cô tỏ ra thanh cao cái gì chứ, chia tay thì chia tay.”

Nói xong lời này cô thấy thoải mái vô cùng, sớm tránh xa được một tên căn bã. Đúng như Phạm Tích Nhân nói cô quay lại nói lời này hoàn toàn là sự lựa chọn sáng suốt.

Anh Thu không ngờ Minh Khải lại là con người như vậy. Không đúng chỉ là cô chưa nhận ra bản chất thật sự của anh ta mà thôi. Cảnh tượng này thật giống như Ái Vy ở công ty, mà cấp độ chỉ có cao hơn, làm cô một trận kinh tởm.

“Khốn khiếp! Tôi đã nhìn lầm anh.”

Minh Khải nhếch môi: “Cô tự nhìn lại mình đi. Có cái gì hơn người còn ra vẻ bảo thủ, đến hôn cũng tránh né, cho dù là người kiên nhẫn nhất cũng không chịu được. Đến nước này tôi nói cho cô biết, thật ra ban đầu thấy cô mới mẻ nên mới thử quen, cô nghĩ rằng tôi yêu cô sao? Đúng là ngây thơ!”

Ở nơi làm việc chỉ có Anh Thu là đáng đáp tạm ổn, có tí phong cách, trong lúc nhàm chán anh ta mới để ý đến Anh Thu mà thôi. Ban đầu cô làm dâng lên ý chí muốn chinh phục của anh ta, lâu dần anh ta chịu hết nổi rồi.

“Cô biết không? Mỹ Lan là con ông chủ đó, xinh đẹp yêu kiều lại biết điều hơn cô gấp trăm lần.” Lúc Anh Thu nghĩ việc đi thực tập, chính là lúc Minh Khải quen được Mỹ Lan, là Mỹ Lan chủ động theo đuổi anh ta, gia thế khá giả lại xinh đẹp, mối quan hệ với Anh Thu không chút tiến triển. Nhìn thấy Mỹ Lan lâu dần thành động lòng. Trong lúc phân vân giữa Anh Thu và Mỹ Lan anh ta đã hỏi Anh Thu có định làm ở AHS hay không lại nhận được cái lắc đầu của cô. Rõ ràng là một công ty lớn lại chê bai, không hề có ý chí tiến thủ, định để anh ta bao nuôi hay sao? Giữa một người nhà giàu yêu anh ta và một người lúc nào cũng ra vẻ thanh thuần lại ăn bám nên chọn ai? Anh ta không có ngu để lựa chọn sai lầm.

Vì thế anh ta quyết định đi công tác, Mỹ Lan tất nhiên cũng đi theo.

Vẫn là có chút tiếc nuối chưa chạm vào được Anh Thu nên chưa nói ra, không ngờ hôm nay lại bị phát hiện. Cũng không sao, kết thúc tại đây cũng chẳng mất mát gì.

Minh Khải nói Anh Thu mới nhớ Mỹ Lan là con ông chủ chỗ cô làm, cô đã gặp vài lần, không ngờ cô ta có ý với Minh Khải, mà Minh Khải vì hư danh cũng không từ chối. Tất nhiên làm con rể ông chủ tốt hơn rất nhiều so với cô.

Hai người bạn họ mới đúng là một cặp trời sinh.

“Cô với tôi cũng cùng một loại người thôi.” Thật ra Minh Khải có quay lại thành phố Z mấy tuần trước, khi đến trước nhà Anh Thu lại thấy cô đi xuống cùng một người đàn ông vào buổi sáng sớm. Cũng là “Ông ăn chả bà ăn nem” cả thôi, còn ra vẻ trong sáng không cho anh ta động vào.

“Anh nói cái gì?”

“Tôi...”

Minh Khải đang muốn nói liền bị Phạm Tích Nhân cắt ngang, anh nhìn Anh Thu: “Với những loại người này không cần nói nhiều, đi thôi!”

Minh Khải đứng một bên cũng nhận ra chính là người đàn ông anh ta đã bắt gặp buổi sáng hôm ấy.

Anh Thu càng nghe càng tức giận, cô hung hăng đá cho Minh Khải một cái. Anh ta lập tức đứng lên muốn đánh trả lại bị Phạm Tích Nhân ngăn cản, lực của anh mạnh hơn Anh Thu rất nhiều, ra tay rất nhanh, trực tiếp đánh Minh Khải mấy cái làm anh ta gục luôn xuống sàn nhà không đứng dậy nổi.

34. Chương 34: Thất Thân

Anh Thu xuống dưới chung cư, cô hơi ngẫn mặt để gió lạnh phả vào người, như vậy mới tỉnh táo được một chút. Loại người như Minh Khải may mắn cô sớm cô bắt gặp tại trận, anh ta không còn đường chối cãi, nếu không cô sẽ còn bị bộ mặt ôn nhu của anh ta đánh lừa không biết khi nào mới thức tỉnh.

Đoạn tình cảm này chỉ mới chớm nở, không đặt nhiều hy vọng cho nên cũng không quá đau thương! Chỉ cảm giác bị phản bội không dễ chịu chút nào!

Phạm Tích Nhân chỉ một mực im lặng đi theo sau Anh Thu, cô nhìn anh cười hết sức tự nhiên, cũng không dùng kính ngữ, quan hệ giữa bọn họ không còn là sếp với nhân viên, xưng hô hoàn toàn không cần để ý, mà cô cũng không thích vậy. Cô nói: “Này! Anh đi uống rượu với tôi không?” Cô không hỏi tại sao anh lại đi theo cô đến tận đây mà chỉ đơn giản rủ anh cùng đi uống rượu.

Phạm Tích Nhân hơi cong môi hỏi: “Cô biết uống rượu sao?” Thất tình đau khổ nên mới nghĩ đến mượn rượu giải sầu?

Anh Thu bĩu môi, hôm nay bị Minh Khải phản bội lại bị Phạm Tích Nhân xem thường: “Tôi ngàn chén không say, không tin chúng ta thử xem!” Cô nhìn anh đầy thách thức.

Phạm Tích Nhân rất sáng khoái đồng ý, anh cũng đang muốn uống rượu, liền cùng Anh Thu đến một quán

Bar nổi tiếng của thành phố Z làm bạn nhậu.

Đúng như Anh Thu nói, cô không phải “gà mờ” trong lĩnh vực này, tương đối rành về rượu, đã gọi liên tục mấy loại rượu, sau đó vui vẻ mà uống cạn, mặt không biến sắc, đến nhăn mặt một cái cũng không có. Càng uống cô càng hưng phấn, trên bàn ly trống bày khắp nơi.

Anh nhớ lại ngày đầu tiên cô đến công ty làm việc, trên người cũng ngửi được loáng thoáng mùi rượu. Không ngờ cô gái nhỏ này đây lại là một cao thủ.

Âm thanh sống động của nhạc sàn vang lên, Anh Thu lắc lư theo, sau đó cô nhìn Phạm Tích Nhân một cái: “Tôi đi nhảy, anh ở đây đi.”

Hôm nay Anh Thu mặc quần jean ống loe, áo sơ mi khoác ngoài, bộ dạng tương đối giống lần đầu tiên anh gặp cô ở “Thiên đường xem mắt”. Mà khi cô nói muốn đi nhảy, liền cởi áo sơ mi ra, bên trong là một chiếc áo hai dây dạng crop top chỉ dài đến rốn, vừa vặn lộ ra vòng eo thon gọn, làn da cô trắng hồng, dưới ánh đèn càng thêm nổi bật. Làm anh không tự chủ mà dời ánh mắt nhìn chằm chằm vào eo cô.

Anh Thu cũng phát hiện ra Phạm Tích Nhân đang nhìn ở đâu, cô chỉ cười một tiếng trông rất quyến rũ, phất tay tràn đầy sức sống mà đi lên sàn nhảy.

Phía trên sàn nhảy có rất nhiều nam thanh nữ tú đang lắc lư theo nhạc, không khí hoàn toàn nóng bỏng, tràn đầy phấn khích. Mà Anh Thu cũng rất nhanh hoà nhập vào đám đông, đưa tay làm mấy động tác phiêu theo nhạc. Đúng là âm nhạc là liều thuốc tốt nhất! Tâm trạng theo đó được giải toả không ít.

Mà khi Anh Thu bước lên cũng đã thu hút được ánh mắt của mấy anh chàng, bọn họ dần tiến sát về phía cô cùng cô nhảy. Anh Thu cũng không để ý mặc kệ bọn họ. Chỉ có Phạm Tích Nhân bên dưới đã bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Một người đàn ông đưa một ly rượu, nở nụ cười tiêu chuẩn nhìn Anh Thu: “Người đẹp có thể mời em một ly không?”

Anh Thu nhìn một cái, nhận lấy, nâng cốc nhìn người đàn ông trước mặt bắt đầu uống. Nhưng chỉ vừa uống được một ít liền bị một lực giật lấy, làm cô xém sắc. Là Phạm Tích Nhân, anh rất không hài lòng nhìn cô: “Nhảy xong rồi thì đi xuống.” Nói xong anh quăng ánh mắt hung hăng nhìn người đàn ông kia rồi lôi kéo Anh Thu lảo đảo đi đến chỗ ngồi.

Anh Thu bực bội: “Anh làm cái gì vậy?” Muốn quần giáo cô sao?

“Cô nói đi uống rượu lại bỏ tôi ngồi một mình đi uống cùng người khác.” Lại còn là đàn ông. Anh muốn hỏi cô có ý gì mới phải.

Anh Thu nhìn Phạm Tích Nhân cười, anh ta nói cũng đúng, cô rót đầy rượu đẩy đến: “Tôi xin tạ lỗi!” Sau

đó cô một hơi uống hết.

Khuôn mặt của Anh Thu đã phiem hồng, ánh mắt mơ hồ. Cô bất ngờ đập bàn đứng dậy đi đến gần Phạm Tích Nhân cười quyến rũ nhìn anh. Sau đó dùng một tay cố định gương mặt anh, tay còn lại uyển chuyển phát thảo đường nét gương mặt anh hỏi: “Anh thấy tôi thế nào? Có bảo thủ không?”

Phạm Tích Nhân hoàn toàn im lặng, duy trì ánh mắt nhìn Anh Thu. Anh không kịp phản ứng trước một loạt hành động của cô. Anh đang định mở miệng nói rằng: “Không bảo thủ mà ngược lại rất quyến rũ!” Thì Anh Thu đã làm một việc khiến anh không nói nên lời nữa rồi.

Anh Thu thấy Phạm Tích Nhân khi dễ không trả lời mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, hơi thở đầy mùi rượu bắt đầu tiến sát vào mặt Phạm Tích Nhân, đặt lên môi anh một nụ hôn, tư thế duy trì được mấy giây. Mà cũng không tính là hôn, cô chỉ đơn giản áp sát môi mình vào môi anh mà thôi, giống như đóng dấu. Sau đó cô buông ra, tiếp tục hỏi: “Bây giờ hết bảo thủ rồi chứ?”

Thì ra Anh Thu bị ám ảnh bởi lời nói của Minh Khải nên mới trở nên bạo dạn như vậy. Nhưng mà anh rất thích dáng vẻ của cô lúc này.

Anh Thu đã thấm hơi men, cũng không nghĩ nhiều, cứ như một đứa trẻ học làm người lớn, thấy Phạm Tích Nhân vẫn chưa hài lòng về nụ hôn vừa rồi, cô lắc đầu: “Để tôi thử lại.” Rốt cuộc như thế nào mới hết bảo thủ đây, cô không biết.

Phạm Tích Nhân giơ tay cố định gương mặt Anh Thu, ngăn không cho cô lộn xộn, anh nở nụ cười tà mị: “Để tôi dạy em!” Anh biến thành người chủ động, ghé sát vào môi cô.

Hôn xong, nhìn Anh Thu càng toát ra vẻ kiêu diễm chết người. Cô cứ như hoàn toàn trở thành một người khác, cứ quẩn lầy anh liên tục. Mà anh còn từ chối nữa chắc chắn chính anh cũng nghi ngờ về giới tính của mình.

Ông chủ quán Bar này cũng rất có đầu óc kinh doanh, kế bên cho xây dựng một khách sạn cao cấp, từ quán Bar cũng không cần ra ngoài, có một lối đi thông qua khách sạn. Hiện tại Phạm Tích Nhân và Anh Thu đã rời khỏi quán Bar, đang có mặt trong một căn phòng cao cấp nhất.

Cô dùng tay ôm cổ anh không buông, miệng liên tục kêu: “Nóng!”

Phạm Tích Nhân nhìn bộ dạng của Anh Thu rửa thắm một câu, cô khác lạ như vậy không đơn giản vì bị câu nói của Minh Khải làm kích thích mà nguyên nhân thật sự chính là ly rượu kia, nhất định đã bị bỏ xuân được. May mắn anh ngăn lại kịp thời cho nên cô chỉ mới uống một nửa, nếu uống hết ly không biết bây giờ cô còn điên cuồng đến mức nào. Cô lại không chút đề phòng với người lạ.

Anh Thu bắt đầu vặn vẹo người, kéo Phạm Tích Nhân ngã xuống giường, tay đặt lên ngực anh, chớp mắt nhìn anh. Mà Phạm Tích Nhân cũng bị cô làm loạn khiến cả người nóng lên. Anh thâm sâu nhìn cô một cái hỏi: “Anh Thu nói xem tôi là ai?”

Anh Thu dùng hai tay véo má Phạm Tích Nhân, ánh mắt nghiền ngẫm, rồi cười thật tươi nói ra mấy chữ: “Phạm Tích Nhân!”

Phạm Tích Nhân cũng không để ý cô lớn gan véo má mình, nhận được đáp án ưng ý, anh hài lòng khoe môi cong lên rõ ràng, gấp gấp hành động.

Lúc này anh cũng không cách nào dùng lý trí để suy nghĩ nữa, cũng không cố gắng khống chế bản thân mình, cứ hành động theo những gì con tim mách bảo mà thôi.

...

Sáng sớm vì tư thế nằm không thoải mái mà Anh Thu tỉnh giấc. Cô vẫn đang nhắm mắt cảm nhận. Tại sao nệm nhà cô lại trở nên cứng rắn như vậy, còn biết chuyển động theo nhịp nữa. Có chút âm ấm. Cô mệt mỏi mở mắt, đồng thời lấy tay sờ.

Cảm giác truyền đến rất giống cô đang gối đầu lên vai ai đó? Đến khi cô nhìn thấy lập tức giật mình một cái, tim đập thình thịch, nhưng cũng may là kịp ngăn lại tiếng la không làm kinh động đến người kế bên.

Anh Thu khóc không ra nước mắt, hồi tưởng lại chuyện hôm qua. Tuy cô uống say, nhưng đã có chuyện gì xảy ra cô vẫn nhớ rất rõ từng chi tiết.

Anh Thu nhìn lại mình, dưới lớp chăn cơ thể cô không mảnh vải che thân, mà Phạm Tích Nhân cũng vậy. Khuôn mặt nóng phừng, cô dùng tay che kín khuôn mặt mình lại.

Cô thất thân rồi!

Đêm qua điên cuồng đến nhường nào, mà chính cô lại là người chủ động câu dẫn Phạm Tích Nhân. Cho nên muốn trách chỉ có thể trách chính bản thân mình. Cô cần môi, nhẹ nhàng đi xuống giường. Bây giờ cô không có cách nào đối mặt với Phạm Tích Nhân dù chỉ một giây.

Chuyện này chỉ là sự cố! Cô tự an ủi bản thân mình. Vào phòng tắm rửa mặt, mặc lại quần áo. Cả người mất sức, đứng không vững, cô phải dựa vào tường mới chống đỡ nổi. Đầu vẫn hơi đau, đã uống rượu hai ngày liên tục, mà hôm qua lại uống rất nhiều, còn đêm qua nữa... Cho nên bây giờ tay chân bủn rủn cứ như cơ thể này là mượn không thể điều khiển được.

Anh Thu nhìn mình trong gương, đầu tóc bù xù, gương mặt tái nhợt, chính cô cũng bị dọa sợ. Hơn nữa ở cổ có thể nhìn thấy rõ vài dấu hôn màu đỏ. Cô vội gài hết cúc áo thật cao che bớt nhưng vẫn không ăn thua. Cô rút luôn chiếc khăn lụa là vật trang trí túi xách ra choàng qua cổ, buộc thành hình nơ. Như vậy mới miễn cưỡng không thấy rõ.

Chuyện này cô cũng có trách nhiệm, bọn họ đều là người lớn không nên làm ầm ĩ, cứ im lặng cho qua là được. Cô muốn như vậy, còn Phạm Tích Nhân có nghĩ giống cô hay không cứ để sau này tính.

Hiện tại nên giải quyết vấn đề trước mắt cái đã. Cô không muốn nợ nần gì ai, nên tất nhiên tiền rượu Phạm Tích Nhân trả thì tiền phòng cô vẫn nên đứng ra trả. Anh Thu quan sát căn phòng, bày trí sang trọng, chắc chắn đây là phòng VIP, giá rất mắc đi? Nhưng hiện tại không đem theo nhiều tiền bên mình, chỉ cần góp một phần, chắc Phạm Tích Nhân cũng không để ý đâu nhỉ?

Anh Thu nhanh chóng ghi vài dòng ra giấy, lấy hết những tờ tiền mệnh giá lớn trong ví kẹp cùng tờ giấy đặt lên tủ cạnh giường.

Phạm Tích Nhân đột nhiên trở mình một cái làm Anh Thu đứng tim, khựng lại tại chỗ. May mắn anh ta vẫn chưa tỉnh giấc. Cô vỗ ngực rón rén đi ra ngoài. Phải nhanh chóng rời khỏi càng nhanh càng tốt.

Ra ngoài Anh Thu thở phào một hơi, chạy thật nhanh xuống phía dưới bắt taxi về nhà.

Đến khi mặt trời đã chiếu rực rỡ Phạm Tích Nhân mới tỉnh dậy. Đưa tay sờ chỗ bên cạnh, hoàn toàn trống trơn. Anh nhú mày ngồi bật dậy nhìn ngó xung quanh, không thấy ai?

Anh Thu đang trong phòng tắm sao? Anh cất tiếng gọi, lại không có tiếng trả lời. Đến phòng tắm kiểm tra vẫn không thấy cô đâu hết.

Anh ngồi xuống giường suy nghĩ, bây giờ mới chú ý thấy tờ giấy đặt trên bàn kèm theo đó là mấy tờ tiền. Anh nhăn mặt cầm tờ giấy lên đọc. Sắc mặt càng ngày càng kém, tay đập mạnh xuống bàn, cười lạnh. Cô gái này xem anh là gì? Trai bao sao? Lại dám ghi “Chúng ta không ai nợ ai!” để lại tiền cho anh.

Đã kích này anh chịu không nổi!

Nếu không phải có vết đỏ thắm vẫn còn lưu lại trên ga giường thật sự anh đã cho rằng cô là một đàn chị làng chơi, đi tìm kích thích một đêm rồi.

Chạy cũng thật nhanh!

Phạm Tích Nhân vò nát tờ giấy, tay vì đập mạnh xuống mặt bàn sưng lên một mảng.

Tưởng anh không biết cô ở đâu sao? Cứ đợi đó. Làm ra loại chuyện này muốn trốn là giải quyết được chắc? Cô suy nghĩ quá ngây thơ rồi!

Đến khi Phạm Tích Nhân chuẩn bị khởi khách sạn đi tìm Anh Thu thì lại nhận được cuộc gọi từ thư ký: “Phó tổng còn mười phút nữa bắt đầu cuộc họp cổ đông.” Lê Na chờ đợi Phạm Tích Nhân mà đến khi cuộc họp sắp bắt đầu vẫn chưa thấy anh xuất hiện. Trong lòng gấp gáp, lát nữa cổ đông hỏi cũng không biết ứng phó ra sao. Bình thường mấy cuộc họp quan trọng này Phó tổng đều ghi nhớ rất rõ.

“Đã biết.” Chuyện đi tìm Anh Thu đành dời lại buổi chiều vậy. Chỉ cần cô còn ở đây, nhất định sẽ chạy

không thoát khỏi tay anh. Anh rất muốn biết cô gái vô tâm kia rốt cuộc đang nghĩ gì?

Phạm Tích Nhân đến tham dự cuộc họp kịp lúc, nhưng không khí rất căng thẳng. Những thành viên trong ban cổ đông toàn là những con cáo già chỉ biết lợi nhuận, liên tục dồn anh vào tình thế khó khăn. Chỉ chờ cơ hội ra tay đoạt quyền. Sau một hồi “quyết chiến”, cuối cùng cũng chống đỡ được. Anh quay lại phòng làm việc, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Cả người vô cùng khó chịu, rất muốn bùng nổ.

Chưa kịp bình yên được bao lâu, cửa phòng liền bị gõ: “Vào đi!”

Bước vào là trưởng phòng kế hoạch: “Phó tổng bản kế hoạch này đã sửa lại rồi ạ, nhờ Phó tổng xem xét giúp!”

Phạm Tích Nhân day huyệt thái dương. Thật phiền phức. Anh hung hăng nhìn trưởng phòng trước mặt: “Công ty trả tiền cho các người làm việc, đã sửa xong rồi thì tiến hành đi. Đợi tôi đích thân làm một bản mới đưa cho các người sao?”

Trưởng phòng run nhẹ, đặt bản kế hoạch xuống bàn khó xử nhìn Phạm Tích Nhân. Cũng không biết Phó tổng nổi giận về điều gì. Mà trước khi Phó tổng xem xét cũng không dám tự ý tiến hành.

Phạm Tích Nhân tràn đầy hỏa khí, liếc mắt một cái, cũng không thèm đọc nội dung, lấy bút trực tiếp ký tên mình vào.

Đợi Phạm Tích Nhân ký xong, trưởng phòng nhanh chóng nhận lấy, cúi chào một cái rồi gấp gáp chạy ra ngoài.

Bộ dạng này của Phó tổng đúng là đáng sợ cứ như muốn giết người vậy! Anh ta lại xui xẻo chọn đúng lúc mà đi vào trở thành nơi trút giận cho Phó tổng.

35. Chương 35: Mất Tích

Đến khi Phạm Tích Nhân xử lý xong một số việc quan trọng đã là giữa trưa. Trong lòng anh như có lửa đốt, cũng không còn kiên nhẫn nữa trực tiếp đứng dậy mặc kệ công việc còn đang dang dở chạy đến nhà Anh Thu.

Phía dưới đại sảnh, thang máy còn đang sửa chữa, anh nhả mày một cái chạy nhanh về thang bộ, sáu tầng lầu anh chạy với vận tốc cực nhanh, cũng không dừng lại nghỉ một chút nào.

Đến nơi anh không bấm chuông mà đập liên hồi vào cánh cửa: “Anh Thu ra đây cho tôi.”

Anh gọi liên tục nhưng đáp lại anh chỉ là một khoảng không im lặng.

Anh cho rằng cô ở trong nhà chỉ là không dám ra mà thôi. Cho nên vẫn cố chấp kêu cửa. Cô không ra anh sẽ không đi. Hôm nay nhất định phải gặp được cô hỏi rõ mọi chuyện. Chỉ để lại một tờ giấy rồi biệt tích là có ý gì?

Âm thanh “Rầm rầm rầm!” vang lên liên hồi không ngớt thể hiện sự gấp gáp kèm bức bối của người gõ. Bây giờ đã là giữa trưa không có ai qua lại, âm thanh càng thêm chói tai.

Một lúc sau hàng xóm kể bên bị kinh động, khó chịu mở toang cửa ra, chống tay nhìn Phạm Tích Nhân, nhú mày thật chặt: “Cậu định không cho ai ngủ trưa hay sao?” Giọng nói mang theo mười phần bức bối. Đang ngủ trưa lại bị tiếng ồn đánh thức, cứ tưởng một chút sẽ hết nhưng đợi hoài vẫn không chịu dừng khiến bà ta phải đích thân ra nhắc nhở.

Phạm Tích Nhân không thèm nhìn lấy một cái, vẫn chuyên tâm gọi Anh Thu.

Người phụ nữ tầm năm mươi tuổi, nói liên tục đến khô cả họng mà Phạm Tích Nhân vẫn không bỏ cuộc. Cứ như bà ta đang độc thoại một mình vậy. Thở dài bà ta nói: “Này có khi Anh Thu không có nhà đâu.”

Cuối cùng Phạm Tích Nhân mới dừng lại nhìn người đang nói chuyện với anh.

Người phụ nữ thấy Phạm Tích Nhân động tác dừng lại, thở phào một hơi. Lỗ tai yên tĩnh không ít. Giọng nói cũng bớt khó chịu, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết để cậu thanh niên này đi khỏi nên bắt đầu mở lời: “Tầm một tiếng trước tôi thấy Anh Thu kéo va li đi rồi, chắc mấy ngày nữa cũng không về đâu. Cậu đứng đây gõ cửa cũng vô ích.” Lúc gặp Anh Thu ở cửa, bà ta có hỏi thăm mấy câu, Anh Thu liền nói đi du lịch cho nên bà ta mới chắc chắn mà khẳng định với Phạm Tích Nhân.

Thấy Phạm Tích Nhân không còn hành động gì quá kích, người phụ nữ liếc mắt một cái. Đóng cửa sầm lại. Coi như giải quyết xong một chuyện.

Người trẻ ngày nay yêu đương cũng thật phiền phức. Lần sau còn có trường hợp tương tự phải báo cho bảo vệ lên tổng cổ mấy người đó ra ngoài mới được. Bà ta uống một ngụm nước lớn xoa dịu cuốn họng vì nói nhiều mà trở nên khô rát.

Phạm Tích Nhân nghiêng rằng: “Được lắm tốt nhất trốn cho kỹ vào, đừng để tôi tìm ra.”

“Ầm!” Anh đã một cái thật mạnh vào cửa rồi rời đi.

Chỉ đến trễ một chút không ngờ cô đã nhanh chân đi trốn. Anh vô tình tạo cơ hội cho cô có thời gian dọn đồ rời khỏi.

Anh lại để tụt mất thời cơ! Cho dù là chân trời góc bể, chỉ cần cô không biến mất khỏi thế gian này anh nhất định sẽ tìm ra cô. Trên đời này chưa có ai dám lớn gan đùa giỡn anh hết lần này đến lần khác như Anh Thu. Mà anh cũng sẽ không ngồi yên để một cô gái nhỏ đùa giỡn cuộc đời của mình.

Phạm Tích Nhân gọi điện thoại cho thám tử đi tìm kiếm. Không yên lòng anh phân phó thêm vài trợ thủ nữa trợ giúp. Chỉ mong sớm thấy mặt Anh Thu.

Chờ đợi là cảm giác Phạm Tích Nhân ghét nhất, luôn trong thế bị động, không biết mọi chuyện tiến triển đến đâu rồi.

Thám tử sau mấy ngày tìm kiếm lại báo vẫn chưa tìm ra tung tích của Anh Thu. Ở chung cư cô vẫn chưa về, chuyện này anh cũng biết. Trường học thì cô đã học xong, cho nên chỉ còn đợi ngày tốt nghiệp nữa mà thôi, cũng không có việc gì phải lên trường. Nhưng đợi đến ngày đó thì đã là mấy tháng sau, anh không chờ được.

Cô cứ như bốc hơi khỏi trái đất vậy!

Phạm Tích Nhân phải cho người khoanh vùng, mở rộng tìm kiếm đến quê Anh Thu là thành phố V, sau đó liên lạc đến một số công ty quen biết nếu thấy ứng viên tên Lê Hoàng Anh Thu lập tức thông báo. Sắp xếp mọi chuyện ổn thoả, chỉ cần đợi Anh Thu tự chui đầu vào lưới. Anh không tin cô sẽ không đi tìm việc làm.

Nhưng đến nay vẫn chưa có kết quả gì. Đạo này chạy đôn chạy đáo tìm kiếm Anh Thu khiến anh sao nhãng công việc, đã bị Trần Kha Nghị liếc một cái liền nhận ra, sắc mặt không tốt cảnh cáo anh mấy lần.

...

Công ty AHS.

“Xin lỗi Tổng giám đốc!” Nam nhân viên vì đi gấp va vào người Trần Kha Nghị cậu ta luống cuống nói “xin lỗi” rồi cúi người xuống nhặt văn kiện lên. Đụng mặt Tổng giám đốc rất áp lực, khiến gương mặt cậu ta trở nên căng thẳng, động tác cũng không còn linh hoạt mới làm rút đồ.

Trần Kha Nghị cũng không để ý, bắt đầu khom người xuống giúp cậu ta một tay. Đến khi anh cầm trên tay một cái camera được đặt trong một cái hộp giấy liền nhúu mày đứng thẳng người mở ra xem.

Nam nhân viên nhặt xong giấy tờ, cũng đứng im tại chỗ chờ đợi. Tổng giám đốc đang giữ camera trên tay cậu ta cũng không thể đi được.

“Đây là của cậu sao?”

Nam nhân viên bộ dạng lúng túng gật đầu: “Dạ là sản phẩm mẫu, tôi đã xin trưởng phòng.” Đáng ra sản phẩm mẫu nhân viên không được phép đem về. Nhưng vì năn nỉ trưởng phòng rất lâu, ông ta mới cho, còn căn dặn nhất định không được cho ai thấy. Nhưng hôm nay lại trùng hợp bị Tổng giám đốc bắt gặp cả người trở nên căng cứng, run nhè nhẹ. Cậu ta lại lỡ lời khai ra là trưởng phòng cho. Lần này tai hoạ ập lên đầu rồi.

Trần Kha Nghị ánh mắt chuyên chú nhìn sản phẩm mẫu trên tay, cũng không đáp lại lời nam nhân viên kia. Anh đi thẳng về phòng làm việc.

Lúc đến công ty, nghe nói sản phẩm đang trong giai đoạn sản xuất. Anh đang định đến nhà máy xem qua một chút. Nhưng lúc đụng trúng cậu nhân viên kia, sẵn tiện trên tay có sản phẩm mẫu. Anh muốn kiểm tra một chút, xem như là lựa chọn ngẫu nhiên. Cũng không cần đến nhà máy nữa.

Trong một phòng làm việc, có đầy đủ thiết bị, Trần Kha Nghị bắt đầu lắp đặt camera vào bàn thí nghiệm, tiến hành kiểm tra.

Đến khi thử nghiệm được một lúc, sắc mặt anh liền trở nên khó coi. Lập tức lấy điện thoại bấm một dãy số rồi ấn nút gọi: “Camera SX102 đã sản xuất được bao nhiêu rồi?”

Quản lý nhà máy nhận được điện thoại từ cấp trên, còn là từ Tổng giám đốc đích thân hỏi thăm không tránh khỏi có chút khấn trương. May mà ông ta làm việc chuyên tâm, luôn theo sát tiến độ cho nên nắm rất rõ tình hình, khi bị hỏi bất ngờ như vậy vẫn có thể trả lời không cần nghĩ ngợi: “Dạ sản xuất được được năm lô, lô đầu tiên đã giao đến đối tác, đang tiến hành lắp đặt.”

“Công ty Thịnh Phát đặt bao nhiêu lô?”

“Mười lô.”

“Vậy sao mới một lô đã giao rồi?”

“Dạ bên đó muốn thay mới toàn bộ camera ở công ty họ, nên muốn giao gấp.”

“Lập tức ngừng việc sản xuất lại, sản phẩm của chúng ta có vấn đề.” Trần Kha Nghị sau khi hỏi rõ lập tức ra lệnh.

Nói xong anh cũng cúp máy, gấp gấp đi tìm Phạm Tích Nhân.

“Ầm!” Trần Kha Nghị gấp đến nỗi lập tức xông vào nơi làm việc của Phạm Tích Nhân không kịp gõ cửa. Nét mặt Trần Kha Nghị rất kém: “Kế hoạch sản xuất camera cho công ty Thịnh Phát là cậu duyệt?”

“Đúng vậy!”

“Chết tiệt! Cậu làm ăn cái kiểu gì vậy hả?” Trần Kha Nghị dùng ánh mắt hung hăng nhìn Phạm Tích Nhân.

Phạm Tích Nhân nhăn mày khó hiểu: “Có vấn đề gì sao?”

Trần Kha Nghị quăng chiếc camera mẫu lên bàn: “Thiết kế bị lỗi rõ ràng như vậy, còn nữa kết nối với thiết bị cũng có vấn đề mà cậu lại duyệt được?”

Trần Kha Nghị tức giận đến mức không nể nang ai là lần đầu tiên Phạm Tích Nhân thấy. Cho nên cậu ấy nói có vấn đề thì nhất định là có vấn đề thật, không cần kiểm tra lại nữa. Anh nhìn đến chiếc camera lăn lóc trên bàn, mi tâm nhíu lại: “Xin lỗi, tớ sẽ chịu trách nhiệm!”

Trần Kha Nghị vẫn còn tràn ngập tức giận: “Cậu nghĩ một mình cậu chịu trách nhiệm là được chắc?”

Nói xong nhìn Phạm Tích Nhân anh cũng dịu lại không ít. Cậu ấy tuy bên ngoài tỏ vẻ hời hợt nhưng trong công việc xử lý vô cùng nghiêm túc chưa bao giờ xảy ra vấn đề dù chỉ là một sơ xuất nhỏ. Cho nên nhất định có chuyện gì làm ảnh hưởng rất lớn đến cậu ấy mới dẫn đến sai lầm này.

Anh bước đến vỗ vai Phạm Tích Nhân một cái: “Cậu điều chỉnh tâm trạng lại đi. Mười phút nữa tiến hành họp.”

Phạm Tích Nhân nặng nề gật đầu một cái. Kha Nghị cậu ấy rất hiểu rõ anh đang nghĩ gì. Anh nhắm mắt hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm sản phẩm mẫu rồi cầm lên, thu dọn giấy tờ đi ra ngoài.

Chỉ là lần này mọi chuyện đi quá xa đến nỗi anh mất khống chế làm ảnh hưởng luôn đến công ty.

36. Chương 36: Sai Lầm

Trước khi đi đến phòng họp, Phạm Tích Nhân ghé qua phòng làm việc của Trần Kha Nghị. Ít nhất anh cũng phải hỏi rõ tình hình. Nhưng chuyện này xem ra còn nghiêm trọng hơn so với suy đoán của anh.

Thứ nhất Thịnh Phát đặt mười lô hàng để giao cho các đối tác của họ, hơn nữa là bán lẻ ở trung tâm thiết bị điện tử. Họ đã thay toàn bộ hệ thống camera ở công ty, tuy mới vừa lắp đặt nhưng việc thay mới lại rất khó khăn, chưa kể hoạt động của công ty phải dừng lại tránh kẻ gian lợi dụng sơ hở ăn cắp thông tin quan trọng.

Thứ hai năm lô hàng đã sản xuất, chi phí bỏ ra cũng không ít. Tuy số tiền này Phạm Tích Nhân vẫn có khả năng tự bỏ ra bù lỗ nhưng đó không phải là điều quan trọng.

Cái quan trọng nhất là Thịnh Phát sẽ nhân cơ hội này làm khó dễ, còn uy tín của công ty sẽ theo đó mà tụt dốc không phanh. Sắp tới AHS có dự án kết hợp cùng công ty FK của Phạm Thị, Không thể để chuyện này làm ảnh hưởng được.

Tiếng xầu đồn xa, chỉ cần một đồn mười, mười đồn trăm, nói đến đây cũng hiểu hậu quả như thế nào nếu không quản trị tốt.

Trần Kha Nghị cũng không nhiều lời, chỉ bảo Phạm Tích Nhân tập trung cùng giải quyết ổn thỏa chuyện này, còn lý do vì sao Phạm Tích Nhân lơ là như vậy thì cứ để xong hết rồi nói.

Cuộc họp căng thẳng diễn ra hàng giờ liền. Đến việc tranh thủ uống một ngụm nước cũng không có. Phía bên Thịnh Phát bắt ép phải giao đúng hạn, nếu không sẽ đem chuyện này lên toà nói chuyện.

Việc nghiên cứu sửa lại lỗi của thiết bị do Phạm Tích Nhân đảm nhiệm, còn Trần Kha Nghị lo việc thương lượng với Thịnh Phát kéo dài thời gian, mà mục đích cuối cùng là giảm thiểu thiệt hại, thỏa thuận hợp lý nhất cho bên đó im miệng.

Mấy ngày tiếp theo, toàn bộ công ty luôn trong trạng thái căng thẳng. Tăng ca ngày đêm, tất nhiên Trần Kha Nghị và Phạm Tích Nhân cũng không ngoại lệ. Ăn ngủ luôn tại công ty. Buổi sáng Trần Kha Nghị cũng các phòng ban lên kế hoạch ứng phó, đến tối lại phụ Phạm Tích Nhân nghiên cứu sản phẩm.

Nói chung không có phút giây nào được thả lỏng.

Rất may Phạm Tích Nhân lấy công chuộc tội, trong thời gian ngắn đã sửa lỗi xong, còn nâng cấp thêm tính năng mới một cách hoàn hảo. Tiếp theo ngày đêm ở công xưởng giám sát việc sản xuất cho kịp tiến độ.

Bên Thịnh Phát nhất quyết muốn được miễn phí mười lô hàng thêm nữa là đền bù hợp đồng. Nhưng Trần Kha Nghị đâu dễ dàng cho họ đạt được ý đồ. Lợi dụng người gặp khó khăn cũng phải có chừng mực. Hơn nữa người bọn họ lợi dụng chính là công ty AHS. Đúng là “múa riu qua mắt thợ”. Lại dám không xem anh ra gì. Cho dù đối phương có đem chuyện này đồn khắp nơi anh cũng sẽ có cách giải quyết, bởi anh chính là Trần Kha Nghị chưa bao giờ thất bại.

Vì Phạm Tích Nhân thành công nâng cấp sản phẩm, lại thêm Trần Kha Nghị khôn ngoan đàm phán, Thịnh Phát nhìn camera mới tính năng vượt trội, cũng không còn gì để nói. Để lỡ cơ hội được phân phối độc quyền sản phẩm này đối với công ty họ chỉ có hại mà thôi. Một chút tiền đền bù cũng không thể nào so sánh được với lợi nhuận của sản phẩm này đem lại.

Cuối cùng Thịnh Phát chấp nhận bỏ qua, chỉ cần giao hàng đúng như hợp đồng trước đó là được.

Mọi chuyện sau bao ngày đổ mồ hôi sôi nước mắt cũng được giải quyết trong êm đềm. Thành công dẹp bỏ tin đồn, các công ty trong giới càng thêm nể phục AHS.

Nhưng trong lúc làm việc, Phạm Tích Nhân nhận ra Trần Kha Nghị cũng đang không ổn. Làm việc bán sống bán chết, không cần mạng nữa. Nói như vậy so với anh tâm trạng cậu ấy kém hơn gấp nhiều lần. Nhất định đang có chuyện riêng khó giải quyết.

Trần Kha Nghị cũng không tốt hơn anh bao nhiêu, nhưng cậu ấy có thể phân biệt rõ ràng đâu là chuyện riêng, đâu là chuyện công. Còn anh lại để anh hưởng đến công việc. May mắn là chuyện này có thể giải quyết nếu không, không chỉ ảnh hưởng đến anh mà còn gây thiệt hại nghiêm trọng cho công ty.

Trần Kha Nghị cậu ấy làm được, hà có gì Phạm Tích Nhân anh lại không làm được? Phạm Tích Nhân tự chế diễu bản thân mình. Điên cuồng cái gì chứ? Không vui cái gì chứ? Cái tính nóng nảy này phải kiềm chế lại. Anh Thu sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện mà thôi. Chuyện anh cần làm ngay bây giờ là chỉnh đốn bản thân.

Thời gian chậm chậm trôi đi.

Phạm Tích Nhân nghĩ thông suốt, khôi phục lại vẻ mặt tươi cười thường ngày. Không ai nhận ra anh có gì bất thường, chỉ có anh biết trong lòng đang rất xao động.

Cửa phòng Trần Kha Nghị bị đẩy ra, Phạm Tích Nhân bày bộ mặt hớn hở, tươi cười chạy đến gần Trần Kha Nghị quơ điện thoại lên trước mặt: “Dư Kỳ nói ngày mai cậu ấy sẽ về.”

Đáp lại Phạm Tích Nhân là vẻ mặt hời hợt của Trần Kha Nghị. Anh cũng giơ điện thoại ra trước mặt: “Tớ cũng nhận được tin nhắn.” Sau đó liếc Phạm Tích Nhân đầy khinh thường. Tin nhắn ở trong Group, không chỉ anh nhận được mà cả Lục Đông Quân cũng thấy.

Phạm Tích Nhân làm như chỉ mình cậu ấy nhận được tin nhắn không bằng.

“Này! Tích Nhân khuyên cậu một câu, cố quá sẽ quá cố đó!” Đừng tưởng anh không biết cậu ấy đang có vấn đề gì.

“Cậu tự lo cho bản thân mình trước đi.” Phạm Tích Nhân cũng không thua kém hung hăng nhìn Trần Kha Nghị.

Trần Kha Nghị nhếch môi. Chỉ một câu duy nhất, bọn họ là bạn không cần nói cũng biết đối phương đang buồn hay vui.

Là Phạm Tích Nhân lên tiếng phá vỡ bầu không khí đang trầm lắng lúc này: “Hay là tối nay tớ đến nhà cậu rồi ngày mai cùng đi đến sân bay.” Nói rồi anh tiến đến gần khoác vai Trần Kha Nghị.

“Không được.” Tuy thật sự không vui nhưng cũng chưa đến mức cần Phạm Tích Nhân đến nhà an ủi tâm hồn.

Phạm Tích Nhân như đứa trẻ bị hắc hủi, nét mặt trùng xuống, đau lòng thở dài.

“Ngày mai tớ có việc ở trường, tầm hai giờ chiều đến trường đón tớ đi cùng là được.” Ngày mai là ngày Kỳ Vân kết thúc kỳ thực tập, Trần Kha Nghị không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc ấy. Có điều anh biết ngày mai sẽ chỉ có ưu thương cùng đau buồn mà thôi.

...

Dư Ky về Phạm Tích Nhân là người bạn rợn nhất. Sắp xếp lịch trình, lên kế hoạch sẽ đi đâu, sau đó đích thân đi rước Lục Đông Quân, tiếp theo là Trần Kha Nghị rồi chạy đến sân bay thành phố Z đón anh em chí cốt.

Nhìn Phạm Tích Nhân rất ra dáng quân gia.

Sân bay thành phố Z là nơi lúc nào cũng đông người qua lại. Ba người đàn ông tuy đã cố gắng mặc đồ bình thường nhất nhưng bề ngoài vẫn rất thu hút, hấp dẫn chết người. Bởi vậy vẫn không ngăn được ánh mắt lén lút nhìn trộm của mấy cô gái gần đó. Đúng là phiền phức!

Phạm Tích Nhân đã tính rất kỹ, bọn họ đi cùng nhau nhất định sẽ làm thiên hạ đại loạn, cho nên cố tình phối đồ cho cả ba thật giản dị, còn đeo kính râm che nửa khuôn mặt, không ngờ vẫn không thể che đi vẻ đẹp trai sáng ngời. Anh thở dài ngao ngán, lần sau sẽ hoá trang kỹ hơn một chút nữa. Tránh cho tâm hồn thiếu nữ si mê không lối thoát.

Thật vất vả mới đợi được Dư Ky, Phạm Tích Nhân lập tức kéo ba người lên xe, tránh xa nơi hỗn loạn này.

Chạy một hồi, cuối cùng Dư Ky chọn đi đến Sera ôn lại kỷ niệm cũ. Năm cấp ba bọn họ thường xuyên trốn học sau đó tập làm người lớn tìm đến Sera để uống rượu. Chỉ sợ đến mấy quán Bar nổi tiếng gia đình sẽ nhanh chóng tra ra tung tích. Cho nên Sera là điểm đến lý tưởng. Dễ dàng trà trộn vào khó bị phát hiện.

Sera là dạng một nhà hàng nhỏ kiểu bình dân, tồn tại từ khá lâu. Nhớ hồi trước chỉ là một quán nhỏ lụp sụp, bây giờ đã khang trang hơn rất nhiều, mặt bằng cũng được mở rộng ra. Khách tới đây đa phần là người bình thường nhưng rất đông.

Sera phục vụ đồ ăn kèm các loại bia rượu. Nơi đây có những bàn ăn kiểu tập thể, có các dạng phòng riêng kiểu Nhật san sát nhau, bên ngoài là cửa kéo dán giấy. Ngoài ra còn có vài phòng Vip, không lớn lắm nhưng được cái cách âm rất tốt. Tuy nhiên vì cả bốn người đến không đặt bàn trước nên phòng Vip tạm thời hết. Giải pháp cuối cùng là phòng ăn kiểu Nhật. So với ngồi với đám người xô bồ ngoài kia thì phòng kiểu Nhật vẫn là tốt nhất.

Anh em lâu ngày gặp nhau có rất nhiều chuyện để nói, càng uống càng hăng say, Dư Ky nói không ngừng, liên tục điều tra tình hình của từng người. Ánh mắt Dư Ky như camera phóng đại quan sát từng biểu hiện của ba người. Cuối cùng anh kết luận không chỉ Trần Kha Nghị, Lục Đông Quân, Phạm Tích Nhân mà ngay cả anh cũng đang có chuyện không ổn.

Tuy là phòng riêng nhưng cũng chỉ là vách ngăn cách với bên ngoài, còn các phòng kế nhau chỉ cần nói lớn tiếng một chút là ở phòng ngay bên cạnh có thể nghe rõ ràng đối phương nói gì.

Bọn họ đã cố tình chọn phòng cuối cùng nhưng cũng không thoát được cảnh phòng kế bên ồn ào quá mức, âm thanh có thể nghe rõ mồn một.

Rõ ràng đây là quán nhậu mà phòng bên cạnh lại còn mở nhạc sàn. Nếu muốn thì bỏ tiền đi Bar đi chứ.

Phạm Tích Nhân hừ lạnh.

Tiếng nhạc vừa dứt, Phạm Tích Nhân thoải mái thở phào nhẹ nhõm. Lỗ tai cũng được yên tĩnh không ít. Nhưng chẳng bao lâu lại truyền đến tiếng nói chuyện lớn tiếng, nghe giọng điệu này là đang trách móc hờn dỗi ai đó. Lùng bùng hết cả lỗ tai. Còn khó chịu hơn nghe tiếng nhạc.

Nhất định hôm nay ra ngoài không chọn giờ hoàng đạo mới như vậy. Cách tốt nhất để dời sự chú ý là làm một chuyện khác. Phạm Tích Nhân rót đầy bia cho mọi người rồi nâng cốc.

“Nào trăm phần trăm.”

Trần Kha Nghị ngồi cạnh duy trì trạng thái bất động. Phạm Tích Nhân nhíu mày quay sang vỗ vào người Trần Kha Nghị: “Này cậu thất thần cái gì đó?”

Trần Kha Nghị lúc này mới bắt đầu nâng cốc của mình lên, chạm vào ly mọi người. Rồi thu tay về, ngửa cổ một hơi uống cạn hết bia.

“Ầm!” Trần Kha Nghị đột ngột đặt mạnh cốc bia xuống mặt bàn, sau đó không nói không rằng đứng dậy, về mặt âm trầm xông nhanh ra ngoài.

Phạm Tích Nhân trao đổi ánh mắt với Dư Kỳ và Lục Đông Quân, hoàn toàn ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

Có chuyện gì không đúng sao? Rõ ràng vẫn đang rất tốt đẹp. Cùng lắm Dư Kỳ có nói mấy lời đùa giỡn, nhưng không đến nỗi làm Trần Kha Nghị tức giận.

Rốt cuộc là chuyện gì? Cả ba đồng loạt đứng dậy đuổi theo Trần Kha Nghị.

37. Chương 37: Chạy Đi Đâu

Phạm Tích Nhân cùng Dư Kỳ và Lục Đông Quân đuổi theo Trần Kha Nghị ra ngoài, cứ tưởng Trần Kha Nghị đi đâu xa nhưng không ngờ cậu ấy đứng trước cửa phòng bên cạnh.

Cả ba toát mồ hôi hột nhìn Trần Kha Nghị nét mặt đáng sợ đang nhìn chằm chằm vào bên trong căn phòng. Bình thường Trần Kha Nghị là người điềm tĩnh nhất đám, chuyện gì cũng suy xét cẩn thận. Không lý nào chỉ vì tiếng ồn làm khó chịu mà chạy sang phòng người ta mắng vốn được.

Đây hoàn toàn không phải tác phong của cậu ấy. Dư Kỳ khoa trương dụi khóe mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Phạm Tích Nhân thấy tình hình không ổn, vỗ vai Trần Kha Nghị một cái, thông qua khoảng trống ghé đầu vào bên trong nghe ngóng.

Trong căn phòng, đứng gần cửa ra vào nhất là một cô gái đang say rượu, miệng nói không ngừng, hai má phỉm hồng đang nhìn Trần Kha Nghị cười hì hì. Rồi chỉ tay vào cậu ấy nói: “Thầy Trần, không phải thầy Trần, nhưng mà là thầy Trần mà...”

Lẽ nào họ quen nhau? Nhưng gọi bằng thầy Trần chắc là sinh viên đi. Thì cũng không phải quan hệ gì thân thiết. Phạm Tích Nhân bỏ qua đối tượng thứ nhất tiếp tục quan sát.

Một cô gái nữa đang đứng gần đó, tay chân lóng ngóng, muốn tiến lên đỡ cô gái say rượu kia nhưng lại không dám. Cứ chần chừ tại chỗ.

Còn người cuối cùng đang quay mặt vào trong tường, ánh sáng lờ mờ không thấy rõ khuôn mặt. Cô ấy lùi từng bước nhỏ tiếng lại gần cô gái thứ hai nói nhỏ cái gì đó. Nhưng nhất quyết không quay lại. Phạm Tích Nhân cố gắng thông qua ánh sáng lờ mờ cố nhìn nhưng vẫn không thể nào thấy được khuôn mặt cô gái kia. Càng nhìn không được càng khiến con người ta trở nên tò mò, dường như Phạm Tích Nhân nhìn về phía cô gái đó không chớp mắt. Chỉ thấy cô gái thứ hai sau khi nghe xong càng khẩn trương, tay đan chặt lại nhìn ra phía cửa nghiêng cứu. Rồi nuốt nước bọt gật đầu một cái thật mạnh.

Xem ra mấy cô gái này đang tính toán gì đó.

Tại sao bầu không khí này lại kỳ lạ như vậy? Cho dù có qua mắng vốn cũng đâu đáng sợ như người bọn họ gặp không phải là người mà là ma.

Bộ dạng của bốn người đàn ông không làm người ta si mê thì thôi đâu cần phải hoảng hốt vậy không?

Trong khi Phạm Tích Nhân bận phân tích vấn đề thì thân ảnh trong góc tối đột ngột quay lại. Phạm Tích Nhân hết há miệng sững sốt rồi lại bày ra bộ mặt muốn giết người, khóe môi giật giật vài cái, bây giờ biểu cảm của anh cũng tương đối giống Trần Kha Nghị. Về mặt vô cùng đặc sắc.

Phạm Tích Nhân nghiêng răng chỉ tay nói: “Lê Hoàng Anh Thu cô chết chắc!”

Chính xác người có thể làm cho Phạm Tích Nhân trải qua nhiều khung bậc cảm xúc như vậy chỉ có một người làm được đó chính là Anh Thu.

Sau bao nhiêu ngày cất công tìm kiếm, lục tung mọi góc ngách vẫn không thấy. Vậy mà hôm nay lại có thể gặp một cách tình cờ như vậy. Đúng là ông trời cũng chịu không nổi cho nên mới giúp anh.

...

Lúc thầy Trần mở cửa bước vào, Anh Thu đã cảm thấy không xong rồi. Vô cùng lo lắng cho Kỳ Vân đang nói xấu thầy Trần bị bắt quả tang tại trận. Cô tìm cách kéo Kỳ Vân cùng Đan Linh đi về. Nhưng không ngờ chỉ mới vừa thu dọn túi xách, cửa lại bị đẩy ra một lần nữa, mà người đứng ở đó lại là Phạm Tích Nhân. Thảo nào cả ngày hôm nay Anh Thu luôn có cảm giác bồn chồn trong lòng, ban đầu gặp thầy Trần cô cho rằng vì cô lo cho Kỳ Vân nên mới có biểu hiện như vậy, không ngờ đây chính là biểu cảm chẳng lành cho chính bản thân cô.

Hôm nay không xui xẻo đến mức này chứ?

May mắn Anh Thu đứng ở góc khuất, khi phát hiện ra Phạm Tích Nhân cô lập tức xoay lưng lại, lợi dụng bóng tối che mình. Hai tay nắm chặt túi xách, cắn môi, trong đầu không ngừng suy nghĩ kế sách. May mắn anh ta vẫn đứng im ở cửa không tiến vào trong phòng, nói như vậy là vẫn chưa nhìn thấy cô nên mới chưa có hành động gì quá khích.

Hôm đó lúc ra khỏi khách sạn, Anh Thu chỉ có một ý nghĩ duy nhất không muốn gặp lại Phạm Tích Nhân nữa. Rõ ràng đó chỉ là sự cố nhưng không hiểu sao cô rất sợ, chỉ muốn chạy trốn mà thôi. Nói chung lúc đó nội tâm rất rối, vô cùng mâu thuẫn. Một bên cô cố trấn an mình rằng không có chuyện gì hết, phải tỏ ra bình thường. Bên còn lại lại bảo Anh Thu nhất định phải trốn đi, đi thật xa đừng để anh ta tìm ra.

Rốt cuộc Anh Thu chọn cách chạy trốn hiện tại.

Cô không biết Phạm Tích Nhân sẽ có suy nghĩ như thế nào? Sẽ vờ như không có gì xảy ra hay rất để ý muốn tìm cô tính sổ như những lần trước. Cô vừa mới thoát khỏi tình cảnh đó, cuộc sống yên bình vừa trở lại, cho nên cô không muốn mạo hiểm để rồi rất có khả năng bị Phạm Tích Nhân bám dính không ngừng.

Nghĩ thôi đã thấy không ổn. Bởi vì Phạm Tích Nhân tính tình thất thường, cô không thể suy đoán anh ta sẽ có hành động gì hay không.

Chung cư nơi cô ở Phạm Tích Nhân đã biết, trong sơ yếu lý lịch lại có đầy đủ thông tin liên lạc như trường đại học A, quê ở thành phố V... Cho nên những nơi đó liền trở nên nguy hiểm. Anh Thu về đến nhà gấp gấp thu dọn quần áo, còn một con đường cuối cùng là chạy đến tìm anh trai.

Đến khi ngồi tàu hỏa hàng giờ liền, gặp Khả Uy đã là buổi tối hôm sau. Anh Thu không dám mua vé máy bay, vì thời gian gấp vé sẽ rất mắc, trong túi cô cũng không còn bao nhiêu tiền. Lại đang chạy trốn nhất định phải tiết kiệm tối đa.

Anh Thu cả người mệt mỏi, tóc tay bù xù đứng trước mặt Khả Uy dọa anh ấy sợ hết hồn. Cô cười gượng một cái bịa đại một lý do vừa mới thực tập xong muốn đi du lịch, nghỉ ngơi vài tháng mới tìm việc làm. Muốn thưởng thức cảnh đẹp cho nên chọn cách đi tàu, tuy hơi lâu nhưng bù lại có thể ngắm được cảnh vật bên đường. Mà lý do quan trọng hơn là tự dừng lại nhớ anh trai cho nên mới chạy đến đây.

Khả Uy ban đầu cũng hơi sững sốt một chút, sau đó cũng không nghi ngờ gì liền bảo Anh Thu ở chơi bao lâu cũng được, nếu muốn có thể theo anh vào công ty đi làm luôn. Anh Thu mừng còn không kịp, tiền của cô tích góp không được bao nhiêu, lần này đi xa không đủ chi tiêu. Bây giờ có anh trai không tốn chi phí

ăn ở, có thêm việc làm càng tốt, đợi một khoảng thời gian yên ắng trở lại cô sẽ trở về.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Anh Thu thả lỏng không ít. Sau mấy ngày du ngoạn thưởng thức cảnh đẹp ở thành phố W cô cùng theo Khả Uy vào công ty học việc. Thời gian trôi qua cô cũng dần quên chuyện xảy ra. Chỉ là do cô nghĩ nhiều nên mới sợ hãi vậy thôi.

Kỳ Vân làm lễ tốt nghiệp, chị ấy dặn dò nhất định cô phải đến. Thật ra cô hơi ngại việc trở về, cô nghĩ không sao nhưng chưa chắc đã vậy. Đấu tranh mấy ngày cô tự tìm động lực cho mình. Gặp thì gặp thôi, cô cũng đâu phải phóng hoả giết người việc gì phải sợ. Vậy là cô mặt dày xin anh trai tiền vé máy bay để về cho nhanh.

Gặp Kỳ Vân rồi mới thấy chị ấy thật sự không ổn một chút nào. Đoạn tình cảm chị ấy mong chờ sẽ có kết thúc viên mãn không ngờ lại đặt dấu chấm hết ngay ngày tốt nghiệp. Anh Thu bận an ủi chị họ, đến tối lại cùng Kỳ Vân và Đan Linh đi giải sầu. Phải nói chính cô và Đan Linh là người tiếp động lực cho Kỳ Vân theo đuổi giáo sư Trần, cho nên chị ấy thất bại trong lòng cô rất áy náy. Phải chi hồi đó đừng cho Kỳ Vân xem hình thì đâu có chuyện gì xảy ra.

Quay lại hiện tại. Anh Thu âm thầm phân tích. Ở đây chỉ có một lối thoát duy nhất đó là cửa chính. Nhưng lại bị thầy Trần và Phạm Tích Nhân chặn ngang. Nếu muốn đi, chỉ còn cách xông ra thật nhanh, một bước tốc chiến tốc thắng. Mà để làm được điều này không phải dễ.

Anh Thu ghé sát vào tay Đan Linh nói vài ba câu tỏ ý Kỳ Vân cứ giao cho thầy Trần, hiện tại tình hình không ổn cho nên thân ai nấy lo.

Sắp xếp xong xuôi, Anh Thu hít một hơi lấy hết dũng khí quay mặt lại. Cô cố ý không nhìn Phạm Tích Nhân mà hướng đến Trần Kha Nghi nói: “Kỳ Vân say rồi, thầy Trần đừng nghe chị ấy nói nhảm, nhờ thầy chăm sóc chị ấy thật tốt!” Cô gửi gắm Kỳ Vân cho thầy Trần, nói đỡ cho chị ấy mấy câu. Mong là thầy Trần sẽ thông cảm mà bỏ qua. Chuyện này để Kỳ Vân và thầy Trần trực tiếp đối mặt giải quyết có khi lại tốt. Tâm tư chất chứa trong lòng nói ra hết vậy.

Mà mục đích quan trọng hơn là Anh Thu muốn nhân cơ hội này phân tán sự chú ý của Phạm Tích Nhân. Bây giờ cô mới liếc mắt nhìn tới anh ta, cười một cái nói: “Thật trùng hợp!”

Tranh thủ lúc Phạm Tích Nhân chưa kịp phản ứng, Anh Thu lấy đà chạy thật nhanh, lách ra người Phạm Tích Nhân chạy ra ngoài. May mắn không bị giữ tay hay níu chân lại.

Chiều ba sáu kẻ chạy là thượng sách khi áp dụng với Phạm Tích Nhân luôn đúng trong mọi trường hợp.

Thành công!

Phạm Tích Nhân đứng là đứng hình vài giây, không ngờ cô gái này còn có thể xem như không có chuyện gì, rất tự nhiên nở một nụ cười thật tươi, vẫy tay chào hỏi anh nữa. Nhưng chưa được bao lâu lại như một luồng gió thần tốc xông ra, rồi chạy mất tăm.

Thật là nhanh! Nhanh đến mức không kịp đề phòng.

Nhưng rất tiếc, sau vài lần để cho Anh Thu chạy trốn trước mắt mình, Phạm Tích Nhân đã sớm rút ra được bài học xương máu, phải luôn cảnh giác bởi cô nàng này luôn làm người ta ứng phó không kịp. Cho nên lần này, anh nâng cao tinh thần, mặc dù có hơi chủ quan rằng đã chặn trước cửa Anh Thu sẽ không thể nào qua mặt anh. Nhưng cô lại dám liều mình xông ra.

Không sao! Rất nhanh Phạm Tích Nhân cũng xoay người chạy theo hướng Anh Thu đi khỏi.

Để xem lần này cô chạy đâu cho thoát!

38. Chương 38: Một Lần Nữa

Sau khi chạy ra ngoài, Anh Thu mừng thầm trong lòng. Cô vẫn còn rất nhanh nhẹn. Phạm Tích Nhân là ai chứ? Nhanh hơn cô được sao?

Mừng chưa được bao lâu, đằng sau Phạm Tích Nhân đã gọi lớn: “Anh Thu đứng lại.”

Anh Thu cắn môi một cái, đứng là tính trước bước không qua. Anh ta lại đuổi theo cô. Anh Thu nâng bước chân ra sức chạy nhanh hơn nữa. Trong lòng thầm cầu nguyện đừng để Phạm Tích Nhân đuổi kịp cô. Nhất định lúc đó sẽ xong đời.

Lúc thấy biểu hiện của Phạm Tích Nhân khi nhìn cô, cô liền biết anh ta nhất định không tha cho cô.

Phạm Tích Nhân mắng một câu. Cô gái này kiếp trước không biết có phải làm nghề trộm cắp hay không mà sớm luyện cho mình công phu “đào tẩu” nhanh thần tốc như vậy. Không đúng nhất định do thường xuyên gây đại họa bị người ta đuổi bắt.

Mới thấy Anh Thu đây, chớp mắt một cái đã chạy được một đoạn khá xa. Nhưng cho dù có chạy nhanh đi chăng nữa, sức lực làm sao so bằng anh. Để xem lần này ai nhanh hơn ai.

Trên trán Anh Thu toát ra một tầng mồ hôi lạnh, Phạm Tích Nhân càng ngày càng rút ngắn khoảng cách với cô. Cô nhấn thang máy, nhưng cánh cửa không có dấu hiệu mở ra, cô lập tức xoay người đi về hướng thang bộ, một mạch chạy xuống năm tầng lầu. Vì mang giày cao gót, động tác bị chậm lại. Đừng nói Phạm Tích Nhân đuổi kịp, mà chỉ cần sơ xảy trật chân một cái, lăn xuống mấy bậc thang này thì đến mạng cũng không còn nữa.

May mắn dù bị đuổi sát sao nhưng Anh Thu đã thành công ngồi vào taxi: “Chú ơi chạy nhanh lên.”

Tài xế gạt đầu một cái nhanh chóng đạp chân ga. Về mặt ông ta cũng căng thẳng như đang tham gia một

bộ phim hành động.

Phạm Tích Nhân khi vừa chạm vào cửa kính xe, chiếc xe lập tức lao đi. Anh lại để hụt một lần nữa.

“Này, này cậu làm gì vậy.”

“Bác tài chạy theo chiếc xe phía trước đi, tiền taxi của người kia để tôi trả.”

Khi thấy một người đàn ông vừa bước xuống taxi, anh lập tức đẩy hẳn ta ra ngoài vào. Bác tài lập tức nhìn Phạm Tích Nhân bằng ánh mắt cảnh giác. Nhìn cậu thanh niên này vẻ mặt thật đáng sợ. Nhìn thôi đã khiến cả người ông ta vô thức run lên.

Trong lòng gấp muốn chết vậy mà tài xế cứ ngồi im không động đậy. Phạm Tích Nhân lấy trong ví ra một sấp tiền mệnh giá lớn nói: “Nhiều đây đủ chưa? Đuổi kịp chiếc xe kia số tiền này liền là của ông.”

Thấy tiền mất tài xế sáng rực, quên luôn nỗi sợ hãi trong lòng. Miệng cười toe lét, phấn khởi đạp ga đuổi theo chiếc xe màu xanh đã chạy được một đoạn.

Phạm Tích Nhân cũng căng thẳng nhìn về phía trước, không quên dặn dò: “Đừng để mất dấu.”

“Cậu yên tâm đây là nghề của tôi.” Ông ta nắm chặt vô lăng, tập trung hết mức lách qua mấy chiếc xe, rút ngắn khoảng cách với xe Anh Thu.

Bên kia, bác tài thông qua gương chiếu hậu nhìn chiếc xe phía sau rồi hỏi Anh Thu: “Cô gái à, rốt cuộc bây giờ đi đâu vậy?” Quái lạ ông luôn có cảm giác hình như có người bám đuôi vậy.

Anh Thu trong lòng hồi hộp quên mất chuyện phải đi đâu. Cô nhìn ra bên ngoài, tự dừng lại thấy chỉ mới mấy tháng mà khung cảnh thành phố Z trở nên thật xa lạ. Thêm việc trong lòng rối loạn cũng không phân biệt được phương hướng. Đây là đường nào cô cũng chẳng nhìn ra được. Cô há miệng nửa ngày trời cũng không nói được một lời.

Bác tài đợi một hồi, không nhận được hồi tiếp: “Này cô không phải là ăn trộm gì đó chứ? Chiếc xe đằng sau đã bám theo chúng ta một đoạn rồi.” Nếu là vậy thì ông ta nhất định không tiếp tay cho tội phạm đâu.

Đúng như lời bác tài nói, Anh Thu cẩn thận quan sát thấy một chiếc xe phía sau muốn tiến lên chặn đường. Nhất định là Phạm Tích Nhân.

“Chú à, cắt đuôi chiếc xe kia giúp tôi, tiền xe tôi sẽ trả gấp đôi.” Anh Thu rút trong ví ra một số tiền đẩy qua cho bác tài xế. Ông ta liếc mắt một cái, chuyện hời như vậy nhất định phải làm. Cho nên không cần Anh Thu nhắc nhở, ông ta tự động chạy thật nhanh, hết quẹo trái rồi quẹo phải. Nhưng kỹ thuật cầm lái của chiếc xe phía sau khá thuần thục, cho nên dù đã chạy được khá xa, chiếc xe kia vẫn luôn bám kịp. Tuy

tốc độ không nhanh bằng, nhưng không bị mất dấu.

Đến khi không còn bình tĩnh được nữa, tài xế liền quay lại nhìn Anh Thu, nhả mặt một cái: “Tôi không đi nữa, cô có chuyện gì thì xuống xe giải quyết đi.”

“Chú ơi, giúp cháu đi!” Anh Thu nhỏ giọng cầu xin.

Tài xế kiên quyết từ chối. Ông ta vốn dĩ định chạy thêm một cuộc xe nữa rồi về nhà với vợ con. Cơm tối cũng chưa kịp ăn, không ngờ gặp phải cô gái này bắt ông ta chạy vòng vòng không định hướng. Đã một tiếng đồng hồ, xăng đã sắp cạn, cả người mệt mỏi cho nên không muốn tiếp tục nữa. Huống hồ cô gái này có khi phạm tội gì đó bị người ta đuổi theo, có khi ông ta trở thành tông phạm cũng nên. Suy đi tính lại vẫn dừng lại lúc này tốt hơn.

Khi bác tài tìm chỗ tấp xe vào lề, chiếc xe của Phạm Tích Nhân cũng đã đuổi kịp tới nơi. Ngược lại với bác tài bên Anh Thu, bác tài bên xe Phạm Tích Nhân âm thầm than một tiếng, ông ta đã cố tình thả chậm tốc độ, duy trì với xe phía trước một khoảng cách bởi vì cậu khách này liên tục đưa ông ta thêm tiền để bám theo chiếc xe kia. Càng lâu thì số tiền tối nay ông ta kiếm sẽ càng nhiều rồi.

Thật là đáng tiếc!

“Anh Thu xuống xe cho tôi!” Phạm Tích Nhân liên tục đập vào cửa xe. Anh Thu hết cách cố tình ngồi im không nhúc nhích. Mà bác tài chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi đồng rắc rối này cho nên bật khoá mở cửa xe, tỏ ra khó chịu lớn tiếng: “Cô ơi mau xuống cho tôi về.”

Anh Thu cắn môi, chậm chạp bước xuống. Dù gì cũng không thể liên lụy người ta được. Trong lòng đã khóc thành sông nhưng bên ngoài cố tỏ vẻ bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt Phạm Tích Nhân hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì?” Nói xong nhanh chóng cụp mắt xuống, nhìn xuống mũi giày.

Khí thể chỉ duy trì được vài giây, nỗi sợ lại bắt đầu xâm chiếm toàn bộ cơ thể.

Về mặt Phạm Tích Nhân tràn đầy hứng thú: “Muốn biết có chuyện gì thì đi theo tôi.” Nói xong anh kéo tay Anh Thu đẩy vào xe.

“Này... Anh!” Mặc dù chống cự quyết liệt nhưng cuối cùng Anh Thu vẫn phải ngoan ngoãn ngồi cạnh Phạm Tích Nhân. Nhưng cô luôn tìm thời cơ chỉ chờ trốn thoát.

“Đừng lộn xộn. Cô có tin...” Phạm Tích Nhân vừa nói vừa tiến sát lại gần Anh Thu. Khiến cô cảnh giác nép sát vào trong góc, không tình nguyện nói: “Tôi ngồi yên là được chứ gì.”

Thôi được rồi, cô đầu hàng.

Lúc này Phạm Tích Nhân mới hài lòng cong khoé môi, ra hiệu cho bác tài chạy đi. Ánh mắt anh không quên nhìn về phía Anh Thu hết sức canh chừng.

Lại là khách sạn lần trước, Phạm Tích Nhân nắm chặt tay Anh Thu khiến tay cô đỏ một mảng. Anh kéo cô lên phòng.

Cả người Anh Thu run lên một cái, không ngờ địa điểm anh ta chọn chính là khách sạn hôm đó, mà còn chính xác chọn đúng số phòng đã từng ở.

“Anh có chuyện gì không thể chọn quán cà phê nói chuyện được sao?”

Phạm Tích Nhân biết Anh Thu chạy không thoát, cho nên cơ thể thả lỏng, anh ngồi xuống ghế, bắt chéo chân, bộ dạng ung dung nhìn Anh Thu: “Chỉ là lâu không gặp muốn chào hỏi một chút.”

Anh Thu nhìn Phạm Tích Nhân đầy khinh thường. Muốn gì thì nói trắng ra, còn chơi trò mập mờ với cô: “Anh muốn gì cứ nói, chuyện hôm đó không cần nhắc lại.”

Phạm Tích Nhân vỗ đùi, “À!” lên một tiếng đứng dậy: “Tôi chính là muốn nhắc chuyện đó. Hơn nữa còn muốn cô chịu trách nhiệm.”

Khoé môi Anh Thu giật giật: “Anh...!”

Phạm Tích Nhân từng bước ép sát Anh Thu dồn cô vào góc tường. Cô gái vô tâm vô phế này, rốt cuộc đang nghĩ gì mà hôm đó lại không nói không rằng bỏ đi. Anh rất muốn trong đầu cô chứa thứ gì.

“Chuyện đó cũng đã làm rồi, rốt cuộc cô xem tôi là gì?”

Anh Thu nhắm chặt tay thành quyền, hít mạnh nhìn ánh mắt quật cường nhìn Phạm Tích Nhân: “Chúng ta đều là người lớn, chuyện hôm đó là ngoài ý muốn, anh còn muốn sao nữa?”

Thì ra là ngoài ý muốn. Cô không có chút tình cảm gì với anh sao? Tư tưởng cũng thật thoáng, là ai cũng có thể lên giường.

Phạm Tích Nhân nhếch môi. Anh đang tưởng bỏ cái gì? Hy vọng cái gì? Người ta hoàn toàn đâu có xem anh ra gì. Chỉ là vì hôm đó nổi hứng chơi bời mà thôi.

Nghe được đáp án, khó chịu trong lòng cứ như từng đợt sóng dâng lên không ngừng, làm anh hít thở không thông. Sau đó là cảm giác có chút thất vọng nhen nhóm trong tim.

“Chỉ là qua đường, cho nên cô để lại tiền rồi rời đi?” Anh muốn chính miệng cô nói ra.

Thật ra cũng không phải là qua đường, nhưng là gì thì Anh Thu không chắc. Nói bọn họ yêu nhau nên mới phát sinh quan hệ thì càng vô lý. Tất cả đều do rượu nên mới liều mạng như vậy.

Với Minh Thành thì cô luôn có phản ứng né tránh, tự xây cho mình một bức tường kiên cố không cho ai chạm vào người. Vậy mà với Phạm Tích Nhân chỉ tiếp xúc một thời gian ngắn mà trong thâm tâm cô lại không hề phòng bị.

Không lý giải được, Anh Thu hết lắc đầu rồi gật đầu một cái.

“Cô xem tôi là trai bao sao? Đó là tiền công cho tôi à?” Chuyện này khi nhắc đến Phạm Tích Nhân có cảm giác rất muốn bóp cổ cô gái này.

“Tôi không có ý đó... Chỉ là...”

“Hừ, còn nói không có ý đó.” Phạm Tích Nhân nở một nụ cười tà mị, cắt ngang lời Anh Thu: “Tiền Tip cô đưa dư rồi, cho nên tôi không ngại phục vụ cho cô thêm một đêm miễn phí đâu.”

“Anh tránh ra, tôi sẽ la lên đó.”

“Phòng cách âm rất tốt cô cứ thử đi.”

Anh Thu cố sức la lớn nhưng không có kết quả.

Phạm Tích Nhân buông Anh Thu ra để cho cô mặc sức la lối. Sau đó chạy đến cửa ra sức đập.

“Nếu không có vân tay của tôi, cô có làm cách nào cũng không đi được đâu.” Nhìn Anh Thu đang tìm cách mở khóa cửa vô cùng cực nhọc, Phạm Tích Nhân lên tiếng nhắc nhở.

“Chúng ta trao đổi đi, cô ở lại đây đêm nay, ngày mai chúng ta không ai nợ ai. ”

Rốt cuộc Anh Thu cũng ngừng lại. Cô đi đến ghế ngồi xuống. Rơi vào trạng thái im lặng cực kì. Một lúc sau dường như đã quyết định xong cô nhìn thẳng vào mắt Phạm Tích Nhân: “Tôi không biết đã làm chuyện gì khiến anh tức giận. Nhưng hôm nay tôi muốn nói thành thật xin lỗi. Mong anh bỏ qua cho tôi được không?”

“Quá muộn!” Chỉ một lời đủ bóp chết hy vọng của Anh Thu.

“Vậy anh muốn gì?” Là gì cũng được chỉ cần Phạm Tích Nhân chịu buông tha cho cô, cô sẽ chấp nhận hết.

“Tôi nói rồi, đêm nay ở lại đây.”

“Nhưng anh phải hứa, xong chuyện này ngày mai chúng ta xem như không quen biết. Anh cũng không được làm phiền tôi nữa.”

“Được!” Cô gái này rất can đảm. Chỉ vì muốn cắt đứt mọi quan hệ với anh mà chuyện gì cũng dám làm.

Vậy thì cứ theo ý cô thôi!

“Thành giao!”

Anh Thu là người chủ động đứng dậy tiến đến gần Phạm Tích Nhân. Cô biết anh ta nói ở lại không đơn giản chỉ là ở lại đây. Sắp tới sẽ phát sinh chuyện gì cô cũng rất rõ. Dù sao làm một lần hay hai lần cũng không có gì khác nhau. Cứ xem như say rượu làm loạn đi. Qua đêm nay cô sẽ được tự do.

Mà cô không muốn ở thế bị yếu thế, cho nên khi vừa dứt câu liền chủ động trước. Dù sao cũng phải làm chi bằng nhanh gọn kết thúc sớm.

Một đêm đan xem nhiều cảm xúc lại bắt đầu? Rốt cuộc mối quan hệ này tốt cùng là gì?

39. Chương 39: Một Lời Đã Định

Cả một đêm dường như Phạm Tích Nhân không một phút nào chớp mắt được. Anh dựa lưng vào thành giường, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái đang nhắm mắt ngủ say nằm cạnh mình. Anh cứ duy trì tư thế này đến sáng, cả người như một bức tượng sống, không động đậy, chỉ có trong đầu là không ngừng suy nghĩ.

Anh Thu khi ngủ chân mày cũng vô thức nhíu chặt lại, hàng mi run nhẹ rất không yên ổn. Anh đáng sợ vậy sao? Đến khi ngủ cô cũng cảnh giác như vậy? Anh rất muốn có siêu năng lực có thể nhìn thấu nội tâm của cô.

Dường như cảm nhận được có ai đó đang nhìn mình, Anh Thu dần lấy lại ý thức, từ từ mở mắt ra. Xuất hiện trước mặt cô là gương mặt Phạm Tích Nhân được phóng đại ở cự ly thật gần. Cô giật mình, tim đập thình thịch, la lên: “Á...!” Âm thanh đầu tiên trong một buổi sáng không một tiếng động càng trở nên vang dội. Khiến người nghe đinh tai nhức óc.

Anh Thu vượt ngục, thở mạnh. Mới sáng sớm mà Phạm Tích Nhân muốn hù dọa cô rút tim ra ngoài rồi.

“La cái gì chứ, chưa từng thấy gương mặt đẹp trai của tôi sao?” Phạm Tích Nhân thu người lại, cách xa Anh Thu một đoạn, vô cùng bất mãn với thái độ của anh Thu. Anh xoa lỗ tai của mình. Cô gái này vừa hung dữ, mà tiếng hét còn có lực sát thương nữa. Không có lấy một điểm nào khiến người ta vừa ý. Một

người phụ nữ vô tâm đáng ghét!

“Anh muốn làm gì?” Anh Thu quần chặt chần kín mình, chỉ lộ ra khuôn mặt, ánh mắt cảnh giác hỏi.

Phạm Tích Nhân nhếch môi: “Cô muốn tôi làm gì?” Anh lại một lần nữa tiến sát lại gần Anh Thu, hơi thở phun lên mặt cô nóng hổi, giọng nói trầm thấp đầy vẻ nam tính hỏi: “Như hôm qua?” Trong đầu lại bắt đầu xuất hiện những hình ảnh nóng bỏng.

Anh Thu quay sang một bên né tránh cái nhìn của Phạm Tích Nhân: “Mong anh đừng quên chuyện đã hứa.”

Thật là tuyệt tình!

Phạm Tích Nhân thở dài, vô cùng tiếc nuối: “Cô không muốn thì thôi vậy.” Anh khôi phục lại vẻ mặt thường ngày, nhưng thêm phần lạnh lùng, xa cách nói: “Phạm Tích Nhân nói được làm được.” Cũng không cần cô cứ nhắc đi nhắc lại hoài.

Vừa dứt lời, Phạm Tích Nhân liếc mắt nhìn Anh Thu một cái, rồi dứt khoát xốc chân đi xuống giường, bộ dạng không mảnh vải che thân, cũng không kiên dè việc có Anh Thu trước mặt mình, thông thả đi từng bước về phòng tắm.

Anh Thu không ngờ Phạm Tích Nhân lại có hành động lớn gan như vậy, cô không kịp phòng bị, cái gì không nên nhìn cũng đã nhìn. Vì hôm qua là buổi tối, ánh sáng mờ mờ, nhìn không rõ, cho nên cảm giác ngại ngùng cũng giảm đi, hơn nữa có rượu tiếp thêm sức mạnh... Mặc dù ý thức không mơ hồ như lần đầu tiên, nhưng mà cũng là ban đêm... Nói tóm lại bây giờ là ban ngày ban mặt, thân hình Phạm Tích Nhân lại chuẩn như vậy, cơ bắp cuộn cuộn, vô cùng rắn chắc, dáng người anh ta lại rất cao, cô bị bóng mắt rồi. Khuôn mặt như có một luồng máu nóng chạy rần rần. Cứ như phát sốt vậy.

Anh Thu nhéo vào tay thật đau ép bản thân trấn tĩnh lại. Bây giờ là lúc nào rồi còn chìm đắm bởi thân hình của Phạm Tích Nhân. Nhưng ánh mắt vẫn không nhịn được mà dõi theo Phạm Tích Nhân đã đi được một đoạn, đến khi anh ta biến mất sau cánh cửa phòng tắm.

Thật là chẳng biết bản thân đang nghĩ gì nữa. Cô không biết đâu!

“Rầm!” Cánh cửa nhà tắm bị va đập mạnh phát ra âm thanh thật lớn, Anh Thu như người trong mộng khôi phục lại tinh thần. Vỗ vỗ mặt mình hai cái. Cô lập tức tranh thủ thời gian, bước nhanh xuống giường, nhặt từng món đồ vung vãi khắp căn phòng. Từng cái, từng cái mặc vào.

Nhìn cái áo bị xé rách đến thảm thương, Anh Thu trong lòng khóc ròng. Từ từ cởi được rồi, có cần gấp gấp bạo lực vậy không? Bây giờ làm sao mặc được nữa. Cô cố gắng nghiên cứu chiếc áo trên tay để xem có khắc phục được không. Nhưng rất tiếc bây giờ có đem làm giẻ lau cũng chẳng ai muốn lấy hưởng chi là mặc vào người. Nhìn chiếc áo mới mua để đi dự lễ tốt nghiệp của Kỳ Vân bây giờ chẳng khác gì đồng vải vụn.

Thật là đau lòng quá đi! Lúc mua giá tiền không hề rẻ một chút nào.

May mắn trang phục thường ngày của Anh Thu là áo sơ mi kèm áo dây croptop ở trong, cho nên áo khoác bị rách, vẫn còn một lớp áo bên trong, mặc dù áo này là dạng yếm, buộc dây làm hở một mảng ở lưng, có hơi ngấn nhưng vẫn miễn cưỡng che chắn được phía trước.

Khi vừa mặc xong đồ, tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng ngừng lại. Phạm Tích Nhân tắm cũng thật nhanh. Cũng may thao tác của cô nhanh lẹ, nếu không lại gặp tình huống khó xử nữa rồi.

Phạm Tích Nhân từ trong màn sương mờ của hơi nước nóng bước ra, cứ như chàng hoàng tử bước ra từ một câu chuyện cổ tích. Mờ mờ ảo ảo.

Có điều anh mặc áo choàng, dây thắt ở lưng buộc lỏng lẻo. Nửa kín nửa hở. Một chút đứng đắn cũng không có. Tóc anh vừa gội xong vẫn còn rất ướt, cũng không vội lau khô, từng giọt rơi xuống chảy trên vòm ngực rắn chắc vừa vận phát hoạ từng đường nét cơ thể đầy sức hút.

Quyến rũ chết người!

“Anh... Anh lau khô tóc đi kìa!” Anh Thu khó khăn nói, rồi xoay người đi: “Tôi... Tôi đi rửa mặt.”

Phạm Tích Nhân nhìn theo cô gái đang kiêu căng chạy trốn, khoé môi vô thức cong lên. Đối với thân hình này khổ luyện chăm chỉ tập Gym mới có được, hôm nay có thể trong một lúc tận dụng hết, nhìn ánh mắt Anh Thu bối rối nhìn mình. Phạm Tích Nhân chắc chắn Anh Thu cũng không cưỡng lại vẻ hấp dẫn của anh.

Lúc này Phạm Tích Nhân chỉ có một cảm giác là vô cùng thoải mái. Hết sức hài lòng.

Nếu muốn cứ ở lại ngắm thêm một lúc cũng được mà. Anh rất sẵn sàng cho cô ngắm.

Anh Thu chỉ muốn thoát khỏi cái nơi ngộp ngạt này thật nhanh, cho nên vào phòng tắm rửa mặt, sửa soạn qua loa tóc tai cho bớt bù xù liền bước ra.

Phạm Tích Nhân một thân tây trang, vẻ mặt sáng ngời nhìn Anh Thu. Anh cũng đã thay xong đồ ngồi đợi cô.

“Chúng ta không ai nợ ai, lần sau gặp mặt cứ như chưa từng quen biết là được.” Anh Thu muốn nhắc lại một lần nữa, cô rất sợ Phạm Tích Nhân sẽ lật lọng.

Mà Phạm Tích Nhân cũng không nhiều lời, đơn giản đáp lại đúng một chữ: “Ừ!”

Anh Thu nắm chặt điện thoại trong tay, mò đến nút nguồn, tắt một cái. Cô đã ghi âm lại làm bằng chứng, có thứ này tâm trạng liền trở nên an tâm không ít.

“Tạm biệt!” Dù sao đối với Phạm Tích Nhân cô cũng không phải là cực kỳ chán ghét. Anh ta đã dạy cho cô rất nhiều điều, mặc dù luôn đối đầu với cô nhưng trong lúc nguy cấp nhất chính Phạm Tích Nhân đã ra tay cứu giúp cô. Hơn nữa cũng nhờ anh ta vạch mặt Ái Vy để cô biết được mà tránh xa con người ghê tởm đó. Nếu không có màn đối đầu nảy lửa ngay từ đầu, có khi cô và Phạm Tích Nhân có thể trở thành bạn bè cũng nên.

Nhưng mà trên đời không có chữ “nếu”, cũng không thể quay ngược về thời gian. Nếu là được như vậy đã không có những sai lầm, nuối tiếc rồi. Chỉ hy vọng tương lai sẽ là những chuỗi ngày yên bình đang đợi cô mà thôi.

“Đứng lại.”

Phạm Tích Nhân đột ngột lên tiếng, ngăn chặn Anh Thu đang muốn rời khỏi.

Phạm Tích Nhân đứng dậy đi lại phía cô, trong lòng cô liền trở nên căng thẳng. Không phải kết thúc rồi sao? Anh ta còn muốn làm gì nữa đây?

“Tôi cho cô đi chưa?”

“Đã kết thúc rồi anh còn muốn gì nữa?” Cô không thể tỏ ra yếu thế trước mặt Phạm Tích Nhân được. Nhất định phải ra khỏi căn phòng này.

Từ phía sau Phạm Tích Nhân nắm sợi dây trên áo Anh Thu giật mạnh một cái, nút thắt liền bung ra. Anh Thu trợn mắt lên nhìn, hai tay vội nâng che chắn trước ngực như một bản năng. Không ngờ đến Phạm Tích Nhân lại muốn cởi áo cô. Đây là kiểu áo yếm, chỉ cố định lại bằng một sợi dây, bây giờ cô chỉ còn lại duy nhất một cái áo này để mặc thôi.

“Anh vô sỉ!” Anh Thu một tay giơ lên muốn tát Phạm Tích Nhân một cái nhưng chưa kịp chạm vào mặt liền bị cánh tay anh ta giữ chặt giữ không trung. Sức lực rất mạnh cô cố đến mấy cũng không động đậy được. Chỉ cần cố gắng động đậy, cánh tay liền bị siết chặt hơn, rất đau. Mà chiếc áo lại càng trở nên lỏng lẻo như muốn rớt xuống. Cô sắp giữ không nổi nữa rồi.

“Đừng lộn xộn.” Phạm Tích Nhân lên tiếng nhắc nhở. Nhưng người trước mặt anh lại không yên. Anh nhíu mày, nghiêm mặt nói tiếp: “Đứng im cho tôi, nếu không đừng nói là lời hứa gì đó tôi cũng không nhớ đâu.”

Anh Thu rất tin tưởng đây không chỉ là lời nói suông của Phạm Tích Nhân. Nhưng mà anh ta làm ra hành động đó lại bảo cô đứng im chịu đựng làm sao được? Cho rằng cô là kẻ ngốc chắc.

Phạm Tích Nhân đợi Anh Thu im lặng, rốt cuộc anh mới buông cánh tay cô ra, rồi rất nhanh, một loạt

động tác thuần thục mà cột lại dây áo cho cô. Dây nơ có hơi xấu một chút nhưng rất chắc chắn. Kiểu này chỉ có kéo cắt mới ra được thôi.

Cuối cùng anh mới lên tiếng: “Tôi chỉ mới đung nhẹ mà áo đã bung rồi, với bộ dạng này cô lại muốn ra đường?” Để cho người ta ngắm tấm lưng trắng nõn của cô? Chưa hết lỗ có tên đàn ông nào đó không nhin được mà kéo dây áo chẳng phải để cho hấn ta nhìn thấy hết sao?

Mặc dù đã hứa không làm phiền cô nhưng anh cũng không rộng rãi đến mức cho mấy tên đàn ông khác nhìn thấy dáng vẻ này của cô. Đừng mơ!

Anh Thu há miệng không nói được một lời. Chỉ cần nhắc một tiếng là được rồi. Có cần chứng minh cho cô thấy không? Mà không cần nói cô cũng biết rõ tình trạng của bản thân. Suy cho cùng cũng vì Phạm Tích Nhân mà ra, anh ta không xé áo thì cô đâu phải chặt vật như bây giờ.

Phạm Tích Nhân với lấy áo khoác của anh trên ghế, khoác lên người Anh Thu.

“Bây giờ cô đi được rồi đó!”

Anh Thu mím môi, không muốn gây sự nữa, cho nên chẳng biết nói gì khác ngoài hai tiếng: “Cảm ơn!”

Nói xong cô nhanh chân bước đến cánh cửa, vịn một cái đi ra ngoài.

Lần này cuối cùng cũng đã đi được. Thật sự kết thúc rồi.

40. Chương 40: Không Quen Biết

Mặc dù bề ngoài Phạm Tích Nhân không đáng tin một chút nào nhưng thật ra anh ta là một người rất xem trọng lời hứa. Những lần trước không tính nhưng lần này Phạm Tích Nhân nói được làm được.

Từ sau cái hôm ra khỏi khách sạn, Anh Thu luôn đề cao cảnh giác chỉ sợ Phạm Tích Nhân tìm tới bất cứ lúc nào. Nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược lại, đã hai tuần trôi qua vẫn không thấy động tĩnh gì.

Chỉ là cô quá lo mà thôi. Anh Thu hoàn toàn thả lỏng, bắt đầu sắp xếp lại cuộc sống của mình. Thời gian trước vì muốn trốn tránh cho nên mới đến thành phố W tìm anh trai. Bây giờ thì không cần nữa. Kể ra giữa thành phố W và thành phố Z tất nhiên cô muốn ở lại thành phố Z hơn rồi. Ở đây dù sao cô cũng quen thuộc, hơn nữa về quê cũng không quá xa, mọi thứ đều thuận lợi.

Anh Thu bắt tay vào tìm kiếm công việc mới. Vì có thời gian thực tập ở công ty AHS là một lợi thế cho nên rất nhanh cô đã được nhận vào làm tại một công ty nhỏ, cô làm ở bộ phận nhân sự. Tuy khởi đầu lương không cao lắm nhưng như vậy cũng tạm ổn rồi. Huống hồ bây giờ là sắp tết rất ít công ty tuyển

thêm người mới, tìm được việc này đã may mắn lắm rồi. Cô không đòi hỏi thêm. Trước mắt cứ như vậy đi, qua được giai đoạn này rồi tính tiếp.

Chớp mắt một cái thời gian trôi thật nhanh, mới đây mà đã bước qua năm mới được hai tháng. Mấy ngày nữa là đến đám cưới của Kỳ Vân.

Nhắc đến Kỳ Vân từ cái hôm ở Sera bị giáo sư Trần bắt gặp tại trận cứ tưởng mối quan hệ giữa hai người sẽ rạn nứt nhưng không ngờ nhờ vậy mà tháo được khúc mắc trong lòng bấy lâu. Từ đó mối quan hệ tình cảm của Kỳ Vân cùng giáo sư Trần phát triển thần tốc. Chỉ mới ăn tết xong mà giáo sư Trần gấp gáp chờ đợi không nổi nữa muốn cưới vợ về nhà.

Tình thế xoay chuyển thật khiến người ta không kịp đề phòng. Không ngờ Kỳ Vân lại có thể thành công một cách ngoạn mục “lừa” được giáo sư Trần làm chồng. Mà trong kế hoạch này cũng có công sức của cô nữa đó.

Giáo sư Trần làm Kỳ Vân đau khổ không ít, lúc nào cũng ra vẻ hững hờ không quan tâm. Thì ra chỉ là diễn quá đạt làm người ta không nhận ra. Kiêu ngạo cái gì chứ? Cuối cùng cũng khuất phục bởi Kỳ Vân mà thôi.

Nhân dịp tổ chức hôn lễ nhất định cô sẽ giúp chị họ báo thù. Để thầy ấy biết được muốn rước Kỳ Vân đi không phải là chuyện dễ.

Anh Thu lập kế hoạch, trước ngày cưới mấy ngày liền thông báo cho nhà trai chuẩn bị tinh thần, muốn rước dâu phải tìm được giày bị giấu trong căn phòng. Tiếp đó Anh Thu cùng đàn dâu phụ lên kế hoạch tạt chiến, nghiến cứu chỗ giấu giày sao cho có lật tung căn phòng lên cũng đừng hòng kiếm ra. Để coi chú rể gấp gáp đến cỡ nào. Chắc chắn sẽ rất thú vị cho mà xem.

Kỳ Vân hơi lo lắng hỏi Anh Thu: “Em gái như vậy có ác lắm không?”

Liền bị Anh Thu quăng cho một ánh mắt cảnh cáo: “Chị đã quên hết rồi sao? Mới bày trò thử thách một chút đã lo cho chồng rồi.” Còn nhớ những lần Kỳ Vân đau lòng ôm cô khóc, cho nên thù này nhất định phải trả.

“Cảnh cáo chị không được tiết lộ cho thầy Trần biết.” Chỉ sợ Kỳ Vân không nhịn được mà nói ra thôi.

Kỳ Vân không cãi lại em gái, đành ngoan ngoãn gật đầu. Bình thường xem trong phim hay có cảnh chú rể tìm giày đeo vào chân cô dâu, cô cũng rất muốn thử một chút xem cảm giác sẽ như thế nào.

“Hôm đó Phạm Tích Nhân cũng đến.” Kỳ Vân lên tiếng nhắc nhở, làm phá tan tâm trạng đang vui vẻ của Anh Thu.

“Em không quen anh ta. Có vấn đề gì sao?” Anh Thu khựng lại vài giây nhưng rất nhanh cười một cái tỉnh

bơ trả lời.

“Không có.” Kỳ Vân nhìn thẳng vào ánh mắt Anh Thu. Thái độ của em ấy rất bình thường, nhưng thông qua ánh mắt lại có chút gì đó đang cố tình lảng tránh. Trần Kha Nghị đã kể cho cô nghe về tình huống tối hôm đó, sáng ngủ dậy cô gọi rất nhiều lần nhưng Anh Thu lại không nghe máy. Sau đó Trần Kha Nghị lại khuyên đừng xen vào cứ để hai người trong cuộc giải quyết sẽ tốt hơn. Cô đành gật đầu không làm phiền nữa.

Nhưng đến khi gặp Anh Thu muốn hỏi rõ, Anh Thu liền bảo không có chuyện gì, như Kỳ Vân đã biết bọn họ có hiểu lầm từ hôm xem mắt giúp Tư Ly cho nên có chút rắc rối. Anh Thu nói hôm đó đã một lần giải quyết xong, không ai nợ ai, mà sau này gặp cứ như không quen là được. Không cần tránh né nhau. Anh ta nhất định không làm phiền Anh Thu nữa.

Nghe Anh Thu nói xong Kỳ Vân cảm thấy nỗi lo trong lòng cũng giảm đi. Tuy nhiên cô có cảm giác mọi chuyện sẽ không đơn giản như Anh Thu kể. Nhất định có ẩn tình. Nhưng Anh Thu không muốn nói ra cô cũng không còn cách nào. Chỉ đành đợi đến một ngày em ấy muốn tâm sự sẽ tự động kể ra mà thôi.

Anh Thu giúp cô nhiều như vậy, đến khi em ấy gặp chuyện, thân là chị cô lại không có cách nào giúp đỡ, trong lòng không tránh khỏi có cảm giác áy náy. Nhất định phải thông qua ông chồng nhà cô tìm hiểu một chút về Phạm Tích Nhân mới được.

...

Ngày cưới của Kỳ Vân.

Sáng sớm cô dâu đã phải ngồi vào bàn trang điểm, Anh Thu tuy là dâu phụ nhưng cũng bận rộn không kém. Cô dậy từ rất sớm để chuẩn bị. Trong hôn lễ của Kỳ Vân có thuê bộ phận tổ chức sự kiện lo trọn gói nhưng cũng phải có một người đại diện đứng ra giám sát. Tất nhiên nhiệm vụ này thuộc về Anh Thu rồi. Sắp xếp, kiểm tra hội trường nơi tổ chức hôn lễ, trang phục phụ kiện cho cô dâu, rồi cả dàn dâu phụ, tuy nói đơn giản nhưng đến khi làm lại bận tới mức tối mũi chưa hết việc. Đến khi Anh Thu là người cuối cùng trang điểm chưa kịp tô xong son đã nghe tin đàn trai đến dưới sảnh.

Anh Thu lập tức phân phó cùng dàn dâu phụ ra trước cửa nghênh đón. Cô chờ thời khắc này đã lâu.

Thầy Trần dẫn đầu, đi theo sau anh là ba người bạn thân lần lượt là Phạm Tích Nhân, Lục Đông Quân và Dư Kỳ. Phía sau nữa còn có bốn người cô không biết tên, chắc cũng là sinh viên như mấy cô dâu phụ. Phải nói đây là dàn cực phẩm, đi cùng nhau tạo ra sức ảnh hưởng không hề nhỏ. Nhìn mấy cô gái dâu phụ thì biết nhìn theo không chớp mắt, bị Anh Thu tròng mắt một cái mới hoàn hồn, đứng thẳng người, nhưng miệng vẫn cười tủm tỉm.

Vì đã có sự chuẩn bị cho nên Anh Thu tỏ ra rất tự nhiên, hoàn toàn phớt lờ Phạm Tích Nhân chỉ tập trung nói chuyện với chú rể mà thôi. Bọn họ đã hứa với nhau như vậy mà.

Cô làm tốt lắm phải không?

Trước khi đến Phạm Tích Nhân đã được Trần Kha Nghị thông báo sẽ có thử thách do nhà gái đặt ra. Căn dặn rể phụ phải hết sức giúp đỡ cậu ấy vượt qua thử thách. Mà chiêu trò do Anh Thu bày ra Phạm Tích Nhân vô cùng quen thuộc, không làm cho người ta sôi máu lên mới lạ. Trần Kha Nghị còn đặc biệt giao phó nhiệm vụ cho Phạm Tích Nhân là canh chừng Anh Thu, trọng trách này có hơi nặng nề rồi.

Trường hợp xấu nhất là sẽ bắt chấp cướp cô dâu đi. Cho nên lần này đến đây nhà trai rơi vào trạng thái khá căng thẳng. Không biết mọi người nghĩ gì chứ Phạm Tích Nhân lại tỏ ra vô cùng hào hứng.

Phạm Tích Nhân đã hứa không tìm đến Anh Thu nữa, rốt cục hôm nay cũng có cơ hội đường đường chính chính gặp lại cô rồi. Chỉ là tình thế bất buộc không thể đổ lỗi cho anh được.

Anh Thu dẫn đầu dàn dâu phụ, nổi bật nhất. Cô mặc bộ áo dài màu hồng phấn tóc xoã tự nhiên, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng tạo nên sự mềm mại, dịu dàng nhưng khí chất trên người vẫn không thay đổi, kết hợp lại trông tràn đầy sức sống. Áo dài hoàn toàn kín đáo nhưng ôm sát cơ thể khéo léo khoe ra ba vòng đầy đặn. Mà ánh mắt của Phạm Tích Nhân không nhìn được lâu lâu lại lén nhìn Anh Thu một cái. Rõ ràng mấy cô gái kia cũng rất đẹp, nhưng ánh mắt của anh lại cứ dời đến người Anh Thu. Thực là không thể nào kiểm soát được. Có cái gì đẹp đâu chứ? Trang điểm xinh xắn cũng không thể nào che giấu được tính tình khó ưa đâu.

Mà Xem ra cô đạo này sống rất tốt nhỉ? Anh rất muốn biết thời gian qua cô đã làm những việc gì? Từ lúc đến đây không thèm nhìn anh lấy một cái.

Lại mất tập trung nữa rồi. Hôm nay làm không tốt việc thì sẽ không xong với Trần Kha Nghị đâu. Phạm Tích Nhân bắt đầu phát hồng bao cho nhà gái để có thể đi qua cánh cửa này vào bên trong gặp cô dâu.

Phát xong hồng bao “đút lót” cho dâu phụ nhưng Anh Thu vẫn chưa vừa ý. Liên tục làm khó. Phạm Tích Nhân biết Anh Thu nào dễ dàng cho qua như vậy nên tối hôm qua đã nói Trần Kha Nghị chuẩn bị nhiều hồng bao hơn. Càng nhiều tiền càng tốt.

Phạm Tích Nhân chủ động phát thêm hồng bao cho mỗi người, để khi phát cho Anh Thu còn dư một sấp mỏng anh liền nhét hết vào tay Anh Thu.

Số tiền trong bao lần này rất dày, mà anh còn đưa dư cho Anh Thu nữa. Nhiều đây có thể mua được một cái điện thoại phiên bản mới nhất của Apple luôn rồi.

Coi như giúp Trần Kha Nghị tiêu bớt tiền, để nhiều cũng không xài hết.

Anh Thu nhìn hồng bao trên tay không phản ứng. Phạm Tích Nhân nhú mày một cái, dừng nói vẫn chưa đủ. Nếu còn làm khó nữa rất tiếc anh cũng hết cách rồi.

Rất may Anh Thu miễn cưỡng vỗ sấp hồng bao trên tay, thả dài một cái ra hiệu cho dẫu phụ rẽ ra hai bên cho đàn trai đi vào.

Bây giờ cửa ải khó khăn nhất cũng đã tới. Để lấy được phần thưởng của Trần Kha Nghị mọi người có phải lật tung ba tất đất lên cũng sẽ làm.

Theo như đã phân phó từ đầu, vừa vào phòng phụ rể liền tản ra tìm mọi góc ngách. Trần Kha Nghị tiến đến giường muốn gặp cô dẫu lại bị Anh Thu và dẫu phụ ngăn lại che kín cô dẫu, một khe hở cũng không có. Cô ấy bộ dạng hả hê nhìn Trần Kha Nghị.

Thời gian đang dần trôi qua. Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ trễ giờ lành mất. Trần Kha Nghị không trông cậy được vào rể phụ đành tự mình xuất chiêu. Anh nhìn một lượt dẫu phụ, là sinh viên lớp anh giảng dạy, cười một cái chỉ ra từng lỗi mà họ đã phạm phải. Chỉ cần nói giày giấu ở đâu thì anh sẽ bỏ qua.

Một cô bé bạo gan thất hứa với Anh Thu, đứng dậy đi đến góc màn cửa chỉ vào: “Thầy xé lớp vải này ra, giày giấu ở đây.”

“Rệt!” Là âm thanh vải bị xé, chiếc giày rớt xuống đất. Trần Kha Nghị vô cùng hài lòng. Mà Phạm Tích Nhân vỗ đầu một cái, chiêu thức của Anh Thu càng ngày càng lợi hại. Nếu Trần Kha Nghị không “gian lận” đến ngày mai cũng tìm không ra.

Anh Thu bị chính người của mình phản bội tức giận la lớn: “Thầy lạm quyền nhất định em phải kiện lên hiệu trưởng.”

Trần Kha Nghị lơ đãng nhìn Phạm Tích Nhân một cái anh rất hiểu ý gật nhẹ đầu. Nhiệm vụ của anh đến rồi.

Phạm Tích Nhân tiến đến bịch miệng cô nàng đang la lối lại. Bình thường anh còn có kiên nhẫn chơi cùng cô còn Trần Kha Nghị thì không có tâm tư đó đâu. Mà cô gái ngốc này lại dám chửi cậu ấy, anh chỉ mới trêu chọc một chút lại bị đẩy đi công tác không thấy ánh mặt trời, Anh Thu mà nói thêm vài câu nữa, để Trần Kha Nghị không thuận lợi ôm cô dẫu đi không biết cậu ấy sẽ làm ra chuyện gì đâu.

“Ưm ưm!” Anh Thu bị bịt miệng ra sức vùng vẫy. Phá hỏng kế hoạch của cô lại còn cho người cản cô lại. Cô vẫn chưa trả thù xong cho chị họ mà.

Anh Thu đạp vào chân Phạm Tích Nhân một cái khiến anh hít một ngụm khí lạnh. Nhưng lực trên cánh tay không giảm đi, vẫn không buông cô ra.

Phạm Tích Nhân ghé sát vào tai Anh Thu nói nhỏ: “Tốt nhất đừng lộn xộn.”

Anh Thu hung hăng trừng mắt nhìn Phạm Tích Nhân. Không phải chuyện của anh đừng xen vào.

Phạm Tích Nhân quá hiểu Anh Thu, Trần Kha Nghị có chiều cuối thì anh cũng có cách làm cô nàng này im miệng. Phần thưởng của anh là ba ngày nghỉ dưỡng phải trông cây hết vào việc anh có “khống chế” được Anh Thu hay không.

“Nếu cô còn ngăn cản chú rể có tin tôi sẽ nói mối quan hệ của chúng ta cho mọi người biết luôn không?” Anh ghé sát vào tai cô thì thầm.

Anh Thu quyết liệt đập cho Phạm Tích Nhân thêm một cái nữa, nhưng sau đó thức thối im lặng.

Được lắm!

Phạm Tích Nhân đau đến nghiến răng, hôm nay là ngày vui của bạn thân cho nên anh sẽ nhịn không gây sự. Coi như Anh Thu tốt số. Đau một cái bù lại ba ngày ở Maldives anh chấp nhận.

Không biết chân anh có bị cô phé luôn rồi không? Nhưng bây giờ ngồi xuống xoa chân thật là mát mặt. Anh đành cắn răng ép khí từ từ thở ra chịu đựng cơn đau.

Cuối cùng Trần Kha Nghị cũng đã bế được cô dâu đi trong tiếng vỗ tay của mọi người chỉ có Anh Thu là không cam lòng nhìn theo.

41. Chương 41: Bí Mật

Bận bịu lo đám cưới Kỳ Vân, đến khi đã xong Anh Thu mệt đứt hơi không còn miếng sức sống. Chẳng hiểu do lao lực quá hay sao mà dạo này cô ăn rất không ngon miệng, cả người đã gầy hơn hai ký. Không thích ăn mà chỉ thích ngủ. Mấy ngày trước hôn lễ thức đến tận khuya cho nên bây giờ mắt cứ lờ lờ muốn ngủ gục, lại còn gật gù ở công ty đã mấy lần bị nhắc nhở, cuối cùng cô xin nghỉ luôn một ngày để nghỉ dưỡng sức.

Kỳ Vân đi hưởng tuần trăng mật cùng Trần Kha Nghị một tuần, vừa về tới nhà nghỉ ngơi một lúc liền gọi cho Anh Thu: “Chiều nay em có nhà không chị sang đưa quà cho em.”

“Em phải tăng ca, chắc mấy ngày nữa rất bận.” Anh Thu vừa gõ trên bàn phím vừa đáp.

Kỳ Vân rất muốn gặp em gái, quà cũng đã chuẩn bị, nghe xong liền mất hứng. Mà đợi mấy ngày nữa quá lâu, trong lòng nôn nao chỉ muốn đem quà tặng ngay lập tức. Suy nghĩ một lúc cô nói: “Lát nữa chị ra ngoài, sẵn tiện đem qua nhà cho em luôn được không. Rồi bữa nào em rảnh gặp sau cũng được.”

“Được cảm ơn chị. Mật khẩu nhà như cũ nha.” Thật ra Anh Thu cũng rất muốn nhận quà chỉ là bận quá không có thời gian. Cô phải tranh thủ giải quyết xong công việc để dành thời gian làm một chuyện quan trọng.

Để cảm ơn em gái đã giúp cô chạy ngược chạy xuôi trong hôn lễ Kỳ Vân đã cất công xếp hàng mua được một chiếc váy và một cái túi xách trong bộ sưu tập mới nhất của nhà thiết kế Alyv. Nếu Anh Thu thấy được chắc chắn sẽ rất vui cho mà xem. Anh Thu rất thích nhà thiết kế này, trên Fanpage còn thường xuyên chia sẻ các BST của Alyv.

Kỳ Vân cùng Trần Kha Nghị về nhà chính thăm ba mẹ chồng một lát sau đó Trần Kha Nghị đến công ty còn cô đi đến nhà Anh Thu. Để quà lên bàn xong định ra về Anh Thu lại canh đúng lúc gọi đến.

“Kỳ Vân chị đến nhà em chưa?”

“Đang ở nhà em đây? Sợ chị ăn trộm gì sao?” Anh Thu thật thà thông quản đại không sớm không muộn gọi đến ngay lúc này.

“May quá, chị vào phòng em lấy giúp tập văn kiện màu vàng em để trên bàn được không? Em sẽ gọi người chuyển phát nhanh đến lấy chị chỉ cần đưa là được.”

Anh Thu chiều nay tham gia một buổi tuyển dụng, đến lúc này cô mới nhớ hồ sơ của ứng viên mấy ngày trước đem về nhà để sàng lọc hôm nay lại quên mang theo. Bây giờ chạy về lấy cũng tốn một khoảng thời gian chỉ sợ không kịp. Chợt nhớ đến Kỳ Vân nói sẽ đến nhà. Không ngờ may mắn vừa kịp lúc có thể nhờ chị ấy.

“Được rồi.”

Kỳ Vân cúp điện thoại, đi vào phòng đến bàn làm việc của Anh Thu. Một bàn bừa bộn giấy tờ. Cô nhìn một lượt, rốt cuộc tập hồ sơ Anh Thu nói để ở đâu chứ?

May là bì màu vàng nổi bật cho nên không quá khó tìm. Hồ sơ lại chất cao như vậy, không sợ ngã sao?

Kỳ Vân cố sức lôi tập hồ sơ ra.

“Ầm!”

Không nói thì thôi, vừa nói xong chồng hồ sơ liền mất thăng bằng rơi xuống rất. Kỳ Vân thẫn mẩn mình bất cần. Ngồi xuống bắt đầu dọn dẹp.

“Reng reng reng.” Là tiếng chuông cửa, người lấy hàng đến cũng thật đúng lúc. Kỳ Vân nhặt hồ sơ màu vàng lên trước, vội chạy ra cửa giao cho kịp, còn lại xiu vào dọn dẹp sau.

Xác nhận giấy tờ xong đã là năm phút sau. Kỳ Vân che miệng ngáp một cái chỉ muốn nhanh chóng về ngủ. Dư âm mấy ngày đi chơi đến nay cả người vẫn còn rất mệt mỏi. Cô nhặt đồng hồ sơ xếp gọn gàng để lại lên bàn.

Đến khi nhìn thấy sấp văn kiện cuối cùng có một bì thư rơi ra. Kỳ Vân muốn đem cất lại nhưng khi nhìn lướt qua dòng chữ phía mày liền nhú mày một cái lập tức mở ra xem.

Là kết quả siêu âm. Nhìn mấy chữ chuyên ngành cô không hiểu lắm. Nhưng kết quả ở phía cuối cùng đề rất rõ ràng.

Có thai!

Tay cầm tờ giấy run lên một cái, Kỳ Vân một lần nữa nhìn đến tên người khám là tên Lê Hoàng Anh Thu. Cô vẫn đọc được chữ, nhưng khi đọc đến tên Anh Thu cô lại hoài nghi năng lực của mình. Cô đọc sai rồi sao? Không hề. Nhìn lại cả trăm lần kết quả chỉ có một mà thôi.

Chính là Anh Thu! Em ấy mang thai? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cha đứa bé là ai? Một đống câu hỏi xuất hiện trong đầu Kỳ Vân. Rồi như tơ vò. Mà cô không biết bây giờ phải làm gì nữa. Thời gian như ngừng lại, chỉ có dòng chữ “có thai” xuất hiện thật chói mắt.

Kỳ Vân cắn môi nước mắt lặng lẽ rơi. Cô cứ như vậy mà không phát hiện ra em ấy dạo này bất thường. Cô không xứng đáng làm chị một chút nào.

Trong bì thư còn có thêm một tờ giấy, lần này Kỳ Vân còn sốc hơn nữa, là phiếu hẹn phá thai.

Kỳ Vân hít sâu một hơi, nhất định phải tìm cách hiểu rõ chuyện này.

...

Buổi tối Anh Thu mệt mỏi trở về nhà. Hôm nay đã phỏng vấn mười ứng viên mà chỉ có lấy hai người xem như tạm ổn. Người thì trả lời ấp a ấp úng, người thì hỏi cái gì cũng lắc đầu không biết. Còn vài người rất tự tin nhưng khi thốt ra vài câu liền đoán được là đang nói xạo. Đi xin việc làm mà không có một sự chuẩn bị nào, làm hại cô tốn cả một buổi chiều nói chuyện khô nước bọt hóa ra lại tốn công vô ích.

“Á...!”

Anh Thu đẩy cửa bước vào thấy đèn nhà sáng trưng làm cô hết hồn tưởng trộm. Khi nhìn thấy Kỳ Vân mới hoàn hồn lại. Cô còn tưởng trộm vào nhà rồi chứ.

“Chị... Chị sao còn chưa về.” Giọng nói của Anh Thu vẫn còn rất run, cô chỉ tay về hướng Kỳ Vân.

“Mau cất đồ đi, chị nấu cơm xong rồi.” Kỳ Vân tắt ti vi phần khởi nhìn em gái. Ngồi một mình đợi rất lâu cuối cùng Anh Thu cũng chịu về rồi. Ngồi thêm một lát nữa chắc cô buồn đến chết mất.

Anh Thu đặt túi xách sang một bên, đi đến ghế ngồi xuống khó hiểu nhìn Kỳ Vân: “Chị với thầy Trần có chuyện gì sao?” Đáng lẽ vợ chồng son phải dính nhau như sam, không cách xa nửa bước mới đúng, khi không Kỳ Vân lại ở nhà cô. Thật đáng nghi ngờ.

Kỳ Vân phất tay, thở mạnh: “Đi gặp đối tác rồi, nói tới khuya mới về, bảo chị không cần đợi. Hừ chị sẽ không đợi mà đi luôn.”

“Có ổn không vậy chị?” Chưa hết tuần trăng mật mà đã giận nhau rồi. Buổi chiều nghe giọng chị ấy vẫn còn rất vui mà. Thay đổi nhanh thật.

“Mặc kệ, khi nào thầy ấy đến đón chị mới về. Chị đói bụng rồi, mau rửa tay rồi ăn cơm.” Kỳ Vân bĩu môi, cương quyết không nhúng nhường. Chưa gì hết đã bỏ cô ở nhà một mình rồi.

“Ồ!” Anh Thu gật đầu một cái, không nói gì nữa. Nhất định sau khi ăn xong cô sẽ tìm cách khuyên Kỳ Vân về nhà.

Thực ra đây chỉ là cái cớ kỳ Vân nghĩ ra để tìm cách ở lại nhà Anh Thu quan sát xem Anh Thu như thế nào mà thôi. Mà không tìm ra lý do gì hợp lý đành mượn cách đổ oan cho giáo sư Trần đẹp trai nhà cô vậy.

...

“Anh Thu em ăn nhiều vào, dạo này em gầy quá.” Kỳ Vân gấp một miếng thịt cá bỏ vào chén Anh Thu. Cô cất công nấu nguyên một bàn thức ăn lớn chỉ để bồi bổ cho Anh Thu.

“Chỉ là dạo này công việc hơi bận thôi, em vẫn ăn điều độ mà.” Anh Thu gấp miếng cá lên cho vào miệng. “Ừa” Cô nuốt ngược, cổ nuốt miếng cá xuống.

“Em uống chút nước đi. Không hợp khẩu vị sao?” Kỳ Vân lo lắng nhìn em gái biểu hiện bất thường.

“Không sao chỉ là em bị nấc cục thôi.” Anh Thu uống một ngụm nước rồi cười một tiếng, bắt chước Kỳ Vân gấp một miếng bông cải cho chị họ: “Chị cũng ăn nhiều vào.”

Cá hấp hành là món Anh Thu rất thích ăn, nhưng hôm nay lại cố tình tránh né, lại còn bị nấc. Không phải là biểu hiện của thai nghén sao? Em ấy còn gầy như vậy nữa.

Sau khi ăn xong Kỳ Vân liền hỏi: “Anh Thu em có chuyện gì có thể kể cho chị nghe mà.” Cô không biết mở miệng nói gì trước bây giờ.

Tay cầm nĩa cầm miếng trái cây của Anh Thu khựng lại trong không trung, cô nhìn Kỳ Vân: “Em thì có chuyện gì được chứ?” Nhìn cô rất lạ sao?

Lại tránh né. Nếu bây giờ cô không hỏi thẳng nhất định Anh Thu sẽ không bao giờ nói ra.

Kỳ Vân nắm tay em gái: “Chị biết hết rồi.” Kỳ Vân nhìn thẳng vào mắt Anh Thu chậm rãi nói ra đáp án: “Em mang thai.”

Anh Thu rút tay lại, ánh mắt lảng tránh đi nơi khác, thái độ vô cùng bất ngờ, há hốc miệng khó khăn nói ra từng chữ: “Làm sao chị biết?”

“Giấy siêu âm trên bàn em.”

Anh Thu im lặng cúi đầu. Thời gian trôi qua một cách chậm chạp. Bầu không khí trùng xuống chỉ còn lại khoảng không im lặng đến đáng sợ. Kỳ Vân vẫn đang chờ đợi Anh Thu nói ra.

Mà Anh Thu cũng không còn cách nào nói dối. Bằng chứng đã rõ ràng như vậy rồi. Chỉ trách trong lúc vội vàng quên mất tờ kết quả siêu âm không giấu đi. Cô trở nên hoảng sợ, ánh mắt ngấn nước nhìn Kỳ Vân cầu xin: “Chị đừng nói với ai hết. Em rất sợ.”

Kỳ Vân vươn tay lau nước mắt cho Anh Thu, cô biết chuyện này đối với Anh Thu rất khó khăn. Cô ôm em gái vào lòng, xoa tấm lưng gầy yếu của Anh Thu nói: “Trước hết kể cho chị nghe được không? Là khi nào?”

Anh Thu nhắm mắt ngăn cảm xúc rối loạn lúc này. Cô định một mình giải quyết nhưng không ngờ bị Kỳ Vân phát hiện rồi.

Thực ra chuyện mang thai cô cũng mới phát hiện ra mấy ngày trước mà thôi.

Một hôm ở công ty có chị đồng nghiệp rủ cô đi ăn trưa cùng. Chị ấy nói đột nhiên rất thèm sườn xào chua ngọt, cả buổi làm việc không tập trung, trong đầu chỉ toàn là sườn chua ngọt mà thôi. Vất vả đợi đến trưa, xếp hàng chờ mua cơm. Đến khi ngồi vào bàn chị ấy lập tức gấp một miếng sườn há miệng thật to cắn một cái. Nhưng vừa chạm vào miếng thịt chị ấy lại bị nhợn phun ra, còn đẩy đĩa cơm ra thật xa. Khoa trương che mũi.

Trông món ăn rất hấp dẫn cơ mà. Anh Thu khó hiểu liền hỏi: “Chị Giang chị bị sao vậy?” Rõ ràng chị ấy rất thèm mà sao bây giờ lại một mực tránh né như là thứ gì đáng ghét lắm vậy.

Sau khi đẩy đĩa thức ăn ra xa, chị Giang mới dễ chịu đôi chút, cười nhẹ nói: “Phản ứng bình thường của người mang thai đó mà. Không sao đâu em. Tự dưng thấy lại bị buồn nôn.”

Đây là lần đầu tiên Anh Thu mới thấy phản ứng của bà bầu. Bình thường chỉ nghe nói nhưng không ngờ hôm nay tận mắt thấy mới biết có bầu lại kỳ lạ như vậy. Cho nên rất hiếu kỳ liền hỏi tới: “Có bầu đều vậy hết sao chị?”

Chị Giang cũng không muốn ăn nữa, cho nên bắt đầu kể: “Cũng tùy người thôi em. Nhưng thông thường ba tháng đầu rất dễ gặp hiện tượng thai nghén. Rõ ràng là rất thích ăn món gì đó đến mức không chịu nổi nhưng khi thấy rồi lại vô cùng chán ghét, còn buồn nôn giống như ban nãy.”

Anh Thu như được biết thêm một kiến thức mới, không biết nói gì hơn gật đầu một cái.

Thấy mình kể hơi nhiều rồi, chị Giang ngừng lại, nhìn Anh Thu nói:

“Em ngồi đây đi, chị đi chọn món khác.”

Khi nghe chị Giang nói, trong đầu Anh Thu lại nhớ đến lúc tết, ở nhà có rất nhiều món ăn cô thích nhưng không hiểu sao khi ăn lại có cảm giác không ngon miệng thậm chí còn buồn nôn như chị Giang miêu tả. Anh Thu vỗ đầu mình một cái, cô lại suy nghĩ không đầu rồi. Chỉ là khi tết ăn quá nhiều đồ dầu mỡ, dồn dập trong một lúc cho nên mới bị ngán mà thôi.

Chị Giang chọn xong đồ ăn liền quay lại. Bây giờ chị ấy đổi hẳn sang tô cháo tôm bí đỏ. Trời nóng mà ăn cháo không hợp một chút nào, màu cam sền sệt trông còn ngấy hơn cơm sườn nữa.

Nhìn ánh mắt của Anh Thu chị Giang liền đoán ra được cô nghĩ gì liền nói: “Vì em bé cho dù ngán chị cũng sẽ ăn.”

Anh Thu cười gượng: “Chị đúng là bà mẹ tốt.”

Đồ ăn cũng sắp nguội, Anh Thu bắt đầu động đũa, nhưng khi cho miếng sườn vào miệng phản ứng y như chị Giang. Cô vội uống một ngụm nước.

Chị Giang cũng dừng đũa, nhúm mày nhìn Anh Thu nghiến ngấm: “Đừng nói với chị em cũng mang thai rồi nha.”

Vì câu nói này Anh Thu xuyết chút nữa làm đổ ly nước: “Em người yêu còn chưa có nữa mà.” Sau đó cô bịu môi oan ức nhìn chị Giang. Là bị mấy lời chị ấy nói bị ảnh hưởng nên mới có phản ứng dây chuyền. Chị ấy lại chọc cô đổ mặt.

Chị Giang cười lớn: “Chọc em thôi, ai bảo biểu hiện em giống quá làm gì.”

...

42. Chương 42: Quyết Định Khó Khăn

Khi về đến nhà Anh Thu rơi vào trạng thái ngẩn ngơ. Câu nói của chị Giang lại luẩn quẩn trong đầu không xua tan được. Rõ ràng Anh Thu không hề nghĩ đến nhưng nó cứ lặp đi lặp lại, hai từ “mang thai” như cái máy ghi âm không có công tắc nguồn nói không ngừng bên tai làm Anh Thu chẳng hiểu sao cô lại lên mạng tìm hiểu về vấn đề này.

Đến khi đọc xong một bài viết cả người cô liền bồn chồn không yên. Rất khó diễn tả, như có dự cảm chẳng lành sắp xảy ra. Nhưng là gì thì không thể đoán.

Có một chuyện không ai biết đó là Anh Thu thuộc kiểu người kinh nguyệt không đều, mấy tháng mới đến chu kỳ một lần. Cho nên bình thường cô không để ý lắm. Khi phát hiện ra triệu chứng này lần đầu là lúc năm nhất. Cô rất lo lắng nên đã đi khám bác sĩ. Nhưng bác sĩ lại nói không có việc gì, bảo cô cứ yên tâm cứ sinh hoạt bình thường ăn uống điều độ. Không nên uống thuốc lung tung hay đi trị gì hết. Khi nào lập gia đình muốn sinh con hãy quay lại.

Nghe ý kiến chuyên khoa cho nên Anh Thu hoàn toàn tin tưởng. Lâu dần thành quen không mấy quan tâm, đến nay đã sống chung với tình trạng này mấy năm rồi. Thông thường thì khoảng hai đến ba tháng mới có một lần. Nhưng bây giờ nhẩm lại đã ba tháng rồi mà chu kỳ vẫn chưa đến. Có phải như bình thường cô bị rối loạn hay lần này khác vì đã có thai nên không đến chu kỳ?

Ý nghĩ này xuất hiện làm cả người Anh Thu run lên, cô vội vàng chạy ra tiệm thuốc tây mua que về thử. Sẵn tiện hỏi được sĩ về trường hợp của cô luôn. Lại nhận được câu trả lời rằng, đối với những người bị rối loạn khả năng mang thai rất thấp, mà kết quả que thử cũng có thể không chính xác tốt nhất nên đến bệnh viện kiểm tra.

Về đến nhà Anh Thu thử hai que cho ra hai kết quả khác nhau. Một que mờ cả hai vạch không thấy rõ, que còn lại vạch đầu tiên rất đậm nhưng vạch thứ hai vô cùng mờ ảo. Như vậy là có hay không có. Trời đã khuya lúc này làm gì còn bệnh viện nào mở cửa. Cho nên muốn khám thì phải sang ngày mai.

Anh Thu viết một đơn xin nghỉ phép, quyết định ngày mai sẽ đi khám cho chắc. Một đêm trằn trọc không sao ngủ được. Đến khi gần sáng cô mới mệt mỏi đi vào giấc ngủ. Tỉnh lại đã là giữa trưa. Lúc trước có thức khuya cỡ nào buổi sáng chỉ cần đồng hồ báo thức cô nhất định sẽ dậy đúng giờ. Nhưng dạo này một khi đã ngủ thì liền ngủ li bì. Cảm giác cơ thể rất lạ.

Đến bệnh viện lấy số đợi đến lượt đã là một giờ sau.

Một cô y tá bước ra trên tay là một bảng danh sách, bắt đầu hô to: “Mời cô Lê Hoàng Anh Thu đi theo tôi.”

Anh Thu càng chờ càng sốt ruột. Khi nghe đến tên mình lập tức đứng dậy, đi theo cô y tá vào bên trong căn phòng, theo hướng dẫn nằm xuống giường, khi dụng cụ siêu âm đặt lên bụng cả người cô trở nên căng cứng vô cùng áp lực.

Cô y tá nhận ra Anh Thu đang lo lắng, liền cười một cái vỗ nhẹ lên tay Anh Thu an ủi: “Cô à, không sao đâu, thả lỏng cơ thể đi.”

Anh Thu mím môi làm theo, cô chỉ muốn thật nhanh vượt qua khoảnh khắc này.

...

Sau khi khám xong cô được chuyển sang phòng bên cạnh có một bác sĩ nữ tầm năm mươi tuổi đã ngồi đợi sẵn, khi cô vừa ngồi xuống ghế bà ta gật đầu chào sau đó liền bắt đầu đi vào vấn đề.

“Cô Lê có đi cùng người nhà không?”

Anh Thu lắc đầu: “Không tôi đi một mình.”

Vị bác sĩ âm thầm nhìn một lượt cả người Anh Thu đánh giá, thái độ không mấy thân thiện. Đẩy phiếu kết quả ra, miệng nói một câu theo đúng nghĩa vụ: “Chúc mừng cô đã mang thai.” Là lời chúc mừng nhưng khuôn mặt bà ta nghiêm nghị không chút cảm xúc.

“Mang... Mang thai sao?” Cô tưởng mình nghe nhầm rồi.

“Mười hai tuần.” Bác sĩ bổ sung thêm. Chỉ vào phiếu kết quả ghi rõ ràng thời gian.

Anh Thu vô thức sờ vào bụng mình rồi lại nhìn hình chụp siêu âm. Đang có một sinh linh bé bỏng trong cơ thể cô. Cô đã mơ hồ đoán được kết quả này rồi chỉ là không dám tin mà thôi.

Bây giờ cô phải làm sao đây?

Ba tháng trước chính là cái đêm thứ hai bên cạnh Phạm Tích Nhân. Lúc đó trong người có men say, cho nên mới liều lĩnh như vậy. Chỉ mong giải quyết được mọi chuyện nên không suy nghĩ nhiều. Biện pháp an toàn cũng không sử dụng, ngày hôm sau hoàn toàn không nghĩ đến việc phải uống thuốc tránh thai. Chỉ một lần mà vô tình “trúng thưởng” nên nói cô may mắn hay xui xẻo đây?

Mà rốt cuộc cô là vì có tình cảm với Phạm Tích Nhân hay chỉ là một đêm làm liều cô cũng không xác định được nữa. Chuyện của Minh Khải, vết thương trong lòng vẫn chưa lành, hơn nữa cô cũng không có can đảm để yêu tiếp.

Nếu cô nói cho Phạm Tích Nhân biết sẽ như thế nào? Anh ta có giống như Minh Khải cười vào mặt mắng cô ngu ngốc hay không? Với mỗi quan hệ mập mờ chẳng hiểu là gì này mà bắt anh ta chịu trách nhiệm có được không? Cô không dám thử. Nếu đứa trẻ này sinh ra không có tình thương đầy đủ của một gia đình đó là một sự tàn nhẫn đối với nó. Chỉ bằng sớm giải quyết thì hơn.

“Bác sĩ tôi muốn bỏ... Bỏ đứa bé.” Anh Thu lấy hết dũng khí mới nói hoàn chỉnh một câu.

Bác sĩ nhìn Anh Thu với thái độ hoàn toàn khinh thường. Khi hỏi về người nhà bà ta đã sớm đoán được kết quả này, bởi vì bà ta đã gặp rất nhiều trường hợp như thế này. Đối với những loại người ăn chơi không nghĩ đến hậu quả như cô gái trước mặt có khuyển cũng vô ít. Với cương vị là một bác sĩ bà ta hỏi cho lấy lệ.

“Nếu có suy nghĩ đó thì tại sao bây giờ mới chịu đến đây?” Thái nhi đã được ba tháng muốn phá bỏ, không phải là rất nguy hiểm sao? Chẳng biết mấy cô gái thời nay nghĩ gì nữa.

“Tôi... Tôi bị rối loạn kinh nguyệt cho nên đến bây giờ mới biết.” Anh Thu cắn môi nhỏ tiếng trả lời. Nếu không vì chị Giang có khi bây giờ cô cũng không biết nữa là.

“Cô biết thể trạng của cô rất khó mang thai không?” Cho nên nếu phá bỏ sau này có thai hay không cũng không phải vì bà ta không nhắc nhở trước.

Anh Thu nặng nề gật đầu. Năm đó đi khám bác sĩ cũng đã tư vấn qua.

Anh Thu khó khăn mở miệng hỏi tiếp: “Vậy có thể bỏ được không?”

“Có thể. Thai của cô khá lớn, nếu muốn thì nhanh chóng đăng ký nếu để lâu rất nguy hiểm.” Dù sao y học phát triển cho nên bây giờ cũng không phải quá muộn. Nhưng rủi ro thì không biết được. Không phải ca nào cũng an toàn.

“Được, mong bác sĩ giúp đỡ.”

Bác sĩ xem qua giấy tờ kiểm tra rồi viết gì đó sau đó đưa cho Anh Thu: “Thứ bảy hai hai giờ chiều quay lại. Nghỉ ngơi cho tốt, sức khỏe cô hơi yếu. Những điều cần lưu ý tôi đã kẹp vào phiếu rồi cô có thể kham khảo thêm.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Anh Thu cố gắng dùng sức lực còn lại đứng lên đẩy cửa ra ngoài. Ít nhất cô không được đổ gục ở đây.

Con của cô chỉ đến với cô được ba tháng vậy mà bây giờ cô phải bỏ nó. Cô đúng là một kẻ nhẫn tâm không đáng được tha thứ.

“Con à, mẹ xin lỗi con!”

...

“Em nên nói cho Phạm Tích Nhân biết.” Anh ta là cha đứa bé phải cùng Anh Thu chịu trách nhiệm.

Anh Thu kịch liệt lắc đầu: “Không! Em không muốn.” Cô với Phạm Tích Nhân đã không còn quan hệ gì từ lúc chia tay ở khách sạn rồi.

“Nhưng mà...” Chuyện này không phải là chuyện nhỏ một mình Anh Thu làm sao giải quyết được.

Kỳ Vân chưa nói xong liền bị Anh Thu cắt ngang: “Chị à, em không muốn giữ đứa bé này.” Cho dù suy nghĩ ở phương diện nào cũng không thể. Sinh ra mà không thể cho nó hạnh phúc chỉ bằng đường sinh. Cô không có tư cách làm mẹ.

“Anh Thu em...” Kỳ Vân không biết phải nói sao nữa.

“Nếu chị còn nói nữa em sẽ đi thật xa để mọi người không tìm được.” Cô chỉ muốn âm thầm giải quyết chuyện này một mình không muốn làm phiền tới ai hết.

“Ít nhất ngày hôm đó cho chị đi cùng em được không?” Kỳ Vân biết nếu cô còn ngăn cản Anh Thu không chỉ nói mà sẽ bỏ đi thật. Tính cách này của em gái cô còn lạ gì nữa.

Anh Thu mỉm cười chua xót: “Em muốn đi một mình.” Nỗi đau này chỉ mình cô chịu là được. Cô không muốn kéo Kỳ Vân đến thấy cảnh tượng kinh khủng đó. Tuy nhiên nhìn nét mặt lo lắng của Kỳ Vân cô biết chị ấy cũng rất sốt ruột cho nên cô đành thoả hiệp: “Phẫu thuật xong em sẽ gọi chị đến được không?”

Trước mắt nên nghe lời Anh Thu tránh làm em ấy kích động cho nên Kỳ Vân gật đầu đồng ý.

“Em phải nhớ gọi cho chị.” Anh Thu có thể tỏ ra mạnh mẽ với tất cả mọi người nhưng với cô thì không cần. Cô có thể bên cạnh giúp đỡ em ấy mà.

Anh Thu nắm tay Kỳ Vân nhìn thật sâu vào mắt Kỳ Vân: “Chị nhất định phải hứa với em giữ kín chuyện này. Em cũng hứa với chị sẽ không bỏ đi đâu hết.”

“Chị hứa.”

“Là thầy Trần gọi kìa chị mau nghe đi.” Anh Thu nhìn điện thoại đang reo liên tục của Kỳ Vân cầm lên đưa cho chị họ.

Kỳ Vân đành nhận lấy ra ngoài nghe, là “giáo sư nhà cô” đợi lâu quá nóng ruột cho nên mới gọi như vậy.

Khi Kỳ Vân quay lại Anh Thu đã vội lau nước mắt điều chỉnh tâm trạng nhìn Kỳ Vân cười một cái: “Chị à, chồng chị tìm đến rồi chị còn không mau về đi.” Thầy Trần gọi đến chứng tỏ rất lo cho Kỳ Vân muốn

làm lành đây mà.

“Chị đã nói hôm nay ngủ ở đây.” Kỳ Vân còn muốn nhân cơ hội này tâm sự với Anh Thu nhiều hơn, biết đâu khuyên ngăn được em ấy suy nghĩ lại thì sao.

Anh Thu thở dài: “Em không muốn làm kỳ đà cản mũi đâu.” Hai vợ chồng son nhà người ta cô chen vô rất không có lịch sự. Đạo lý này không cần nhắc cô cũng tự hiểu.

“Em sợ sao?”

“Em cũng không còn là sinh viên của thầy Trần nữa, sợ cái gì chứ?” Vừa lớn giọng nói ra câu đó, Anh Thu lại ỉu xiu: “Nhưng mà chị ngủ lại đây thầy ấy có đến cào nhà em không?” Thầy Trần chỉ dịu dàng với mỗi Kỳ Vân thôi với người khác ví dụ như cô thì không đảm bảo được. Huống hồ hôm đám cưới chính cô đã lớn gan bày trò ngăn cản thầy ấy rước dâu.

Kỳ Vân liếc mắt xem thường, còn nói là không sợ.

Anh Thu đứng dậy chạy đi lấy áo khoác cùng túi của Kỳ Vân sau đó nói: “Tóm lại chị mau về đi, em không muốn tối nay thầy ấy đến nhấn chuông cửa cả đêm đâu.”

Kỳ Vân bị đuổi không thương tiếc nhưng vẫn cố chấp đứng lì tại chỗ.

“Yên tâm em gái chị xin hứa không đi đâu hết được chưa?” Cô biết Kỳ Vân đang nghĩ gì. Chỉ là chị cô đang sợ khi chị ấy đi rồi cô sẽ không nói không rằng mà bỏ nhà ra đi.

“Chị sẽ gọi điện kiểm tra thường xuyên đó. Có chuyện gì nhớ báo cho chị.”

“Tạm biệt.”

43. Chương 43: Thăm Dò

Khi Trần Kha Nghị gọi điện cho Kỳ Vân anh đã đứng dưới chung cư nhà Anh Thu đợi sẵn. Buổi chiều Kỳ Vân nói đến nhà Anh Thu chơi, sau đó nhấn một cái tin tối nay sẽ ngủ lại nhà Anh Thu rồi im hơi lặng tiếng đến giờ. Anh gọi cả chục cuộc cô đều không nghe. Làm anh suy nghĩ có phải anh làm gì sai khiến cô giận rồi không.

Ở nhà sốt ruột chờ đợi không phải là cách cho nên anh quyết định lái xe đến tìm Kỳ Vân. Nếu cô mà không nghe máy nữa anh sẽ lên đến tận nhà Anh Thu hỏi rõ ràng. Rất may cuối cùng Kỳ Vân cũng chịu xuất hiện. Thấy cô bình yên xuất hiện trước mặt, cuối cùng trái tim của anh mới nhẹ nhõm.

Trần Kha Nghị ôm Kỳ Vân vào lòng. Mới một buổi không gặp mà anh nhớ cô đến mức không chịu nổi rồi.

“Tại sao em không nghe máy.” Lúc nào cũng làm anh lo lắng.

“Em có chút chuyện cần nói với Anh Thu.” Được Trần Kha Nghị ôm vào lòng thật tốt. Cô may mắn có một tình yêu đẹp, có được một người chồng tốt biết quan tâm cô. Còn em gái cô sao số phận lại lận đận như vậy. Nghĩ đến đây hai mắt Kỳ Vân liền trở nên hồng hồng ngấn nước. Cô hít hít mũi cố điều chỉnh cảm xúc.

“Có chuyện gì sao em?” Cảm nhận được Kỳ Vân có chút khác lạ Trần Kha Nghị liền hỏi. Cô với Anh Thu tâm sự chuyện gì mà trông cô buồn rầu quá vậy.

Kỳ Vân lắc đầu: “Không có, em muốn về nhà.”

Trần Kha Nghị nhìn Kỳ Vân một cái rồi gật đầu. Nhất định cô chỉ đang lảng tránh anh mà thôi.

Cả một đoạn đường Kỳ Vân chỉ nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh. Không nhìn Trần Kha Nghị lấy một lần. Anh hỏi cô cũng không trả lời, đến khi anh lặp lại mấy lần cô mới kêu một tiếng: “Hả, vừa rồi anh nói gì?”

Bộ dạng Kỳ Vân cứ như người mất hồn làm Trần Kha Nghị vô cùng lo lắng. Suốt cả đoạn đường, đến khi về đến nhà Kỳ Vân hoàn toàn im lặng. Có bao giờ cô như vậy đâu?

“Vân Vân nói cho anh nghe xảy ra chuyện gì?” Trần Kha Nghị cố định hai vai của Kỳ Vân ép cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Kỳ Vân muốn kể ra nhưng lời nói đến cửa miệng lại nuốt ngược vào trong. Cô bất ngờ nhón chân lên hôn Trần Kha Nghị một cái: “Chỉ là tâm sự con gái thôi mà, anh đừng lo. Hôm nay em rất mệt.”

“Có chuyện gì phải nói cho anh được không?” Nhìn Kỳ Vân gật đầu anh mới nói tiếp: “Để anh đi bật nước nóng cho em tắm.” Nhìn Kỳ Vân mệt mỏi anh cũng không ép cô trả lời nữa. Có chuyện gì để cô ngủ một giấc ngày mai tỉnh dậy nói tiếp.

Không biết chuyện thì thôi một khi đã biết Kỳ Vân không sao ngủ được. Cô không muốn làm Trần Kha Nghị lo lắng nên chỉ giả vờ nhắm mắt cho lấy lệ. Đến khi Trần Kha Nghị đã ngủ, Kỳ Vân bước xuống giường, nhón chân đi từng bước nhẹ nhàng ra ngoài. Đêm nay là một đêm thật dài không chỉ đối với cô mà cả Anh Thu.

Như thường lệ, Trần Kha Nghị là người dậy đầu tiên cũng là người lo luôn bữa sáng. Hôm nay là ngày nghỉ cuối trong tuần trăng mật, anh cho Kỳ Vân ngủ nướng thêm một chút sau đó gọi cô dậy ăn sáng.

Kỳ Vân uể oải ngồi vào bàn, mặc dù thức ăn rất ngon nhưng cô lại nhai như nhai sáp, không có cảm giác.

“Vân Vân ăn phải tập trung.” Trần Kha Nghị thấy Kỳ Vân cứ cầm đĩa đến đờ người không vui nhắc nhở cô.

“Em biết rồi.” Cô lại có cảm giác ở nhà mình cũng là sinh viên chứ không phải vợ anh vậy.

Sau khi cố gắng giải quyết xong buổi sáng. Kỳ Vân hít sâu một hơi dường như vừa quyết định xong một chuyện gì đó quan trọng, nhìn thẳng vào mắt Trần Kha Nghị gọi: “Thầy ơi!”

Trần Kha Nghị đang dọn dẹp bàn ăn, dừng lại nhìn Kỳ Vân. Từ khi bọn họ xác định mối quan hệ cô rất ít khi gọi anh bằng “thầy”. Mà mỗi lần cô gọi như vậy chỉ có một kết luận chuyện cô sắp nói ra vô cùng quan trọng. Anh kéo ghế lại gần Kỳ Vân ngồi đối diện cô.

Vẻ mặt của anh dần trở nên nghiêm túc: “Anh đang đợi em nói đây!” Đêm qua cô mất ngủ cả đêm làm sao anh không biết. Chỉ là anh cho cô thời gian suy nghĩ. Nếu hôm nay cô không nói nhất định anh cũng sẽ hỏi.

“Phạm Tích Nhân là người như thế nào?”

“Anh nhớ không lầm em đã hỏi câu này một lần rồi.”

Mà chuyện làm cô buồn lòng làm sao lại liên quan đến Phạm Tích Nhân? Không! Chắc chắn là có liên quan đến Anh Thu, mà Anh Thu là em gái Kỳ Vân quý nhất cho nên cô mới buồn. Để anh biết Phạm Tích Nhân làm việc gì ảnh hưởng đến tâm trạng của vợ anh nhất định anh sẽ đánh cho cậu ấy một trận.

“Em muốn nghe lại. Anh phải trả lời một cách khách quan.”

“Chuyện này liên quan đến Anh Thu?” Anh hỏi lại.

Kỳ Vân gật đầu. Trần Kha Nghị cũng bắt đầu nói: “Dù có nói lại thì câu trả lời của anh vẫn như trước. Cậu ấy bề ngoài có chút không đứng đắn nhưng thực ra rất tình cảm trọng nghĩa khí. Chỉ là có hơi háo thắng, nhưng chắc chắn đáng tin.”

Kỳ Vân lại thấy làm cho Anh Thu đau khổ không đáng tin một chút nào: “Hừ, đáng tin mà làm Anh Thu có thai rồi không chịu trách nhiệm.” Kỳ Vân vội che miệng, cô chỉ vì bức xúc quá mà lỡ lời. Đã hứa với em gái không nói ra... Chỉ tại cái miệng này.

Trần Kha Nghị nhíu mày thật chặt, anh không có nghe lầm: “Anh Thu mang thai, là con của Tích Nhân sao?”

Kỳ Vân bĩu môi, ỉu xiu đáp: “Đúng vậy.”

“Cậu ấy biết không?”

“Không. Anh Thu nói bọn họ không còn quan hệ cho nên không muốn cho anh ta biết.”

“Nhưng mà cậu ấy có quyền biết.” Chuyện này không phải cứ muốn giấu là giấu.

Trần Kha Nghị biết vợ anh đang bắt bình thay cho em gái. Anh vỗ tay Kỳ Vân một cái: “Vây em nói cho anh biết đi Anh Thu là người như thế nào?”

Kỳ Vân đã trót nói ra, cho nên cũng muốn nhờ Trần Kha Nghị giúp cô tìm cách xử lý. Hơn nữa anh ấy thông minh hơn cô nhiều, sẽ có một cái nhìn thật sáng suốt.

“Em ấy rất cá tính, mạnh mẽ. Nhưng thật ra bên trong rất yếu đuối. Là phụ nữ mà ai cũng mong có một bờ vai để dựa vào. Vây mà lại bị người yêu trước phản bội. Em ấy nói rất sợ không tin vào tình yêu nữa.”

Trần Kha Nghị nghe xong gật đầu một cái: “Phạm Tích Nhân cũng giống như vậy. Cả hai người đều là người cố chấp. Em biết người cố chấp sẽ như thế nào không? Họ chỉ đứng ở phương diện của mình suy xét. Chỉ có một mục tiêu là nhắm thẳng lao về phía trước mà không dừng lại nhìn xem người xung quanh sẽ có cảm nhận gì. Thực ra bọn họ chỉ là không dám đối diện với thực tế, chỉ sợ bị tổn thương, tự trọng của họ trong mắt người khác không còn nữa.”

Nghe Kha Nghị nói, đạo lý này cô cũng hiểu. Có thể nói nôm na như khi hai con người có lòng tự tôn quá lớn, sẽ như hai cục nam châm cùng cực rõ ràng muốn đến gần nhau nhưng lớp bọc họ nguy trang bên ngoài sẽ ngăn lại càng đến gần lại càng đẩy họ ra xa mà thôi.

“Anh tin chắc chắn Phạm Tích Nhân và Anh Thu có tình cảm với nhau.” Không biết là yêu đến mức độ nào nhưng ít nhất vẫn có tình cảm. Phạm Tích Nhân mặc dù hay trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng chưa từng làm ra chuyện gì đi quá giới hạn.

Người ngoài cuộc lúc nào cũng có cái nhìn tổng quan hơn người trong cuộc.

Điểm này Kỳ Vân cũng đồng tình: “Nhưng phải làm cách nào?”

“Phải có chất xúc tác.” Hai chất trong hoá học nếu không có phản ứng không phải người ta vẫn hay dùng chất xúc tác để kích thích đó sao.

Chuyện này chỉ cần Phạm Tích Nhân và Anh Thu thực sự có tình cảm với nhau thì rất dễ giải quyết. Giống như anh và Kỳ Vân, rõ ràng yêu nhau nhưng lại có hiểu lầm. Cuối cùng anh là người đứng ra một lần giải quyết ép cô nói thật rằng cô yêu anh. Nhờ có đêm hôm ấy mới có buổi sáng ngày hôm nay bọn họ bình yên ở chung một nhà ăn chung một bữa sáng.

Kỳ Vân lúc hiểu lúc không, cụ thể là làm gì? Cô biết để một trong hai người hành động may ra cả hai mới đối diện với tình cảm thất sự của bản thân, chịu nói ra lời trong lòng: “Nhưng em phải làm gì?” Chỉ sợ không khéo Anh Thu lại bỏ đi, lúc đó sẽ rất rắc rối. Phải suy tính thật cẩn thận.

“Em nói Anh Thu mang thai, vậy cho Phạm Tích Nhân biết là được.” Chuyện còn lại anh không tin Phạm Tích Nhân ngu ngốc đến mức không biết phải làm gì. Nếu cậu ấy còn ngu ngơ rất không xứng đáng làm bạn của anh.

Kỳ Vân há hốc miệng không phản ứng. Phải trực tiếp như vậy luôn sao? Có thật sự thành công không? Nhưng ngẫm lại nếu không thử thì làm sao biết được. Liều một lần vậy. Mong là cô không đi sai đường.

“Anh, trước khi nói em muốn thăm dò Phạm Tích Nhân trước đã.”

Trần Kha Nghị biết cô rất không yên tâm nhân phẩm của Phạm Tích Nhân. Ai bảo cậu ấy không đáng tin như anh làm gì. Anh sẽ không cãi lại lời của bà xã: “Được rồi, nghe theo em.”

“Anh hẹn anh ta trưa nay gặp mặt đi.”

“Hôm nay luôn sao?” Anh còn muốn cùng cô nghỉ nốt ngày nữa trước khi đi dạy lại. Lại bị Phạm Tích Nhân phá đám, giải quyết xong anh nhất định sẽ tìm cậu ấy tính sổ. Phá hoại hạnh phúc gia đình người ta không đáng tha thứ.

“Anh nhanh lên em rất gấp. Nhớ không được nói cho anh ta biết trước.” Kỳ Vân đẩy Trần Kha Nghị đi gọi điện, còn nghiêm mặt cảnh cáo.

Còn hai ngày nữa đã đến ngày Anh Thu phẫu thuật, phải nhanh chóng xử lý cho xong. Hơn nữa cô phải đích thân kiểm chứng xem Phạm Tích Nhân có phải là người tốt hay vì Trần Kha Nghị anh ấy là bạn của Phạm Tích Nhân cho nên bênh vực. Đàn ông không đáng tin một chút nào.

Sau khi Trần Kha Nghị đi gọi điện thoại hẹn Phạm Tích Nhân đi ăn trưa, Kỳ Vân không yên tâm đứng một bên bộ dạng như giám thị, chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm Trần Kha Nghị kiểm tra. Sau khi xác định ông chồng nhà cô không nói lời điều gì mới gạt đầu hài lòng đi vào phòng chọn trang phục để đi ăn trưa.

44. Chương 44: Đối Diện

Trần Kha Nghị và Kỳ Vân đã đến nhà hàng trước chờ Phạm Tích Nhân. Hôm nay họ chọn địa điểm là một nhà hàng kiểu Pháp, không gian sang trọng tinh tế nhưng không kém phần riêng tư. Rất thích hợp cho các buổi tiệc thân mật.

Chờ tầm mười phút Phạm Tích Nhân đã xuất hiện, anh cười tươi như hoa nhiệt tình vẫy tay chào hai vợ chồng son: “Không ngờ hôm nay lại có niềm phúc ăn cơm cùng chị dâu.” Nói rồi anh kéo ghế ngồi xuống

hết sức tự nhiên.

Nghe Trần Kha Nghị muốn mời cơm, Phạm Tích Nhân cảm thấy có hơi khó hiểu. Nhưng mà có lộc ăn miễn phí tất nhiên phải đi. Vừa đúng lúc anh đang rất nhàm chán.

Kỳ Vân cười nhẹ gật đầu chào Phạm Tích Nhân.

“Kha Nghị cậu xem, chị dâu nhỏ có lòng mời tôi đi ăn, còn cậu cả năm chẳng thấy khi nào nhớ đến tôi.” Bộ dạng Phạm Tích Nhân cực kỳ đau lòng nhìn Trần Kha Nghị. Lúc gọi Trần Kha Nghị đã nói Kỳ Vân đặc biệt muốn mời anh cùng ăn trưa chứ không phải là cậu ấy.

“Cậu đang hoang lại cho tôi.” Trần Kha Nghị quăng cho Phạm Tích Nhân một cái nhìn cảnh cáo. Cũng bởi cậu ấy luôn bày ra vẻ mặt như vậy cho nên người ta không tin tưởng được. Chắc chắn trong mắt Kỳ Vân đã bị một điểm trừ rồi. Mà Kỳ Vân lại luôn theo sát cho nên anh không thể nào nhắc Phạm Tích Nhân trước được. đành dựa vào biểu hiện của Phạm Tích Nhân trong bữa ăn này để định đoạt số phận thôi.

Phạm Tích Nhân nhúng vai phớt lờ lời Trần Kha Nghị nói. Rồi giơ tay gọi phục vụ.

“Ở đây có món bò bít tết rất ngon.” Phạm Tích Nhân nhiệt tình đưa ra ý kiến.

Trần Kha Nghị cùng Kỳ Vân không có tâm trạng ăn uống cho nên nghe theo Phạm Tích Nhân chọn ba phần bò bít tết.

Đến khi thức ăn được dọn lên, Phạm Tích Nhân đã ăn được một miếng thịt mà hai vợ chồng nhà Trần Kha Nghị vẫn ngồi im, Phạm Tích Nhân ngẩng đầu lên: “Hai người ăn đi nhìn tôi cái gì.” Mời anh đến đây không phải để ăn trưa sao? Anh lại có cảm giác chính anh mới là bữa ăn của bọn họ vậy.

Kỳ Vân nhìn Trần Kha Nghị một cái, tỏ ý cần quan sát thêm. Trần Kha Nghị cười nhìn vợ, rồi tập trung cắt thịt bò thành miếng vừa ăn đẩy qua cho Kỳ Vân: “Em ăn đi.”

Phạm Tích Nhân liếc một cái. Anh biết rồi, mời anh đến đây chủ yếu khoe tình cảm mặn nồng cho anh xem mà thôi. Đúng là nổi da gà. Cách tốt nhất để không đau tim là tập trung ăn đừng nhìn đến.

Khi sắp ăn xong Trần Kha Nghị lơ đãng hỏi một câu: “Cậu và Anh Thu đang quen nhau sao?”

Phạm Tích Nhân nhếch môi, cũng không còn tâm trạng ăn nữa: “Kha Nghị cậu thật biết cách phá hỏng bầu không khí.” Nói xong Phạm Tích Nhân lại cười tươi một cái, nhấp một ngụm rượu vang như chưa từng nghe gì.

Đã đến lúc nên đi vào chuyện quan trọng rồi. Kỳ Vân cũng mở lời: “Anh Tích Nhân tôi hỏi một câu mong anh trả lời thật lòng.”

“Chị dâu có chuyện gì?” Thì ra đây mới là mục đích chính của ngày hôm nay.

Kỳ Vân có chút khấn trương: “Anh có yêu Anh Thu không?”

Hôm nay hai vợ chồng này muốn gì ở anh đây? Phạm Tích Nhân nhú mày không vội mở lời.

Trần Kha Nghị chỉ sợ Phạm Tích Nhân bỏ qua cơ hội, cho nên không nhịn được nhắc nhở: “Tốt nhất cậu nên cân nhắc thật kỹ. Chuyện này có liên quan đến cả đời cậu đó.” Anh chỉ có thể trợ giúp tới đây mà thôi.

Có bao giờ Trần Kha Nghị lại nhiều lời như lúc này đâu chứ. Phạm Tích Nhân cẩn thận quan sát, rồi thở dài một hơi. Nói thì nói, dù sao cũng đâu ai hiểu được. Anh có yêu Anh Thu không? Nếu trước đây anh còn không xác định được. Nhưng khi bọn họ xa nhau mấy tháng anh lại cảm thấy vô cùng nhớ Anh Thu. Lúc nào hình bóng ấy cũng xuất hiện trong lòng anh. Khi biết sẽ được gặp lại cô hôm đám cưới Trần Kha Nghị, trước ngày hôm đó anh vô cùng nôn nao, miệng không tự chủ mà cong lên một đường vô cùng rõ ràng.

Cảm giác này không phải là yêu thì là gì? Nhưng đã quá muộn rồi.

“Yêu, tôi yêu Anh Thu.” Phạm Tích Nhân nói ra nhẹ nhàng như gió, nhưng trong lời nói nghe ra chút chua xót.

Gánh nặng trong lòng Trần Kha Nghị được gỡ bỏ. Phạm Tích Nhân đôi lúc cũng không làm anh thất vọng. Nhưng lời này không phải nên nói ở đây mà phải nói cho Anh Thu nghe mới có tác dụng.

“Ting!” Là âm thanh báo tin nhắn của Kỳ Vân.

Kỳ Vân mở ra xem xong, cả người cô liền run lên, đánh rơi điện thoại xuống đất.

“Phạm Tích Nhân anh mau... mau đi ngăn cản Anh Thu.” Cơ miệng căng cứng, Kỳ Vân như người mất khả năng ngôn ngữ, nói được những chữ này đã tốn không ít sức lực.

Phạm Tích Nhân khó hiểu nhìn Kỳ Vân. Mà Trần Kha Nghị cũng vỗ lên vai Kỳ Vân: “Em bình tĩnh có gì từ từ nói.”

Hai mắt Kỳ Vân đã đỏ hoe, cô cố gắng hít thật sâu: “Em ấy đổi giờ phẫu thuật là hai giờ chiều nay.” Mà bây giờ đã một giờ hơn. Như vậy chưa đầy một tiếng nữa là tiến hành. Chỉ sợ không kịp.

Rốt cuộc Phạm Tích Nhân không giữ được bình tĩnh lớn tiếng: “Là chuyện gì hai người nói rõ ràng được không?” Nói cái gì mà không ai hiểu gì hết. Còn đi cản Anh Thu. Cô ấy xảy ra chuyện gì?

Trần Kha Nghị bình tĩnh hơn Kỳ Vân cho nên anh mở lời trước: “Anh Thu mang thai, là con của cậu. Em ấy muốn bỏ đứa bé, cậu mau đi ngăn cản đi.”

Trong lòng Phạm Tích Nhân run lên một cái. Thông tin này làm anh không tiếp nhận nổi.

Anh có con rồi? Trong lòng chưa kịp mừng lại nghe tin dữ.

Chết tiệt! Cô muốn bỏ đứa con của cô và anh sao? Anh không cho phép.

“Là bệnh viện phụ sản Hạnh Phúc, anh mau đi đi. Hai giờ sẽ bắt đầu.” Kỳ Vân nhìn vào tin nhắn đọc địa chỉ.

“Em gọi cho Anh Thu đi.” Trần Kha Nghị nhắc nhở. Ít nhất cũng có thể kéo dài thời gian ra một chút chờ Phạm Tích Nhân đến.

Kỳ Vân lắc đầu: “Em ấy tắt máy rồi. Thậm chí còn không nói số phòng.” Chỉ sợ Kỳ Vân chạy đến ngăn cản. Cho nên Anh Thu chỉ đơn giản thông báo một câu ngắn gọn để Kỳ Vân biết.

Phạm Tích Nhân lập tức lấy chìa khoá xe, nhìn Kỳ Vân nói: “Cảm ơn!” Rồi xoay người lao nhanh ra bên ngoài.

Trong lòng Phạm Tích Nhân nóng như lửa đốt. Bình thường anh không tin vào thần thánh, nhưng lần này anh lại cầu nguyện chỉ xin để anh đến kịp lúc ngăn cản Anh Thu. Có phải đánh đổi bằng bất cứ thứ gì anh cũng chấp nhận.

Cô gái ngu ngốc này! Có gì thì từ từ. Còn có anh mà, cô lại không thông báo một tiếng tự mình quyết định. Rốt cuộc trong lòng cô có chỗ cho anh không? Cho dù là một chút thôi cũng được.

Phạm Tích Nhân lái xe với tốc độ cực đại, vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ anh cũng không quan tâm. Lách qua dòng xe hỗn loạn, mấy lần xuýt đâm đầu vào xe khác. Thời gian từng giây trôi qua, cả người anh lại càng trở nên căng cứng. Khi gần đến bệnh viện, phía trước có một vụ tai nạn chắn ngang, cảnh sát điều tiết giao thông bắt mọi phương tiện vòng lại đi đường khác. Anh vỗ thật mạnh vào vô lăng, không suy nghĩ nhiều liền tháo dây an toàn bước xuống xe chạy bộ.

Lúc đến được bệnh viện, cả người Phạm Tích Nhân nhể nhại mồ hôi, không ngừng thở gấp đứng trước quầy tiếp tân: “Tôi muốn hỏi Lê Hoàng Anh Thu có ca phẫu thuật lúc hai giờ chiều nay đang ở phòng nào?”

Nhân viên cảnh giác hỏi: “Xin hỏi anh là gì của bệnh nhân?”

“Là... Là chồng. Phiền cô kiểm tra nhanh lên.”

Nhân viên bấm mấy cái có thông tin của Anh Thu nhưng không cho mà nói: “Anh có giấy tờ xác minh không?”

Anh đang gấp mà còn phiền phức quá vậy: “Tôi để quên ở nhà rồi.” Anh nhú mày hơi ngập ngừng nói.

“Xin lỗi tôi không giúp được. Anh có thể hỏi trực tiếp bệnh nhân hoặc người giám hộ.”

Nếu đơn giản như vậy thì anh đâu cần tốn thời gian ở đây đôi co. Nhưng nhìn thái độ này chắc chắn không lấy được thông tin, chi bằng tranh thủ tìm cách khác.

...

“Dư Kỳ cậu điều tra giúp tôi Lê Hoàng Anh Thu phẫu thuật lúc hai giờ chiều tại bệnh viện phụ sản Hạnh Phúc ở phòng nào?” Đây là cách cuối cùng mà Phạm Tích Nhân nghĩ ra được.

Dư Kỳ trả lời rất nhanh: “Này tôi không ở khoa sản.” Làn trước hỏi về nam khoa, nay là phụ khoa, bạn anh đang chơi trò gì vậy? Chuyên ngành của anh không hỏi lại đi hỏi không đâu.

“Rất gấp, xin cậu giúp tôi. Nhanh lên một chút!”

Phạm Tích Nhân trước giờ chưa từng mở lời kiểu này. Dư Kỳ mặc dù không biết là gì nhưng cũng khôi phục lại vẻ nghiêm túc: “Được, đợi tôi một chút.”

Dư Kỳ vận dụng mọi mối quan hệ trong ngành cuối cùng dò la được thông tin: “Lầu ba phòng 305.”

“Cảm ơn!” Phạm Tích Nhân không nói nhiều vội cúp máy.

Anh nhìn đồng nhú mày tức tốc chạy đi tìm phòng 305. Đến nơi, cửa phòng phẫu thuật không khoá anh liền đẩy cửa bước vào trong. Ngay lập tức một mùi máu tanh xộc vào mũi khiến anh một trận khó chịu. Nhìn đến mấy bác sĩ bận rộn sắp xếp dụng cụ sau phẫu thuật đủ thứ loại, có người đang tháo găng tay y tế vẫn còn đang dính máu tươi đỏ chói. Tim anh nhói lên thật đau: “Anh Thu cô ấy ở đâu?”

Một bác sĩ trung niên tỏ ra khó chịu khi bị người lạ xông vào. Bà ta trả lời vô cùng ngắn gọn: “Đi rồi.” Đúng là không có lịch sự.

Phạm Tích Nhân nghe xong đáp án, từng lời như một con dao đâm vào lòng anh đau đến tâm tê phế liệt. Anh xoay người bước ra ngoài không còn chút sức sống. Cả thế giới như sụp đổ, anh đâm một cái thật mạnh vào tường, máu trên các khớp tay tuông ra. Nhưng anh lại không thấy đau bằng nỗi đau trong lòng. Anh đến trễ một bước, chỉ cần đi nhanh hơn một chút, chỉ mười phút thôi là được. Phạm Tích Nhân tự trách mình, lỗi tất cả tại anh. Mười phút lại có thể cướp mất đứa con của anh.

Đường như ở đây hoàn toàn không có khi oxy cho sự sống. Phạm Tích Nhân thấy sao khó thở quá? Anh cần nơi nào khiến anh tỉnh táo lại.

Phạm Tích Nhân bước từng bước nặng nhọc lên sân thượng. Ở nơi đó có gió mạnh nhất chỉ ít có thể thổi bay mùi máu tanh còn vương trên người anh.

45. Chương 45: Lời Thật Lòng

Sân thượng bệnh viện phụ sản Hạnh Phúc.

Phạm Tích Nhân nắm chốt cửa vặn một cái, đẩy cánh cửa ra. Lập tức một luồng gió lạnh tạt vào mặt anh, lạnh đến tê tái. Bây giờ vẫn còn dư âm của những ngày đầu xuân se se lạnh, hơn nữa đây lại là nơi cao nhất của tòa nhà gió rất lớn, đứng lâu rất dễ bị nhiễm lạnh. Anh ngược nhìn về phía xa nơi có gió thổi mạnh nhất.

“Cô đang làm cái gì đó.” Vừa nói Phạm Tích Nhân cũng chạy nhanh đến lôi cô gái đang đứng sát lan can, cả người như sắp rơi xuống. Chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi bay thân thể gầy yếu của cô. Anh dùng lực rất lớn kéo cô vào trong.

Anh Thu đang đứng không biết có chuyện gì, khi nghe tiếng gọi cô đang định quay lại xem thì bất ngờ bị một lực từ đằng sau tác động vào, cô mất thăng bằng, khi tưởng mình sắp ngã xuống đất lại được một cái ôm vững chắc cố định lại. Đến lúc cô ngẩng lên nhìn lại là gương mặt đầy tức giận của Phạm Tích Nhân.

“Tại sao anh lại ở đây?”

Phạm Tích Nhân đỡ Anh Thu đứng dậy, ánh mắt như có sát khí nhìn Anh Thu một phút cũng không rời. Nếu anh không ở đây sẽ như thế nào? Một hai giây nữa thôi là cô cũng nhảy xuống phía dưới luôn phải không?

Cái người phụ nữ này, con ruột cô hẳn tâm phá bỏ, bây giờ đến chính mạng sống của chính mình cô cũng không cần luôn sao? Suy nghĩ của Anh Thu luôn nằm ngoài sức tưởng tượng của anh? Cô muốn làm anh đau khổ mới vừa ý chăng.

“Tôi hỏi cô mới đúng. Cô đang suy nghĩ cái gì vậy?” Phạm Tích Nhân lớn tiếng hỏi, tay nắm chặt bả vai Anh Thu, sức lực rất mạnh như toàn bộ sự phẫn nộ của anh đều dồn vào lực ở cánh tay khiến Anh Thu đau đến nổi bật khóc. Cô có cảm giác vai mình sắp gãy rời.

Anh Thu vùng vẫy ra khỏi người Phạm Tích Nhân, mạnh miệng nói: “Chúng ta là người xa lạ, không cần anh lo.” Thái độ của cô hoàn toàn lạnh nhạt, chỉ muốn anh ta đi nhanh một chút. Nhất định không thể để cho anh ta biết chuyện đứa bé được.

Phạm Tích Nhân sắp phát điên rồi, anh thật muốn một tay bóp chết cô gái trước mặt. Nhưng khi vung tay ra anh lại đổi hướng đâm thật mạnh vào tường. Cánh tay vốn đã bị thương, nay lại va vào tường càng trở nên nghiêm trọng. Nhìn thôi cũng khiến người ta rùng mình.

Một mảng đỏ chói lẩn lộn giữa da và thịt.

“Tay của anh...” Anh Thu cũng bị kinh sợ không nhẹ, khi cô muốn chạm vào lại bị Phạm Tích Nhân đẩy ra.

“Nhìn tôi như vậy cô rất vui đúng không?” Giọng nói của anh đầy giễu cợt.

Anh Thu lắc đầu liên tục. Lại nhìn đến bộ dạng đáng sợ của Phạm Tích Nhân chân không tự chủ lại mà lùi về sau.

Phạm Tích Nhân lại theo đà đó dồn Anh Thu vào chân tường.

Anh Thu chỉ sợ Phạm Tích Nhân lại làm ra hành động gì quá đáng nữa, thậm chí cô còn nhắm chặt mắt chờ đợi cơn cuồng nộ. Nhưng anh ta lại mở miệng nói một câu khiến cô ngớ ngẩn.

“Tôi sẽ không để phụ nữ tùy tiện leo lên giường của tôi.” Anh nói rất nhanh, dường như sợ người ta thông qua câu nói mà nhìn thấu con người anh.

Anh Thu chớp mắt nhìn Phạm Tích Nhân. Cô nghe rất rõ nhưng mà anh ta đang nói cái gì mà không đầu không đuôi vậy.

Nhìn Anh Thu không phản ứng. Phạm Tích Nhân bắt lực chịu thua. Anh thở dài, nói vậy chưa đủ rõ ràng sao? Bình thường cô thông minh lắm mà.

Suy nghĩ một hồi anh sửa lại, có hơi ngập ngừng nói: “Hay nói cách khác tôi sẽ không lên giường với người mà tôi không có tình cảm!” Dễ hiểu hơn rồi phải không? Anh sẽ không dễ dàng mà nói ra những lời này. Mà cô gái này lại bắt anh lặp lại tận hai lần. Tuy bề ngoài lạnh nhạt nhưng anh cảm thấy máu nóng đang dồn lên mặt.

Anh Thu có chút khấn trương, cả người căng thẳng: “Anh thích tôi sao?”

Tay cô chạm nhẹ vào bụng, chờ đợi câu trả lời.

Thật biết cách bức ép người khác. Thôi được rồi dù sao hôm nay cũng phải một lời nói cho hết. Cho dù anh rất tức giận chuyện cô đã làm nhưng cảm giác tận sâu trong lòng vẫn không thay đổi. Cứ nên từng bước làm rõ từng chuyện.

“Tôi yêu em!” Chỉ ba từ đơn giản nhưng để nghĩ thông suốt đưa ra kết luận này là một khoảng thời gian thật dài. Không đúng là bị muộn mới phải.

“Thành thật” trái tim của Anh Thu đập nhanh một cách không có quy luật. Phạm Tích Nhân thổ lộ tình cảm với cô. Anh ta nói yêu cô. Đây là sự thật đúng không?

Khi Anh Thu chưa kịp bình tĩnh, đã đến lượt Phạm Tích Nhân hỏi: “Còn em có yêu tôi không?” Anh cho cô biết đáp án của mình trước để cô không bị mông lung. Giờ đã có cơ sở, cô cũng nên cho anh biết rốt cuộc cô xem anh là gì.

Oan gia? Sếp? Người lạ? Tình một đêm? Hay là yêu?

Phạm Tích Nhân bây giờ còn căng thẳng hơn gấp trăm lần khi phải đối đầu với đối thủ trên thương trường.

“Tôi...” Khi nhìn thấy Minh Khải phản bội, cô đã không còn dũng khí yêu nữa. Cô tự xây cho mình bức tường vững chắc, đè ép những rung động mới vừa chớm nở. Cô cho rằng đó chỉ là giả dối mà thôi. Phạm Tích Nhân nói yêu cô đây có phải là lời thật lòng không? Hay chỉ là những lời ong bướm đường mật mà bất kỳ ai cũng nói được.

Anh Thu nhìn hành động của Phạm Tích Nhân hôm nay lẫn biểu hiện trên gương mặt anh ta trong lòng cô có chút cảm xúc không nói nên lời. Là cảm động cũng là rung động. Nhưng trong đầu lại xuất hiện hình ảnh Minh Khải, hẳn ta cũng từng dịu dàng quan tâm cô. Cho nên cô không biết đâu là thật đâu là giả. Cô không dám mạo hiểm nữa.

Một bên lý trí nói ngừng lại, một bên con tim nói đây chính là tình yêu. Cô nên nghe ai?

Phạm Tích Nhân chờ mãi vẫn không nghe được câu trả lời của Anh Thu. Anh cười lớn, nụ cười tràn đầy sự thống khổ và chế giễu bản thân.

Đột nhiên Phạm Tích Nhân im lặng đến đáng sợ, hai mắt đổ ngầu nhìn Anh Thu, anh giơ một tay giữ chặt cằm Anh Thu, ép cô nhìn thẳng mình. Anh nói mà như gầm lên: “Không yêu cho nên cô mới nhẫn tâm phá bỏ con của tôi.” Anh nhìn đến bụng của Anh Thu, nơi đã từng có đứa con của anh, ánh mắt thoáng một tia chua xót “Xin lỗi ba tới trễ”.

Anh Thu đặt tay lên bụng, khi cô muốn mở miệng đầu óc đột nhiên choáng váng, cả người mất thăng bằng ngã quỵ xuống, bụng truyền đến cảm giác đau thắt lại. Cô hoàn toàn mất ý thức.

“Anh Thu...” Phạm Tích Nhân vội quỳ xuống lay người Anh Thu. Cả người cô tái nhợt, da dẻ xanh xao không còn miếng máu. Anh bế cô lên, lập tức chạy đi tìm bác sĩ.

Anh lại quên mất thể trạng của Anh Thu hiện tại rất yếu lại gặp gió lớn cho nên mới ngất xỉu.

...

Anh Thu đã được đưa vào phòng cấp cứu. Phạm Tích Nhân bên ngoài hành lang đứng ngồi không yên. Anh thật sự rất sợ Anh Thu xảy ra chuyện gì. Từng phút trôi qua đối với anh vô cùng đau khổ.

Đã lâu như vậy cô vẫn chưa ra.

“Anh cũng nên đi băng bó vết thương đi.” Một y tá lại gần Phạm Tích Nhân nói.

“Không cần!” Cô vẫn đang cấp cứu anh làm gì còn tâm trạng đi đâu. Ánh mắt anh vẫn duy trì ở cánh cửa đang đóng chặt mà trả lời.

Y tá nhìn đến tình trạng vết thương của Phạm Tích Nhân tiếp tục khuyên: “Anh nên đi băng bó, tránh bị nhiễm trùng hành sốt thì mới có sức khỏe chăm vợ anh được.”

Lần này Phạm Tích Nhân mới nghe lọt lỗ tai. Anh không thể bệnh, bởi vì anh phải chăm sóc Anh Thu. Chuyện này đều do anh. Hơn nữa anh sợ khi mình không chú ý cô lại biến khỏi tầm mắt của anh.

Phạm Tích Nhân đi theo y tá băng bó vết thương. Anh liên tục hối thúc y tá xử lý nhanh một chút.

Khi về đến trước phòng cấp cứu, vừa ngồi xuống được vài phút cửa mở, bác sĩ bước ra.

“Bác sĩ cô ấy thế nào?”

“Suy nhược cơ thể kiệt sức dẫn đến ngất xỉu. Có điều cậu yên tâm đã ổn định rồi. Nhớ là thời gian này phải hết sức cẩn thận.” Bác sĩ dặn dò thêm vài câu rồi rời khỏi.

Anh Thu được đẩy sang phòng bệnh hồi sức.

“Khi nào cô ấy tỉnh?” Đã không có chuyện gì nhưng sao Anh Thu vẫn chưa tỉnh lại.

“Bệnh nhân cần ngủ lấy lại sức, hơn nữa mới truyền nước, anh đừng sốt ruột.” Y tá điều chỉnh tốc độ truyền nước cho Anh Thu rồi nhìn Phạm Tích Nhân trả lời.

Phạm Tích Nhân vẫn không buông tha cho y tá, liên tục hỏi cách chăm sóc bệnh nhân như thế nào, cần ăn gì để bồi bổ... Nói chung không vấn đề nào mà anh không hỏi đến.

Y tá cũng rất kiên nhẫn trả lời từng câu. Sau đó nhìn Phạm Tích Nhân bắt đầu dĩ cười một tiếng: “Anh đi mua chút cháo cho cô ấy. Có khi mua xong là cô ấy đã tỉnh rồi.”

“Cảm ơn!” Phạm Tích Nhân nghiêm túc gật đầu, nhìn Anh Thu vẫn còn đang ngủ say trên giường bệnh tranh thủ thời gian đi mua cháo. Chắc khi tỉnh dậy cô sẽ rất đói.

Phạm Tích Nhân đăng ký phòng bệnh Vip cho Anh Thu, lúc nào cũng có y tá bên cạnh canh chừng. Cho nên anh mới yên tâm bỏ cô ở lại mà ra ngoài.

...

“Ưm!” Anh Thu từ từ mở mắt ra.

“Cô đã tỉnh!” Y tá phấn khởi lập tức chạy lại kiểm tra cho Anh Thu. Sau khi thấy các chỉ số đều tốt mới yên tâm bắt chuyện.

“Chồng cô lo cho cô lắm đó.”

Anh Thu mới tỉnh vẫn còn rất yếu. Cô nhớ lại lúc cô đang nói chuyện với Phạm Tích Nhân liền ngất xỉu. Cho nên cô y tá này nói chồng chắc chắn người đó là Phạm Tích Nhân rồi.

“Anh ta đâu rồi!”

“Đi mua cháo cho cô.” Y tá cười một cái nét mặt đầy hân mộ nói tiếp: “Cô không biết đâu chồng cô rất sốt ruột cứ đi qua đi lại hành lang cả buổi, sau đó hỏi bác sĩ xác định cô đã qua nguy hiểm nét mặt mới dần ra. Vậy mà được một lúc lại bắt đầu hỏi cách chăm sóc người bệnh như thế nào, cần bổ sung chất gì... Hỏi rất nhiều rồi mới vừa đi mua cháo cho cô. Nói nhất định cô sẽ đói.”

“Vậy sao!” Anh Thu cười nhẹ. Không biết cô y tá này có bị Phạm Tích Nhân mua chuộc để giúp anh ta nói tốt cho mình không nữa.

“Người đàn ông như chồng cô bây giờ chẳng còn mấy người. Cô thật hạnh phúc.” Làm y tá đã lâu, cô vẫn chưa thấy người nào lo lắng cho vợ mình nhiều như người đàn ông vừa rồi.

...

“A! Chồng cô về rồi.” Y tá che miệng cười trộm. Rất biết điều đi ra ngoài nhường lại không gian cho hai người.

Phạm Tích Nhân đặt thức ăn lên bàn, kéo ghế lại sát giường bệnh.

“Còn chỗ nào đau không?”

“Không có, tôi ổn rồi.”

Nghe chính miệng Anh Thu nói rồi cuộc Phạm Tích Nhân cũng đã yên tâm.

“Xin lỗi!” Anh nhìn Anh Thu rất chân thành mà nói ra hai chữ “xin lỗi”.

Phạm Tích Nhân làm Anh Thu đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cô biết đối với người coi trọng sĩ diện như Phạm Tích Nhân, anh ta sẽ không bao giờ nói xin lỗi người khác. Vậy mà hôm nay cô lại nghe được hai tiếng xin lỗi từ Phạm Tích Nhân.

46. Chương 46: Như Ý Nguyễn

“Tôi có chuyện muốn nói.” Anh Thu dựa lưng vào thành giường nói từng tiếng khó nhọc.

“Em vừa mới tỉnh dậy còn rất yếu có chuyện gì từ từ nói.” Phạm Tích Nhân không vui nhìn Anh Thu đang cố sức nói chuyện. Cô muốn đuổi anh đi phải không? Anh sẽ không cho cô nói ra. Chỉ ít sau khi nhìn cô hồi phục thật tốt lúc đó anh sẽ tự động không làm phiền cô nữa.

“Nhưng mà là chuyện rất quan trọng.” Anh Thu vẫn muốn nói ra ngay lúc chứ không muốn chờ đợi nữa.

Phạm Tích Nhân giơ hai tay lên đầu hàng: “Được rồi, muốn gì thì ăn hết cháo đi rồi hẳn nói được không?” Anh dụ dỗ cô. Nói xong anh liền đi đến bàn bên rón lấy cháo từ trong hộp giữ nhiệt ra. Cũng không để ý xem Anh Thu có đồng ý hay là không.

Anh Thu nhìn Phạm Tích Nhân há miệng rồi lại thở dài. Mới vừa có thiện cảm một chút anh lại bắt đầu dở thói cưỡng ép người khác rồi. Mà cô tin chắc là nếu cô còn không nghe theo cả ngày nay đừng hòng thoát ra được một chữ.

Phạm Tích Nhân để cháo lên bàn sau đó điều chỉnh tư thế ngồi cho Anh Thu một cách thoải mái nhất.

“Tuy không ngon bằng Mỹ Vị nhưng cũng không đến nỗi. Cố ăn nhiều một chút.” Đây là nhà hàng lớn nhất xung quanh đây mà anh tìm được, anh không dám đi xa chỉ sợ lúc cần tìm người nhà anh lại không có mặt. Khi nhìn đến menu đủ thứ loại cháo anh vô cùng phân vân, không phải vì thành phần dinh dưỡng mà do anh không biết khẩu vị của cô như thế nào. Cuối cùng anh gọi luôn một phần đặc biệt. Đây là món ngon nhất hy vọng sẽ cô sẽ thích.

“Cảm ơn!” Anh Thu chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong tô cháo này để nói chuyện. Nhưng tay của cô như không còn chút sức, cầm cái muỗng cũng trở nên khó khăn. Đến cả cơ thể cũng phản chủ.

Phạm Tích Nhân nhìn Anh Thu nói tiếng “cảm ơn” thân thiện đến mức anh không ngờ. Khi thấy Anh Thu

chật vật với cái muỗng anh lên tiếng: “Để tôi.” Anh giành cái muỗng trong tay Anh Thu, múc xú cháo kê lên miệng thổi vài hơi cho nguội bớt rồi đưa đến miệng Anh Thu: “Ngoan há miệng.”

Anh Thu nhìn Phạm Tích Nhân mà buồn cười. Anh hoàn toàn xem cô là trẻ con dễ dụ dỗ rồi. Có điều cô cũng không từ chối, nghe theo anh há miệng nuốt vào. Cứ thế, từng muỗng từng muỗng chẳng mấy chốc tô cháo đã hết sạch.

Tuy miệng nhạt nhẽo ăn cũng không nếm ra vị gì nhưng không quá khó nuốt. Được người khác đút cháo cho, lại là một người đàn ông, cảm giác rất lạ.

Ăn vào cả người tuy không khoẻ lên ngay lập tức, nhưng ít nhất tay chân không còn bủn rủn nữa. Cháo nóng làm bụng cô cũng ấm lên rất dễ chịu.

Lau miệng xong Anh Thu nhìn Phạm Tích Nhân mở lời: “Tôi không có bỏ đứa bé.” Cô chỉ sợ nếu không nói ra Phạm Tích Nhân lại bắt ép cô đi ngủ không cho cô nói chuyện. Cho nên câu đầu tiên cô đã đi trực tiếp vào vấn đề chính.

“Em nói cái gì?” Phạm Tích Nhân bận dọn dẹp sợ mình vì mong nhớ đứa bé quá cho nên nghe lầm.

Anh Thu nhìn Phạm Tích Nhân nghiêm túc lặp lại một lần nữa: “Tôi không có bỏ đứa bé.” Cô đã hồi y tá, xác định con vẫn an toàn. Chỉ là bị động thai nhẹ. Mà Phạm Tích Nhân vẫn chưa biết chuyện này.

Phạm Tích Nhân nhéo mình một cái thật đau xác định đây không phải là mơ. Anh cười lớn, trông có chút ngớ ngẩn.

Nhưng thật ra anh cũng chẳng có thời gian quan tâm bộ dạng của mình buồn cười như thế nào bởi vì hiện tại anh vô cùng mừng rỡ, ánh mắt thoáng tia buồn rầu bây giờ được thay bằng niềm sung sướng sung tràn ngập nơi đáy mắt, anh nhìn Anh Thu: “Con vẫn còn, con của anh vẫn còn!” Anh nói lớn cho Anh Thu nghe mà cũng là nói cho chính mình.

Phạm Tích Nhân ôm chặt Anh Thu: “Cảm ơn em!”

Đây là tin động trời, à không tin tốt lành. Ước nguyện của anh đã thành sự thật.

Nhìn Phạm Tích Nhân bây giờ giống một đứa trẻ to đầu chứ không phải cô. Nhìn anh cười cô cũng bắt giác cười theo.

Cảm giác lúc này không từ nào diễn tả nổi. Phạm Tích Nhân chỉ biết anh đang tràn đầy hạnh phúc. Đau thương trong lòng lập tức biến mất nhường chỗ cho niềm vui sướng đang ngập tràn lan ra trên từng tế bào.

Mà Anh Thu cũng lặng lẽ rơi nước mắt. Phạm Tích Nhân vươn tay lau nước mắt cho Anh Thu. Khi anh

muốn thu tay về cô lại khê giữ chặt cánh tay anh, sau đó nắm lấy bàn tay to lớn khô ráp của anh đặt lên bụng mình.

“Anh có muốn cho chúng ta một cơ hội làm ba mẹ của đứa bé này không?” Cô cẩn thận quan sát phản ứng của người đàn ông trước mặt.

“Tất nhiên, anh sẽ làm thật tốt!”

Lời này đáng ra anh nên nói mới đúng! Nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa.

Cảm giác chạm lên bụng cô thật là thần kỳ. Chẳng hiểu sao trên má anh lại có cảm giác ươn ướt. Là nước mắt của anh sao? Anh vội lau đi, chỉ sợ Anh Thu cười chê.

Giọt nước mắt của đàn ông được mấy người chứng kiến? Vì đàn ông có bao giờ rơi nước mắt đâu?

Được một lát Phạm Tích Nhân hơi khựng lại nhìn Anh Thu: “Em có yêu anh không?” Đáp án này ở sân thượng anh vẫn chưa nghe được. Anh sợ cô chỉ vì muốn con có đầy đủ cả ba lần mẹ cho nên mới chấp nhận hy sinh hạnh phúc bản thân. Ép buộc cô là điều anh không hề muốn. Cho dù quyết định của cô như thế nào anh đều vui vẻ chấp nhận. Trách nhiệm với đứa con tất nhiên anh sẽ gánh vác.

Anh Thu nhìn Phạm Tích Nhân với ánh mắt kiên định, cô rất chắc chắn mà trả lời: “Em yêu anh!” Cô đã xác định được trái tim của mình rồi. Cô yêu người đàn ông này, Phạm Tích Nhân.

Cũng chính những lời của cô y tá kia đã thức tỉnh cô.

Đúng vậy! Cô yêu Phạm Tích Nhân nhưng cô vẫn luôn tìm dũng khí để đối diện với đoạn tình cảm này. Lúc ở sân thượng cô còn đang không phân biệt được: “Một lần gặp rắn cả đời sợ dây thừng” nên cô rất phân vân chỉ sợ một bước sai lầm đi vào vết xe đổ trong quá khứ.

Nhưng khi Phạm Thị Nhân ra ngoài. Chỉ vài phút ngắn ngủi trò chuyện cùng y tá cô đã hiểu bản thân mình muốn gì.

Nếu Phạm Tích Nhân không thật lòng yêu cô, mặc kệ ý đồ của anh khi tiếp cận cô là gì. Trước mặt cô có thể giả vờ, nhưng khi cô ngắt cũng không cần tiếp tục giả vờ nữa. Nhưng không! Anh lại rất sốt ruột lo lắng cho cô, liên tục căn dặn bác sĩ nhất định phải cứu cô. Điều này nằm ngoài suy đoán của cô. Nếu không nghe y tá kể lại cô cũng không tin được, đối với anh cô quan trọng như vậy. Đến cả bàn tay đang bị thương của mình anh cũng không thêm quan tâm, chỉ chăm chăm đứng trước phòng cấp cứu đợi cô ra.

Rồi cả lúc anh trò chuyện với y tá cũng vậy. Nếu không thật sự yêu cô anh đâu cần làm những việc này. Đây chính là tình cảm chân thành thật sự của một người, luôn lo lắng cho người mình yêu dù không biết có được đáp lại hay không. Nhìn thái độ lạnh lùng của cô ở tầng thượng anh vẫn cố chấp bên cạnh dùng tình cảm của mình để yêu thương cô.

Tất cả từng chút chữa lành trái tim từng bị tổn thương của cô, tiếp thêm cho nó thêm sức mạnh để yêu tiếp.

Một người đàn ông như Phạm Tích Nhân trên đời này được mấy người? Ông trời đã cho cô may mắn gặp được người yêu thương cô tại sao cô không nắm lấy chứ. Mà thật ra cô cũng yêu Phạm Tích Nhân, mọi chuyện đều như ý nguyện.

Như vậy là quá đủ với một con người không có gì xuất sắc như cô rồi.

“Vậy chuyện em phá thai là sao?” Không phải Anh Thu đã nói với Kỳ Vân là hai giờ chiều sẽ phẫu thuật sao? Mà lúc ở phòng phẫu thuật anh cũng đã chứng kiến cảnh tượng đầy máu...

Mọi chuyện rất khó hiểu.

“Em không có làm phẫu thuật!”

Thật ra mọi chuyện đúng như Phạm Tích Nhân nói nhưng vẫn chưa đủ.

Sau cái đêm gặp Kỳ Vân, Anh Thu chỉ sợ Kỳ Vân lo lắng mà vô tình tiết lộ bí mật này cho người khác biết. Người ta vẫn thường có câu “Cây kim trong bọc có ngày cũng lòi ra.” Cho nên Anh Thu lo lắng không hề quá.

Lại càng trùng hợp hơn là, buổi sáng hôm sau y tá đột nhiên gọi điện thoại đến.

“Xin chào cô có phải là Lê Hoàng Anh Thu không?”

“Là tôi.” Trong điện thoại là một dãy số lạ.

“Tôi gọi từ bệnh viện phụ sản Hạnh Phúc, do lịch trình bệnh viện đột nhiên thay đổi, cho nên bác sĩ Hoàng Thuỳ người trực tiếp khám và sẽ làm phẫu thuật cho cô sẽ đi công tác vào thứ năm. Tôi muốn hỏi cô có thể đổi lịch phẫu thuật hay bác sĩ khác được không?” Y tá nhìn lịch trình thông báo cho Anh Thu biết.

Bác sĩ Hoàng Thuỳ, tuy cách nói chuyện có không tốt lắm nhưng lại là bác sĩ giỏi nhất. Anh Thu có hỏi qua rồi. Vì thế đổi bác sĩ khác cô không yên tâm, hơn nữa bác sĩ Thu còn hiểu rất rõ tình hình sức khỏe của cô.

“Xin hỏi lịch phẫu thuật mới như thế nào?” Nếu không phải thứ năm thì là bao giờ?

Y tá nhanh chóng nói ra một lịch trình mới: “Thứ ba tuần đến thứ sáu tuần sau, hoặc là hôm nay.”

Tuần sau thì quá lâu. Đêm dài lắm mộng. Hôm nay có hơi gấp không? Suy nghĩ một hồi cuối cùng Anh Thu cũng chọn được một ngày.

“Hôm nay có thể không?”

“Khoảng chín giờ cô đến bệnh viện làm kiểm tra nếu đạt yêu cầu có thể lập tức phẫu thuật.” Tuy nói phẫu thuật nghe rất nghiêm trọng nhưng thật ra với loại phẫu thuật này chỉ cần sức khỏe tốt là có thể làm. Hơn nữa lâu ngày thai nhi càng lớn sẽ rất nguy hiểm.

“Tôi biết rồi. Cảm ơn!”

Anh Thu cúp máy, bắt đầu chuẩn bị sau đó đến bệnh viện.

Ban đầu nói thứ năm là còn mấy ngày nữa nhưng đổi lại hôm nay thời gian gấp gáp cô không kịp chuẩn bị tâm lý nên có chút khấn trương.

Anh Thu làm thủ tục nhập viện sau đó đi theo y tá làm một loạt các loại kiểm tra khác nhau. Đợi đến gần sát giờ cơm trưa đã có kết quả. Các chỉ số của cô đều bình thường, đủ điều kiện làm phẫu thuật.

Y tá sắp xếp cho Anh Thu một giường bệnh, bảo cô nghỉ ngơi đầu giờ chiều sẽ bắt đầu tiến hành. Cô là người đầu tiên làm phẫu thuật trong chiều nay. Sau cô còn có mấy sản phụ nữa.

Anh Thu soạn một tin nhắn cho Kỳ Vân, hẹn giờ gửi muộn hơn giờ làm phẫu thuật. Cô làm vậy để phòng ngừa Kỳ Vân sẽ chạy đến ngăn cản. Chuyện này cô chỉ muốn một mình giải quyết.

Đến giờ y tá gọi Anh Thu đi chuẩn bị. Anh Thu đi theo y tá qua một đoạn hành lang dài, nơi có các dãy phòng bệnh nối tiếp nhau, cô lướt qua dòng người đủ thành phần. Cô không khỏi chua xót trong lòng. Đây là bệnh viện phụ sản lại có hai nơi tách biệt như vậy.

Một nơi là những cặp vợ chồng đi khám thai trong niềm hạnh phúc. Người chồng dìu người vợ đi từng bước, ánh mắt nhìn vợ mình tràn đầy yêu thương, nụ cười trên môi họ thật rạng rỡ khiến cô không khỏi hâm mộ.

Nơi còn lại dành cho những người đến phá thai. Nếu không phải là cái cô gái một thân một mình đến với tâm trạng hoảng sợ, có người nước mắt đỏ hoe thì là những cặp đôi. Nhưng người nam thái độ vô cùng lạnh lùng, khuôn mặt nhăn nhó, bọn họ vừa đi vừa cãi nhau, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết hậu quả.

Số phận trêu ngươi, cô lại thuộc loại thứ hai. Đến để phá bỏ đứa con của chính mình!

Anh Thu ngồi đợi ở dãy ghế bên ngoài. Cạnh cô còn có mấy người nữa, đều giống cô đến đây phá thai. Đối diện cô là cánh cửa phòng phẫu thuật đóng chặt. Nhìn có chút lạnh lẽo. Một khi bước vào trong rồi cô sẽ không còn đường quay đầu. Không bao giờ được gặp con nữa.

Trong phòng phẫu thuật ấy không biết đã tước đi bao nhiêu sinh mạng của những đứa trẻ chưa kịp chào đời rồi.

Bình thường cô rất ghét những người không có trách nhiệm, rũ bỏ con mình. Vậy mà hôm nay cô lại làm điều mà mình ghét nhất. Anh Thu tự khinh thường chính bản thân mình.

“Đây là lần đầu cô phá thai sao?”

Cô gái bên cạnh với mái tóc nhuộm vàng, phong cách ăn mặc phóng khoáng rất giống dân ăn chơi, miệng còn nhai kẹo cao su liên tục bắt chuyện với Anh Thu.

Anh Thu gật đầu một cái thay cho câu trả lời.

“Còn tôi đây là lần thứ hai.” Nói xong cô ta cười một tiếng như không có việc gì nghiêm trọng.

Anh Thu nhìn cô gái kế bên ánh mắt thể hiện rõ sự ngạc nhiên. Mà dĩ nhiên cô gái đó cũng nhìn ra được. Cô ta nhướn mày, môi hơi cong lên: “Đã tới đây rồi còn lo lắng cái gì nữa. Nói cho cô biết làm rất nhanh, cùng lắm là nửa tiếng cô sẽ còn còn bị vướng víu gì nữa. Lúc đó tha hồ mà làm điều mình muốn. Có thai chỉ thêm rắc rối mà thôi.”

Cô gái này nói ra những lời vô cùng lạnh lùng. Dù sao cũng là máu mủ của mình, từng ở trong bụng vậy mà cô ta lại xem như kẻ thù. Ít nhất cũng phải có chút áy náy hay đau lòng mới đúng chứ!

“Mời cô Lê Hoàng Anh Thu.”

Vừa đúng lúc Anh Thu cũng không muốn ngồi nghe thêm mấy lời vô tình này nữa.

Hai tay cô đan chặt vào nhau, cắn môi đến trắng bệch. Liên tục làm các bước khử trùng sau đó mới bước qua buồng phẫu thuật. Ở đây mùi thuốc khử trùng lại càng nồng nặc, xộc vào mũi rất khó chịu. Cả căn phòng lạnh lẽo một màu trắng toát. Cô nằm lên giường, bên cạnh là bác sĩ Thuỳ cùng hai y tá đang bận rộn chuẩn bị. Dụng cụ phẫu thuật đủ loại hình thù, khi chạm vào nhau âm thanh thật chói tay.

Anh Thu vô cùng căng thẳng. Một y tá đến gần cô trấn an bảo cô thả lỏng cơ thể để tiến hành gây mê. Mặc dù đã biết trước phải trải qua việc này, nhưng càng hít sâu Anh Thu lại càng trở nên hồi hộp. Bụng cô đột nhiên đau thắt.

Khi y tá chuẩn bị chụp thuốc gây mê lên mũi, một phản ứng như bản năng người mẹ trời dậy. Anh Thu liền gạt tay ra, ngồi bật dậy, nước mắt rơi xuống: “Tôi không làm nữa.” Tay cô che chắn lên bụng bảo vệ.

Chỉ sợ bị giữ lại cô giật thiết bị gắn trên tay ra vội tông cửa chạy ra ngoài.

Trong lòng không ngừng nói: “Mẹ xin lỗi con, mẹ không nên làm cho con hoảng sợ.”

Lúc bụng cô đau thắt có phải đứa bé cũng cảm nhận được việc cô sắp làm cho nên mới cầu xin cô phải không? Khi cô tưởng tượng dao y tế sắc bén đâm vào cơ thể mình điều này thật khủng khiếp. Tuy cô hôn mê không cảm nhận được sự đau đớn nhưng còn con của cô nó sẽ rất đau đúng không? Sau đó từng chút một bị cắt lìa khỏi cơ thể cô.

Điều nhẩn tâm này cô không làm được. Là cô suy nghĩ sai rồi. Chỉ nghĩ cho bản thân mình. Cô đúng là ích kỉ.

Cho dù phải bỏ đi một nơi thật xa để một mình nuôi con cô cũng chấp nhận. Có vất vả đến mấy cô đều không sợ. Chỉ cần con của cô bình an ra đời là được. Nếu mọi người chỉ trích cô là mẹ đơn thân cũng không sao. Cô sẽ bảo vệ đứa con này thật tốt.

Anh Thu xoa lên bụng mình: “Mẹ yêu con!”

Sau đó Anh Thu đi lên tầng thượng. Cô chỉ muốn cẩn thận suy nghĩ lại tương lai phải làm gì. Không ngờ lại gặp Phạm Tích Nhân ở đó.

...

Phạm Tích Nhân ôm chặt Anh Thu vào lòng, xoa tấm lưng gầy yếu của cô không ngừng nói: “Xin lỗi là anh không tốt, lại để em một mình chịu đựng những điều này.”

Nghe cô kể anh đã thấy từng đợt đau nhói trong tim, vậy mà cô một mình đối mặt với những chuyện khủng khiếp đó còn đáng sợ đến mức nào.

Là tại anh, làm đàn ông lại không bảo vệ người mình yêu thật tốt, là anh không thể hiện rõ ràng tình cảm của mình làm cô mông lung mới có những suy nghĩ tiêu cực như vậy.

Anh Thu lắc đầu: “Không, tại em tất cả đều tại em.” Cô tự mình vội vàng quyết định tất cả là tại cô.

May mắn mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết.

“Đừng đổ trách nhiệm cho ai nữa. Bây giờ về sau anh sẽ chăm sóc cho hai mẹ con thật tốt được không em?”

Anh Thu gật đầu, nước mắt cũng theo đó lăn xuống. Bây giờ cô rất hạnh phúc!

47. Chương 47: Về Nhà

Sau khi Phạm Tích Nhân chạy đến bệnh viện, Kỳ Vân lúc nào cũng bồn chồn đứng ngồi không yên.

Kỳ Vân đang im lặng đột ngột mở lời làm Trần Kha Nghị giật mình quay sang nhìn, cô nói: “Không được em phải đi đến bệnh viện.” Ngồi đây cô sẽ bị đau tim chết mất.

Trần Kha Nghị kéo tay Kỳ Vân cản lại: “Em đến đó làm gì?”

Còn làm gì nữa? Xem tình hình của Anh Thu chứ sao? Lần nào anh ấy cũng không muốn cô đi. Nhưng thật sự lần này không đi không được.

“Em lo lắng cho Anh Thu.” Không biết Phạm Tích Nhân có ngăn cản được Anh Thu hay không? Một mình anh ta có giải quyết được hay làm Anh Thu tức giận bỏ đi cũng nên. Tóm lại cô muốn biết tình hình nhưng không liên lạc được với Anh Thu, ngay cả Phạm Tích Nhân cũng không thém nghe máy.

Tóm lại cô phải đến bệnh viện.

“Không được. Em đến chỉ làm phá hỏng mọi chuyện thôi.” Chuyện này vẫn nên để người trong cuộc tự giải quyết tốt hơn. Có những lúc không cần người ngoài xen vào.

“Nhưng mà...”

“Nếu chiều nay vẫn không có tin tức rồi đi vẫn không muộn. Anh chắc chắn với em dù Anh Thu ở đâu anh cũng tìm được em ấy về cho em.” Trần Kha Nghị nhìn Kỳ Vân hết sức đảm bảo. Mà anh tin Phạm Tích Nhân mới là người duy nhất giải quyết được mớ rối rắm mà cậu ấy gây ra. Người xưa vẫn thường có câu “tháo dây cần tìm người buộc dây” mà.

Kỳ Vân rút cuộc cũng nặng nề gật đầu một cái.

Yên ổn chưa được bao lâu Kỳ Vân lại nôn nao muốn đi tìm Anh Thu. Trần Kha Nghị cũng hết đường ngăn cản, may là ngay lúc cô xách túi ra khỏi nhà Phạm Tích Nhân liền gọi đến thông báo Anh Thu và đứa bé vẫn bình an, mà chuyện giữa họ đã giải quyết xong. Vô cùng thuận lợi.

Tin tốt lành! Đúng là cảm ơn trời phật. Vậy mà không nói sớm một chút hại cô lo lắng không đầu.

Gánh nặng của Kỳ Vân liền được gỡ bỏ. Bác sĩ nói sức khỏe Anh Thu không tốt nên ở lại viện theo dõi. Mà bây giờ Anh Thu đã ngủ cho nên Kỳ Vân cũng không vội đến tranh thủ thời gian hầm gà tiềm thuốc bắc bồi bổ cho em gái. Ninh trong một giờ cuối cùng cũng đã chín, Kỳ Vân múc bỏ vào bình cách nhiệt, thay qua loa một bộ đồ mới cho sạch sẽ rồi liên tục hối thúc Trần Kha Nghị mau chở cô đi thăm Anh Thu.

Đến khi tới bệnh viện trời sập tối. Trong phòng bệnh, Anh Thu đang nằm nghỉ còn Phạm Tích Nhân ngồi bên cạnh trên bàn là một chồng sách thật cao.

Nhìn thái độ của Anh Thu và Phạm Tích Nhân tương đối hòa hợp. Nói chung là êm đẹp. Tận mắt chứng kiến, lần này Kỳ Vân thật sự yên tâm rồi.

Khi thấy Trần Kha Nghị và Kỳ Vân đến, Phạm Tích Nhân gấp sách lại đứng lên cười thật tươi: “Hai người đến rồi sao? Mau lại ngồi đi.” Bộ dạng Phạm Tích Nhân vô cùng thoải mái, nhiệt tình đón tiếp khách quý.

Kỳ Vân đặt bình giữ nhiệt lên bàn rồi đến bên cạnh Anh Thu: “Em làm chị lo lắng biết không?”

“Em xin lỗi!” Anh Thu mím môi trả lời. Tình huống xoay chuyển bất ngờ cho nên cô cũng không có thời gian thông báo cho Kỳ Vân biết. Vẫn là Phạm Tích Nhân chu đáo nhớ ra sau đó gọi điện cho vợ chồng Kỳ Vân.

Kỳ Vân chỉ là lo quá nên mới nói như vậy. Nhìn Anh Thu bình an là cô yên tâm rồi.

“Em còn đau chỗ nào nữa không?” Anh Thu không có việc gì nhưng trông còn khá yếu, gương mặt tái nhợt.

“Em không sao, bác sĩ nói nghỉ ngơi nhiều sẽ ổn.”

Kỳ Vân sờ lên bụng Anh Thu. Nhìn vào rất bằng phẳng. Nhưng bên trong lại chứa một sinh linh bé bỏng. Thật kỳ diệu làm sao!

Kỳ Vân vuốt nhẹ lên bụng Anh Thu chào hỏi: “Chào con! Con phải ngoan nghe chưa... À đúng rồi chị có hầm gà cho em.”

“Cảm ơn chị.” Chị cô thật chu đáo.

Kỳ Vân múc ra bát cho Anh Thu ăn, Trần Kha Nghị hỏi thăm vài câu rồi ngồi trò chuyện cùng Phạm Tích Nhân ở ghế sofa gần đó.

“Không ngờ cậu còn có nhã hứng đọc sách.” Trần Kha Nghị liếc mắt đến chồng sách trên bàn nổi hứng chọc ghẹo.

“Tớ phải bổ sung kiến thức, sắp làm ba rồi. Mai một cậu cũng vậy thôi. À sau này cần gì cứ hỏi tớ.” Phạm Tích Nhân vỗ ngực, bộ dạng vô cùng tự hào. Anh sẽ làm ba trước Trần Kha Nghị. Cậu ấy cứ nhìn rồi ghen tị đi.

Không ngờ có ngày anh vượt mặt được Trần Kha Nghị cảm giác vui vẻ nay còn vui vẻ hơn.

Lúc nghe Anh Thu nói con của bọn họ vẫn còn. Anh vừa vui mừng vừa lo lắng. Bác sĩ nói thời gian này rất dễ xảy ra việc ngoài ý muốn cho nên phải chăm sóc Anh Thu hết sức cẩn thận.

Nhưng trong đầu anh kiến thức về lĩnh vực này hoàn toàn trống rỗng. Nói về IT, chế tạo thiết bị gì đó nhắm mắt anh cũng có thể làm. Nhưng việc chăm sóc bà bầu cần sự khéo léo và tỉ mỉ anh có làm được không đây?

Tất nhiên anh nếu thuê vú nuôi sẽ vô cùng đơn giản. Nhưng anh không yên tâm một chút nào. Hơn nữa việc tự chăm sóc vợ và con mình sẽ giúp tăng nhanh tình cảm và đứa bé sẽ phát triển tốt hơn. Cho nên anh muốn đích thân mình làm.

Thiếu kiến thức thì phải bổ sung. Anh là Phạm Tích Nhân không việc gì là không thể làm. Vì vậy anh liền lên mạng tìm sách. Chỉ cần có từ khóa mang thai, bà bầu anh đều mua hết. Đủ thể loại từ món ăn, dinh dưỡng, cách chăm sóc... Chồng sách Trần Kha Nghị thấy vẫn còn thiếu, vì nhiều quá cho nên vận chuyển bớt về nhà đợi anh đọc xong số sách này sẽ tiếp tục đọc số còn lại.

Trần Kha Nghị phớt lờ không nhìn đến vẻ mặt dương dương tự đắc của Phạm Tích Nhân: “Ai thêm chứ. Tôi cũng có thể tự đọc.” Ngày mai anh cũng sẽ mua sách bổ sung kiến thức để sau này không phải bỏ ngỡ. Để xem ai chăm con tốt hơn. Ra về cái gì chứ? Nếu không phải anh cùng Kỳ Vân giúp đỡ thì đừng hòng Phạm Tích Nhân cứu vãn được tình hình.

...

Trò chuyện thêm một lúc, trời đã khuya Trần Kha Nghị cùng Kỳ Vân đi về để thời gian cho Anh Thu nghỉ ngơi.

Vì giường bệnh tương đối chật cho nên Phạm Tích Nhân đành ngủ ở ghế sofa. Anh sợ lăn qua lăn lại đụng trúng Anh Thu lại làm cô mất ngủ. Ghế sofa ở đây khá êm cho nên không đến mức quá khó chịu, chỉ có điều thân hình của Phạm Tích Nhân tương đối quá cỡ, chân dài hơn cả ghế trông khá chật vật.

Miền cường ngủ một đêm cũng trôi qua.

Buổi sáng bác sĩ khám cho Anh Thu, thấy tình hình đã ổn định liền cho Anh Thu xuất viện.

Anh Thu chỉ chờ đợi mỗi câu nói này của bác sĩ thôi. Dù đây là phòng cao cấp nhưng vẫn là phòng bệnh, cảm giác làm sao thoải mái bằng ngôi nhà thân yêu của cô được.

Phạm Tích Nhân thì ngược lại, bác sĩ dặn dò Anh Thu có thể đi đứng bình thường, chú ý tránh vận động mạnh nhưng anh vẫn rất lo lắng.

“Này thả em xuống đi, em có thể tự đi.” Dù quan hệ của bọn họ đã xác định nhưng mà tiếp xúc thân mật vậy cô vẫn chưa quen. Hơn nữa ở đây là bệnh viện anh ấy lại bế cô. Rất xấu hổ. Dọc hành lang mọi người

cứ nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Không được, này đừng lộn xộn!” Phạm Tích Nhân thấy Anh Thu vùng vẫy liền thêm sức giữ chặt cô hơn. Đến việc Anh Thu đi bộ thôi anh cũng không yên tâm, cô đang yếu nhờ may có ai sơ ý va vào người cô thì sao. Cảm giác Anh Thu quàng tay ôm cổ anh rất tuyệt cho nên cô có nói gì anh cũng không có ý định buông cô ra đâu.

Anh Thu không có cách nào thoát khỏi cái ôm của Phạm Tích Nhân đành chôn mặt vào ngực anh, tránh cho mọi người nhìn thấy mình. Tuy là vậy khuôn mặt cô vẫn không tránh khỏi việc đỏ lên.

Phạm Tích Nhân tự mình lái xe đưa Anh Thu về. Được một đoạn, cảm giác có gì không đúng lắm, Anh Thu nhăn mày một cái quay sang hỏi: “Nhà em đâu phải đi hướng này.”

Phạm Tích Nhân vẫn chăm chú nhìn phía trước đảm bảo an toàn, anh trả lời: “Ai nói về nhà em.”

Không về nhà cô chứ về đâu?

“Chứ anh đang đi đâu vậy?”

Phạm Tích Nhân cong môi phun ra hai chữ làm Anh Thu đứng hình: “Nhà anh!”

“Không được.”

Tranh thủ dừng đèn đỏ Phạm Tích Nhân quay sang nhìn Anh Thu đang khó chịu ra mặt: “Em đang mang thai lại muốn ở nhà một mình sao? Anh không yên tâm.”

Anh Thu muốn nói một mình cô lo được nhưng lại sợ Phạm Tích Nhân hiểu lầm rằng cô không muốn gặp anh. Suy nghĩ một hồi cô hạ giọng nói: “Tan làm anh có thể đến thăm em mà. Bác sĩ nói em ổn rồi không sao đâu!”

Cảm thấy không thể nào về được nhà anh nếu không nói cho rõ ràng. Phạm Tích Nhân bật xi nhan tìm chỗ tắt xe vào lề. Chuyện này anh nhất quyết không chịu thỏa hiệp.

“Anh cho em hai lựa chọn một là anh dọn đến nhà em, hai là em dọn đến nhà anh.” Thái độ của Phạm Tích Nhân hoàn toàn cứng rắn.

Anh Thu bĩu môi liếc Phạm Tích Nhân một cái. Đúng là đồ bá đạo. Còn nói cho cô hai sự lựa chọn. Nhưng cái nào anh ấy hoàn toàn có lợi.

“Anh đến nhà em và em đến nhà anh có gì khác nhau sao?”

Phạm Tích Nhân lộ ra ý cười khó mà thấy được. Rất nhanh anh nhả mặt nhìn Anh Thu: “Không phải anh trai em hay về nhà thường xuyên sao? Nhờ may thấy anh trong nhà em sẽ nghĩ như thế nào?”

Nghe đến đây bác giác Anh Thu rung mình một cái. Lần trước Phạm Tích Nhân ở lại một đêm, tuy không xảy ra chuyện gì nhưng cô vẫn luôn lo sợ anh trai sẽ bất ngờ xông vào bắt tại trận. Tóm lại là không được.

Thấy Anh Thu suy tư, Phạm Tích Nhân biết anh đã dẫn dắt cô đi đúng hướng. Anh nắm tay cô nói tiếp: “Cho nên anh cũng suy nghĩ cho em thôi. Tạm thời em đến nhà anh ở, đợi qua thời gian này anh sẽ cùng em gặp mặt gia đình công khai mối quan hệ. Chuyện ở một mình thì em quên đi. Anh không đồng ý!”

Đợi tới khi bọn họ công khai mối quan hệ này anh sẽ đường đường chính chính rước cô về một nhà, cũng không cần lên lút sợ anh trai cô như vậy nữa. Tất nhiên chuyện này về sau hẳn nói cho cô nghe.

“Chúng ta cũng sắp làm ba mẹ rồi em ngại ngần cái gì nữa. Hơn nữa nếu anh trai em về thì cùng lắm em nói sang nhà bạn sẽ không bị nghi ngờ. Còn hơn việc anh trai em bắt gặp anh ở trong nhà em, nhất định anh ta sẽ đánh anh tôi bời.” Để thể hiện cho sinh động gương mặt của Phạm Tích Nhân bắt đầu nhăn nhó đầy đau khổ.

Tóm lại bây giờ cô chỉ còn cách nghe theo Phạm Tích Nhân chứ chẳng suy nghĩ gì được lúc này. Đành gật đầu: “Được về nhà anh!” Xem như làm quen trước với môi trường nhà mới đi.

Phạm Tích Nhân búng tay một cái, cười thật tươi: “Em nghĩ đúng lắm! Lest go!”

...

Về đến nhà Lu Lu đã đứng trước cửa đợi sẵn. Vừa thấy Phạm liền quấy đuôi mấy cái. Nhưng khi nhìn thấy Anh Thu nó sủa lớn “Gâu gâu” vô cùng phấn khích.

Phạm Tích Nhân liền không vui nhìn nó: “Trật tự đi.” Đúng là cái đồ phản chủ. Sau đó cùng Anh Thu đi vào nhà ngồi xuống ghế sofa.

“Nói ra phải tính sổ với em một chuyện.”

“Hả là chuyện gì?” Vừa về tới “địa bàn” của anh ấy liền muốn tính sổ cô rồi.

“Lu Lu nó thích em lắm. Lần trước sau khi em đi nó liền bắt đở chúng không nghe lời để anh dắt đi gặp em. Còn nữa nó đang giảm cân em lại cho nó ăn nhiều quá vậy?”

Anh Thu phì cười. Là chuyện này sao. Lu Lu gặp phải một ông chủ khó tính mới đúng. Anh Thu xoa đầu Lu Lu: “Nó như vậy mà anh lại bắt nó giảm cân!” Chủ yếu lông là nhiều. Mà cho dù có mập đi chăng nữa. Chó mập một chút mới dễ thương. Có vấn đề gì sao? Lu Lu là người tìm ra cô ở công ty đêm hôm đó, cho

nên cô sẽ tận lực bênh vực nó rồi.

“Là đàn ông thân hình phải chuẩn mới có vợ.” Phạm Tích Nhân đụng nhẹ vào bụng Lu: “Em xem toàn là mỡ.” Dạo này anh đến bản thân còn chẳng quan tâm, cho nên lơ là chuyện giảm cân của Lu Lu. Nhất định thời gian này phải chấn chỉnh nó lại.

Cái triết lý gì đây? Anh Thu nén cười. Chắc chắn khi chỉ có một mình Phạm Tích Nhân và Lu Lu ở nhà sẽ có rất nhiều chuyện thú vị xoay quanh chuyện giảm cân.

Lu Lu biết Anh Thu bênh nó cho nên được Anh Thu xoa đầu liền muốn nhảy lên người Anh Thu kết thân. Nhưng chưa kịp hành động lại bị ông chủ cảnh cáo: “Anh Thu đang mang thai mà không được nhảy lên người cô ấy. Đi theo bảo vệ là được rồi.”

Nhìn ánh mắt đáng sợ của Phạm Tích Nhân Lu Lu kêu “ư ư” biết điều nằm xuống gối đầu vào chân Anh Thu.

Hôm nay Anh Thu mới tận mắt chứng kiến được tâm sự của hai người đàn ông. Xem ra Lu Lu lúc ở nhà chính là đối tượng cho Phạm Tích Nhân trút bầu tâm sự.

48. Chương 48: Nơi Gặp Mặt Lần Đầu

Phạm Tích Nhân dẫn Anh Thu vào phòng nằm nghỉ. Khi vừa bước vào phòng Anh Thu không khỏi trở mắt ngạc nhiên, cô che miệng “oa” một tiếng rồi thốt lên: “Đẹp quá!”

Cả căn phòng được trang trí theo đúng sở thích của cô. Không! Nói chính xác hơn là theo đúng những gì cô mô tả trên Fanpage. Khi đó có một game đang rất hot, rằng “Bạn muốn trang trí căn phòng như thế nào?” Mỗi tài khoản sẽ vào đăng nhập và thiết kế căn phòng trong mơ của mình sau đó dựa vào lượt “Like” để lên Top. Anh Thu cũng bị mê mẩn và dành mấy ngày liền để hoàn thiện căn phòng của mình. Sau đó đăng lên Fanpage mô tả ý tưởng. Thật ra bài viết đó đã từ rất lâu rồi tại sao Phạm Tích Nhân anh ấy biết được? Chắc chắn cách bày trí này không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Màu vàng, có người đàn ông nào muốn biến căn phòng của mình thành màu vàng rồi còn hoa cỏ, chấm bi đầy nữ tính đâu chứ!

Phạm Tích Nhân đặt tay lên vai Anh Thu hỏi: “Thích không?”

Anh Thu gật đầu rồi xoay người ôm Phạm Tích Nhân: “Cảm ơn anh! Em rất hạnh phúc!”

Thời gian trước lúc xa Anh Thu, Phạm Tích Nhân liền chịu không nổi, vì anh đã hứa không tìm đến cô nữa, cho nên không biết làm cách nào để vơi bớt nỗi nhớ trong lòng cho nên nghĩ đến việc vào Fanpage của cô đọc từng bài viết. Có thể ngắm hình của cô cũng tốt rồi. Không ngờ càng đọc càng say, không thể

ngừng được. Chẳng biết anh lướt qua biết bao nhiêu bài viết của cô anh cũng không đếm nổi, chỉ biết là tờ mờ sáng anh vẫn túc trực bên màn hình máy tính. Đến khi đọc một bài thấy Anh Thu miêu tả căn phòng mơ ước của mình. Sang hôm sau anh không tự chủ được mà tìm đến một nhà thiết kế, muốn anh ta thiết kế một căn phòng y như vậy.

Rõ ràng bọn họ đâu là gì của nhau. Anh tự mình si tình, nổi điên cái gì không biết. Nhưng thật sự anh đã biến phòng ngủ chính của nhà mình ra cái dạng này. Nếu chuyện này để cho mẹ anh bắt gặp có trăm cái miệng cũng không thể thanh minh được việc giới tính của anh bình thường.

“Yêu anh hơn rồi phải không?”

“Đáng ghét!”

“Anh chuẩn bị từ bao giờ?” Anh Thu vẫn không tin được khung cảnh trước mắt mình.

“Rất lâu rồi. Vì biết sẽ có ngày vợ anh sẽ nhìn vào mà cảm động.” Phạm Tích Nhân tỉnh bơ nói, khuôn mặt không hề vì mấy câu tự anh bịa ra mà biến sắc.

Anh Thu trừng mắt nhìn Phạm Tích Nhân: “Ai làm vợ anh chứ?”

“Không làm vợ anh thì làm mẹ của con anh là được rồi.” Anh xoa bụng cô đầy cứng chiều.

Phạm Tích Nhân cười lớn: “Được rồi mau đi nghỉ ngơi đi.”

Thời gian này Phạm Tích Nhân kiên quyết đình công ở nhà trông Anh Thu một tuần. Vì lần trước giúp Trần Kha Nghị trong hôn lễ, nên cậu ấy cho anh nghỉ ba ngày đi đảo Maldives, có điều anh không đi, chỉ là nghỉ quá số ngày quy định mà thôi. Bây giờ có Kỳ Vân làm chỗ dựa, Trần Kha Nghị dám có ý kiến anh sẽ nhờ Anh Thu méc với Kỳ Vân cho cậu ấy biết tay.

Sức khỏe của Anh Thu hiện nay rất tốt, da dẻ hồng hào. Nhưng vẫn chưa tăng được bao nhiêu cân. Có một điều làm Phạm Tích Nhân bức bối đó là anh không biết nấu ăn. Nghĩ đến lại thấy thảm hại. Hồi đó cho rằng không có việc gì, cùng lắm là mua đồ ăn ở ngoài về là được. Nhưng bây giờ muốn nấu cho vợ con một bữa ăn cũng không nên hèn.

Một lần đang ngủ Anh Thu nghe mùi khét giật mình tỉnh dậy chạy vào bếp. Thấy Phạm Tích Nhân hăng say xào nấu cái gì đó mà bên cạnh là một đồng đen thùi lùi cô liền hỏi: “Anh đang làm cái gì đó?”

Nhìn vào cứ tưởng Phạm Tích Nhân đang làm thí nghiệm hóa học cho nên mới tạo ra mùi khét và cái đồng không biết là từ chất gì tạo thành.

“Thịt bò xào bông cải.” Nghe nói thịt bò rất bổ máu, bông cải giàu chất xơ tốt cho mẹ lẫn bé.

Lỗ mũi Anh Thu hơi động đây, cô hít một hơi lập tức vỗ vào người Phạm Tích Nhân: “Anh mau tắt bếp khét rồi!”

Phạm Tích Nhân nhìn thịt trong chảo đã đổi sang màu đen thở dài. Đã thử mười lần rồi mà không lần nào thành công. Đúng là mấy video dạy nấu ăn trên mạng toàn lừa người. Có điều anh không làm nhà bếp hoang tàn đã là thành công lắm rồi.

“Anh đúng là vô dụng.” Phạm Tích Nhân tâm trạng nào nề nhìn Anh Thu.

Anh Thu dùng tay đặt lên má Phạm Tích Nhân dùng sức mà nắn bóp: “Anh đáng yêu quá!”

Phạm Tích Nhân lại thấy không vui vì hành động của anh Thu: “Không cho em nói từ dễ thương. Anh đẹp trai mới đúng!”

Nhìn sự cố gắng của Phạm Tích Nhân, Anh Thu cũng không chọc ghẹo anh nữa: “Không biết nấu cũng không sao, ăn nhà hàng cũng được. Anh đừng vào bếp nữa.” Nhìn mấy dụng cụ phòng bếp không đến nỗi bị hỏng nhưng bị đóng khét chắc chắn chà không ra. Dem vứt cũng không khác gì bị hỏng, đều xài không được nữa rồi.

Sau một tuần này Phạm Tích Nhân cũng phải trở lại làm việc, cho nên giải pháp cuối cùng đó là thuê vú nuôi. Vừa ở nhà cùng Anh Thu lại có thể nấu ăn. Dù sao ăn nhiều đồ ở ngoài cũng không đảm bảo.

Nghे nói hết tháng này là anh trai của Anh Thu về. Cho nên anh phải nhanh chóng sắp xếp ổn thoả mọi chuyện còn cùng cô về ra mắt gia đình hai bên.

...

Ngày chủ nhật là ngày cuối trong kỳ nghỉ. Hôm nay Phạm Tích Nhân sẽ tranh thủ làm một chuyện quan trọng.

“Anh Thu em chuẩn bị xong chưa?”

“Đợi em một lát.” Anh Thu lấy túi xách trên bàn rồi đi ra ngoài. Phạm Tích Nhân nói sẽ dẫn cô đến một nơi, mà Không nói đi đâu. Cứ úp úp mở mở. Làm cô tưởng đến gặp ba mẹ chồng. Nhưng anh lại cười nói rằng cô nôn nao lấy chồng vậy sao? Đúng là tự luyện mà.

Thật ra cô cứ cho rằng chấp nhận anh là một điều mạo hiểm. Tuy bọn họ yêu nhau nhưng tính cách tương đối trái ngược thường xuyên cãi vã. Nhìn những chuyện trước kia là rõ. Cô sợ sẽ có xung đột khi sống chung. Nhưng sự thật chứng minh cô lo quá xa rồi. Phạm Tích Nhân tuy có hơi cố chấp bá đạo một chút nhưng rất biết cách nhường nhịn cô luôn làm những điều bất ngờ cho cô vui. Càng ở cạnh anh cô mới biết đôi khi anh còn có tính trẻ con nữa.

Mà cô cũng sẽ học cách nhường nhịn, quan tâm thấu hiểu anh nhiều hơn. Hy vọng sẽ tạo dựng một gia đình hạnh phúc cho bé con.

Phạm Tích Nhân nhìn một lượt khắp người Anh Thu cuối cùng anh lắc đầu: “Không ổn.”

Anh Thu nhìn lại bộ đồ mình đang mặc, còn có tóc tai vô cùng gọn gàng: “Em có vấn đề gì sao?”

“Quá đẹp, không được. Sẽ bị người đàn ông khác nhòm ngó.”

“Bụng em cũng nhô lên rõ rồi. Còn nữa da mặt không được mịn màng ai thêm nhìn nữa.” Anh Thu đau lòng sờ vào da mặt mình. Có những nốt sần, thật là quá buồn mà.

“Ai nói, em xinh đẹp nhất.” Dù có bầu nhưng cả người cô chỉ là đầy đặn hơn, nhìn càng đẹp. Chẳng có chỗ nào là xấu như cô nói. Anh chỉ sợ bộ dạng này ra đường mắc công anh phải trừng mắt xua đuổi người khác đi mà thôi. Tóm lại hôm nay là ngày đặc biệt cho nên anh đặc cách cho cô mặc bộ này ra đường vậy. Những ngày khác nhất định phải kiểm tra trang phục của cô. Xinh đẹp cho anh ngắm là được rồi.

Chỉ được cái khéo nhịn. Nhất định con của cô đừng lấy cái tính này của anh ấy là được.

“Được rồi, không phải anh nói trẻ sao? Mau đi thôi.”

Lên xe được một lúc, mắt Anh Thu liền dúi lại, cô mơ màng đi vào giấc ngủ. Đến khi tỉnh lại Phạm Tích Nhân đã dừng xe. Cô nhìn khung cảnh trước mắt, cảm giác rất quen thuộc. Khi nhìn đến bảng hiệu gần đó cô ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại đến đây?” Nhìn nơi đây tim cô đập nhanh mấy nhịp, cô nhớ đến cái hôm chạy trốn điên cuồng.

Phạm Tích Nhân chồm người qua tháo dây an toàn cho Anh Thu, sau đó dừng lại ghé sát vào tai cô, hơi thở anh toả ra làm cô nhột nhột, anh bắt đầu thì thầm: “Muốn đi hẹn hò với em.”

Mặt Anh Thu bắt đầu nóng lên, hai tay nắm chặt túi xách: “Hẹn... hẹn hò sao?”

“Đúng vậy! Chúng ta còn chưa có buổi hẹn chính thức nữa, đi thôi cùng ôn lại kỷ niệm cũ.” Anh có một phát hiện Anh Thu rất dễ đỏ mặt, khi anh chọc cô một chút cô liền ắn nói ấp úng.

Hiện tại Phạm Tích Nhân và Anh Thu đang đứng ở Thiên Đường Xem Mắt. Bạn nghe cái tên này có quen không? Chính xác đây là nơi họ gặp nhau lần đầu tiên, sau đó một màn công kích qua lại đã bắt đầu. Cuối cùng cô nàng Anh Thu nhanh chân chạy trốn. Và hôm nay Phạm Tích Nhân cố tình chọn địa điểm có nhiều dấu ấn này làm nơi hẹn hò.

Bên trong Thiên Đường Xem Mắt không khác gì lúc trước. Không gian bên dưới vẫn dành cho các cặp đôi đang tìm hiểu lẫn nhau. Ánh mắt Anh Thu lơ đãng quét đến vị trí gần cửa sổ. Trong đầu lại xuất hiện

hình ảnh cô gái đang nhai kẹo cao su, khuôn mặt trang điểm đậm nét khoanh tay đứng nhìn chàng trai sơ mi lịch lãm với nụ cười “lưu manh”. Không ngờ có ngày quay lại đây, hôm đó cô đã nói không bao giờ quay lại Thiên Đường Xem Mắt. Đúng là người tính không bằng trời tính.

Không biết Phạm Tích Nhân đã đặt bàn từ lúc nào. Anh nhanh chóng đọc tên để nhân viên tra danh sách. Rất nhanh khi nhân viên vừa mời cô cùng Phạm Tích Nhân lên lầu hai cô chủ Trịnh liền bước đến.

“Xin chào! Chúng ta lại gặp nhau rồi!” Cô chủ Trịnh vẫn như xưa, rất thích mặt chiếc áo dài cách tân thêu hoa văn truyền thống, đường may ôm sát người, môi tô son đỏ đầy quyến rũ.

Anh Thu có hơi áy ngại, ngày đó cô còn mạnh miệng khẳng định với cô chủ Trịnh...

“Cô còn nhớ tôi?” Không ngờ cô chủ Trịnh vẫn nhớ cô mà chào hỏi.

“Bởi vì cô là một cô gái đặc biệt mà.”

Biết có ngày ngày khi đó cô đã nói ít lại rồi.

Anh Thu không biết nói gì hơn. E lệ cười nhẹ. Phạm Tích Nhân đứng bên cạnh cũng gật đầu chào hỏi cô chủ Trịnh một tiếng. Nhìn thái độ của bọn họ rất giống quen nhau từ trước.

Đột nhiên tiếng nhạc du dương vang lên, Phạm Tích Nhân chỉnh sửa lại trang phục, hôm nay anh mặc đúng chiếc áo đỏ ở Mộc Trà với quần tây kẻ sọc, mang giày trắng. Sau đó anh quỳ xuống nhìn cô mỉm cười.

Mà Lu Lu một buổi sáng không gặp thì ra đã đến đây từ trước. Nó từ ngoài hào hứng vẫy đuôi chạy vào, miệng nó đang ngậm một giỏ hoa hồng đỏ đưa cho Phạm Tích Nhân. Ở giữa giỏ hoa là một hộp đựng nhẫn cưới hình hoa hồng. Nếu không nhìn kỹ rất dễ lầm tưởng đây là một bông hoa thật. Từ xa mọi người cũng bắt đầu đứng dậy đi đến vây thành vòng tròn.

Phạm Tích Nhân hít sâu một hơi, anh có chút hồi hộp. Điều chỉnh tâm trạng xong anh mở nắp hộp ra, hướng chiếc nhẫn đến chỗ Anh Thu cười thật tươi.

“Em có biết tại sao anh dẫn em đến đây không?”

Anh Thu lúc này có chút xúc động. Cô biết anh dẫn cô đến đây muốn cùng cô đi hẹn hò. Sau đó lại cầu hôn cô, điều này cô hoàn toàn không biết. Cho nên cô gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Đây chính là nơi chúng ta lần đầu gặp mặt. Cũng chính là nơi tạo nên định mệnh giữa anh và em. Anh không biết anh bắt đầu thích em từ bao giờ. Có thể từ lần đầu tiên ở Thiên Đường Xem Mắt đã bị một cô gái bướng bỉnh, mạnh mẽ thu hút cũng nên. Hay là lúc ở Mộc Trà em đã làm một chuyện khiến anh muốn quên đi, thoát khỏi em cũng không được. Tóm lại anh tin tất cả đều là ông trời sắp đặt. Mỗi lần gặp gỡ

đều là định mệnh để chúng ta đến với nhau. Hôm nay chính tại nơi này anh muốn hỏi em có đồng ý lấy Phạm Tích Nhân làm chồng hay không?”

Cái người đàn ông này. Thường ngày chỉ biết mắng người. Nghĩ đủ chiêu trò làm cô tức giận. Hôm nay sao nói ra những lời làm cô cảm động như vậy chứ. Anh Thu lau nước mắt chảy ra từ lúc nào cô cũng chẳng hay. Giơ tay ra nghẹn ngào nói: “Em đồng ý!”

Chỉ đợi có giây phút này. Phạm Tích Nhân lập tức rút nhẫn ra đeo vào tay Anh Thu. Hành động của anh diễn ra trong chớp nhoáng. Đến khi cô cảm nhận được độ lạnh ở ngón tay anh đã ôm cô vào lòng rồi.

“Cảm ơn em bà xã. Tuy cách yêu đương của chúng ta có chút kỳ lạ nhưng anh nhất định sẽ cho em một hành trình yêu đúng nghĩa, sẽ cùng em đi hẹn hò, cùng đi ăn uống, bất kỳ chỗ nào em muốn anh đều đi cùng em. Sẽ không để em bỏ qua bất kỳ điều gì mà nuối tiếc.”

“Em yêu anh!”

...

“Tôi nghĩ không thể mời cô uống trà mật ong được rồi!” Cô chủ Trịnh hơi cong môi khoanh tay nhìn Anh Thu đang hạnh phúc ngập tràn.

“Cảm ơn chị! Vẫn nên trả tiền tốt hơn!” Chắc có thể lần trước cô nói đã làm chị ấy không vui rồi.

Cô chủ Trịnh bất ngờ cười lớn: “Lầu hai chỉ dành cho những cặp đôi đang yêu... Đáng tiếc... Hai người không thể vào.” Chị ấy lắc đầu rồi lại thở dài: “Đành mời hai người lên tầng lầu ba uống Mị Tình của nhà chúng tôi vậy.”

Anh Thu thở hắt ra một hơi. Hại cô lo lắng không đâu.

Phạm Tích Nhân bắt tay cô chủ Trịnh: “Hôm nay cảm ơn chị rất nhiều.”

Mị tình, lầu ba chỉ có những cặp vợ chồng mặn nồng mới được vào bên trong...

HOÀN

49. Chương 49: Ngoại Truyện 1. Gia Đình

Ban đầu dự định viết đến khúc cầu hôn thì kết thúc. Đến đây đã HE rồi.

Nhưng vẫn còn một số vấn đề chưa giải quyết. Hi muốn kết cục thêm viên mãn nên bổ sung thêm một số phần phụ trong phần ngoại truyện nhé!

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tác phẩm của Hi!

Mong vẫn nhận được sự ủng hộ trong các tác phẩm sắp tới!

...

Chuyện quan trọng tiếp theo mà Phạm Tích Nhân và Anh Thu cần làm đó chính là thông báo cho hai bên gia đình biết.

Vì nhà Anh Thu ở thành phố V khá xa cho nên cả hai quyết định thông báo cho nhà Phạm Tích Nhân biết trước. Sau đó hai người sẽ về quê Anh Thu.

Chuyện nhà anh thì đơn giản rồi. Chỉ có nghĩ đến việc về nhà Anh Thu anh lại có chút áp lực.

Buổi tối Phạm Tích Nhân liền gọi về nhà báo một tiếng: “Mẹ à mai con sẽ về.”

“Còn nhớ đường về nhà sao?” Đã lâu Phạm Tích Nhân chưa về nhà. Hôm nay lại gọi điện thông báo thật khiến cho bà ngạc nhiên. Chuyện tài đình mà con trai gây ra bà vẫn chưa quên đâu. Nghĩ đến là thấy giận đến nổi nhịp thở nhanh hơn mấy phần.

“Mẹ à, chúng ta lâu lâu mới nói chuyện. Mẹ đừng xa cách với con vậy chứ.” Lời nói lạnh lùng thật khiến đứa con trai này đau lòng mà.

Bên kia đầu dây truyền đến tiếng “hừ” lạnh của bà Phạm.

“Ngày mai con sẽ tặng mẹ một bát ngò.” Phạm Tích Nhân mập mờ nói.

“Không cần. Đừng khiến bà già này đứng tim là được.” Chỉ sợ bất ngờ như lần Tuyết Dung đến nhà bà không kham nổi. Sóng yên biển lặng như bây giờ là tốt lắm rồi.

“Mẹ cứ chờ xem. Đứng rồi nấu nhiều thức ăn ngon nha. Lâu rồi con trai chưa ăn đồ ăn ở nhà.” Chuyện quan trọng phải giữ đến phút cuối mới hấp dẫn.

“Có gì thì nói cho rõ luôn đi.” Suy đoán là chuyện gì sẽ làm bà mất ngủ cho mà xem.

“Mẹ ngủ ngon ngày mai gặp!” Nói xong Phạm Tích Nhân liền nhanh tay cúp máy.

Anh Thu ngồi kế bên nghe cuộc đối thoại của hai mẹ con cảm giác rất kỳ lạ: “Tại sao anh không nói là dắt em về ra mắt.”

“Bất ngờ mới thú vị.” Phạm Tích Nhân cong môi trả lời.

“Nhưng em sợ mẹ anh sẽ không thích em.” Còn không nói trước mà về rất không lịch sự.

“Yên tâm nhà anh thích mấy việc dạng như kích thích. Cho nên không có vấn đề gì đâu. Ngày mai cứ theo sát anh là được.” Phạm Tích Nhân vỗ ngực đảm bảo bảo.

Anh Thu nghe xong lời Phạm Tích Nhân nói liền nghĩ không thông. Đúng là gia đình anh khó hiểu thật. Mà dù sao cũng phải gặp. Mặc kệ cứ tùy tình huống mà ứng xử vậy. Chuyện cô lo lắng nhất đó chính là chuyện cô mang thai trước, hy vọng nhà anh sẽ không vì vậy mà có thành kiến quá lớn với cô. Nghe nói mấy gia đình giàu có thường rất quy củ, hơn nữa xem trọng việc môn đăng hộ đối. Dù đã tự trấn an bản thân nhưng trong lòng vẫn cứ bồn chồn.

Ngày hôm sau, Anh Thu dậy sớm để chuẩn bị. Nhưng Phạm Tích Nhân lại bận họp đột xuất. Cho nên đến gần

giờ trưa Phạm Tích Nhân và Anh Thu mới xuất phát. Trước khi về nhà cô nhất quyết bắt anh vòng đến siêu thị mua ít đồ làm quà.

“Nhà anh không thiếu cái gì hết!” Dem theo chỉ thêm vướng víu.

“Không được! Đây là phép lịch sự.”

“Người nhà cả mà.”

“Không mua em sẽ không đi nữa.” Đến tay không cô thà không đến thì hơn. Rất mất mặt. Quà lớn hay nhỏ không quan trọng, quan trọng là thể hiện được thành ý của cô.

Cuối cùng Phạm Tích Nhân đành chịu thua cùng Anh Thu đi một vòng siêu thị mua đủ thứ đồ rồi mới lái xe về.

Bà Phạm đang tưới hoa ở sân vườn, từ xa nhìn thấy con trai đi vào bà liền ngừng lại. Phía sau lại có thêm một cô gái khiến bà không khỏi ngạc nhiên chớp mắt vài cái nhìn lại. Xem ra lại sắp có chuyện xảy ra. Không biết là tốt hay xấu đây?

Phạm Tích Nhân bê giỏ quà đi đến bàn ở giữ sân đặt xuống. Đúng là quá nặng. Đã bảo không cần mua rồi mà cô không chịu nghe. Tuy nhiên anh bắt mắt chỉ dám than thầm trong bụng mà thôi.

“Mẹ con đã về.”

Bà Phạm gật đầu, bình thường nếu Phạm Tích Nhân không bao giờ mua đồ về nhà. Nhưng hôm nay lại ôm một giỏ quà về khiến bà thấy lạ. Nhưng lúc này bà cũng không có tâm trạng mà để ý bởi tầm mắt vẫn chú ý trên người cô gái bên cạnh con trai, một giây cũng không rời. Nhưng tại sao lại thấy có chút quen mắt. Có điều nhớ không ra đã gặp ở đâu.

Phạm Tích Nhân vừa chào xong cô liền bắt chước anh chào theo: “Con chào dì.” Cô khép tay hơi cúi đầu xuống, tim bỗng nhiên đập thình thịch không dám nhìn trực diện bà Phạm.

Bà Phạm nhúm mày một cái. Lúc nhìn vóc dáng của cô gái này bà chỉ cảm thấy quen, đến khi cô gái cất lên tiếng. Giọng nói này bà liền nhớ ra.

“Con là cô gái bán máy ghi âm đúng không?” Tuy là hỏi vậy nhưng bà chắc chắn đến 99% rồi.

Nghe bà Phạm hỏi, Anh Thu nhìn kỹ lại. Vì vừa rồi có chút sợ nên không dám nhìn thẳng đã vội dời tầm mắt đi cho nên không để ý kỹ. Cô kinh ngạc, quên mất đây là mẹ chồng tương lai, nở một nụ cười thật tươi: “Dạ đúng rồi. Dì khỏe không ạ?” Đây là khách hàng lớn nhất cô từng bán, đợt đó doanh số của cô đứng đầu cửa hàng cho nên ấn tượng rất sâu. Chỉ là đã lâu không gặp cho nên nhất thời không nhớ ra.

“Dì khỏe.” Thái độ của bà Phạm rất thân thiện. Nhờ cô gái này chỉ cách mà lần đó bà thắng được đứa con chuyên gia lật mặt này. Vẫn chưa có dịp cảm ơn nữa. Sau đó bà nhìn con trai: “Đừng nói với mẹ vì cô gái này bán máy ghi âm cho ta nên con dặt về tính sổ nha.” Ánh mắt đầy cảnh cáo. Chỉ cần Phạm Tích Nhân gật đầu một cái thì hậu quả thế nào không cần hỏi.

Chuyện này qua đã lâu bây giờ còn lòi ra thật mất mặt.

Phạm Tích Nhân cũng không ngờ tình huống xoay chuyển bất ngờ như vậy. Chân mày anh nhướng lên, nhíu môi nhìn Anh Thu. Hóa ra là “người quen”.

“Thì ra em chính là cô gái bán máy ghi âm bày trò cho mẹ anh.” Hay lắm! Sau khi về nhất định anh sẽ tính sổ chuyện này với cô. Cũng chính vì cô đã phá hỏng biết bao nhiêu kế hoạch của anh rồi. Nguyên căn của mọi rắc rối là đây!

Anh Thu dễ dàng nhận ra ánh mắt của Phạm Tích Nhân có ý gì. Cô cụp mắt xuống. Tại sao lại trùng hợp như vậy chứ! Tóm lại cô không biết gì hết. Nhiệm vụ của cô chỉ là tư vấn cho khách hàng mua càng nhiều càng tốt.

Nhớ đến ngày hôm đó khi vào xin làm việc tại cửa hàng thiết bị. Thử việc một tháng. Nhưng đã gần hết tháng cô vẫn chưa đạt doanh số. Trong lòng vô cùng sốt ruột. Lúc đó đang có chương trình giới thiệu sản phẩm mẫu cho khách xem. Thấy bà Phạm từ xa cô bí quá làm liều lôi kéo bà vào xem. Vì hồi hộp cho nên cầm máy ghi âm trên tay cô nói một hơi chẳng biết mình đã nói lung tung những gì.

Sau đó bà Phạm đứng im một lúc bỗng thốt ra câu: “Thật không?”

Cô đâu có nhớ mình nói gì đâu, đành gật đầu đại: “Đúng vậy đó dì.”

Không ngờ bà Phạm lại kể về đứa con trai của mình hay lật lọng. Nghe đến đây cô liền nắm bắt được vấn đề cho nên tư vấn sử dụng máy ghi âm lưu lại làm bằng chứng là tốt nhất. Cô chỉ nói đùa một câu: “Vậy dì mua luôn mười cái máy ghi âm cho chắc đi.”

Bà Phạm liền gật đầu: “Tính tiền cho dì đi.”

Trời ơi! Cứu tinh tháng này của cô đây rồi!

Nhờ vậy cô không những đạt doanh số mà còn đứng đầu cửa hàng. Lần thứ hai chính là bán camera giao ở Mộc Trà. Mà lần thứ ba gặp lại là hôm nay. Quan hệ có chút thay đổi.

...

Bà Phạm không hiểu gì. Nếu không như bà nghĩ: “Vậy hai đứa là mối quan hệ gì?”

Tạm thời bỏ qua cho cô. Vào chuyện chính trước đã: “Anh Thu là người yêu của con.” Anh nhanh chóng trả lời.

Bà Phạm hoàn toàn không tin tưởng con trai liền dõng dạc sang Anh Thu xác nhận lại: “Có đúng vậy không con?”

“Dạ, đúng ạ.” Tự dưng bị hỏi Anh Thu có chút bối rối.

Nghe xong đáp án bà Phạm vui vẻ cười đến nỗi khóe mắt tạo thành đường cong thật rõ: “Đúng là có duyên!” Khi đó bà rất hài lòng về Anh Thu, xinh xắn lại hoạt bát nhưng đáng tiếc cô đã có người yêu. Không ngờ cuối cùng đi một vòng lớn lại trở thành bạn gái của con trai bà.

Tốt lắm!

“Mẹ định đứng đây nói chuyện luôn sao?” Anh không mỗi chân nhưng Anh Thu chắc chắn sẽ rất mệt.

Bà Phạm bưng tỉnh: “Ta quên mất. Mau vào nhà, cơm chắc cũng đã chín rồi.” Nói xong bà liền nắm tay Anh Thu dắt vào nhà. Bỏ mặt con trai đứng đó như người vô hình.

Phạm Tích Nhân bị cho ra rìa. Cũng không còn cách nào thở dài một hơi rồi tự đi vào nhà. Anh đã nhìn

thấy tương lai phía trước của mình sẽ như thế nào rồi.

Khi thấy cậu chủ về quán gia đã tinh ý dọn sẵn thức ăn lên bàn. Bà Phạm kéo Anh Thu ngồi gần mình, thân thiết hỏi thăm: “Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

Anh Thu vẫn đang nhắm thời gian sau cho hợp lý Phạm Tích Nhân đã nhanh chóng trả lời: “Một năm.”

Lập tức bà Phạm Khựng lại sau đó trừng mắt nhìn con trai: “Đã lâu như vậy mà không dẫn về nhà ra mắt.”

“Thì bây giờ ra mắt cũng không muộn mà mẹ. Được rồi ăn cơm thôi, con đang đói.” Phạm Tích Nhân bắt đầu gấp thức ăn, không quan tâm đến mẹ mình nữa.

Bà Phạm cũng không hỏi nữa, để sau bữa ăn hẵng tính. Bà gấp cho Anh Thu một miếng thịt gà: “Con cứ tự nhiên, ăn nhiều vào.”

“Gấp cho con nữa.” Phạm Tích Nhân bắt mồm lên tiếng. Anh cứ như là người vô hình vậy. Rõ ràng anh mới là con ruột mà.

“Anh là ai, tôi không quen anh.”

Phạm Tích Nhân: “...”

Anh Thu nhân nâng chén cơm lên cúi đầu cười trộm.

“Ừa.” Anh Thu vội che miệng.

Phạm Tích Nhân lo lắng vuốt lưng cho Anh Thu: “Rõ ràng đã giảm rồi sao lại bị tiếp chứ?”

Bà Phạm buông đũa, nhạy cảm nhận ra điều bất thường: “Anh Thu có thai?”

Phạm Tích Nhân đưa cho Anh Thu cốc nước rồi nhìn mẹ mình: “Đúng vậy. Mẹ sắp làm bà nội. Vốn định ăn cơm xong sẽ nói không ngờ mẹ lại tinh ý quá!”

“Mấy tháng rồi?”

“Hơn ba tháng.”

Bà Phạm bất ngờ vỗ mạnh xuống bàn: “Chuyện lớn như vậy bây giờ mới nói. Anh có xem tôi là mẹ không?”

“Xin lỗi dì.” Anh Thu không ngờ bà Phạm lại phản ứng mạnh như vậy. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng cô vẫn bị giật mình. Vô cùng bối rối chỉ biết nói xin lỗi.

Phạm Tích Nhân ngược lại, anh cười nhẹ, đứng dậy đi đến chỗ bà Phạm vuốt lưng cho bà rồi nói: “Mẹ bình tĩnh. Thật ra sức khỏe Anh Thu không tốt lắm, bị động thai thời gian này phải tịnh dưỡng. Vẫn không chắc có giữ được đứa bé không cho nên không dám nói sợ mẹ lo lắng.”

“Vậy bây giờ đã ổn chưa. Còn đi ra ngoài nữa.” Bà bắt đầu lo lắng. Nhìn kỹ thì cả người Anh Thu trông khá gầy.

“Bác sĩ nói đã ổn, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Bà Phạm thở phào. Không sao là tốt rồi.

“Gia đình thông gia đã biết chưa?”

Nghe đến chữ thông gia anh biết mẹ đã đồng ý. Không những vậy còn rất lo cho Anh Thu.

“Vẫn chưa, Anh Thu vừa mới ổn định mới dám thông báo cho mọi người. Mà mẹ là người đầu tiên, tụi con định cuối tuần mới về quê Anh Thu.”

Chuyện này xảy ra tất nhiên con bà là người phải chịu trách nhiệm: “Có cần mẹ đi cùng không?” Vẫn nên có người lớn ra mặt thì tốt hơn.

“Không sao. Mẹ thông báo với ba là được rồi. Đợi hôm nào cuối tuần con sẽ lại về gặp ba.”

“Có chuyện gì cần thì nói với mẹ.”

“Được rồi. Mẹ mau ăn cơm đi. Nguội hết rồi.”

“Anh Thu, có cần đổi món không?”

“Dạ không! Cảm ơn dì con ăn được.”

“Dì cái gì? Cũng đã mang thai rồi. Gọi ta là mẹ.”

Không ngờ bà Phạm lại chịu chấp nhận cô.

Phạm Tích Nhân một bên nôn nóng đẩy nhẹ Anh Thu: “Gọi mẹ đi em.”

“Mẹ!”

“Tốt lắm, con dâu.”

Thì ra chuyện bà lo lắng từ đêm qua lại là chuyện đại hỉ.

50. Chương 50: Ngoại Truyện 2. Đi Hỏi Vợ

Chuyện nhà anh đã giải quyết xong. Tiếp theo là đến nhà cô. Tuy nhiên để có thể thuận lợi về quê tất nhiên phải xin nghỉ phép. Mà muốn xin nghỉ phép phải thông qua Trần Kha Nghị. Nhưng anh vừa mới trốn việc một tuần bây giờ lại nghỉ nữa.

Mặc kệ muốn lấy vợ thì phải mặt dày.

“Tổng Giám Đốc buổi sáng tốt lành!” Phạm Tích Nhân một mặt tươi cười xông vào văn phòng Trần Kha Nghị.

“Gần mười một giờ rồi!” Bây giờ Phạm Tích Nhân mới xuất hiện ở công ty. Chưa trừ lương đã may lắm rồi còn chạy đến thông báo với anh.

“Tổng Giám Đốc buổi trưa vui vẻ!” Nét cười vẫn không hạ xuống, Phạm Tích Nhân tỉnh bơ sửa lại lời nói. Nhìn lại đồng hồ đúng là trưa thật.

“Tốt hơn cậu lo về giải quyết công việc đi.”

“Tôi có chuyện...”

Phạm Tích Nhân chưa nói hết câu đã bị Trần Kha Nghị cắt ngang: “Không được!”

“Tôi còn chưa nói hết mà.” Phạm Tích Nhân mất hứng nói. Anh đang chuẩn bị tinh thần để mở lời, thật là cụt hứng.

“Lời cậu nói ra chẳng có gì tốt đẹp hết!” Khi bước vào nhìn thái độ của Phạm Tích Nhân anh đã đoán ra được rồi. Chắc là lại xin xỏ gì đó hoặc nhờ vả. Mỗi lần mặt cậu ấy như vậy là y như lời anh đoán cho mà

xem. Không sai được đâu.

Phạm Tích Nhân kéo ghế ngồi xuống. Thay đổi chiến thuật: “Kha Nghị, hồi nhỏ chúng ta lớn lên cùng nhau. Đi học cùng lớp, bây giờ còn làm việc chung một công ty. Tôi rất muốn mối quan hệ chúng ta phát triển xa hơn nữa. Không ngờ ông trời cũng động lòng mà cho chúng ta trở thành người thân thật.”

Phạm Tích Nhân chớp mắt như kể một câu chuyện tình cảm tràn ngập. Cuối cùng anh cong môi, nắm lấy cánh tay của Trần Kha Nghị: “Cho nên anh rể à, cho em trai xin nghỉ phép ba ngày về quê hỏi vợ đi.”

Trần Kha Nghị chán ghét rút tay về: “Ai là anh của cậu?” Nhận người thân cũng nhanh thật. Còn chưa biết ba mẹ Anh Thu có chấp nhận hay không nữa mà.

“Kỳ Vân là chị của Anh Thu, cho nên cậu chính là anh của tôi rồi.” Phạm Tích Nhân bám chặt cánh tay của Trần Kha Nghị không buông liên tục gọi: “Anh à...!”

Không ngờ có ngày mối quan hệ giữa anh và Kha Nghị lại tiến lên một tầm cao mới. Mà “hậu phương” của anh vô cùng vững chắc, có thể nhờ vả chị họ Kỳ Vân để đối phó với anh rể khó tính này rồi. Anh Thu đúng là phúc tinh của anh.

Thấy Trần Kha Nghị vẫn không biến sắc ngồi không động đậy. Phạm Tích Nhân nói tiếp: “Cảm ơn anh rể đã đồng ý!” Vừa dứt lời Phạm Tích Nhân đã như một cơn gió biến mất sau cánh cửa. Không chạy nhanh nhất định tiếp theo sẽ được nghe thêm những lời đắng cay.

Ba mươi sáu kế chuồng là thượng sách. Kế này là anh học hỏi từ Anh Thu. Không ngờ hiệu quả như vậy. Hèn gì bà xã nhà anh lúc nào cũng áp dụng chiêu thức này với anh.

Đợi Anh Thu thông báo sơ tình hình cho ba mẹ cô biết rằng cô sẽ dẫn bạn trai về ra mắt. Chuẩn bị ít đồ anh và cô lập tức xuất phát.

Chuyện quan trọng tốt nhất để gặp mặt phụ huynh rồi nói rõ.

Khoảng cách từ thành phố Z đến thành phố V hơn bốn tiếng đi xe. Lúc đầu họ định đi xe khách. Nhưng anh lại không yên tâm để cô chen chúc trên xe đông người như vậy cho nên quyết định tự lái xe về. Thật ra anh chưa từng đến thành phố V lần nào, nhưng bây giờ có bản đồ chỉ đường. Cứ đi theo hướng dẫn sẽ không đến nỗi bị lạc đường đâu.

Anh Thu đã kể cho anh nghe về gia đình cô không dễ như nhà anh vừa nói chuyện mang thai ra là cả nhà chấp nhận liền. Hiện tại trông cô khá lo lắng còn hơn lần về gặp mẹ anh nữa.

“Em có cần nghỉ một lát rồi đi tiếp không?”

Anh Thu lắc đầu: “Em không sao?”

Phạm Tích Nhân tấp xe vào lề, anh vặn chai nước rồi đưa qua cho cô: “Em uống một chút đi.”

Đợi Anh Thu uống xong, anh vòng qua ôm cô vào lòng: “Em yên tâm mọi chuyện đã có anh gánh vác. Dù ba mẹ em có đánh mắng anh nhất định sẽ không đi. Khi nào xin phép cưới em về bằng được mới thôi.”

“Cái anh này!” Chưa gì mà đã nói mấy lời xui xẻo ba mẹ cô không đồng ý rồi.

“Đẹp trai lại quá chu đáo yêu anh hơn đúng không?”

Đúng là tự mãn!

...

Thành phố V không giống như thành phố Z có những tòa nhà cao chọc trời hay giao thông lúc nào cũng đông đúc mà là những ngôi nhà cấp bốn bình thường. Chỉ ở trung tâm những ngôi nhà mặt tiền mới xây cao để kinh doanh mà thôi. Đa số khu dân cư nhà nào cũng có khoảng sân rộng phía trước trồng cây cảnh. Xa xa mới có vài căn biệt thự nghỉ dưỡng.

Phạm Tích Nhân đi theo hướng Anh Thu chỉ rẽ vào một con đường đổ bê tông bên tay phải, càng vào sâu bên trong càng thấy yên tĩnh không ồn ào xô bồ một chút nào. Thì ra nơi cô sống là như vậy.

“Kia là nhà Kỳ Vân.”

Phạm Tích Nhân nhìn theo quan sát ngôi nhà trước mặt. Chưa kịp nhìn bao lâu Anh Thu đã tiếp tục thốt lên.

“Anh dừng lại tới nhà em rồi.”

Phạm Tích Nhân “ồ” lên một tiếng. Thì ra là gần nhau như vậy. Cách xây dựng cũng không khác mấy ngôi nhà xung quanh là bao. Đằng sau cánh cổng là một khoảng sân rộng. Khác với nhà anh trồng rất nhiều loại hoa thì nhà cô như một khu vườn nhỏ đầy rau xanh.

Phạm Tích Nhân nắm cánh tay của Anh Thu: “Không có gì đâu, có anh ở đây rồi.” Anh liên tục vỗ về cô.

Nhận được tin con gái cùng bạn trai về ba mẹ cô đã ngồi đợi sẵn. Nghe tiếng mở cổng liền ra ngoài đón.

“Về rồi sao?” Bà Lê nắm lấy cánh tay con gái cười tươi. Còn ông Lê đứng một bên quan sát cậu trai trẻ

trước mặt.

“Con chào chú. Con chào dì.”

Ông Lê gật đầu một cái: “Vào nhà đi!”

“Con mau lên phòng cất đồ đi.”

Anh Thu gật đầu rồi kéo vali đi. Phạm Tích Nhân cũng đi theo Anh Thu nhưng mới bước được vài bước liền bị ngăn lại.

“Cậu đứng lại.” Là tiếng của ông Lê.

Phạm Tích Nhân khó hiểu quay đầu lại nhìn. Ông Lê không vui nói tiếp: “Phòng con bé cậu lên làm gì?”

Phạm Tích Nhân hơi bất ngờ một chút, rất nhanh anh cười nhẹ nói: “Đồ nặng, Anh Thu là con gái cho nên để con xách phụ rồi sẽ lập tức trở lại.”

Bà Lê thấy tình hình hơi căng thẳng liền nói chen vào: “Ông nhìn xem nặng như vậy còn bắt con bé đi một mình.”

Ông Lê nhú mày nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản nữa.

Mà Phạm Tích Nhân cũng rất hiểu ý làm xong việc liền bước xuống lầu.

Ba mẹ Anh Thu ngồi đợi sẵn. Hai ông bà hỏi vài chuyện như tên tuổi, gia đình mối quan hệ, hai đứa quen nhau bao lâu... Sau khi thu nhập được khá nhiều thông tin cả hai mới ngừng hỏi.

Sở dĩ lúc đầu ông tỏ thái độ như vậy bởi ông biết Phạm Tích Nhân xuất thân từ gia đình hào môn. Ông muốn xem cậu ấy có phải là kiểu công tử ăn chơi hay không. Nhưng vừa rồi xem ra rất hiểu chuyện. Ăn nói cũng rất lịch sự. Hy vọng ông là ông lo quá xa.

Đợi ba mẹ vợ không còn hỏi nữa bây giờ đến lượt Phạm Tích Nhân. Anh đứng dậy nghiêm túc nói: “Thưa chú và dì con muốn xin phép chú dì cho con được phép cưới với Anh Thu.”

Ông Lê đang uống nước liền sặc nhẹ. Ông biết Phạm Tích Nhân sẽ xin phép chuyện hai đứa quen nhau nhưng không ngờ cậu ấy mở miệng ra lại là xin cưới con bé. Cái này còn nhanh hơn đi tàu lượn siêu tốc rồi.

“Tôi đồng ý cho hai đứa tìm hiểu nhau. Còn cưới hỏi thì không được. Đã quen nhau bao lâu đâu mà nghĩ

đến chuyện đó.” Ông Lê tỏ thái độ hoàn toàn rõ ràng. Ông hài lòng về Phạm Tích Nhân nhưng không có nghĩa hoàn toàn yên tâm. Phải đợi một thời gian quan sát thêm. Vội cái gì chứ!

Anh Thu một bên nín thở cánh tay Phạm Tích Nhân, tỏ ý anh đừng nói nữa.

“Được rồi, ăn cơm thôi.”

“Để con dọn phụ mẹ!”

Thật ra giờ này ăn cơm có hơi sớm nhưng không phải trên bàn ăn để nói chuyện hơn sao. Nhìn xem chồng bà mi tâm nhú lại chẳng dẫn ra nỗi kia. Cậu ấy nhìn quá được đi còn không vừa ý cái gì không biết?

“Anh Thu trứng hấp thịt con thích. Mẹ đặc biệt làm cho con đó ăn đi.” Bà Lê sẵn một muống lớn trứng bỏ vào chén con gái rồi nhìn Phạm Tích Nhân: “Cậu Phạm cứ tự nhiên nha!”

“Cảm ơn dì.”

Anh Thu vui vẻ cho trứng vào miệng nhưng cái mùi này khiến cô buồn nôn. Cô cố gắng kiềm chế nuốt vào bụng. Nhất định không thể mẹ nhận ra điều gì bất thường. Chuyện mang thai để thái độ gia đình cô thân thiện lên một chút rồi nói vẫn chưa muộn. Cô và anh ở lại đây tận ba ngày mà.

Ông Lê tuy nghiêm nghị nhưng cũng rất quan tâm con gái. Không để thua kém vợ, ông gấp cho Anh Thu một khoanh khổ qua dồn thịt.

Phạm Tích Nhân nhìn Anh Thu muốn ăn liền nôn nóng nói lớn: “Em không được ăn khổ qua.”

Lập tức thái độ của ba mẹ Anh Thu ngạc nhiên nhìn Phạm Tích Nhân. Nhất là ông Lê. Ông gấp thức ăn cho con gái cậu ấy tỏ thái độ cái gì.

“Dạ Anh Thu dạo nhậu miệng ăn khổ qua đắng sẽ làm mất vị giác.” Thực ra anh đọc được bà bầu ăn khổ qua sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

“Anh ấy nói đúng. Con quên mất.” Phạm Tích Nhân nói cô mới nhớ ra, chỉ là do ba gấp liền không để ý.

“Ba cũng ăn đi, cơm mẹ nấu là ngon nhất!”

Bữa cơm tiếp tục chưa được bao lâu mẹ Lê nhìn vào chén Anh Thu: “Sao vừa khen mẹ nấu ngon mà trứng trong chén còn nguyên vậy.” Món này con bé rất thích mà. Không những vậy mấy món khác ăn cũng không được bao nhiêu. Rất khác thường.

Đúng là Anh Thu rất thích. Nhưng cảm giác lúc này cứ tanh tanh rất khó chịu. Phạm Tích Nhân hiểu ý định gấp miếng trứng đi nhưng Anh Thu đã nhanh hơn cho hết vào miệng. Anh đã làm phật ý ba mẹ một lần bây giờ còn giành miếng trứng nhất định ba mẹ sẽ không hài lòng.

Vừa nuốt xong, cơn buồn nôn liền kéo đến, Anh Thu không thể chịu được nữa, đứng dậy chạy nhanh vào toilet. Phạm Tích Nhân cũng lo lắng đi theo cô. Khoảng tầm mười phút cả hai bước ra. Anh là người lên tiếng trước.

“Vốn dĩ định sau khi cả nhà ăn xong con sẽ nói. Nhưng xem ra để mọi người khỏi lo lắng con sẽ nói luôn bây giờ. Em ấy bị buồn nôn là do mang thai. Lần này con về đây muốn xin phép chú đi cho con được hỏi cưới Anh Thu.”

Ông Lê trầm mặc giây lát, đầu hơi cúi xuống không rõ cảm xúc lúc này là gì, giọng nói có phần nặng nề: “Mấy tháng rồi?”

“Dạ hơn ba tháng.”

“Rầm” Ông Lê vỗ mạnh xuống bàn. Xem ra tức giận không hề nhẹ.

“Ba cho con đi học đàng hoàng để con làm ra cái chuyện này sao?” Ánh mắt tràn ngập lửa giận, khuôn mặt cũng đỏ lên. Nói xong lồng ngực ông cũng lên xuống phập phồng.

Anh Thu lần đầu tiên thấy ba tức giận như vậy, cô hoảng sợ không nhẹ, hai mắt đỏ lên, môi run run: “Con xin lỗi.”

Phạm Tích Nhân đứng che chắn trước mặt Anh Thu: “Không lỗi là do con.”

“Ông à chuyện đã lỡ rồi, đừng nóng lại lên tăng xông bây giờ.” Bà Lê vuốt ngực cho chồng, bắt đầu bối rối. Thông tin quá đột ngột ngay cả bà còn tiếp nhận không nổi.

Ông Lê trừng mắt nhìn vợ. Sau đó lại nhìn Phạm Tích Nhân: “Tôi chưa hỏi cậu. Chuyện nhà tôi tự tôi giải quyết mời cậu về cho.”

“Nhưng mà chú ơi...”

“Ba...”

“Con lên phòng, mời cậu về.”

Anh Thu sắp khóc đến nơi. Cô biết tính ba cô hơi cổ hủ mà chuyện này quá sức chịu đựng của ông ấy.

Đành nhỏ tiếng nói với Phạm Tích Nhân bảo anh tìm khách sạn nào đó nghỉ trước đợi ba cô nguôi giận hãy quay lại nói chuyện.

Phạm Tích Nhân sợ cô lo nên gật đầu một cái: “Xin lỗi chú dì. Con sẽ ở bên ngoài đợi đến khi nào hai người chịu nghe con nói thì thôi.” Anh quay sang nhìn cô một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Tuy nhiên anh không đi khỏi mà quỳ trước sân nhà cô chờ đợi. Đây là lần đầu anh là loại chuyện này hơn nữa bên ngoài còn có người qua lại nhòm ngó. Nhưng anh không hề thấy mất mặt. Vì vợ vì con chịu một chút cũng chẳng sao. Chỉ là anh lo cho cô.

“Bà ra đóng cửa.” Bà Lê đành nghe theo đi ra ngoài nhìn thấy Phạm Tích Nhân liền giật mình: “Tại sao cậu còn chưa đi?”

“Con đã nói sẽ đợi chú dì chịu nghe con nói thì thôi.”

Bà Lê nhìn Phạm Tích Nhân đang quỳ, không biết làm sao. Đúng là bà cũng tức giận nhưng cậu ấy làm vậy trước nhà, bà vô cùng khó xử lại thương con gái cho nên đành khuyên một tiếng: “Ông ấy đang giận, cậu ở đây không có kết quả đâu. Chỉ bằng mai quay lại.”

Bà nhìn ra được hai đứa có tình cảm với nhau. Chỉ là con gái có thai không đúng thời điểm.

Tại sao mới vui vẻ được một chút mọi chuyện lại thành ra như thế này chứ. Hai đứa này cũng thật là...

“Nhờ dì nói với chú con sẽ ở đây đợi.” Anh kiên quyết, hơn nữa Anh Thu ở đây anh không đi đâu hết.

Bà Lê thở dài quay vào trong nhà: “Ông à, cậu ấy quỳ ở ngoài đợi ông, tôi thấy...”

“Tôi không bảo cậu ta quỳ.”

Một bên cứng rắn một bên cố chấp chẳng ai thua ai. Biết làm sao bây giờ.

Anh Thu nghe mẹ nói xong liền nôn nóng muốn ra ngoài. Nhưng vừa nhắc chân ba cô đã nhận ra ý đồ của cô rồi.

“Ai cho phép con ra đó. Lên phòng.”

Bà Lê kéo con gái đi. Đầu tiên phải hỏi rõ ràng mọi chuyện bà mới tìm cách giúp được.

Từng giây trôi qua lòng Anh Thu như có lửa đốt. Cô đã kể với mẹ chỉ là nói mấy chuyện chính mà thôi.

Mẹ cô cũng đã dịu xuống, đồng ý đi khuyên ba nhưng không ăn thua. Đến lượt cô cắn răng trực tiếp xin phép ba cũng chẳng ít gì. Mà anh ấy đang quỳ ở ngoài cũng mấy tiếng rồi. Đi đường xa chưa kịp nghỉ ngơi, cơm cũng chưa ăn được bao nhiêu còn phải ở bên ngoài hứng gió lạnh.

Nhưng ba cô đã nói: “Một khi bước ra cánh cửa này thì đừng trở về.”

Cô hoàn toàn rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Đã nói hết lời rồi, bây giờ phải làm sao để ba nguôi giận.

Bên ngoài sân.

Phạm Tích Nhân nhìn cánh cửa đóng chặt kia không rời mắt. Anh hy vọng nó sẽ mở ra nhưng anh đáp lại anh lại là sự vô vọng. Anh không sợ phải quỳ ở đây tới sáng, anh chỉ đang lo cho Anh Thu bị ba mẹ làm khó.

Thật ra anh có thể trực tiếp xông vào kéo cô đi. Nhưng anh biết cô sẽ không muốn ba mẹ đau lòng. Vì vậy có chịu đựng bao lâu nữa anh cũng sẽ chấp nhận để đường đường chính chính rước cô về nhà...

Trời đã sụp tối, bên ngoài đường ánh đèn vàng mờ ảo, mà trước mặt anh là một khoảng không đen thui chỉ có tiếng mấy côn trùng trong đêm tối đang tranh nhau kêu không ngừng mà thôi.

“Tách” Ánh sáng đèn flash đột ngột chớp sáng làm anh chói mắt vội lấy tay che lại. Đến khi thích ứng được anh liền mở mắt ra.

Trước mặt anh là một người đàn ông cao lớn, nhìn chăm chăm vào màn hình khoe môi cong lên trông rất vui vẻ.

“Tại sao cậu ở đây?”

“Tôi về quê vợ tôi có vấn đề gì sao?” Đúng như Trần Kha Nghị suy đoán, Phạm Tích Nhân muốn qua được cửa ải này thật không dễ dàng.

Về quê Kỳ Vân hay là muốn chạy đến đây xem anh chặt vật.

Phạm Tích Nhân trừng mắt chỉ tay vào điện thoại: “Còn nữa cậu vừa rồi làm gì?”

Trần Kha Nghị giờ tấm hình anh vừa chụp được vô cùng sắc nét, ánh sáng cực mạnh làm nổi bật con người đang quỳ dưới đất kia.

“À lưu lại cho anh em cùng xem.”

Phạm Tích Nhân nghiêng rằng: “Trần Kha Nghị... Cậu...!” Nếu không phải đang có việc quan trọng anh nhất định sẽ đứng dậy cho cậu ấy một trận.

Đúng là bạn với chả bè!

Trần Kha Nghị cười lớn, sau đó dứt điện thoại vào túi quần. Vỗ vai Phạm Tích Nhân một cái: “Chúc cậu may mắn.” Nói xong liền bỏ mặc người đang hận không thể đứng lên bóp cổ anh mà đi vào nhà Anh Thu.

Đến trước cửa Trần Kha Nghị cố ý quay lại nhìn Phạm Tích Nhân một cái: “À, muốn vào cùng không? Mà chắc không được rồi.” Anh tặc lưỡi tỏ vẻ tiếc nuối. Lâu lâu mới được xem cảnh này đúng là thú vị.

Nhìn ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt, cánh cửa một lần đóng chặt lại Phạm Tích Nhân thở dài. Anh chưa bao giờ thấy bất lực như lúc này. Chỉ còn cách ở đây chờ thôi. Mà bây giờ anh không còn thấy nhàm chán nữa bởi vì anh bận nguyên rủa Trần Kha Nghị. Cậu ấy dám cười trên nỗi đau của anh.

Đáng ghét!

Thời gian lại tiếp tục trôi đi. Trời bây giờ đã là một mảng tối đen, sương bắt đầu bao phủ. Anh cảm nhận được quần áo mình hơi ướt, có chút lạnh. Thời gian trôi qua những chuyện của anh chẳng có tiến triển gì.

Cánh cửa nhà Anh Thu một lần mở ra. Anh cũng chẳng hy vọng gì nhiều, chắc là Trần Kha Nghị trò chuyện xong đi về mà thôi.

Tuy nhiên cánh cửa không phải là vội vàng đóng lại như lần trước. Trần Kha Nghị bước ra trước, theo sau là ba của Anh Thu. Trông họ khá vui vẻ, ba của Anh Thu còn cười với Trần Kha Nghị, thái độ hòa nhã làm anh thật sự ghen tị.

Trần Kha Nghị chào ông Lê rồi rời đi, đến trước mặt Phạm Tích Nhân dừng lại nói một câu: “Cậu nợ tôi một lần. Em vợ!” Rồi nhanh chóng biến mất sau cánh cổng.

Khi Phạm Tích Nhân chưa kịp tiêu hóa lời nói vừa rồi thì ông Lê đã lên tiếng: “Cậu đứng lên đi vào nhà nói chuyện.”

Anh có nghe nhầm không? Cứ tưởng phải ở ngoài sân tới sáng, không ngờ ba cô lại đổi ý nhanh như vậy. Trần Kha Nghị vừa rời đi ông ấy liền bảo anh vào nhà. Không lẽ... Không chán chán Trần Kha Nghị đến đây để giúp anh. Mà lời cậu ấy nói “em vợ” đã xác định 100% điều anh suy nghĩ là đúng.

Thì ra là giúp anh mới chạy đến đây còn giả vờ châm chọc anh nữa. Đúng là bạn với chả bè chỉ được cái có thể nhờ vả được lúc cần.

Trong lòng Phạm Tích Nhân đã vui mừng như có pháo hoa đang nổ không ngừng, nhưng bên ngoài vẫn

phải kiềm chế cảm xúc theo ba Lê vào nhà.

Chẳng biết Trần Kha Nghị đã nói những gì nhưng thái độ của ba Lê không còn gay gắt nữa. Thay đổi rất nhiều. Tuy không quá thân thiện nhưng cũng không phản đối. Như vậy là tốt lắm rồi. Thì ra là Trần Kha Nghị kể vài chuyện, tâm sự vài câu sau đó dùng thân phận là giáo sư đảm bảo cho anh lại có công dụng làm người ta tin tưởng như vậy. Không biết anh có nên đổi nghề không đây?

...

Sau cơn mưa trời lại sáng. Mọi chuyện dần trở nên tốt đẹp. Ba ngày ở nhà Anh Thu Phạm Tích Nhân đã lấy lòng được phụ huynh. Hơn nữa họ cũng rất an tâm mà giao con gái cho anh. Có một điều bất ngờ nữa là vào ngày cuối ba mẹ anh đột nhiên xuất hiện giống Trần Kha Nghị vậy.

Vốn mọi chuyện đã trở nên dễ dàng, nay lại có người lớn nhà anh giúp sức, chẳng mấy chốc đã gắn kết được tình thông gia. Còn nhân cơ hội này bàn luôn chuyện kết hôn.

Bởi vì bụng bầu Anh Thu cũng đã nhô lên, cô lại hay mệt cho nên tiệc cưới hai nhà quyết định tổ chức sớm một chút, cũng không làm lớn, mời người thân làm đơn giản tránh cho Anh Thu đi tiếp khách nhiều.

Anh muốn cho cô một hôn lễ thể kỷ, ít nhất cũng phải như đám cưới của Trần Kha Nghị hoành tráng như vậy nhưng đành đổi sang phương án mà ba mẹ đưa ra.

Không lâu sau hôn lễ đã diễn ra. Tiệc cưới được tổ chức, khách mời là những người thân thiết. Tuy không nhiều người tham dự nhưng đám cưới không vì vậy mà sơ sài chút nào. Được tổ chức ở một nhà hàng đẳng cấp, trang trí bằng hoa hướng dương tràn ngập màu vàng. Đây là màu Anh Thu thích hoa hướng dương lại tượng trưng cho sự mạnh mẽ trong tình yêu của họ, còn có cả sự ấm áp sâu sắc mà anh dành cho cô nữa.

Phạm Tích Nhân nắm tay Anh Thu vào lễ đường. Hôm nay cô thật đẹp, vẻ đẹp kiêu kì, quật cường làm xao xuyến trái tim anh. Chẳng biết anh bị cô hấp dẫn từ bao giờ, anh chỉ biết rằng anh sẽ dùng tình yêu này che chở cô đến suốt cuộc đời.

51. Chương 51: Ngoại Truyện 3. Tại Sao Anh Thích Em?

Một ngày đẹp trời khi mà bụng Anh Thu đã khá to, em bé cũng sắp chào đời. Bác sĩ dặn dò Anh Thu phải thường xuyên đi bộ để dễ sinh. Ngày nào cũng vậy Phạm Tích Nhân luôn có mặt ở nhà đúng giờ vào buổi tối cùng Anh Thu đi dạo. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Anh rất chú tâm đến những lời dặn dò của bác sĩ, thông qua tìm hiểu anh cũng biết rằng đi bộ tốt cho cả mẹ lẫn bé. Giúp mẹ xả stress, ngủ ngon, giảm biến chứng sau sinh. Sợ cô đi một mình anh không yên tâm cho nên gần đây anh từ chối hết tất cả buổi tiệc tùng để về nhà cùng bà xã.

“Cô chủ mặc thêm áo khoác kéo lạnh.”

“Cảm ơn dì!” Anh Thu mỉm cười nhận lấy áo khoác từ tay vú nuôi.

Vú nuôi này cô rất vừa ý. Lúc nào cũng chu đáo, ăn nói nhẹ nhàng, làm việc gì đều cẩn thận. Lúc không có Phạm Tích Nhân ở nhà, có vú nuôi bên cạnh cô vô cùng an tâm.

Thật ra để tuyển được vú nuôi này không phải chuyện dễ. Phạm Tích Nhân mở một cuộc tuyển chọn, trực tiếp phỏng vấn. Nói như vậy không hề khoa trương một chút nào. Người được chọn phải am hiểu kiến thức chăm sóc bà bầu, không những vậy phải biết nấu nhiều món... Đến khi mỗi người tham gia phải nấu một món canh hầm để Anh Thu nếm thử. Vú nuôi này là người nếm hấp khẩu vị nhất.

Tất nhiên tuyển chọn khắt khe như vậy thì tiền lương nhận được rất cao. Còn cao hơn lương của cô đi làm trước đây. Cô liền bắt măn nói anh không cần lãng phí. Nhưng anh lại chẳng mấy quan tâm. Chỉ cần vợ con được chăm sóc cẩn thận thì nhiều đó tiền không thành vấn đề. Cô cũng không còn gì để nói.

Đôi lúc lại thấy anh lo lắng thái quá cho cô. Nhưng cô biết cũng chỉ vì anh lo cho cô, sợ cô xảy ra chuyện gì mà thôi. Vì thế để anh yên tâm đi làm, anh muốn cô làm gì cô đều nghe theo.

Sau khi mặc áo khoác cả hai liền rời khỏi nhà. Hiện tại Phạm Tích Nhân đang nắm tay Anh Thu cùng cô đi dạo trong công viên. Đêm nay trời có trăng chiếu sáng, gió thổi nhẹ nhẹ, không khí vô cùng trong lành.

Đi được một lát Anh Thu đã cảm thấy mỏi chân. Cả người nặng nề mới đi chưa được bao nhiêu đã chịu không nổi. Trong lúc ngồi ở ghế đá nghỉ mệt, Anh Thu liền ngồi thẩn thờ. Phạm Tích Nhân gọi mấy lần cô đều không phản ứng. Anh vỗ nhẹ vào người cô lo lắng hỏi: “Bà xã em sao vậy?”

Người ta nói tâm trạng của phụ nữ mang thai rất thất thường, dễ xúc động phải thường xuyên chú ý tâm sự an ủi. Nhìn cô như vậy anh liền lo lắng.

“Phạm Tích Nhân tại sao anh thích em?”

Bây giờ hỏi cái vấn đề này có quá muộn không?

“Cũng đã lâu rồi chỉ cần biết anh yêu em là được!” Thật ra đến anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào và tại sao anh lại yêu cô nữa.

“Anh không nói em sẽ không thêm sinh con cho anh nữa.” Anh Thu xoa bụng không nhìn Phạm Tích Nhân. Xem ra không nói thì đừng hòng cô nói chuyện với anh nữa.

“Em thật sự muốn biết?” Anh nhìn cô đầy nghiêm túc. Bụng cô đã to như vậy. Nói không sinh là không sinh được sao? Nhưng mà cô muốn biết thì anh sẽ nói.

Anh Thu nhìn Phạm Tích Nhân chờ đợi. Không chỉ cô mà cả bé con đều rất muốn biết.

“Thực ra anh không thích em mà rất ghét em!”

Anh Thu bắt đầu nghe không lọt lỗ tai. Câu nói như tạt gáo nước lạnh vào mặt cô vậy đó. Cô biết mối quan hệ của cô và anh bắt đầu từ oan gia. Cải và Không ngừng. Nhưng dù sao cũng đã là vợ chồng rồi. Anh không thể kiếm lời nào cho cô vui được sao? Nói dối hay nói giảm nói tránh đều được. Thật là không biết cách lấy lòng vợ gì hết.

Anh Thu giận dữ liếc Phạm Tích Nhân một cái. Thực ra cô lúc đó cũng cực kì ghét anh.

“Anh chỉ vì muốn em chịu trách nhiệm!”

Anh Thu ho nhẹ. Câu trả lời này làm cô không kịp phản ứng. Phạm Tích Nhân lo lắng vuốt lưng cho Anh Thu.

Đợi tới khi hơi thở đã đều lại cô lại hỏi: “Em làm gì mà phải chịu trách nhiệm?” Phạm Tích Nhân toàn thích nói kiểu không đầu không đuôi. Mà chuyện phát sinh hôm ở khách sạn là chuyện sau này. Hơn nữa chuyện đó là anh chịu trách nhiệm với cô mới đúng. Rồi cuộc đang muốn đổ thừa cô chuyện gì đây?

“Em có biết hôm ở Mộc Trà em đã nói với Tuyết Dung chuyện gì không?” Nói đến đây giọng của Phạm Tích Nhân hơi trầm xuống.

Tuy nét mặt của anh vẫn bình thản nhưng cô biết đây là sự báo hiệu anh rất không vui.

Anh Thu nhớ đến liền lè lưỡi, thái độ lảng tránh: “Em nhớ, cái đó chỉ là do cô ta tự suy diễn thôi, đâu có gì đâu. Rồi sao nữa?” Vì chuyện đó mà cô liên tục gặp rắc rối.

“Ừ không có gì. Cô ta chỉ đi nói cho mẹ anh biết khiến anh bị đánh một trận trời bời. Hơn nữa còn đồn khắp thiên hạ cậu chủ nhà họ Phạm là gay. Em có thấy đây là chuyện nhỏ không?” Anh rõ ràng đang cười nhưng ánh mắt đó làm cô vô cùng áp lực.

Cốt truyện chính đúng là như vậy. Anh chỉ thêm chút tình tiết cho hấp dẫn mà thôi.

Anh Thu cười gượng: “Em... Em không biết. Muốn thì anh tìm Tuyết Dung tính sổ đi.” Chuyện do cô ta đi đồn thổi đâu phải cô.

Phạm Tích Nhân nhếch môi, bộ dạng lạnh lùng: “Đã tính sổ!”

Anh Thu cảm nhận được luồng gió lạnh quanh đây. Cô giả vờ ho nhẹ: “Chuyện qua rồi mà.” Việc anh ấy tính sổ với cô vẫn còn khá nường tay. Mà bây giờ cô đã có bé con bảo vệ, cô không tin anh dám động vào cô. Có điều cô vẫn giả vờ cúi xuống nhân lúc anh không để ý mà nhích xa ra một đoạn.

“Cho nên em phá hỏng thanh danh cả đời trong sạch của anh. Người ta đồn anh là Gay, anh làm sao lấy được vợ nữa. Vì vậy đành bám theo em tìm em chịu trách nhiệm thôi.”

Anh nhếch môi một cái, đến anh cũng không ngờ mọi chuyện diễn biến thành như vậy. Mà cách “trừng phạt” này anh rất hài lòng.

Thì ra tội của cô lớn như vậy. Nên bây giờ bị ông chồng này bám dính suốt ngày. Sau này nhất định trước khi nói phải uốn lưỡi bảy lần trách việc lại có anh chàng đẹp trai nào bám theo bắt cô chịu trách nhiệm nữa. Cô kham không nổi đâu.

“Anh đã nói xong rồi. Bây giờ đã chịu sinh con cho anh chưa?” Anh xoa bụng cô đầy sủng nịnh. Chẳng mấy ngày nữa là bọn họ được gặp thiên thần bé nhỏ rồi.

“Sinh!”

Phạm Tích Nhân hài lòng gật đầu. Chăm chú nhìn cái bụng nhô to của Anh Thu.

“Sinh...!”

“Anh nghe rõ rồi em không cần nhắc lại đâu!”

“Em nói sinh... Em sắp sinh...” Anh Thu thở nặng nhọc, nói từng tiếng ngắt quãng. Cô cố gắng vươn tay ra run run nắm chặt cánh tay của Phạm Tích Nhân để anh chú ý tới mình.

Phạm Tích Nhân mãi mê nhìn bụng cô cho nên không chú ý đến điều bất thường. Khi bàn tay cô lạnh lạnh đụng vào anh mới giật mình nhìn lên. Khuôn mặt cô bắt đầu toát mồ hôi mà anh cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Vừa nói từ “sinh” bé con liền muốn ra. Nhanh đến mức hai vợ chồng không kịp chuẩn bị. Chắc chắn sau này sẽ là một người vô cùng quyết đoán.

Phạm Tích Nhân luống cuống tìm điện thoại. Anh lại nghĩ rằng ở đây gần nhà nên không cần đem theo. Đến cả Anh Thu cũng không cầm điện thoại. Xung quanh vắng người không thể nhờ giúp đỡ. Tình hình rất gấp. Trong lúc này anh phải bình tĩnh trấn an cô: “Em hít thật sâu rồi thở ra, cứ từ từ thôi.”

Anh hướng dẫn cô làm theo. Kiến thức trong sách đúng là hữu dụng. Đợi Anh Thu không còn khó thở nữa, anh lập tức bế cô lên chạy về phía chung cư tìm người giúp.

“Con à có gì cứ từ từ đừng nóng vội!”

52. Chương 52: Ngoại Truyện 4. Bé Con

Trong ngôi nhà đầy sự cô đơn chỉ có một chủ và một chó nay lại tràn ngập tiếng cười của sự hạnh phúc.

Phạm Tích Nhân đã từng nghĩ cưới vợ là gì chỉ thêm phiền phức. Một mình không phải thoải mái hơn sao? Nhưng bây giờ anh đã biết mình sai rồi. Có một gia đình để lo lắng, cho người luôn chờ đợi anh ở nhà điều này thật tuyệt vời làm sao.

Nay anh đã là ông bố một con. Bé con nhà anh luôn là sự hãnh diện của anh. Cô công chúa nhỏ được đặt tên là Cát An. Sở dĩ anh lấy tên này bởi vì anh mong rằng con gái sẽ có một đời bình an tràn ngập niềm vui và tiếng cười.

Một ngày nọ, đến chương trình thiếu nhi quen thuộc của mình, bé con nhà Phạm Tích Nhân đang ngồi xếp bằng dựa lưng vào ghế sofa, tay ôm con gấu bông thật to nhìn vào màn hình ti vi cười khanh khách...

Ngày nào cũng vậy đến chương trình này thì không ai có thể giành được ti vi của cô bé, mà ai rủ đi chơi Cát An cũng chẳng thèm đi.

Tới chuyên mục nấu ăn cùng bé, gấu lớn đang cùng một bạn nhỏ làm sushi, hơn nữa còn có mấy hình bento vô cùng dễ thương. Xem xong Cát An hào hứng chạy đi tìm mẹ.

“Mẹ ơi, An An muốn làm sushi.”

Anh Thu đang bận rộn trong bếp lập tức bị câu nói của Cát An làm chú ý: “Con biết làm sao?” Bình thường con gái chỉ thích chơi với búp bê hôm nay lại muốn nấu ăn sao? Chắc chắn là xem được gì trên ti vi rồi.

“Con thấy gấu lớn làm sushi, con muốn làm cho ba ăn...” Cát An nín góc váy Anh Thu liên tục mè nheo kêu: “Mẹ ơi!”

Cuối cùng chịu không nổi sự mè nheo của con bé Anh Thu đành phải gật đầu. Sushi cũng không phải nấu nướng gì cho nên đối với An An sẽ không nguy hiểm. Hơn nữa khơi dậy tính sáng tạo ham học hỏi cho trẻ nhỏ cũng là điều tốt.

Ở nhà cơm đã nấu sẵn, chỉ cần chuẩn bị thêm một vài nguyên liệu nữa là xong. Cát An vô cùng nôn nóng, chờ một lát đã hỏi liên tục: “Mẹ ơi xong chưa?”

Anh Thu cũng bị con gái hối thúc trở nên nôn nóng theo, đành tìm cách dời lực chú ý của Cát An sang nơi khác: “Con đi gọi cho ba đi.”

Cát An chợt nhớ ra, liền chạy ra phòng khách tìm điện thoại.

Rất nhanh Phạm Tích Nhân đã nghe máy. Anh nhìn con gái nhỏ của mình cười thật tươi: “Chào con gái.”

Cát An cũng nhiệt tình vẫy tay: “Ba ơi!”

Sau đó câu tiếp theo mà cô bé nói là: “Trưa nay ba không được ăn cơm!” Kèm theo đó là khuôn mặt nhỏ nhắn lại tỏ vẻ nghiêm trọng.

Phạm Tích Nhân nhíu mày một cái. Anh làm chuyện gì sai với Anh Thu sao? Nên con bé mới truyền thông điệp đến cảnh cáo anh không được ăn trưa. Rõ ràng anh là một người chồng tốt chưa phạm sai lầm gì mà.

“Tại sao không cho ba ăn cơm?” Anh bày ra bộ dạng đau lòng nhìn con gái.

Lần này thì Cát An cười lớn tiếng: “Tại vì trưa nay ba chỉ được phép ăn sushi do An An làm.”

Phạm Tích Nhân tỏ vẻ ngạc nhiên: “Con biết nấu cơm rồi sao?”

“Con mới học xong. Ba nhớ nha đợi An An đến.” Nhớ đến những cuộn sushi làm mà Cát An lại bắt đầu nôn nóng rồi.

“Được rồi. Trưa nay ba tuyệt đối sẽ nhịn ăn đợi con.”

“Ba không được ăn vụng đó.” Cô bé không quên nhắc nhở.

“Tuân lệnh công chúa.” Bữa trưa hôm nay thật đáng mong đợi!

Tất máy xong Cát An chạy vào phòng bếp, cũng vừa lúc Anh Thu chuẩn bị xong. Cô xếp một cái bàn nhỏ vừa tầm con gái, đúng theo yêu cầu trên bàn có khuôn sushi còn có khuôn làm bento nữa.

“Con làm nha mẹ.”

An An nhớ những gì đã xem bắt tay vào làm. Nhưng một lúc cô bé bắt đầu loay hoay mãi. Không biết bước tiếp theo là gì. An An bắt đầu mếu máo.

“Mẹ ơi con không nhớ.”

Anh Thu nhìn bộ dạng đáng yêu của con gái cưng chiều xoa đầu An An một cái: “Để mẹ giúp.”

Ban đầu cô muốn con bé tự làm để tự mình trải nghiệm. Nhưng đến giai đoạn khó khăn cần sự giúp đỡ thì cô mới giúp. Tuy nhiên Anh Thu không giành làm hết mà hướng dẫn An An tự thực hiện.

Một hồi lâu mới xong được một hộp cơm, dù mất thời gian nhưng Anh Thu vẫn nhẫn nại hướng dẫn con gái.

Tuy trông rất vụng về, cái hình con thỏ cũng bị méo mó nhưng đây toàn bộ là công sức của An An.

“Mẹ ơi An An muốn đem đến cho ba.”

“Để mẹ chờ phần chiều về ba ăn.”

“Không được con đã hứa với ba rồi, không được nuốt lời.” Trẻ nuốt lời là trẻ hư. An An bắt đầu lo lắng nói tiếp: “An An đã dặn ba không được ăn trưa. Nếu An An không đến ba sẽ rất đói bụng.” Như vậy rất không tốt.

Từ lúc cưới Anh Thu cũng chưa xuất hiện ở công ty lần nào. Mà quan trọng là cô không muốn bị mấy người nhiều chuyện đó bàn tán. Nhưng vì con gái cô sẽ đi.

Anh Thu gọi điện thoại cho Phạm Tích Nhân thông báo một tiếng rồi hai mẹ con bắt đầu ra khỏi nhà.

Đã lâu không đến AHS, nơi đây thay đổi quá nhiều, nhìn rất đẳng cấp, lên một tầm cao mới mà cô không nhận nổi. Cô lại nhớ về những ngày trước, đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Cát An cũng rất háo hức nhìn xung quanh tòa nhà: “Mẹ ơi ba ở đâu?” Rộng như vậy làm sao mà tìm.

Anh Thu thoát khỏi dòng ký ức, nắm tay con gái: “Đi thôi.”

Đến thang máy, cô chợt cười khẽ. Ngày đó cũng chính chỗ này đã có rất nhiều ánh mắt kỳ lạ nhìn cô. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Anh Thu làm lơ dắt con gái vào bên trong.

Đến tầng bảy mươi tư, vừa bước ra ngoài cô liền gặp chị Lâm, nhìn chị ấy cũng không khác xưa là bao.

Chị Lâm cũng nhận ra Anh Thu khựng lại giây lát rồi lên tiếng: “Anh Thu là em phải không?”

“Chào chị!”

Chị Lâm liếc đến nơi Anh Thu bước ra, còn có cô bé này là ai? Đột ngột đến công ty là có việc gì? Không phải là Phó tổng làm ra chuyện gì đó cho nên Anh Thu dắt con của Phó tổng đến bắt chịu trách nhiệm,

kiếm chút tiền?

Sắp có chuyện lớn xảy ra rồi. Trên tay Phó tổng đeo nhẫn kết hôn, dù không công khai nhưng mọi người đều ngầm hiểu. Trên tay Anh Thu không có nhẫn, như vậy chính là người thứ ba rồi.

Nghĩ đến đây chị Lâm hoàn toàn thay đổi thái độ, cũng không mấy thân thiện: “Em mau đi đi, tại sao lại dám đi thang máy chuyên dụng, đừng để bị Phó tổng phát hiện nhất định sẽ kêu bảo vệ đuổi em đó.” Chỉ ta đẩy mạnh Anh Thu một cái như muốn xua đuổi.

Ngoại mặt chị ta tỏ vẻ lo lắng nhưng sự khinh thường ẩn ý trong đó rất dễ nhìn thấy.

Anh Thu không muốn đến đây chính là vì những người như vậy. Mà cô cũng lười giải thích. Chỉ cười nhẹ: “Cảm ơn chị!”

Rồi dắt tay Cát An đi đến phòng Phạm Tích Nhân. Đi chưa được mấy bước Cát An đã gọi lớn: “Ba!” Cô bé nhanh chóng chạy đến ôm chân ba mình cười tươi như hoa.

Phạm Tích Nhân cũng cười với Cát An rồi ôm cô bé lên cao: “Ba đợi con lâu lắm rồi.”

Chị Lâm đứng một bên nhìn đến khựng người. Tình huống này là sao?

Anh Thu cong môi nhìn chị Lâm giới thiệu một tiếng: “Đó là chồng em!”

Cô biết lúc này chị Lâm liếc xuống bàn tay cô là có ý gì. Cô không đeo nhẫn vì sáng nay cô làm bánh mì sợ dơ nhẫn nên mới tháo ra, lúc ra khỏi nhà quên đeo vào.

Nhưng cũng đừng thế mà khinh thường người khác. Hồi trước cô ít nhiều vẫn kính trọng chị ta, nhưng bây giờ thì không còn nữa.

“Chào phu nhân...” Chị Lâm biết mình đắc tội với nhân vật lớn, liền cung kính cúi chào. Mà Anh Thu lúc này cũng không còn là Anh Thu để cho chị ta tùy ý sai vặt nữa.

Anh Thu không đáp đi thẳng đến chỗ chồng và con mình.

...

Một ngày khác tại nhà. Cúng như bao ngày Phạm Tích Nhân đi làm, Anh Thu ra ngoài chỉ còn lại Cát An và vú nuôi ở nhà.

Vượt qua sự mong đợi của Phạm Tích Nhân Cát An không những xinh xắn mà còn rất hiếu động. Nói chính xác là rất tinh nghịch.

Mà sự tinh nghịch này người ám ảnh nhất chính là Lu Lu nhà ta.

Nhắc đến Lu Lu mới nhớ. Vì ăn uống theo khuôn khổ mà Phạm Tích Nhân đưa ra, với thân hình đúng chuẩn cuối cùng nó cũng đã “lừa” được một cô vợ và hiện tại đang là ông bố năm con.

Cũng giống như Phạm Tích Nhân hiện tại nó rất tự hào, bộ dạng lúc nào cũng hiên ngang, chỉ duy nhất gặp Cát An là nhanh chân chạy trốn.

“Lu Lu lại đây.” Bàn tay nhỏ bé từng ngăn thịt đang cố sức ngoắt Lu Lu lại gần mình.

Lu Lu núp một góc chần chờ. Ông chủ đã nói phải bảo vệ cô chủ nhỏ, có nên đi ra hay không đây.

Cát An thấy Lu Lu đứng yên, tiếp tục vẫy tay: “Chị sẽ không vẽ lên mặt em đâu?” Cô bé dụ dỗ.

Nó còn lớn tuổi hơn cô chủ nhỏ nữa đó. Tuy nhiên cô chủ thích gọi là gì cũng được. Không vẽ là được rồi. Lu Lu cảnh giác bước từng bước về phía sofa nơi Cát An đang ngồi.

Lần trước nhân lúc nó đang ngủ liền bị cô bé dùng màu nước vẽ khắp người lúc nào chẳng hay. Sau khi vẽ xong Cát An cười to đánh thức nó, còn nói: “Mẹ ơi con vẽ Lu Lu giống heo con rồi.”

Thì ra cô bé nhìn trong truyện có con heo con được trang trí đủ màu lên người cho nên mới đem Lu Lu tưởng tượng thành heo con mà vẽ. Đến nỗi lúc về chuồng vợ Lu Lu không nhận ra nỗi nó liên tục sửa lớn.

Đúng là đau lòng.

Không chỉ lần đó mà còn rất nhiều lần. Cho nên đối với Cát An Lu Lu vẫn rất dè chừng. Hy vọng lần này không có việc gì.

“Nằm xuống đi.” Cát An vỗ bàn tay mũm mĩm của mình xuống sàn. Lu Lu liền nằm xuống.

Tiếp theo đó cô bé lấy chun cột tóc ra. Lu Lu cảnh giác ngóc đầu lên nhìn. Lại bị Cát An xoa đầu: “Để chị cột tóc cho, sẽ không đau đâu. Thun này rất mềm.” Tuy còn nhỏ nhưng Cát An biết rất nhiều thứ. Mà lần nào dụ Lu Lu cũng đều bị thuyết phục.

Cát An muốn buộc tóc cho búp bê nhưng làm không được. Cho nên đổi sang Lu Lu. Lông rất nhiều, người lại to dễ làm hơn.

Chẳng mấy chốc cả người Lu Lu đầy những chùm lông nhỏ được buộc lại. Đúng như cô chủ nhỏ nói không hề đau.

Cát An che miệng cười: “Lu Lu nhím con, Lu Lu nhím con.”

Được một lúc cô bé lại thấy chán: “Lu Lu để chị tháo ra cho em.”

Cũng đến lúc thoát nạn rồi. Chỉ cần chịu đựng một lúc để cô chủ tháo thun ra là được đi. Cho nên Lu Lu phối hợp nằm yên.

Cát An khó khăn tháo nút thắt ra. Nhưng lông dính chặt vào thun cột tóc làm cô bé toát hết mồ hôi. Không còn kiên nhẫn, khuôn mặt nhỏ chau lại vô cùng buồn cười.

Đột nhiên thấy chùm lông rớt xuống trước mặt mình. Lu Lu đưa mắt nhìn. Nhận ra là lông của mình nó sủa lớn. Không những vậy xung quanh toàn là lông.

Không phải nói tháo thun ra sao? Nó chỉ mới nhắm mắt một lát chuyện gì xảy ra vậy? Nhìn đến tay cô chủ nhỏ cầm cái kéo. Nó hoảng sợ đứng dậy.

Cát An quơ cây kéo trước mặt: “Yên nào cát sắp xong rồi.”

Thì ra vì khó tháo thun ra cho nên cô bé mất kiên nhẫn đổi sang cách lấy kéo nhắm đến chùm lông trên người Lu Lu mà cắt.

Đến khi cắt gần hết Lu Lu mới phát hiện. Một tràn “ư ư” vang lên. Lu Lu đau khổ mà nhìn số lông trên sàn. Phải nói bộ lông này là niềm tự hào hào của nó. Thật ra để cưa được vợ không phải vì giảm cân đâu mà chính là vì bộ lông này. Bây giờ với thân hình xấu xí làm sao gặp mặt vợ con được.

“Lu Lu đứng lại, còn chưa xong mà.”

Nó sẽ không bao giờ tin cô chủ nhỏ nữa. Đúng là tổn thương sâu sắc.

“Cát An con làm gì vậy?” Anh Thu vừa bước vào nhà liền thấy Cát An đang đuổi theo Lu Lu chạy khắp nhà.

Tại sao bây giờ mới xuất hiện cứu nó. Có trễ quá không. Lông cũng bị cắt sạch rồi.

Muốn đào một cái hố thật sâu trốn luôn cho xong! Nó còn mặt mũi nào nhìn đời nữa.

Cát An không thềm để ý Lu Lu nữa chạy đến ôm chân mẹ: “Mẹ ơi con chơi với Lu Lu đó. An An cột tóc cho Lu Lu nữa.” Cô bé cười hì hì chỉ vào đám lông.

Anh Thu vỗ trán không tin được. Chơi gì mà đến nông nổi này. Đến cô nhìn còn thấy sợ huống chi là Lu Lu chắc chắn nó bị đã kích rất lớn.

Sau cùng Cát An bị phạt úp mặt vào tường, bị mẹ dạy dỗ một trận còn Lu Lu không biết lông trên người bao giờ mới mọc ra như cũ đây.

Một người phá hai người chịu khổ... Mà chẳng biết còn lần sau không? Chắc là cô bé Cát An nhà ta còn rất nhiều trò nghịch ngợm nữa cho mà xem...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xem-mat-gap-dinh-menh>